

Giới thiệu Tướng Quân Háo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui

Số chương : 65 chương + 3 phiên ngoại

Edit: kunxjh

Vốn là nữ nhi nhưng từ nhỏ lại được giả làm nam nhân lại được gia tộc huấn luyện làm tướng quân. Lớn lên làm một tướng quân tài ba nhưng lại tạo nên lời đồn rằng tiểu tướng quân của Triệu Gia, Triệu Như Ngọc trời sinh tính tình háo sắc, không có nam nhân không vui.

Ta phiền muộn cào tường ngâm đắng nuốt cay. Ta dám thề với trời rằng, thực chất bên trong con người ta là một cô nương bảo thủ và hay ngượng ngùng.

Nhưng mà mỗi khi ta nói với người khác như vậy, bọn họ thường thường chỉ trả lời ta một chữ.

"Phi!" Hoặc là "Phốc!"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Háo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tướng quân Như Ngọc

Thời điểm ta tỉnh lại thì trời đã tối. Ta nằm trên mặt đất nhìn những chấm nhỏ xa vời, cảm thấy đầu óc trống rỗng, giống như đã quên rất nhiều thứ. Nhưng lúc ta cẩn thận suy nghĩ thì đầu liền đau như búa bổ.

Ta cảm thấy bụng đói cồn cào, vì thế đứng dậy tìm đồ ăn, còn chưa có đứng vững thì chân bị vướng vào vấy nên ngã lăn ra đất. Ta cảm thấy trên tay rất đau, lúc lật lòng bàn tay lên nhìn, lòng bàn tay đã một màu đỏ sẫm.

Sau cơn sưng sốt, khỏe mắt ta có chút ẩm ướt, ta nâng tay áo lên xoa xoa. Thật ra ta không biết cảm giác này là gì. Mạng của ta giống như tiểu cường(con gián) vậy, bất luận có ném ta vào cái xô xình nào ta cũng đều sống được, giống như hoa hướng dương không tìm không phơi. Nhưng mà không biết vì sao, chỉ có vậy thôi mà bỗng chốc ta thấy thương tâm muốn chết.

Ta cắn răng nhin.

Sáng sớm hôm sau ta lấy bùn bôi lên mặt, xé làn váy và tay áo vô cùng phiền phức mà thoát nhìn rất lộng lẫy của bộ y phục đang mặc trên người ra, lăn lộn trên đất một hồi. Ta đến bờ sông nhìn xuống mặt nước, dưới nước đúng là một tiểu ăn mày gầy gò, bẩn thỉu.

Ta cắn mấy cái móng tay đã quá dài, đưa ngón tay ngâm vào trong làn nước lạnh buốt, dùng sức xóa đi màu đỏ trên móng tay. Ngón tay chảy máu, ta khẽ cắn môi, nắm một vốc cát trên bờ sông ra sức cọ sát.

Tiếp theo ta sẽ bắt đầu cuộc sống của kẻ ăn mày một tháng.

Đôi tay trên cơ thể hiện tại này của ta có một lớp chai sần thật dày, thoát nhìn giống như đôi tay cầm kiếm trong thời gian dài, nhưng mà trong đầu ta ngay cả một nửa chiêu thức cũng không biết. Không khỏi thở dài, xem ra ta đã ngốc triệt để rồi.

Hôm nay ta kéo Kha Cừ lên phố xin ăn lúc mặt trời vừa ló dạng. Thời điểm đi đến phố Tây Tư thì Kha Cừ đã thấm mệt, liền kéo tay áo ta đi chậm lại.

Kha Cừ là ta nhặt được ở trên đường, ngày đó ta đang ngồi chồm hóm ở cửa quán trà nghe ngóng tin tức, còn Kha Cừ đang cực kỳ đói bụng mới vọt tới quán trà tìm thức ăn thì bị tiểu nhị đánh đuổi ra ngoài. Ta chia cho hắn nửa cái bánh bao, hắn liền sống chết bám riết lấy ta từ đó. Đuổi hắn đi, hắn liền hai mắt rung rung đầm lệ nhìn ta.

Có ngày thực sự cảm thấy phiền phức, ta ném hắn tới thành Đông, lừa hắn ở chỗ đó chờ. Ta tiu nghỉu như bị mất đồ quay về ngôi miếu đồ nát hàng ngày. Ai dè còn chưa kịp đau khổ đã nhìn thấy hắn ngồi xỏm trong miếu nấu nước sôi. Ngày hôm sau ta ném hắn tới thành Tây xa hơn, thế nhưng lúc ta quay về miếu lại vẫn thấy hắn vui cười hơn hờn nhìn ta như trước, còn giống như dâng vật quý đem một nửa quả táo đã thối nhét vào trong tay ta.

Ngày thứ ba, ta bảy lần tám lượt bỏ hắn tại nơi mà chính ta cũng không biết. Kết quả là lúc ta muốn quay về lại không nhớ đường ra. Trời dần tối lại sắp đến giờ giới nghiêm, ta sốt ruột chạy quanh. Lúc này không biết Kha Cừ nhảy ra từ đâu, đầu đầy mồ hôi lạnh, kéo tay ta chạy nhanh hướng ngoài thành, kịp ra khỏi thành trước giờ giới nghiêm. Kha Cừ vẫn cười ngây ngô nhìn ta, từ trong ngực lấy ra một miếng bánh hoa quế đưa cho ta ăn. Kết quả bánh thoáng cái bị bóp mềm, hắn lập tức lộ ra biểu tình đặc biệt tủi thân.

Ta như ghen đáng ở cổ họng, thề sẽ không bao giờ bỏ rơi hắn nữa.

Ta và Kha Cừ đang đi tới, trên đường đi có tốp người trông vẻ giống như quan sai, đang cầm bức họa tìm người. Tính Kha Cừ thì như trẻ con, nên tò

mò đi đến nhìn bức họa trong tay quan sai liền ngay lập tức bị đuổi đi. Hắn tủi thân túm tay áo ta, ta buồn cười kéo hắn chuẩn bị rời đi.

Lúc này đám quan sai mặc đồ màu đen kia ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn ta, ta lại lơ đãng quay đầu nên bốn mắt nhìn nhau.

Quan sai kia đã nhiều tuổi rồi, bên miệng ba nhúm râu ria, xem ra là kẻ có quyền uy nhất trong đám quan sai kia. Đôi mắt sắc bén của hắn nhìn chăm chăm ta, rồi cúi đầu nhìn thoáng qua bức họa trong tay.

Ta lúc này mới bắt đầu cảm thấy có điểm không đúng.

Hắn tiến lên.

Ta bày ra vẻ mặt nịnh nọt: **"Đại gia, có việc gì sao?"**

Trên mặt hắn lại lần nữa có vẻ nghi hoặc, lắc lắc đầu, xoay người bước đi.

Ta thấy hắn đi rồi, mới vội vã kéo Kha Cừ chuồn đi. Đáng tiếc, động tác của ta quá lớ, nhìn qua càng giống như đang cố ý che giấu. Ta vừa bước được nửa bước liền hối hận. Quan sai kia cũng lơ đãng, hắn lập tức gọi ta lại.

"Người, đứng lại."

"Đại gia, ngài có gì phân phó?" Ta thầm nghĩ lần này khó thoát rồi.

"Người theo ta đến phủ Thái Thú." Hắn cẩn thận nhìn chăm chăm ta từ trên xuống dưới. Ta bị nhìn đến cả người run bần bật.

Ta cả kinh: **"Đại gia, ta không phạm tội, ta là người tốt mà."**

Quan sai kia chỉ giải thích: **"Đi xem mà thôi, không phải lấy đầu của người."** Dứt lời liền phát tay, mấy tên quan sai khác nghe lệnh áp ta đến phủ Thái Thú. Ta nghĩ lần này đi không biết sống chết thế nào, bèn bảo Kha Cừ quay về chờ ta.

Kha Cừ liếc mắt nhìn ta, bộ dạng ủy khuất vì cho rằng ta lại muốn vứt bỏ hắn. Ta nhất thời thấy khó mở miệng giải thích.

Quan sai dẫn ta vào phủ Thái Thú, lại vào một căn phòng nhỏ. Trong phòng có ba, bốn tiểu cô nương cùng tuổi với ta, dáng người hầu như đều có vài phần tương tự như nhau. Mấy cô nương thấy ta đi vào thì đồng loạt bịt mũi lại.

Ta nổi lên ý đồ xấu xa, cố ý đứng bên cạnh các nàng. Cô nương kia tức khắc bị hun đến lưng lay sắp đổ, ta bày ra vẻ mặt vô tội nhìn lại.

Lúc này cửa lại một lần nữa được mở ra, một nam nhân mặc áo choàng màu xanh đen bước vào, đi theo phía sau hắn là vị Thái Thú mặc quan phục. Mấy vị cô nương kia người nào cũng ngượng ngùng cúi đầu, còn ta lại đỉnh đạc nhìn bọn hắn chăm chú.

Thái Thú đại nhân tức khắc thối râu tròng mắt căm tức nhìn ta.

Nam nhân kia ngay từ đầu đã không hề nhìn qua ta, hắn nhìn qua mấy vị cô nương kia, chỉ nhú nhú mày. Lúc nhìn thấy ta, bộ dạng giống như lại không phải rồi.

Nhưng ngay sau đó đôi mắt hắn đột nhiên tròn to.

Ta cảm thấy có gì không ổn.

Hắn lắp bắp: **"Đại... đại..."**

Ta cau mày.

Hắn run lên: **"Đại nhân."** Sau đó nói nhanh một tràng tu từ, **"Ty chức đến chậm, khiến đại nhân chịu khổ, ty chức vạn lần đáng chết."**

Khóe mắt ta híp lại, theo bản năng nói: **"Vậy người hãy đi chết đi."**

Hắn bị thương nhìn ta, rút bảo kiếm bên hông ra, tức khắc một tia sáng lạnh lóe lên, hắn nâng tay định cắt cổ. Thái Thú đứng bên cạnh nhất thời sợ tới mức râu đã không chịu được mà bắt đầu run rẩy.

Ta đưa tay cản hắn lại: **"Chậm đã."**

Lúc duỗi tay ra, hắn nhìn thấy vết thương trên tay ta, chính vì không có thuốc, hơn nữa tiết xuân ẩm áp, miệng vết thương không được chăm sóc cẩn thận đã sưng mủ, toát nhìn vô cùng tởm.

Ánh mắt của hắn càng bị thương: **"Ty chức muôn vạn lần đáng chết, xin đại nhân thành toàn."**

Ta phát tay: **"Người nhận nhầm người rồi, ta chỉ là một tên ăn mày."**

Hắn bày ra vẻ "Xem đi người đang tức giận, chắc chắn là tức giận, giận tới mức không muốn nhận ta". Biểu tình vô cùng ủy khuất, lại không ngừng áy náy tự trách bản thân mình nói: "**Ty chúc muôn vạn lần đáng chết, xin đại nhân thành toàn.**"

Ta ngàn vạn lần không biết phải nói gì: "**Người đứng lên trước đi.**"

"**Không~~.**" Hắn thẳng lưng kiên định cự tuyệt: "**Ty chúc...Ty chúc...**"Hắn dường như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là một câu: "**Ty chúc muôn vạn lần đáng chết, xin đại nhân thành toàn.**"

Ta: "**.....**"

Hắn: "**Ty chúc muôn vạn lần đáng chết, xin đại nhân thành toàn.**"

Ta yên lặng cào tường.

???

Ta vất vả lắm, rốt cuộc cũng từ miệng của tên nam nhân mặc áo choàng xanh này hỏi ra chút tin tức. Có trời mới biết hắn chỉ biết nói mỗi một câu chính là "Ty chúc ngàn vạn lần đáng chết, xin đại nhân thành toàn", ta hỏi thật quá vất vả.

Hắn nói ta là Triệu Như Ngọc, chính là vị tướng quân ngũ phẩm trên xa trường của Đại Hoa. Tướng quân trấn quốc Triệu Minh Đức là cha ta.

Nghe đến đó, vẻ mặt của ta nhất thời kinh hãi.

Người dân Đại Hoa rất coi mở, nam nữ đều có thể làm quan, mà Triệu Như Ngọc này, là nữ võ tướng giữ chức vụ cao nhất. Ta biết Triệu Như Ngọc này, không phải vì nàng ta là vị tướng có tài năng thiên phú, mà là bởi vì nàng ta hảo sắc thành tánh.

Năm đó nàng ta tây chinh Tây Lương, trên đường trở về đã bắt Thất vương gia vô tình đi ngang qua, liêu chết đòi cưới. Triệu Minh Đức chỉ có một nữ nhi, lập tức dâng sớ xin Hoàng Thượng chi hôn. Hoàng Thượng vốn cũng có ý đó, ngặt nỗi Thất vương gia thà chết chứ không theo, lại thêm Thái Hậu một khóc hai loạn ba thất cổ, hôn sự này mới đành cho qua.

Sau đó Triệu Như Ngọc lại cướp xe ngựa của trạng nguyên đang lúc dạo phố, trong cung Hoàng Đế vừa nghe được đã vui vẻ vỗ đùi đen đét, hận không thể lập tức thắt cái nơ bướm cho tân khoa trạng nguyên rồi đưa đến phủ tướng quân.

Nhưng Triệu Như Ngọc và tân khoa trạng nguyên chỉ mới thành thân được hai năm thì Tây Lương lại phạm biên. Tiểu Triệu tướng quân bách chiến bách thắng, vận khí tuyệt hảo không ngờ lại bị lật thuyền. Tuy rằng thắng trận nhưng tiểu Triệu tướng quân lại không rõ tung tích.

Nhất thời cả nước khiếp sợ, Hoàng Đế tại vị hơn hai mươi năm luôn luôn nhân hậu lần đầu tiên nổi bão, ra lệnh cường chế sống phải thấy người chết phải thấy xác, quan viên các cấp lập tức cuồng quét tìm kiếm. Dân bỏ cáo, treo giải thưởng, người nào tìm được tiểu Triệu tướng quân lập tức sẽ được chọn làm con rể quý, giờ mọi mảnh khoe

Chính vì vậy ta mới bị áp giải đến phủ Thái Thú.

Ta lập tức bày ra vẻ mặt bi ai khi nghe thấy tin dữ của tiểu Triệu tướng quân, dù sao người đó cũng không phải là ta. Không nói cái khác chỉ với tính cách bảo thủ của ta, thì làm sao có thể xảy ra chuyện cướp vị phu chú. Mà ngày ấy lúc ta tỉnh lại, trên người mặc bộ y phục phiền phức, nhìn sao cũng không giống kiểu trên chiến trường.

Nam nhân áo choàng xanh nghe vậy càng kích động: "**Ty chúc muôn vạn lần đáng chết, xin Tướng Quân thành toàn.**"

"**Ta muôn vạn lần đáng chết xin đại nhân thành toàn, muôn vạn lần đáng chết, ta thật sự không có khả năng là tiểu Triệu tướng quân!**"

"**Đại nhân, sau khi về kinh ty chúc nhất định sẽ đưa người đến Ý Phong các để ngắm tiểu quan, nhất định mang người đi nhìn Giang công tử tẩm, nhất định sẽ không ngăn cản người đùa giỡn những nam nhân người vừa mất, đại nhân người đừng sinh tức giận với ty chúc, xin người cùng ty chúc quay về đi.**" Hắn lại quỳ trên mặt đất.

Ta vuốt móng tay lại muốn cào tường.

Ta chỉ muốn nói, thực chất bên trong con người ta là một cô nương bảo thủ và hay ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Giang Hành Tri

Bất Luận ta có tiếp tục giải thích với tên Triệu Thanh Y kia thế nào đi nữa, hấn đều mang về mặt đau khổ bức bách mà quỳ gối dập đầu, sau đó lập lại một câu ngăn năm không đổi: **"Ty chức muôn vạn lần đáng chết."**

Mặc cho ta đe dọa, hấn vẫn trơ như tảng đá trong hồ xi vấy. Mỗi lần thấy ta uy hiếp bắt hấn thả ta ra, hấn liền bắt đầu mang về mặt chất phác hỏi ta muốn ăn cái gì. Quả thật giống như gà, vịt nói chuyện với nhau.

Sau đó ta cũng bình tĩnh trở lại, tốt xấu gì thì cuộc sống của ta ở phủ Thái Thú mấy ngày qua cũng rất thoải mái, cho nên ta nghĩ, cùng lắm thì trở về Trường An với hấn. Cha đẻ của vị tướng quân này sẽ không thể không nhận ra con gái ruột của mình, đợi đến lúc phân rõ thân phận xong ta có thể rời đi. Mặt khác, ta cũng phải tiếp tục hưởng thụ vài ngày thoải mái này.

Ngày thứ hai sau khi nghĩ thông, ta đồng ý cùng Triệu Thanh Y quay về Trường An, với điều kiện phải mang theo cả Kha Cửu.

Kha Cửu ngốc ngay cả ăn xin cũng không biết, lại còn rất lười biếng, trên cổ có treo ổ bánh mì cũng không chịu cúi xuống găm. Ta sợ nếu ta vứt hấn ở đây hấn có thể để mình đói chết.

Sau khi Triệu Thanh Y từ chỗ ta biết rõ Kha Cửu là ai, về mặt đau khổ bức bách lập tức đổi thành chỉ tiếc rên rết không thành thép.

Đặc biệt là sau khi thủ hạ của hấn mang Kha Cửu đã tắm rửa sạch sẽ đến, ta ngẩng đầu nhìn, một miệng toàn nước trà suýt nữa thì phun vào mặt hấn. Kha Cửu theo ta suốt, ngày nào cũng bần thủ, ta lại lười tắm cho hấn. Cho nên ta chưa từng nghĩ đến, không ngờ hấn lại là một tiểu thiếu niên xinh xắn đến thế.

Triệu Thanh Y đứng phía sau cắn răng nhìn ta nói: **"Đại nhân, Giang công tử mà biết nhất định sẽ giận."**

Ta ngẩng đầu nhìn hấn: **"Nhưng mà ta quả thực vô tội."**

Triệu Thanh Y nghe nói như thế liền giống như pháo bị châm ngòi, đứng bật dậy nói: **"Năm đó người cướp Thất vương gia về phủ, người cũng nói người vô tội. Sau đó ở trên đường đánh Giang công tử hôn mê mang về nhà, người vẫn nói là người vô tội. Thuộc hạ cứ tưởng rằng hai năm nay đại nhân đã chứng chặc hơn, không ngờ lại....."**

Ta tự dặn với lòng là không phải hấn đang nói ta, nhưng bụng lại kim lòng không đậu mà có chút chột dạ.

Kha Cửu chưa từng gặp phải tình huống này, liền nắm lấy tay áo ta không chịu buông ra. Ta vỗ vỗ tay hấn để an ủi, Kha Cửu tiện thể trốn ở sau lưng ta.

Triệu Thanh Y trừng mắt nhìn ta: **"Đại nhân người nghĩ rằng người không có lỗi với Giang công tử sao?"**

"Nói cái gì mà không có lỗi với có lỗi, làm ta sợ đấy. Ta với cái gì mà Giang công tử kia lại không có quan hệ..." Ta thấp giọng nói.

Triệu Thanh Y nghe vậy thiếu chút nữa nhảy lên bóp cổ ta. Ánh mắt nhìn ta giống như đang nhìn đứa con đầu bầy đặt đức hạnh không chịu quan tâm việc nhà còn muốn giống như đàn ông phụ tình mà tâm hoa vẫn liễu

Ta thật sự chột dạ.

"Tướng quân đại nhân vốn là người có tính hào hiệp không kiềm chế được, Thanh Y người hà tất phải so đo." Một giọng nói ôn hòa vang lên, tựa như tuyết mùa xuân thảng ba ở Giang Nam, mát lạnh, mang theo một tia ấm áp cực nhỏ làm cho người ta lưu luyến mà như bướm bướm lao đầu vào lửa.

Da đầu ta run lên, đầu bắt đầu đau dữ dội, rất nhiều thứ tùy tiện bị cưỡng ép nhét vào trong đầu, ta đau đến cả người phát run.

Kha Cửu đẩy ta, ta mới biết vừa rồi ta đã kéo hấn quá mạnh, làm đau hấn nên vội vàng buông ra xin lỗi. Kha Cửu dùng tay ra hiệu hỏi ta làm sao vậy, ta hít sâu vài cái thuận xuống, lắc đầu không nói.

Triệu Thanh Y đứng ở ngưỡng cửa chấp tay hành lễ: **"Giang Công tử."**

Ta vẫn cúi đầu.

Người nọ đi đến trước mặt ta, ta nhìn cảm bào trắng hoa văn trúc và đôi giày đen phong trần mệt mỏi, ta tự biết mình tránh không được, bèn ngừng đầu nhìn hấn, gọi nhỏ một tiếng: **"Hành Tri."**

Giang Hành Tri híp mắt khẽ nở nụ cười: **"Làm phiền Tướng Quân đại nhân còn nhớ ta."**

Giang Hành Tri có đôi mắt phượng cực kì xinh đẹp, khóe mắt xếch lên. Cả người hấn luôn toát ra loại khí chất ôn nhuận như ngọc, nhưng thực ra không mang vẻ yêu mị, mà là một loại đẹp kiểu điềm đạm đường hoàng.

Hấn...là phu quân của ta. Hai năm trước, ta vì việc nào đó mượn rượu giải sầu, đang tê tê phóng ngựa dưới phố thì thấy tân khoa Trạng Nguyên đang cưỡi con ngựa cao to dạo phố. Năm đó ta như bị ma xui quỷ ám, vì một nụ cười mỉm của hấn mà gần như đánh mất linh hồn, cho nên dứt khoát sai thuộc hạ quấy rối đội ngũ dạo phố. Ta tiến lên đón hấn đến góc tường, dờ thói côn đồ đánh hấn ngất xỉu rồi lập tức khiêng về phủ Tướng Quân.

"Không dám quên dáng điệu cùng giọng nói của công tử." Ta nói

Lời này rất đúng với mong muốn của hắn, Giang Hành Tri nghe vậy liền nở nụ cười, phát tay ý bảo Triệu Thanh Y lui ra. Kha Cừu kéo ống tay áo ta ra về đáng thương không chịu đi, Triệu Thanh Y đành xách hắn lôi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người chúng ta, ta vẫn cụp mắt suy nghĩ.

"Nửa năm nay, nàng rốt cuộc đã đi đâu?" Hắn ngồi xuống bên cạnh ta, tự nhiên mà kéo một tay ta đặt trên đầu gối.

Ta giống như bị bóng vội gạt khỏi tay hắn, nhưng lập tức cảm thấy rất đáng thương người, liền lên nhìn hắn. Về mặt hắn vẫn thản nhiên, không có chỗ nào khác thường. Lúc này ta mới yên tâm, trả lời: **"Không nhớ lắm."**

Ta thành thật trả lời: **"Đầu ta xảy ra chút vấn đề, cái gì cũng không nhớ rõ, ngay cả người cũng là vừa nhớ ra."**

Hắn hừ lạnh một tiếng.

Ta biết hắn lại tức giận, hắn là người đọc sách, tu dưỡng ngoan ngoãn luẩn quẩn gấp trăm lần so với kiểu người thô lỗ như ta, ta cũng lười so đo với hắn. Có đôi lúc bọn ta cùng lên triều, hắn còn mang về mặt hòa nhã, lúc hạ triều hắn lại trưng cái mặt lạnh băng cho ta xem.

"Có thể nhớ ra là được rồi" Hắn ra vẻ cao thượng nói.

"Sao người không ở Trường An đợi, mà lại đột nhiên đến đây?" Ta hỏi hắn.

"Thanh Y dùng bỏ câu đùa tin nói đã tìm được nàng, cha kêu ta đến đây chăm sóc nàng. Thanh Y là người thô lỗ, cha lo hắn sẽ không chăm sóc nàng chu đáo."

Ta rất cảm động: **"Cha thật là nói như vậy sao?"** Ta nhớ rõ, từ nhỏ ta đã không có mẹ. Lúc ta được sinh ra, cha ta vẫn là một quan biên ngoại, càng không nói đến việc chăm sóc ta. Khi đó lại gặp cảnh Khiết Đan nhiều lần quấy nhiễu biên cương, U Vân Thập Lục châu liên tiếp thất thủ, ở trên nỗi trăn trở đình. Triệu gia dốc hết sức giữ công thành nên chết rất nhiều người, chỉ còn lại hai người là cha ta và ta. Lúc đó ta còn chưa cai sữa, lại không có ai để gọi, cha ta đành nếm ta đến quân y, để ta tùy quân, sau đó chỉ huy quân đội Bắc thượng.

Cuộc chiến ở U Vân Thập Lục châu kéo dài mười hai năm, ta từ một bé gái bú sữa lớn lên giả thành con trai. Ta hiện tại nhớ rất rõ, hồi nhỏ câu đầu tiên ta học được là.... Làm con mẹ người!...==

Khụ khụ, nhắc đến chuyện cũ thật là chịu không nổi.

Giang Hành Tri nghe ta nói lời này, ánh mắt hắn vụt sáng, có chút né tránh câu hỏi của ta, tay phải nắm lại đặt lên miệng ho khan một tiếng: **"Đúng vậy."**

Ta bỗng có chút nhộn nhạo.

Lúc này, Giang Hành Tri đột nhiên hỏi ta: **"Mới vừa rồi, người bên cạnh nàng là ai?"**

"Nhặt được trên đường." Ta phát tay. **"Đứa nhỏ kia rất đáng thương, si si ngốc ngốc, lại còn không thể nói. Hắn có duyên với ta, ta muốn nuôi dưỡng hắn."**

Hắn không phản đối. Ta thở ra một hơi.

"Tại sao đang ở chiến trường lại đột nhiên mất tích? Thật sự là một chút cũng không nhớ sao?" Hắn nhíu mày nhìn ta.

Ta lắc đầu: **"Thật sự không nhớ nổi, lúc ta tỉnh lại chỉ thấy mình mặc một bộ nữ trang vô cùng phiền phức, ngất ở bờ sông, móng tay còn được sơn đỏ, người cũng biết ta thật sự rất không thích trò đó."** Ta giờ hai bàn tay lên trước mặt, trên móng tay vẫn còn màu đỏ mờ mờ, nhưng rõ nhất chính là mu bàn tay có đủ loại vết thương dờ dợn.

Giang Hành Tri giữ chặt cổ tay ta.

Ta muốn gỡ tay hắn ra.

"Tại sao nàng lại có nhiều vết thương như vậy?" Ngữ khí của hắn có chút lạnh.

"Không cần thận." Ta rút tay ra.

Tay hắn cứng đờ trong không trung vài giây, rồi lẳng lặng rút về. Hắn cũng nhắc nói: **"Ta có mang theo thuốc, lát nữa sẽ bảo Triệu Khả mang đến cho nàng."**

"Ta không cần." Ta từ chối. **"Người cứ giữ đi, ta đây da dày thịt béo, không sợ mấy vết thương nhỏ đó đâu."**

"Triệu Như Ngọc!" Hắn đứng dậy, giữa hai hàng lông mày là con tức giận đang cố kiềm chế. **"Ta biết nàng còn giận ta chuyện nàng chinh chiến Tây Lương trước kia ~"**

Ta ngắt lời hắn: **"Ta chưa từng để trong lòng."**

Giang Hành Tri nghe vậy dùng tay nâng cằm ta lên, ta không thể không nhìn thẳng vào mắt hắn. Đôi mắt phượng của hắn chứa đựng thần sắc lạnh như băng, ngũ quan của hắn vốn kinh diễm, nhưng khí chất lại ôn nhuận, cho nên nên xuống một phần cột nhà. Giờ phút này hắn phần nộ đến độ lườm cả che giấu, cả người có một loại mỹ cảm rung động lòng người.

Ta trăm triệu lần cũng không ngờ bản thân lại khiến hắn tức giận đến như vậy, cảm thấy kinh ngạc, không biết phải nói cái gì, chỉ biết thuận theo tay hắn nâng cằm lên nhìn hắn.

Ta vẫn không nghĩ là ta sẽ chọc giận hắn, chính là...Chính là quả thật ta không biết phải đối mặt với hắn thế nào.

"Ngày đó ta thực sự không biết trong ly rượu có gì, nếu không ta tuyệt đối sẽ không uống, càng không thể khinh bạc nàng." Hắn nén lại tức giận giải thích với ta, nói xong hắn dừng lại một lúc, mắt tối sầm xuống. **"Huống chi, ta cùng nàng là vợ chồng đã hai năm, cho dù ngày ấy ta thật sự cưỡng bức nàng đi nữa, thì có làm sao?"**

Ta nhất thời bị nghẹn đến một chữ cũng không phun ra được.

Hắn thông thả thở dài một hơi, cúi người tiến lên muốn hôn ta, ta cả kinh, nghiêng mặt né tránh, hắn nheo mắt lại.

Giang Hành Tri xoay mặt ta lại, hung hăng cắn xuống môi ta. Ta đau đến hét lên, hắn thả ta ra, phát áo rồi đi.

Ta rút cuộc cũng ý thức được, hắn thật sự tức giận không hề nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đãi ngộ khác biệt giữa con gái và con rể

Ngày ấy Giang Tri Hành đi rồi, Triệu Thanh Y nổi giận đùng đùng tiến vào thương lượng ngày khởi hành trở về Trường An với ta. Ta tỏ vẻ lúc nào ta cũng có thể khởi hành, chẳng qua là kèm theo yêu cầu phải mang theo Kha Cửu.

Triệu Thanh Y lông mày không phải lông mày mắt không phải mắt nói với ta rằng: **"Thuộc hạ biết đại nhân có mầm mống đa tình, chỉ là đại nhân mang Kha Cửu về người sẽ ăn nói thế nào với lão tướng quân?"**

Ta bị nước bọt làm cho sặc.

Cha ta cực kỳ thích Giang Hành Tri, ông già lúc trẻ chỉ ham học võ, không đánh bằng roi không chịu học chữ. Về sau bởi vì dốt đặc cán mai mà phải chịu nhiều vất vả. Lúc ta mười hai tuổi thì từ U Vân Thập Lục châu trở về, ông liền nhớ lại rồi bắt ta phải học ngâm thơ thêu hoa. Cái chính là để ta ngồi đọc sách ta chỉ cảm giác như trên ghế có những cây đinh nhọn hoắc. Sau khi ông già đánh gãy hết một cái sọt roi, rút cuộc ý thức được ta đúng là một đoạn gỗ mục, liền bắt đầu tìm cho ta một phu quân Trạng Nguyên.

Năm đó ta dùng sức mạnh cướp Giang Hành Tri về phủ, người vui mừng nhất không phải cha ta thì là ai. Giang Hành Tri nhủ mày giằng vãi cái đạo lý không nên làm thế cho ông già, ông già vừa một khóc hai loạn ba thất cô, khóc lóc om sòm, dùng đủ trò vô lại để giữ hắn ở lại phủ Tướng Quân, vừa sai người đến chỗ Hoàng Đế lão gia xin thánh chỉ tứ hôn. Về sau ta chỉ cần có xú lỗi với Giang Hành Tri thôi thì ông già liền không chút lưu tình mà đập ta một trận. Vì Giang Hành Tri, ta ăn không ít roi của cha ta.

Ta do dự rất lâu: **"Thì nói...Thì nói người này là ân nhân cứu mạng của ta."**

Ông già là người thẳng tính, đoán chừng một chiêu này sẽ được thông qua.

Triệu Thanh Y mang về mặt không khuất phục giàu sang, không lạm dụng quyền uy.

Ta cup mắt, vuốt vuốt tay áo: **"Hay là ta đào bình rượu hầu nhân dưới gốc cây hoa quế trong sân của người lên nhỉ?"**

Triệu Thanh Y không vợ cũng không con, vẫn cứ yêu rượu như mạng, nghe vậy thiếu chút nữa lệ tuôn. Hắn bị phần mà nhìn ta, cúi đầu làm bộ ôm hận chịu nhục của gái nhà lành: **"Vâng, đại nhân."**

Thời điểm lên đường về kinh, hơn phân nửa thời gian ta đều ngủ mê mệt trong xe ngựa. Ngày ấy gặp lại Giang Hành Tri, thật nhiều kí ức đã bị lãng quên bỗng lại lần nữa trở lại trong đầu, dồn một đống làm đầu đau đến choáng váng. Mà sau ngày đó, di chứng lại càng rõ ràng, vài ba lần đầu ta như sắp nổ tung.

Giang Tri Hành vốn còn đang giận ta phát hiện ra có điểm bất thường, cuống quýt sang thôn bên cạnh mời thầy lang đến. Thầy lang bốc hai thang thuốc, sau khi sắc xong Giang Tri Hành bung vào trong xe cho ta. Ta rất ghét đắng, sống chết không chịu uống.

Giang Hành Tri nhú mảy nhìn ta, giống như những con sóng lẫn lẫn giữa mặt hồ phẳng lặng.

"Như Ngọc, ngoan nào." Hấn thấp giọng nói.

Ta lắc đầu: **"Người biết ta hận nhất là thứ thuốc đắng này mà."**

"Như Ngọc." Giọng nói của hấn vẫn trầm thấp như trước, chẳng qua là khẩu khí có ý trách móc.

Ta biết không lay chuyển được hấn. Hấn là người đọc sách, tự nhiên cũng nhẫn nại hơn ta rất nhiều.

Ta cố gắng nuốt thuốc, lúc nằm xuống đầu đụng phải gối trúc, đau đến gần như khó mà chịu đựng.

Hấn lập tức đặt bát xuống bàn thấp bên cạnh, đỡ vai ta nằm an ổn trên đùi hấn, trấn an vỗ vai ta. Ta tóm áo choàng của hấn, chỉ cảm thấy trong óc có vô số con kiến đang bò.

Ta đau đến nổi hàm răng phát run, nắm chặt quả đấm cố chịu.

Ta cảm giác bàn tay đang xoa đầu ta của hấn đang run rẩy, vì thế ta cố nhin đau nói đùa với hấn: **"Đừng sợ, ta không...Ta không chết được. Huống chi, nếu ta chết đi, người sẽ thành người góa vợ...Cũng là...Người góa vợ đáng mong đợi nhất Trường An."**

Lời này là thật, bất luận là già trẻ gái trai ở Trường An đều nhớ rõ Trạng Nguyên lang hai năm về trước. Một thân hồng bào kinh thể tuyệt tục, mắt phượng khẽ híp, nụ cười âm đạm như hoa mẫu đơn nở đẹp nhất Trường An.

Ai ngờ hấn nhướng mày, lại muốn nổi cáu.

Ta không muốn nghe hấn dạy dỗ nữa, vì thế đứng như ước nguyện trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Ta phờ phạc, bước chân nhẹ tênh đi gặp cha ta.

Ông già ngồi xếp bằng trên ghế cùng các đồng僚 chơi mạt chược, Giương mắt nhìn thấy ta, sau lại híp mắt nhìn kỹ, vui vẻ: **"Ha ha, ta đã nói Triệu Như Ngọc người còn sống mà."** Ánh mắt nhìn ta quả thật giống như nhìn con chó rụng lông bị mất nửa tháng tự nhiên lại quay về.

Ta cúi đầu bình tĩnh nói: **"Làm lão nhân gia người thất vọng rồi."**

Ông già chép miệng rút một cái tẩu, lúc nhìn thấy Giang Hành Tri ở sau lưng ta, liền lập tức cười đến thấy răng không thấy mắt. Biểu tình chuyển hóa cực nhanh khiến ta suýt chút nữa nội thương. **"Hành Tri, vất vả rồi. Con xem, con lại gây thế này, mau về nghỉ ngơi đi. Triệu Như Ngọc tối nay phải hầu hạ chồng người thật tốt, nhớ bụng nước cho chồng người rửa chân."**

Ta cảm giác huyết thái tương cốt kết cột kẹt mà đau đớn.

Giang Hành Tri ôn hòa trả lời: **"Cảm ơn cha đã quan tâm."**

Lão nhân ném trượng bát đồng (quân bài trong bài mạt chược), lúc quay sang nhìn Giang Hành Tri khoe miệng đều kéo tới tận mang tai: **"Hành Tri con mau về nghỉ ngơi đi, nhìn con chắc mệt muốn chết rồi."**

Giang Hành Tri hỏi hột liếc ta một cái, buông đôi tay vẫn luôn đỡ vai ta ra. Dưới chân ta lập tức như không có thực suýt nữa vô lực ngã xuống, cũng may ta nhanh chân lui về phía sau hai bước nên ngã trên ghế.

Cha ta đẩy bài: **"Tự mạt thanh nhất sắc! Ra tiền, ra tiền!"**

Giang Hành Tri cúi đầu đi ra khỏi phòng.

Một lát sau, cha ta di chuyển cái ghế ngồi đánh bài, sau khi rút xoèn xoẹt mấy hơi thuốc, một lúc sau mới nói với ta: **"Hành Tri đối với người không tệ, lại rất tuấn tú, đọc sách cũng nhiều, người theo hấn đi, cho ta sớm ngày được ôm cháu trai."**

Ta nghe vậy suýt chút nữa trước mắt bắt đầu tối sầm rồi ngất xỉu.

Từ năm mười hai tuổi ta đã nghi ngờ ông già không phải cha ruột ta, mà bây giờ mỗi nghi ngờ này lại càng xác thực.

"Giang Tri Hành mới giống con trai cha, con chẳng qua cũng chỉ là con gái nuôi của cha."

"Sao lại thế được?" Cha ta trừng mắt.

Ta nghe ông già bẻ lại con tức giận cũng hơi tiêu tan, hất cằm dương dương tự đắc đợi ông già giải thích.

Ông già thâm trầm nhìn về phương xa: **"Ta chính là xem Hành Tri như con trai ruột để thương yêu, thân thể đứa nhỏ kia quý giá, chịu không nổi tủi thân. Ta ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ rớt. Cho nên nói, há chỉ là giống như con trai ruột, quả thực chính là con trai"**

ruột của ta."

Ta lập tức mặt xanh nanh vàng.

Cha ta vội vàng giúp ta thuận khí.

Qua một lúc, cha ta lại hỏi: **"Đã qua lâu lắm rồi, chẳng lẽ ngươi...Ngươi quả thực vẫn không bỏ xuống được?"**

Ta ngước mặt nhìn ông.

Cha ta do dự hồi lâu, phun ra một cái tên: **"...Hoa Nam Bình."**

Ta nghi hoặc nhìn ông: **"Hoa Nam Bình là ai?"**

Ông già từ một người ngồi cũng không vững phải mang ghế dựa đặt ở dưới bàn, lập tức nhanh nhẹn đứng lên, quỳ dúi liếc mắt nhìn ta rồi tức khắc lao ra khỏi phòng.

Ta lặp lại cái tên đó lần nữa, trong đầu xuất hiện một bóng người đung đưa, cầm y hoa phục, chi lan ngọc thụ, dung mạo như kiêu mỵ bụi lốt phốt pháng ba, chỉ thấy lạnh bạc như nước. Chỉ là ta muốn nhớ tí mị hơn chút, lại chỉ cảm giác được đầu như muốn nứt ra.

Ta nằm xụi lơ trên ghế xoa huyết thái dương, không biết vì sao trong lòng có một loại bi ai đậm hơn, tựa như sẽ khiến người ta rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thú y Cổ Phán Hề

Cha ta gần như lồi đại phu vào cửa, ta vẫn cứ dờ dẩn nhìn lên trần nhà.

"Cổ Phán Hề, người nhanh đến xem cho Như Ngọc đi, con bé nhất định không bình thường, không phải là bị ta làm tức đến ngốc rồi chứ?" Ông già nói tới đây, liền bi thống không thôi. **"Ai da, lão nhân ta có đứa con gái ngốc như vậy, làm sao trông cậy vào sự chăm sóc của nó trước lúc chết đây."**

Ta dòi tầm mắt, dờ dẩn nhìn cha ta.

Ông già bắt đầu khụt khịt.

"Cha không chết." Ta bình thản nói.

Ông già nghe vậy càng thương tâm: **"Vậy nhất định là bị ngốc! Như Ngọc à, Như Ngọc của ta thật là số khổ mà. Ngươi nữ lòng vút lại lão già ta lẻ loi một mình sao? Như Ngọc của ta."**

Cổ Phán Hề xem mạch một lúc, lạnh tanh nói: **"Thật ngại quá, lại khiến lão tướng quân thất vọng rồi."**

"Không ngốc?" Cha ta trừng lớn mắt.

Ta quay đầu đi không muốn nhìn.

"Đúng vậy." Cổ Phán Hề gật đầu. Hắn dùng con ngươi đen như mực nhìn chăm chăm ta một lúc, ta vô cùng yếu ớt vỗ trán thở dài, hắn thông thả mở miệng: **"Chỉ có điều, có lẽ cách ngốc không xa."**

"Có ý gì?"

"Tiểu tướng quân, Miêu cổ." Cổ Phán Hề lật mí mắt của ta lên nhìn, ta chặt vật đẩy tay hắn ra. Hắn không tức giận, tiếp tục nói với cha ta: **"Cổ độc này tên gọi Si Tâm, đoạn tình vong yêu. Tiểu tướng quân quên Thất vương gia, chẳng qua là do loại cổ độc này mà thôi."**

Cha ta nghe xong: **"Tinh mạng Như Ngọc có đáng ngại?"**

"Thật ra thì không đáng ngại mà cũng đáng ngại." Cổ Phán Hề thương hại liếc mắt nhìn ta, nói tiếp: **"Bị người Miêu hạ cổ độc Si Tâm này trên người, từ nay về sau, chỉ sợ Tiểu tướng quân yêu một người liền quên một người, đoạn tình vong yêu, cả đời sẽ không yêu nữa."**

Lão tướng quân nghe vậy gật đầu không ngừng: **"Như thế rất tốt, rất tốt."**

"Cổ độc này thứ cho Phán Hề tài thô học thiển, không thể giải được."

Cha ta vội vàng xua tay: **"Không nên giải."**

Cổ Phán Hề thuận theo không có nửa câu nhận xét, lập tức xuất nét chữ rồng bay phượng múa viết một đơn thuốc đưa cho cha ta, rồi tự nhiên như chốn không người phất áo choàng rồi đi.

Cổ Phán Hề hiện là thủ tịch (cấp cao nhất) Thái y viện, nếu không phải lúc trước cha ta có ơn tri ngộ, hẳn tuyệt đối sẽ không bị ông già kéo đến đây xem bệnh cho ta.

Lại nói đến lúc xảy ra cuộc chiến tranh đoạt U Vân Thập Lục châu, Cổ Phán Hề chẳng qua chỉ là một đại đầu binh trong Triệu gia quân. Năm đó ta mắc bệnh cấp tính sốt cao không giảm, quân đội lại đóng ở vùng thôn quê hoang vu không tìm ra được đại phu, cha ta vô cùng sốt ruột khi thấy miệng ta có một vòng vết bóng phồng rộp lên, những quân lính có biết chút y thuật đều bị cha ta gọi đến, nhưng đều lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

Người cuối cùng bắt mạch cho ta chính là Cổ Phán Hề. Cha ta muốn ngựa chết thành ngựa sống nên mặc cho Cổ Phán Hề rót thuốc vào miệng ta, không nghĩ đến hai ngày sau ta liền sống dậy chạy nhảy lung tung, cha ta mừng rỡ, tiến cử Cổ Phán Hề cho người bạn làm trong Thái y viện của ông. Về sau người bạn đó bị cha ta ép nhận hẳn làm đệ tử, sau nữa thì hẳn kế nhiệm chức thủ tịch Thái y viện.

Nhưng ít ai biết là, đương kim thủ tịch Thái y viện Cổ Phán Hề, y thuật xuất thần nhập hóa, thanh y như ngọc dung mạo như tranh, mười năm trước, trước khi xem bệnh cho ta, Cổ Phán Hề hẳn chính là thú y.

Khi ta biết chuyện này, liền bi thương nhìn cha ta.

Cha ta lạnh run nói: **"Hắn chỉ nói hắn biết y thuật, ta đâu biết hắn lại chính là thú y. Chuyện này tuyệt đối không thể trách ta."**

Cho nên, mặc dù hiện tại Cổ Phán Hề đang được thế nhân tôn sùng, nhưng trong mắt ta, hắn vẫn chỉ là một người lòng đen dạ tối, tùy thời tùy chỗ đều có thể cho một thang thuốc đắng lấy đi cái mạng nhỏ của ta.

???

Đêm đó, sau khi cha ta ném ta vào phòng Giang Hành Tri, liền nắm lỗ tai ta ân cần dạy dỗ một phen. Nét cười đầy mặt gọi Giang Hành Tri ra, lúc này mới ngậm tẩu thuốc rồi đi.

Ta mệt mỏi dựa vào thành giường ngồi dậy. Ông già thấy cơ thể ta yếu ớt, nên ức hiếp kẻ không có sức mạnh để chống lại là ta, hai bàn tay túm ta thiếu chút nữa làm ta học máu. May mà ông còn nhớ ta là con gái ông, nên không dùng hết mười phần khí lực.

Ta ngẩng đầu nhìn Giang Hành Tri đang buông mi đọc sách dưới đèn, áp ứng nói: **"Ta ngủ thư phòng."**

Ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, càng tôn lên vẻ thanh quý tao nhã của hắn. Hắn chớp đôi mắt phượng, cười yếu ớt nhìn ta. Ta giật mình lại có loại cảm giác mỹ nhân bên hoa mẫn đường. Hắn mở miệng nói chuyện, giọng lãnh đạm ôn hòa: **"Sợ là cha còn trước cửa, phu nhân cứ thế đi ra, khó tránh khỏi chút nữa da thịt lại chịu khổ."**

Ta nhất thời run rẩy.

Cha ta từ trước đến nay luôn dựa vào nguyên tắc roi vọt mới tạo thành đứa con có hiếu, với quan điểm không đánh sẽ không ra gì. Hơn nữa ông chỉ có một đứa con gái, cho nên lại càng không thẹn với lương tâm mà đánh đứa con gái ruột duy nhất của ông.

Do đó Triệu Như Ngọc ta không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ duy nhất cây roi trong tay cha ta.

Ta ôm chần cam chịu số phận mà bắt đầu ngã xuống nằm nghỉ, bất đắc dĩ hướng Giang Hành Tri xin lỗi: **"Đã quấy rầy công tử."**

Không khí xung quanh ta lập tức ngưng trệ, ta ngẩng đầu nhìn hắn, hắn đang nhìn ta bằng cặp mắt lạnh lùng, nâng môi cười lạnh.

Ta nghĩ rằng hắn không muốn ta ở trong phòng, đành phải thương lượng với hắn hy vọng hắn châm chước: **"Nếu công tử không muốn, ta sẽ ra phòng ngoài nghỉ ngơi. Yên tâm, Như Ngọc ngủ rất ngoan, sẽ không quấy rầy công tử."**

Hắn khép quyển sách trong tay lại, thản nhiên nói: **"Phu nhân không cần tránh ta như rắn rết mãnh thú đâu."**

"Ta không có." Ta phản bác. Trong lòng ta suy nghĩ rất đơn giản, Giang Hành Tri khi đó cười ta vốn là tình thế đã rồi, tương lai có một ngày hắn sẽ rời khỏi phủ Tướng quân, ta không thể làm ô uế danh tiết của người ta. Bởi vậy xem ra, ta thực sự là một người cực kỳ lương thiện.

"Thân thể phu nhân bây giờ yếu nhược, nên phu nhân hãy ngủ ở giường, Hành Tri nằm đất cũng được."

Khóe miệng ta lập tức giật giật: **"Ta là người thô lỗ, công tử là người đọc sách. Loại chuyện nằm đất này, vẫn nên để loại người thô thiển như ta làm đi."** Chuyện bắt nạt một thư sinh yếu ớt, ta quả thực không làm được.

Hắn nghe vậy cười lạnh, gọi nô bộc vào cửa, gã nô bộc được gọi là Thư Ngữ thấp giọng hỏi hắn có gì phân phó.

Giang Hành Tri nhìn ta chăm chăm, chậm rãi nói: **"Đêm nay ta ngủ ở thư phòng, phu nhân xin hãy nghỉ ngơi."**

Thư Ngự ngừng đầu, tầm mắt di chuyển một vòng xung quanh ta, về mặt phần nộ muốn nói gì lại thôi nhìn ta. Lúc sau hấn bị Giang Hành Tri trừng mắt, chỉ có thể đáp lại một tiếng, liền chạy nhanh ra khỏi phòng.

"Như thế phu nhân đã vừa lòng chưa?" Hấn hạ tầm mắt hỏi ta.

"Ta không có ý này." Ta lúng túng giải thích.

Hấn phát tay áo bước ra khỏi cửa, ta thờ dài nhẹ nhõm, thu dọn một chút chuẩn bị ngủ. Ta quả thật là mệt muốn chết rồi, trên gối có mùi thơm quen thuộc, cảm giác thật thoải mái.

Đêm đó ta cảm giác ngủ cực kỳ không yên, bên tai tựa như có tiếng ai đó thờ dài, còn có người nhẹ giọng gọi tên ta. Ta lờ mờ cảm giác có con muỗi chích trên mặt, mắt và môi, tránh không được khiến ta rất bức. Càng đáng ghét hơn chính là không ngờ nó lại ngồng cuồng chích cổ ta, ta hung hăng tát một cái, sau đó lại bình yên ngủ tiếp.

Ngày hôm sau ta mệt đến không mở mắt ra được, mò mẫm đến đại sảnh ăn cơm, còn chưa kịp ngồi xuống liền bị đôi đũa của cha ta gõ lên đầu, ta đau đến nhe răng: **"Sao cha đánh con?"**

"Chính nha đầu thói nhà ngươi làm ra chuyện tốt, Hành Tri da mềm thịt non, ngươi là một đũa đại thô kệch, ngươi không biết dịu dàng chút sao! Ngươi....Nếu ngươi có chút di truyền từ mẹ ngươi, ta đã có thể bớt lo." Ông già chỉ tiếc rèn sắt không thành thép than ngán thờ dài.

Ta cảm thấy khó hiểu, xoa xoa đầu, nghiêng mặt nhìn Giang Hành Tri.

Hấn ngồi bên cạnh ta, chuyển tầm mắt xuống đĩa rau, giống như không hề nhìn thấy ta. Trên gương mặt trắng nõn như ngọc có một dấu bàn tay đỏ rực, tuy rằng đã hơi nhạt, nhưng vẫn rất rõ ràng.

Ta nhất thời yên lặng chống đỡ, qua hồi lâu mới quay đầu nói với cha ta: **"Người làm ra cái dấu đỏ đó không phải con. Tối hôm qua con ngủ say như chết, quả thực không có ấn tượng. Nhưng nói không chừng hôm qua con ngủ mộng du nên khi để Hành Tri. Chỉ có điều, nếu thật sự không phải con, cha không được đánh con."**

Hành Tri này giờ im lặng ăn cơm nghe vậy giống như bị vũ nhục rất lớn, hung hăng trừng mắt nhìn ta, ném bát ra cửa.

Ta nhăn nhó mũi: **"Cha, chẳng lẽ hấn thẹn? Nhưng mà con thấy chắc chắn là con nhìn nhầm rồi."**

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hoa Nam Bình cười nhạt khuyh thành

Không thể không nói, trong hai năm qua y thuật của tên thú y Cổ Phán Hề kia quả thực nhảy vượt bậc. Ngay tối hôm đó ta đã có thể tràn trề sức sống mà chạy nhảy khắp nơi, vì thế ngày hôm qua Cổ Phán Hề đã dặn ta phải tỉnh dưỡng. Ta quảng lời dặn của đại phu qua một bên, kéo Triệu Thanh Y ra cửa hậu viện mở trận diễn binh. Kết quả, lúc xuống bậc thềm không ngờ té ngã như chó gặm đất. Sau khi vất vả đứng lên, nhìn cái kiểu nín cười đến mức mặt đỏ bừng của hấn, ta xoa xoa cái trán sưng đỏ, híp mắt nói: **"Muốn cười thì cười đi."**

"Thuộc hạ không dám." Giọng hấn cũng run lên vì ghen.

Ta trừng hấn: **"Muốn cười thì cười, còn nói cái gì có dám hay không. Ta hận nhất hành vi đạo đức giả như ngươi, để trừng phạt, ta sẽ đi đào bình rượu hầu nhi trong viện của ngươi."**

Hấn lập tức sốt ruột, **"Đại... Đại nhân... Người đây là... Đây là trâng tráo, quan báo tư thù, công báo tư nang (lợi dụng việc công để bỏ túi riêng), lang bối vi gian (câu kết với nhau làm việc xấu) nổi giáo cho giặc!"**

Ta đang thuận tay xách xéng đào bình rượu trong viện của hấn, nghe vậy liền nói với hấn: **"Ngươi còn dùng thành ngữ bảy bọ, ta sẽ quăng ngươi cho Trần lão quân sư trông coi Dục Ấu đường."**

Hấn lập tức ngậm miệng không dám nhiều lời, lúc lão Trần còn trẻ có đi theo cha ta Nam chinh Bắc chiến, sau đó bị thương trên chiến trường, liền khẳng khẳng đòi đến Dục Ấu đường trong Triệu gia quân để trông coi mấy đứa nhỏ.

Tại đây sau này lão quân sư dần dần trở nên cổ quái, đầu tiên là không muốn thấy mấy kẻ đại thô bỉ, cứ ba câu thì có hai câu chính là con mẹ ngươi. Thứ hai là không muốn thấy những kẻ rõ ràng là đại què mùa còn cố bôi mực lên mặt giả bộ tri thức, một chữ bẻ đôi còn không biết, lại nhất định đòi dạy hư mấy đứa nhỏ. Hai loại người kể trên, lão quân sư chỉ cần gặp một lần nhất định sẽ bắt rồi ném tới Dục Ấu đường, ngồi chép sách với một đám trẻ con có cả trai lẫn gái trong một tháng, cho nên trong quân doanh của Triệu gia quân, vừa nghe cái tên Trần lão quân sư liền lập tức tạo cảnh gà bay chó sủa, quả

thực so với tên của cha ta còn có uy lực hơn.

Ta cảm bình rượu hầu nhi được Triệu Thanh Y coi là bảo bối đang định mở nắp uống cạn, lại không ngờ gặp phải Cố Phán Hề qua phủ kiểm tra bệnh tình cho ta.

"Tướng quân có nhã hứng." Hần nói. "Hình như ta có viết trong đơn thuốc, bệnh này của tướng quân tốt nhất là nên tĩnh dưỡng, cố gắng đừng để trúng gió."

Ta xấu hổ: **"Không sao đâu mà, ta thấy đã khá hơn, thủ tịch (cấp cao nhất) Cố cùng ngồi uống một chén đi."**

Hần chuyển ánh mắt từ bình rượu ta đang cầm trên tay đến cái trán vừa mới bị đựng sừng đồ của ta. Ta bị hắn nhìn như thế liền có cảm giác cả người không rét mà run, tay ôm bình rượu cũng tiện thể run theo.

Lúc bấy giờ hắn mới chậm rãi cười, nói: **"Tiếc là Phán Hề còn có chuyện quan trọng phải làm, không thể cùng uống với tiểu thư."** Hắn dừng một chút, tiếp đó bảo được đồng đứng phía sau đưa cho hắn giấy bút. Hắn nhanh chóng viết một đơn thuốc khác giao cho được đồng, dặn hắn đưa cho Triệu Thanh Y.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, nhưng sau khi tiểu đồng nhận lấy đơn thuốc ngẩng đầu nhìn ta, ánh mắt thương hại đó, nhất thời khiến cả người ta phát lạnh.

"Khuyên tiểu thư, vẫn nên kiêng rượu là tốt nhất." Hắn để lại một câu trước khi rời đi.

Ta nghe vào lỗ tai trái, liền lập tức bắn ra theo lỗ tai phải.

Buổi tối hôm nay sau khi ăn xong, ta phải uống nhiều thuốc đắng hơn bình thường mấy lần, nước mắt thiếu chút nữa tuôn rơi, nhất thời ta hiểu được ý nghĩa ánh mắt thương hại của tiểu đồng đứng sau Cố Phán Hề kia.

Cha ta thấy ta đau khổ tột cùng uống hết chén thuốc, hãnh diện hỏi ta: **"Như Ngọc này, lại khó chịu sao?"** Ngừ khí rất có ý vui sướng khi kẻ khác gặp họa.

Ông thấy ta bùng chén thuốc, lập tức hiểu rõ: **"Lại đắc tội với Phán Hề?"**

Ta nghe vậy gật đầu. Cha ta hỏi nguyên nhân, ta thà chết chứ không chịu nói. Nếu để ông biết ta trộm rượu của Triệu Thanh Y, hơn nữa chẳng thêm rú ông, ông già nhất định sẽ lại lấy đũa đánh ta.

Ông già thấy hỏi ta không ra nguyên nhân, liền quay đầu hỏi Triệu Thanh Y đang đứng sau ta.

Triệu Thanh Y úy khuất nửa ngày cuối cùng cũng tìm được nơi phát tiết, vội vàng nói: **"Tiểu thư bất an vu thất (gần nghĩa với hồng hạnh xuất tường) nên bị thương ở trán còn kiên quyết muốn uống rượu kết quả bị thủ tịch Cố phát hiện, cho nên mới thay đổi đơn thuốc."**

Tay ta run lên làm nghiêng chén thuốc, chỉ cảm thấy Triệu Thanh Y kia dùng từ có chỗ không thích hợp, nhưng rốt cuộc không thích hợp ở đâu ta lại không nói được.

Cha ta nghe ba chữ lên uống rượu, vì thế cầm đũa giờ tay lại muốn đánh ta. **"Ngươi nha, đồ ranh con bất hiếu, uống rượu lại không nói trước với cha này!"**

Triệu Thanh Y vốn là thị vệ bên người của ông già, nguyên danh Triệu Nguyên Bảo. Sau khi ta và Giang Hành Tri thành hôn, ông già liền để hắn theo ta bảo vệ an toàn cho ta. Võ công của hắn ở toàn bộ Triệu gia quân cũng thuộc hạng nhất hạng nhì. Chỉ có điều người quá thô kệch, hơn nữa cũng sùng bái Giang Hành Tri hiểu biết chữ nghĩa giống ông già, vì thế bám lấy Giang Hành Tri đòi hắn sửa lại tên, rồi lại bám lấy hắn từ chỗ hắn học được vài câu thành ngữ. Bởi vì hiểu biết nông cạn, cho nên thường xuyên khiến người ta dở khóc dở cười, ta bình thường chỉ cảm thấy chọc hắn rất đã, hôm nay mới nếm được mùi vị đau khổ.

Mà người duy nhất có thể giải thích ý nghĩa của bốn chữ bất an vu thất là Giang Hành Tri, thì chỉ nâng mắt phượng nhọt nhọt liếc ta, quay đầu nói với cha ta: **"Hành Tri đã ăn xong, xin phép đi trước."**

Ta giúp cha ta thuận lòng một lúc, đáp ứng với cha ta ngày hôm sau nhất định sẽ vào triều để hoàng đế nhìn thấy ta không thiếu tay thiếu chân, lúc này ông già mới vừa lòng.

Buổi tối ta dưới cái nhìn u ám của ông già lần tới phòng Giang Hành Tri, đóng cửa liền phát hiện không ngờ hắn đã ở trong phòng chơi cờ một mình, vì thế dịu dàng hỏi hắn: **"Hôm nay không đọc sách ư?"**

"Không." Hắn trả lời ta.

"Ồ." Ta lên tiếng, chậm chạp đi đến giường chuẩn bị ngủ, hắn nhón một quân cờ đen, hướng ta cười nhạt, nói: "Làm phiên tướng quân ngủ dưới đất."

Ta quay đầu nhìn hắn.

Chỉ khi tức giận hắn mới gọi ta là tướng quân.

Hắn tiếp tục chơi cò một mình, không hề liếc mắt nhìn ta một cái. Trong lòng ta nhất thời đau khổ bức bách, không biết hắn bị chọc cho tức giận ở đâu lại giận cả chém thót với ta. Nhưng ta tự thấy ta là người thô thiển, kiềm chế tính kích động với loại văn nhược thư sinh như hắn là trách nhiệm của ta, vì thế ta nhận mệnh bắt đầu ngủ dưới đất.

???

Ngày hôm sau trời còn chưa kịp sáng, ta nửa tỉnh nửa mê thức dậy cùng vào triều với Giang Hành Tri.

Bởi vì đi sớm, đứng đó không có việc gì làm, ta cảm thấy mấy ánh mắt đang nhìn ta của đám người xung quanh hết sức kỳ lạ. Ta nghĩ có thể là vì ta mắt tích đã lâu nên người ta mới tò mò mà nhìn thế thôi.

Lúc này hoàng đế tiến vào, mọi người bắt đầu lâm triều. Toàn bộ cặp mắt dừng trên mặt ta lúc này mới thu về.

Sau khi xử lý qua các loại chính sự, hoàng đế lờ ta ra thân thiết hỏi thăm một hồi, ta thành thật trả lời. Hoàng đế là ông vua đầy lòng nhân từ, nghe vậy lập tức sệt sệt không thôi, ban thưởng cho ta, an ủi vài câu, ta liền quỳ xuống tạ ơn.

"Tiểu tướng quân đứng dậy, ngẩng đầu lên, để trẫm cẩn thận nhìn xem."

Ta nghe vậy ngẩng đầu, hoàng đế là ông già có bộ râu hoa râm, cùng tuổi với cha ta nhưng so với cha ta lại già hơn rất nhiều, đại khái là vì thân thể không tốt. Theo quân gia Triệu bá nói, cha ta ngày bé còn cùng hoàng đế làm lễ kết nghĩa. Chỉ có điều, lúc ta truy vấn cha ta, ông già liền nhăn mày với vẻ nghiêm túc hiếm thấy để bịt miệng ta. Từ đó về sau ta không dám hỏi lại.

"Sao trên trán tiểu tướng quân lại có thương tích?"

"Thưa bệ hạ, không cần thận bị ngã." Ta thành thực nói.

Tầm mắt hoàng đế lơ đãng chạy trên mặt Giang Hành Tri một lúc, đầu tay đỏ bưng trên mặt Giang Hành Tri lúc này còn chưa hoàn toàn mờ, hình bàn tay vẫn còn thấy mờ mờ. Sau đó ánh mắt nhìn ta lại đầy vẻ thì ra là thế.

"Chuyện nhà của tiểu tướng quân và Giang ngự sử, trẫm vốn không tiện xen vào. Nhưng hai người các khanh là rường cột của quốc gia, vẫn hy vọng hai khanh làm việc nên chú ý, nhà và mọi sự đều hưng."

Ta sững sờ tại chỗ, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu. Đợi Giang Hành Tri kéo tay áo ta quỳ xuống tạ ơn, ta mới có phản ứng.

Hoàng đế diễn vai sứ giả hòa bình thì rất vui vẻ, thỏa mãn phát tay ý bảo hạ triều.

Trên đường hồi phủ, Giang Hành Tri khom lưng với ta nói có việc phải đến Ngự Sử đài, hắn đi rồi, mấy tên võ tướng có chút quen biết đều bá vai ta, thấp giọng dặn ta: **"Giang ngự sử da non thịt mềm, cho dù muốn đánh cũng đừng chọn chỗ người ta dễ nhìn thấy chứ. Ta đánh đàn bà của ta cũng chưa bao giờ đánh vào mặt."**

Ta khóc không ra nước mắt, đang muốn giải thích thì phía sau truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập. Võ tướng kia kéo ta lui về ven đường xoay người chấp tay hành lễ.

Người có thể phóng ngựa lao vùn vụt ở cửa cung ngự, chỉ có thể là con em hoàng tộc.

Người nọ cười con ngựa màu đen cao to, lúc chuẩn bị đến trước mặt ta liền kéo dây cương chậm rãi dừng lại, ta lơ đãng ngẩng đầu nhìn hắn.

Người nọ một đôi mắt màu hổ phách, thần sắc lãnh đạm giống như bị một tầng sương lượn lờ che phủ, song mũi cao thẳng cùng với phần cổ tuyết trắng như ngọc lộ ra khỏi áo bào. Một nửa mái tóc đen buộc ở sau đầu, nửa còn lại rải rác trên quần áo, ánh sáng lấp lánh đầy màu sắc. Hắn mặc y bào màu đen, dùng chỉ bạc thêu hoa văn, ngón tay trắng nõn thon dài cầm lấy dây cương, dường như hơi dùng quá sức, các đốt ngón tay có vẻ tái nhợt.

Ta ngây ngốc nhìn.

Đồng liêu bên cạnh đã quỳ xuống hành lễ: **"Thất vương gia."**

Ta lúc này mới có phản ứng, chậm nửa nhịp mà quỳ xuống hành lễ. Nhưng trong đầu, ký ức về thất vương gia này, cũng là trống rỗng.

Ta cho rằng tất nhiên là do thuốc của tên thú y Cô Phán Hề kia khiến ta ngốc đi. Ta ngầm hạ quyết tâm sẽ quẹo ở nửa đường, đi đỡ luôn Thái Y Viện của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chẳng lẽ công tử thích ta?

Người nọ đứng ở trước mặt hai người bọn ta một lúc lâu, ta quỳ đến phát bực, thoáng chạm vào đầu gối xoa xoa.

Hắn lúc này mới mở miệng, giọng lãnh đạm, trầm thấp tao nhã. Dễ nghe giống như tiếng khèn cha ta thường thổi vào ngày giỗ của mẹ. **"Xin đứng lên."**

Thân thể ta còn chưa khỏe, quỳ quá lâu nên lúc đứng lên bị choáng một lúc. Ta cuống quýt kéo lấy tay áo của đồng liêu Hồ Mặc bên cạnh mới đứng vững.

"Tiểu tướng quân chú ý giữ gìn sức khỏe." Hắn để lại một câu như vậy rồi quay đầu ngựa thúc ngựa rời đi, tà áo tung bay phấp phới.

Ta nhìn theo bóng hắn, quay đầu nghiêm túc nói với Hồ Mặc: **"Thất vương gia thật —— thật đẹp trai."**

Hồ Mặc bị sặc: **"Ta tưởng năm đó người cướp hắn về phủ đã biết thế rồi."**

Ta lúc này mới khôi phục tinh thần, liền nhớ ra sau khi ta về Trường An cha ta từng nhắc tới cái tên Hoa Nam Bình này. Ta bỗng nhiên tỉnh ngộ, **"Thì ra là hắn."**

"Nhân vật như vậy mà cũng có thể quên, tiểu tướng quân trí nhớ tốt." Hồ Mặc và ta cùng lưu luyến nhìn cái bóng của người nọ.

"Bệnh lâu năm chưa lành, bệnh lâu năm chưa lành." Ta nói đùa.

Hồ Mặc cũng là người nhanh mồm nhanh miệng: **"Ủa chứ không phải tiểu tướng quân bị bệnh ở đầu sao?"**

Ta mặt không chút thay đổi nhìn hắn.

Hắn run lên, vội vàng nói sang chuyện khác: **"Hoa Nam Bình sắc đẹp khuynh thành, Giang Hành Tri tài năng tuyệt thế, không phải nói bừa, không phải nói bừa."**

Ta vuốt tay áo không hề phản ứng lại hắn, ta đương nhiên biết những lời này, hơn nữa cũng biết phía sau còn hai câu.

Hoa Nam Bình sắc đẹp khuynh thành, Giang Hành Tri tài năng tuyệt thế.

Thương thay cho khuynh thành với tuyệt thế, cùng gặp phải đá cứng đúng là hiếm thấy.

Cha ta gọi ta là Như Ngọc, Như Ngọc Như Ngọc cũng ngọc, cho nên đá cứng kia đương nhiên là chỉ ta. Ta cùng với Giang Hành Tri, người ngoài nhìn vào đều xem ta là bạo điển*, còn Giang Hành Tri là thiên vật*. Đến bây giờ, cho dù là thầy mù kể chuyện cửa Đông hay mấy bà mấy cô thích buồn chuyện, đều thần thức không thôi.

(*Bạo điển thiên vật: tàn hại hết của trời)

Thật ra, ta vẫn cho phép Hành Tri tìm một cô nương ngực nở mông to, tốt nhất là có thể đọc hai câu thơ, để tránh chậm trễ hắn nữa. Cho nên, ta quả thật bị oan quá mà.

Chỉ có điều, nói đến những oan uổng mà ta phải gánh, không thể ít hơn hai.

???

Đọc đường ta không về thẳng nhà, mà tìm được Triệu Thanh Y đang ở cửa cung chờ ta, rồi cùng hắn cưỡi ngựa đến Thái Y viện.

Ta trực tiếp ném dây cương cho Triệu Thanh Y, không đợi thị vệ canh cửa tiếp đón đã trực tiếp đi vào. Trong viện phơi đủ loại dược liệu, ta cao giọng gọi: **"Cố Phán Hề người ra đây cho ông, nếu hôm nay người không thay cmm đổi đơn thuốc cho ông, ông đây sẽ dỡ luôn phòng thuốc của người!"**

Chung quanh không có động tĩnh gì, đến đũa học việc thường ngày vẫn cầm thuốc lạng xăng chạy khắp nơi cũng không có. Ta lúc này mới cảm thấy không thích hợp, liền đi hướng sùan viện.

Vừa tới trước cổng vòm, ta liền tròn tròn mắt.

Học đồ cùng đám thái y đều đang quỳ, trên mặt đất là đủ loại dược liệu. Xem ra là đang phơi nắng trong sọt, kết quả bị người ta đánh đổ.

Chính giữa sân có một người đang đứng, tóc đen buông xuống sát gò má, có thể nhìn thấy sống mũi cao thẳng trắng nõn và lông mi rủ xuống của hắn, môi mỏng khẽ nhếch, chỉ cần một bên mặt đã đặc biệt xinh đẹp đến khuynh quốc khuynh thành.

Ta tuyệt đối không ngờ lại gặp lần thứ hai, liền quỳ xuống hành lễ: **"Bái kiến, thất vương gia."**

Hắn nghiêng đầu nhìn ta, làn sương lượn lờ trong đôi mắt màu hổ phách dường như đã phai nhạt một ít, **"Tiểu tướng quân miễn lễ."** Hắn quay đầu nói

với đám thái y xung quanh, **"Các người tự thu xếp cho ổn thỏa."** Ngừ khí lạnh như băng.

Đám người lập tức run lên bần bật.

Hắn xoay người rời đi, đám người thấy bóng hắn biến mất, mới lần lượt than thở đứng dậy.

Cố Phán Hề liếc mắt nhìn ta, thật cẩn thận kiểm tra thuốc trên đất, nói: **"Xem ra hình như không cần tiểu tướng quân đích thân dỡ phòng thuốc của ta."**

Ta nhìn sắc mặt trắng bệch của Cố Phán Hề, biết hắn đang vô cùng đau buồn. Ta lập tức tính cách chuồn đi, sợ hắn biến ta thành mục tiêu để trút giận. Cố Phán Hề người này không thể làm tổn hại đến chút dược liệu bảo bối của hắn, ta bình thường hay đe dọa sẽ dỡ phòng thuốc của hắn cũng là chỉ dám nói không dám làm.

"Ta đùa thôi, chỉ đùa thôi." Ta thật cẩn thận giúp hắn thuận lòng.

Hắn không cảm kích, hừ lạnh một tiếng không thèm để ý tới ta. Lúc ta đang định xoay người chạy, thì hắn hỏi ta: **"Tiểu tướng quân có biết thất vương gia tới đây là vì chuyện gì không?"**

"Đương nhiên không biết." Ta bất đắc dĩ dừng bước trả lời hắn.

Hắn nhìn kỹ mặt ta, hừ lạnh một tiếng: **"Thương thay cho khuynh thành với tuyệt thế, cùng gặp phải đá cứng đúng là hiếm thấy."**

"Người... Người có ý gì?" Ta không hiểu ý của hắn cho lắm, mỗi lần hắn bức mình lại lời thơ ra đọc, **"Ông đây rất hài lòng vì trâu nhai mẩu đờ, không phục người cần ta đi!"**

"Phán Hề đương nhiên không dám cần tiểu tướng quân." Hắn ngừng đầu liếc mắt nhìn ta, **"Đơn thuốc hôm nay của tiểu tướng quân lát nữa ta sẽ bảo được đồng đưa đến quý phủ, tiểu tướng quân mời về cho."**

Tiểu dược đồng nhìn ta với ánh mắt thương hại ngày hôm qua nghe vậy ánh mắt nhìn ta lại càng thêm thương hại. Tựa như ngay sau đó sẽ cầm ba nén nhang hướng lại đây lạy ba lạy.

Vào giờ cơm tối hôm nay, Triệu Thanh Y cầm một chén thuốc so với ngày hôm qua còn đắng hơn mười lần đi tới, cha ta ngửi mùi cảm giác chua trong dạ dày, liền trực tiếp đuổi ta đi khi ta còn chưa kịp ăn miếng cơm.

Ta vừa ngồi xồm ở cửa uống thuốc vừa rửa tên tiểu nhân Cố Phán Hề, lúc này trong lòng mới hơi chút sáng khoái.

???

Ta ngồi trên ghế ở thư phòng vừa xem quân báo biên ải vừa rót nước trà vào bụng. Bụng ta bị rót nhiều nước trà đến nỗi chỉ cần lắc lư là có thể nghe thấy tiếng nước.

Cửa thư phòng bị đẩy ra, ta nâng tấm bản đồ lên vừa vận đề lộ về mặt tri thức của ta.

Giang Hành Tri đứng ở cửa mỉm cười nhìn ta, hắn mặc áo bào trắng, mái tóc đen được búi phía sau, trông vẻ rất ở nhà chơi rông, thanh tú lịch sự tao nhã, nụ cười dịu dàng giống mưa bụi vùng Giang Nam.

Hắn nhú mày nhìn ta: **"Phu nhân sao thế, nhìn đến ngây cả người?"**

Ta xấu hổ: **"Chưa từng nghĩ công tử ăn mặc như vậy lại nhìn... Hiền lành như thế."**

Lời nói vừa ra khỏi miệng ta liền hối hận, khuôn mặt của hắn mờ hồ lại muốn nhuộm đen, ta giải thích: **"Người cũng biết ta ít đọc sách, nói chuyện có chỗ nào không đúng mong công tử lượng thứ."**

Hắn lúc này mới bỏ qua cho ta, mở hộp thức ăn trong tay, lấy mấy món trong hộp đặt lên bàn, **"Ném thử xem có hợp khẩu vị không!"**

Ta lập tức cảm động không thôi.

Cha ta trị gia như trị quân, phòng bếp đứng giờ tắt lửa, ta đã bỏ giờ cơm thì đừng hòng mong tìm được nửa cái bánh bao nóng. Muốn ăn khuya hay gì gì đó, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Ta lấy đôi đũa Giang Hành Tri đưa qua, ăn ngấu nghiến như hổ đói.

Sau khi ăn xong ta thỏa mãn làm ỏ trên ghế, hắn lấy ra một cái khăn lau vết mực dính trên mặt cho ta, ta cầm lấy tấm bản đồ bên cạnh cẩn thận nghiên cứu.

Hắn đột nhiên hỏi: **"Hôm qua phu nhân bất an vụ thất, có thể giải thích cho Hành Tri được không?"**

Hôm qua ta cảm thấy cái câu bất an vụ thất mà Triệu Thanh Y dùng không được thích hợp, cho nên hôm nay lúc rời Thái Y viện ta thuận tiện đến chỗ

Trần lão quân sư kia khiêm tốn thỉnh giáo. Kết quả mà ta hỏi được khiến ta phun một miệng nước trà lên mặt Trần lão quân sư, ta nghiêng rằng nghiêng lợi khai ra đầu sỏ gây chuyện là tên Triệu Thanh Y kia, có lẽ ngày mai hắn sẽ bị Trần lão quân sư bắt đến Dục Ấu đường (cô nhi viện) chép sách.

"Lời của tên Triệu Thanh Y kia tuyệt đối không thể tin." Ta kéo ống tay áo của hắn còn nghiêm túc giải thích. "Ta tuyệt đối không có hồng hạnh xuất tường càng không thể cho người mang nón xanh —— "

Giải thích được một nửa ta lại cảm thấy không được thích hợp, chúng ta vốn dĩ chỉ là vợ chồng giả, tại sao hắn lại tức giận vì việc này. Bởi thế ta thử hỏi: **"Công tử... Chẳng lẽ công tử thích ta?"**

Vốn đã chuẩn bị là sẽ bị ăn chửi, ai dự đoán được hắn chỉ vuốt nếp nhăn trên tay áo, hỏi lại ta: **"Thì tính sao?"**

"Tuyệt đối không được." Ta nói, "Lúc bé cha ta đã dạy, tuyệt đối không thể nộ tình. Tình cảm, cái thứ này lãi suất kép tăng còn nhanh hơn quả cầu tuyết lăn, sợ lúc hoàn lại sẽ tựa như chiến trường thập diện mai phục, đến hải cốt cũng không sót lại."

Hắn cụp mắt khe khẽ thờ dài, tiếp tục lau vết mực trên mặt cho ta. Ta có thể cảm giác được lúc hắn nói chuyện hơi thờ đều phả trên mặt ta, nhất thời đầu óc ngẩn ngơ.

Hắn nói: **"Không sợ, chúng ta nộ tình thì đền thiệt."**

Hắn cúi người xuống hôn lên khóe miệng ta, thấy ta không phản ứng rõ ràng liền ngậm luôn môi ta cẩn thận nhắm nháp. Ta phản ứng lại liền cuống quýt lui sâu vào ghế, ta lui một chút hắn liền rướn người về phía trước. Ta rút cuộc không đường lui, hắn nâng cằm ta lên, vô cùng dịu dàng lưu luyến mà cọ sát môi ta.

Ta khó khăn hít lấy hít để không khí dưới nụ hôn kéo dài của hắn, dùng sức đẩy hắn ra. Hắn thân nhiên nhìn ta, ánh mắt phức tạp đến nỗi không phải loại người thô thiển như ta có thể hiểu. Trầm mặc một lúc, hắn lại muốn hôn ta, ta co rụt lại, vội vàng nói: **"Ta... Ta... Ta đang mót."** Sau đó chui ra từ dưới cánh tay hắn. Hắn không có ý ngăn cản ta, ta thuận lợi chạy khỏi thư phòng nhanh như tia chớp.

Trước khi hắn đến ta đã uống một bụng nước trà, nó đang lắc lư trong bụng, động một chút là có thể nghe thấy tiếng vọng, cho nên... Không phải ta lấy lý do mắc tiểu mà trốn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Háo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tướng quân háo sắc

Lúc này trời đã nhá nhem, ta ôm đầu ngồi xồm trên mái nhà sống chết không muốn về phòng nữa, cứ nhắm mắt lại sẽ là đôi môi mềm mại và giọng nói nhẹ dịu mang theo mê hoặc của Giang Hành Tri.

Ta cảm thấy nếu cứ ngồi thế này ta chắc chắn không ngốc cũng sẽ bị điên.

Vì thế ta buộc lại tóc, kéo Kha Cửu đi tiểu đêm ngang qua, ra cửa chính.

Kha Cửu cứng đờ người nhìn ta, đã sắp khóc. Ta cực kỳ bình tĩnh lột quả nho, vô cùng thuần thực tán dóc với tiểu quan ăn mặc thanh nhã mới mẻ bên cạnh.

Trời tối, trong lòng ta mà đã khó chịu thì nhất định phải đi giải sầu, quả thật cái chốn Dịch Lạc lâu này rất tốt, không hề có áp lực.

Dịch Lạc lâu buôn bán kiêm cả khách nam lẫn khách nữ, cho nên phần đông đồng liêu của ta đều thích đến đây uống hai chén xem biểu diễn. Lúc rảnh rồi ta cũng hay đặt chân đến, cũng coi như có chút quen biết với tiểu quan và kỹ tử ở đây.

Thật ra, nói ta yêu thích sắc đẹp cũng không ngoa, nhưng háo sắc thành tánh thì cũng thật oan uổng cho ta.

Chẳng qua, bản tướng quân tính tình rộng lượng, cũng lười so đo.

Kha Cửu dè dặt di chuyển lại gần kéo tay áo ta đòi đi, ta trấn an đem mấy quả nho còn dư đang nằm rải rác trên đĩa trước mặt đưa cho hắn, thuận tiện hướng tiểu quan hỏi: **"Hôm nay diễn gì vậy?"**

Tiểu quan kia che miệng cười, tà liếc ta một cái: **"Tiểu tướng quân không biết ư, hôm nay, Kha lão đại thọ sáu mươi tuổi. Kha lão chiêu đãi khách khứa ở Dịch Lạc lâu, hôm nay diễn chính là bát tiên chúc thọ."**

"Hôm nay Kha lão đại thọ, vì sao không đặt bao hết?" Ta tò mò hỏi.

Tiểu quan sóng mắt lưu chuyển liếc ta một cái, **"Kha lão làm việc luôn tùy theo cảm hứng, làm sao ta biết được tâm tư của ông."**

Nói đến Kha gia ở Trường An, cũng là một đóa hoa hiếm thấy. Kha gia phát lên ở Giang Nam dựa vào việc buôn bán lương thực thóc gạo, đến thế hệ bây giờ gọi là phú khả địch quốc (giàu có hơn cả quốc gia) có lẽ hơi vọng ngôn, nhưng có thể nói là bóp họng thương mại giữ đường vận chuyển. Kha lão Kha gia ho một tiếng, thì hơn phân nửa Đại Hoa đều cảm mạo. Kha gia nhiều tiền, nhưng con cháu vẫn rất ít ỏi, đến thế hệ này chỉ dư một người dòng độc đinh, nghe nói còn là người câm điếc. Kha lão dùng số tiền lớn để mời danh y, nhưng đều vô ích.

"Nói ra, Kha lão cũng thật là xúi quẩy." Tiểu quan nhún nhún vai, "Ngàn vàng khó mua được người chết sống lại. Con của ông đi sớm, cháu trai duy nhất lại là người câm, cẩn thận từng li từng tí nuôi dưỡng trong phủ, không biết một phần gia nghiệp đó sẽ rơi vào tay ai."

Tiểu quan vừa dứt lời, ghé lô bên ngoài đã bắt đầu nhao nhao. Ta nghĩ hôm nay là sinh nhật Kha lão, có lẽ không có tiết mục gì hay ho để xem, vì thế ném vài nén bạc thưởng, gọi Kha Cửu hồi phủ.

Kha Cửu đứng lên giống như được giải thoát, kéo góc tay áo ta vui vẻ đi đến cửa chính của Dịch Lạc lâu.

Ta đang xuống lầu, thì đụng phải Hồ Mặc ôm một nữ nhân vào cửa. Hắn thấy ta liền vẫy tay từ xa, nói: **"Tiểu tướng quân."**

Hồ Mặc người này có được chất giọng to trời sinh của võ tướng, mấy người đang uống rượu mang nhiệm vụ mua vui trong đại sảnh đều liếc mắt nhìn ta. Kha Cửu rút lui ra sau lưng ta, bàn tay kéo góc tay áo ta căng căng.

Ta hướng hắn gật đầu: **"Hồ tướng quân."**

Hắn ôm nữ nhân đến gần, vừa nhìn ta, vừa liếc mắt nhìn Kha Cửu phía sau ta, chắc chắn: **"Tiểu tướng quân đổi khẩu vị. Chẳng lẽ cháo trắng có hương vị khác?"**

Ta sửa lời hắn: **"Đây là đệ đệ của ta."**

Hắn khoát tay lơ đãng: **"Trong cái lâu này, có người nào hầu hạ người mà không gọi người một tiếng tỷ tỷ tốt, lý nào những kẻ đó đều là đệ đệ người. Tướng quân đừng vội nhiều lời."**

Ta biết tiếng xấu của ta không thể rửa sạch trong ngày một ngày hai, vì thế chỉ có thể im lặng, thuận tay hát cầm cái nàng ở trong lòng hắn, nói: **"Thật ra trong lâu này cũng có tỷ tỷ tốt của ta."**

Nàng kia giận dữ liếc mắt một cái, kéo đầu ngón tay ta qua ấn lên đầu môi son. Cả người ta cứng ngắc.

Hồ Mặc cười ha ha: **"Bây giờ tiểu tướng quân cũng muốn gần nữ sắc sao?"**

Ta cứ từ từ, cười nói: **"Như Ngọc làm việc, chỉ bằng thật tâm, nam sắc nữ sắc, không mấy khác biệt."**

Mặc dù ta không thường xuyên ghé thanh lâu chơi, nhưng năm nào cũng phải nghe ông già kể về chuyện phong lưu lúc còn trẻ của ông, tỷ như "Hai ba chuyện ta cùng với hoa khôi thanh lâu", "Đùa giỡn mỹ nhân trong vòng ba mươi câu" với "Quy tắc chuẩn bị quần là áo lượt" ví dụ như thế. Cho nên đáng về phong lưu quần là áo lượt, ta học được bảy tám phần, thoạt nhìn trông cũng có vẻ thông thạo.

Nghĩ đến người đời nói ta không có nam nhân không vui, có lẽ là có căn cứ nhất định.

Đáng tiếc ta chỉ học hình tượng, nếu làm thật, sợ là ta lùi còn nhanh hơn con thỏ.

Hồ Mặc lại tán dóc với ta hai câu, nói đến câu đêm đẹp ngắn ngủi, liền vội vàng ôm nữ nhân trong lòng lên lầu.

Ta cũng kéo Kha Cửu chuẩn bị rời đi.

Tự nhiên ta cảm giác như có mũi nhọn ở lưng, ta nhìn lại rồi sững sờ tại chỗ.

Toàn bộ tiếng cười nói nhao nhao ồn ào bỗng nhiên tắt hẳn, những thứ xung quanh đều có vẻ thanh bình an ổn, có một vầng trăng cô độc dịu dàng chiếu xuống mặt nước.

Mỹ nhân như hoa trên mây.

Hắn ngồi trên ghé lô sau bình phong, cúi mặt tự rót tự uống, hắn nâng chén ngọc đặt bên môi, ngón tay thon dài trắng nõn, môi tròn bóng, cứ như hắn không hề nhìn thấy ta. Hàng lông mi vừa dày lại vừa dài run nhẹ, từ từ nâng mi mắt. Thấy ta đầu ở đó, môi mỏng nhếch lên, kéo ra một nụ cười lạnh.

Trong đôi mắt màu nhạt của hắn rõ ràng có lấp lánh, nhưng ta lại cảm giác lạnh đến xương.

Ta nghĩ hắn nhất định là hiểu lầm ta cái gì đó, liền há mồm muốn giải thích, rồi lại đột nhiên ý thức được mình lấy thân phận gì, ngay cả khi ta vui vẻ giải thích, người ta cũng không nhất định sẽ bằng lòng lắng phí thời gian nghe. Mà ta càng kinh ngạc chính là, ký ức về hắn của ta rõ ràng là trống rỗng, nhưng có cảm giác có thể chịu được việc người khác hiểu lầm lại duy nhất không thể chịu nổi việc hắn hiểu lầm ta. Vì sao chỉ cần một ánh mắt của hắn, ta liền sợ hãi thành cái dạng nhất định phải tẩy sạch thanh danh của mình?!

Cảm giác có tình ý dâng lên, lấp kín yết hầu khiến ta đau ối là đau, lỗ tai cũng ong ong theo. Ta nhủ mảy suy nghĩ rất lâu, Kha Cửu xé tay áo ta, ta hơi sợ

liền theo hắn rời đi.

Lại cảm giác có mũi nhọn ở lưng, ta nhăn nhó cái mũi, phản ứng lại.

Chẳng lẽ đây là cảm giác tự lấy làm thẹn vì bị bắt gian tại giường... ==.

Ta vừa bước vào cửa, liền nhìn thấy lão quản gia giờ đèn, lạnh đến co rúm người trông ta. Thấy ta vào cửa, ông cuống quýt nói: **"Lão tướng quân chờ người trong phòng khách, công tử cũng đang chờ tiểu thư. Tiểu thư tuyệt đối phải cẩn thận, không được chọc giận lão tướng quân và công tử."**

Ta gật đầu đáp ứng, dặn lão quản gia đưa Kha Cửu về phòng.

Lão quản gia đi rồi nhưng không ngừng quay đầu nhìn ta, bộ dạng rất là lo lắng.

Ta xoa xoa mặt, bày ra biểu tình vô hại, bước vào cửa phòng khách. Cha ta cầm điều thuốc nhả làn khói, thấy ta đã về liền ngẩng đầu cảm tức nhìn ta: **"Triệu Như Ngọc! Bây giờ là giờ nào rồi?!"**

Ta đoán chắc là chưa trễ, cho nên đứng lý hợp tình: **"Còn chưa tới giờ hội."**

"Trước kia ta từng dặn ngươi khi nào thì nên về nhà?!" Cha ta nhìn ta chăm chăm.

"Trước giờ hội." Ta nói.

Ông già: **"Ta dặn ngươi về trước giờ hội ngươi liền thật sự đứng trước mặt ta trước giờ hội!"**

Ta bắt đầu cảm thấy ta không theo kịp suy nghĩ của cha ta.

"Lúc cha mày còn trẻ, chưa đến giờ hội canh ba mới bằng lòng hồi phủ, uống rượu chơi đùa, chòng ghẹo cô nương, loại nào không tinh thông. Ranh con thật sự không hề có phong thái trước đây của cha mày –" Cha ta thở dài một tiếng, rít một hơi.

Ta nghe vậy nhất thời không nói gì mà chống đỡ.

"Đi đâu?" Cha ta hỏi.

"Địch Lạc lâu."

Hai mắt ông già sáng rực: **"Chọn tiểu quan nào?"**

Ta nhìn những thứ xung quanh.

"Con rể không ở đây, nói đi." Ông già nháy mắt.

"Khanh Khanh." Ta bịa ra cái tên.

Cha ta rít một hơi nữa, nhả ra cực hương thụ: **"Ai... Năm đó Phượng Tê ở Địch Lạc lâu có thể nói là phương hoa tuyệt đại. Hoa khôi tiểu quan bây giờ, không ai có thể so sánh được với Phượng Tê khi ấy."**

Cha ta nhớ lại thời trẻ trâu một lúc, lại nghiêm túc nói với ta: **"Cái chôn Địch Lạc lâu này chỉ để nhìn cho sướng mắt, chỉ nhìn những mỹ nhân như họa, tuyệt đối không thể vấy bẩn thân, không thể phụ Hành Tri."**

Lời suy nghĩ của ông già làm ta thật sự theo không kịp, chỉ có thể nhận lời: **"Con biết rồi."**

Cha ta hài lòng chuẩn bị rời đi, lúc đi ngang qua người ta đột nhiên lấy cái tẩu chọt chọt ta, **"Há mồm, hít một hơi."**

Trong lòng ta không biết ông già lại đang tính toán cái gì, chỉ có thể làm theo.

Cha ta nhăn nhó cái mũi, ngửi một chút. Lập tức mặt mũi hung tợn.

"– Rượu trái cây!"

Ta gật đầu.

"Thật vất vả khiến ngươi chịu đi Địch Lạc lâu một chuyến không ngờ ngươi chỉ uống rượu trái cây!" Cha ta cất giọng cao hơn vài phần.

Ta lại gật đầu, bổ sung: **"Còn ăn mấy quả nho."**

Cha ta chán nản nhìn ta hồi lâu, giọng căm hận nói: **"Hồ phụ khuyến tử, hồ phụ khuyến tử."** Sau khi lẩm bẩm hai tiếng, liền ôm đầu chạy ra khỏi phòng khách. Cha ta giống như bị đá kích rất nghiêm trọng thối bay.

Cha ta làm việc luôn điên điên như vậy, cũng may mấy năm nay ta đã thành thói quen, vì thế xoay người chuẩn bị về phòng ngủ. Lúc này ta mới nhớ ra, trong phòng còn có một pho tượng phiền phức hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nhà có chồng dữ

Cha ta vì ép ta ở cùng phòng với Giang Hành Tri, nên khóa tất cả các phòng trong phủ, rồi giao chìa khóa cho Triệu Thanh Y. Triệu Thanh Y lúc này hẳn là đã bị Trần lão quân sư bắt đi chép sách, ta không đường lên trời không cửa xuống đất, chỉ có thể đẩy cửa phòng ta ra.

Cửa gỗ kết một tiếng mở ra, ta rón ra rón rén đi vào phòng. Căn phòng một màu đen thui, ta thở một hơi. Giang Hành Tri luôn luôn ngủ sớm dậy sớm, xem ra hôm nay cũng thế, không cần ta lãng phí hơi đâu vô mồm.

Thật ra ta không sợ hấn hiều lắm, chỉ là sợ hai người ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, sẽ xấu hổ đến khó ờ.

Ta lò mò đi đến chỗ hòm qua ngủ dưới đất, chần dậm lại không cánh mà bay, chắc Hành Tri đã sai tên Thư Ngừ dọn đi rồi. Ta nghĩ nghĩ, quyết định sẽ cố mà ngủ trên ghế.

Trăng đêm nay rất sáng, bồn bệ yên tĩnh, ta thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở ổn định của Giang Hành Tri. Ánh trăng theo cửa sổ mở được một nửa chiếu vào, ta nhìn thấy Giang Hành Tri nghiêng người nằm phía giường ngoài, bên trong để lại một khoảng rộng.

Mấy ngày nay ta ngủ dưới đất nên lưng đau nhức, hấn... Hấn rõ ràng đang cảm dỗ ta.

Ta nghĩ một lát, cảm thấy cùng lắm thì ngày mai dậy sớm hơn hấn, giả bộ ngủ cả đêm trên ghế. Huống chi, Triệu Như Ngọc ta cũng là chính nhân quân tử, sẽ không làm gì hấn, ngủ cạnh hấn cả đêm cũng không đến mức phá hỏng danh tiết của hấn.

Ta cẩn thận đi qua, hấn nhắm mắt nghiêng mặt nằm ở đó, vài sợi tóc đen rủ ở gò má, lên xuống theo hô hấp ổn định của hấn. Ta nhìn không được nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc vương ở gò má qua sau tai cho hấn, đợi khi tỉnh táo lại thì ta rất chỉ là ảo não. Ta sợ sẽ đánh thức hấn, nhưng nhìn thấy hấn vẫn ngủ say sưa, ta thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ta nhẹ tay nhẹ chân cởi áo ngoài và giày, thật cẩn thận trèo qua người hấn.

Bất thành linh cổ chân bị người ta túm lại, ta mất trọng tâm lập tức ngã vào trong chăn. Người nọ vốn tưởng rằng đang ngủ say từ từ xoay người nhìn ta, mắt phượng hơi nheo lại không thấy trông trắng, chỉ dư một đường đen sâu không thấy đáy.

Ta roi bảy hồn tám vía, khó khăn lắm mới kéo được hồn về, ủy khuất nói: "**Người giả bộ ngủ.**"

Ta nghe thấy hấn khẽ cười một tiếng, nói với ta: "**Là động tác của tiểu tướng quân quá lớn, đánh thức Hành Tri.**"

Điên mới tin hấn, chưa nói đến việc ta tốt xấu gì cũng có võ công, đi vốn rất khê. Chỉ nói việc hấn mà ngủ thì đặc biệt say, động tác rời giường còn rất mạnh, ta không ít lần chịu ảnh hưởng bởi hành động rời giường của hấn. Bây giờ ngủ khì của hấn rất thuận, mặc dù có chút lạnh lạnh nhưng cũng coi như hòa hoãn. Làm gì có cái kiểu vừa tỉnh ngủ lại giống như pháo có thể nổ bất cứ lúc nào.

Mặc dù ta suy nghĩ trong lòng như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn theo hấn: "**Đúng đúng, là lỗi của ta, người mau ngủ đi. Ta... Ta đi tìm chăn đệm để ngủ dưới đất.**"

Bởi vì đã cởi áo ngoài nên hơi lạnh, ta hắt xì một cái, sau đó chuẩn bị đứng dậy đi tìm Thư Ngừ để lấy chăn đệm.

Lúc này Giang Hành Tri đột nhiên nói: "**Đứng lại.**"

Ta đứng được nửa người thì dừng lại, hỏi: "**Làm sao vậy?**"

Hấn than nhẹ một hơi, ấn bả vai ta ý bảo ta nằm xuống, đem chăn trên người chia cho ta. Ta vốn muốn cự tuyệt: "**Thế này không tốt đâu.**"

Ngừ khì của hấn lập tức lộ ra ba phần lạnh: "**Chẳng lẽ tiểu tướng quân ghét Hành Tri?**"

"**Không thể nào, công tử nghĩ nhiều rồi, là Như Ngọc ngủ không ngoan, sợ công tử chê thôi.**"

Tay hấn chặn ngang người ta đỡ ta nằm xuống, thấp giọng nói: "**Cũng không phải chưa từng thấy qua.**"

Ta nghe xong câu trả lời của hấn lập tức kinh ngạc, cũng không muốn truy vấn nữa, chỉ lúng ta lúng túng nói: "**Công tử không chê là tốt rồi.**"

Trầm mặc thật lâu, ta theo quy tắc nằm bên trong, có thể cảm giác được thân mình của hấn bên kia rất ấm áp, trong lòng rục rịch muốn dựa qua. Năm đó ta bị thương trên chiến trường, mất quá nhiều máu. Tuy rằng được cứu sống nhưng cơ thể lại sợ lạnh, tay chân luôn lạnh lẽo. Ta nằm ở trong này, cảm giác lạnh như mùa đông, Giang Hành Tri bên kia ấm áp như mùa xuân. Ta càng ngủ không được càng rục rà rục rịch.

Lúc này, hấn đột nhiên mở miệng: **"Phu nhân đêm nay đi đâu?"**

"Hả?" Ta tỉnh táo lại, **"À —— ta tới, tới..."** Ta đã từng nói qua thật ra ta là chính nhân quân tử, không biết nói dối.

Thấy ta cứ áp ứng hấn liền lập tức nhận thấy có gì đó không thích hợp, ngữ khí trong phút chốc giảm độ ấm: **"Phu nhân."**

"Địch... Địch Lạc."

Hấn không nói gì, nhưng ta lại cảm giác căn phòng càng lạnh, rõ ràng đã tới mùa xuân.

"Công tử ——" Ta nghĩ một lát, quyết định vẫn nên giải thích một chút. Ai biết được ta đang định nói là không vui, thì một thân hình ấm áp thậm chí có hơi nóng bỏng xoa người áp lên ta.

Tay chân ta lạnh như băng, đột nhiên dán lên thân hình ấm áp của hấn, ta liền thoải mái thở ra một tiếng. Vì thế ta chủ động sát lại gần hơn, thuận tay ôm luôn eo hấn.

Người hấn cứng ngắc một lúc, lúc mở miệng giọng nói có hơi khàn khàn, nhưng vẫn không giấu được lửa giận.

"Tướng quân đã lâu không trải việc đời, nội tâm đói khát? Có cần Hành Tri thỏa mãn cho một ít?" Hấn nắm cầm ta, ta theo ánh trăng có thể thấy rõ đôi mắt đen lầy của hấn, bởi vì tức giận mà mím môi rất chặt.

Ta phát cáu, buông hai tay đang ôm eo hấn ra dùng sức đẩy, rồi nghiêng người đưa lưng về phía hấn, lười nói chuyện tiếp. Ta xưa nay đã cống nhiều oan ức trên lưng, nếu động một tí là phải giải thích thế nào cũng sẽ mệt chết.

Mà vừa nhận hơi ấm của hấn xong, tay chân ta cũng còn chút ấm, cho nên ta tính nhắm mắt ngủ. Ta lại chưa từng nghĩ trong lòng không biết vì sao có vài phần ấm ức.

Cảm giác hô hấp và động tác trở mình của hấn, ấm ức càng tăng lên.

Qua hồi lâu, ta rầu rĩ nói: **"Người và ta kết hôn đã được hai năm, người tận mắt nhìn thấy, Như Ngọc chưa từng ra ngoài chơi bởi. Hôm nay ta chỉ đi uống rượu trái cây, ăn vài quả nho. Nếu như không tin, ngày mai công tử có thể tự mình đến hỏi Kha Cửu. Nếu đến Kha Cửu mà công tử cũng không tin, có thể hỏi cha ta."**

Giọng của hấn đã khôi phục về kiểu ôn nhuận bình thân xưa nay, nói: **"Phu nhân nói, ta tin."**

Hoảng hốt hồi lâu, ta nhanh chóng chuẩn bị chui vào mộng đẹp, đột nhiên nghe thấy hấn hỏi ta: **"Trước khi phu nhân gả cho Hành Tri, có từng chơi bởi?"**

Ủy khuất hấn như vậy mà hấn vẫn dùng thái độ bình tĩnh hỏi chuyện trước kia của ta. Ít nhất, hấn đối với những ồn ào truyền bên ngoài còn có nghi ngờ trong lòng, cũng coi như lòng này có thể tỏ. = =

"Phu nhân không muốn nói, cũng không sao." Hấn nói, chẳng qua là tỏ ra vài phần lạnh lẽo.

Ta lúc này mới nói một câu qua khe răng: **"Như Ngọc —— hiện nay, vẫn... Nguyên tem."**

Ta nói lời này, thực không nghĩ sẽ khiến hấn tin tưởng. Thanh danh của ta, thương hiệu của cha ta, đó là hai cái rầm thời nổi tiếng của Triệu gia.

Ai ngờ nghe xong hấn khẽ cười, như hoa lê dưới nước, gió thổi rừng trúc.

Hấn nói: **"Phu nhân chịu giải thích với Hành Tri, tức là trong lòng đã có vị trí cho Hành Tri."**

Ta nhắm mắt giả bộ ngủ.

Tay hấn duỗi qua cầm lấy tay ta, mười ngón giao nhau.

Ta tiếp tục giả bộ ngủ, không có né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Điện hạ tự trọng!

Ngày hôm sau, lúc ta rời giường rửa mặt thì ngoài ý muốn nhìn thấy Triệu Khả đã ở bên ngoài chờ hầu hạ. Ta hỏi rõ nguyên do, mới biết được Triệu Thanh Y bị Trần lão quân sư bắt đi chép sách, bên cạnh ta không có ai theo, nên lão quân gia đã trực tiếp hủy thời gian nghỉ trắng mặt của Triệu Khả, ném tới bên cạnh ta.

Triệu Khả là do Trần lão quân sư nhặt được ở chiến trường vào năm trước, sau đó bởi vì tính cách cũng khá lại được cha ta yêu thích, nên đưa đến bên cạnh ta làm một đại nha hoàn.

Cha ta luôn nuôi dạy ta như một đứa con trai, nhưng cũng không quên ta dù sao vẫn là con gái, nên đưa một nha hoàn đến cho ta.

Triệu Khả thấy ta đã dậy, lập tức bung nước ấm vào cửa hầu hạ ta rửa mặt.

Ta thuận miệng hỏi cô nàng hai câu: "**Tân hôn thế nào, chồng em đối với em tốt không?**"

Thế quái nào mà cô nàng đột nhiên phồng hai má, giậm chân nói: "**Tiểu thư, sao lại hỏi mấy vấn đề này, Khả nhi, Khả nhi rất xấu hổ...**"

Ta bị động tác xấu hổ của cô nàng làm cả kinh, thiếu chút nữa làm đổ chậu rửa mặt, vội nói: "**Không hỏi không hỏi, ta không hỏi nữa, em đừng làm ta sợ.**"

Năm đó Triệu Khả theo ta đi dạo Dân An phường, bỗng gặp một thư sinh say rượu mở miệng trêu ghẹo cô nàng. Ta chèn tay áo đang muốn đánh hắn, thì bị Triệu Khả ngăn lại nói quân tử động khẩu không động thủ, đánh bại hắn ta không có tính khiêu chiến. Sau đó mở miệng ân cần thăm hỏi tên thư sinh khoảng chừng mười tám kia, chung quanh rào rào tiếng ủng hộ vỗ tay tán thưởng. Qua ngày thứ hai, tên thư sinh nát rượu kia liền chuyển khỏi thành Trường An.

Người đàn bà đánh đá như thế, nay đang ôm trong mình mùa xuân, dự là ta có cố gắng chống đỡ bao nhiêu, thì tâm can cũng phải hơi run rẩy vài cái.

Ta vừa rửa mặt xong thì lão quân gia đến phòng tìm ta, nói là hoàng đế truyền ta lập tức tiến cung. Ta nghe vậy liền nhanh chóng thay quần áo theo sau công công vào trong cung. Lúc ra trước phủ ta có dặn quân gia nhất định phải nói với cha ta một tiếng.

Lúc đến chính điện, công công ở cửa đại điện cản ta lại, rồi vào cửa bẩm báo với hoàng đế.

Thời điểm cửa chính mở ra, ta loáng thoáng nghe hoàng đế lớn tiếng trách móc ai đó bên trong.

"Trẫm biết ngươi muốn cái gì, cổ này không có thuốc giải. Đừng bức trẫm động thủ giết nàng."

Ta nghe vậy tâm can liền run lên, tuy rằng cha ta từng nói riêng cho ta biết đương kim Thánh thượng thật ra chính là một con chồn đuôi to. Nhưng khi đối mặt với những việc làm tuyệt vời của bệ hạ, dân gian bất kể là ai cũng đều ca ngợi về sự nhân từ này, không muốn nhìn thấy thiên tai, giẫm chết con kiến cũng rơi nước mắt.

Ta theo sau mông cha ta bốn năm, đây là lần đầu tiên nghe bệ hạ dùng giọng hung hãn, thâm độc như vậy để nói chuyện.

"Nhi thần biết sai."

Giọng nói này ta biết, là giọng của Thất vương gia. Giọng hắn trầm thấp có từ tính, giờ phút này dường như tâm tình hơi giảm sút, mang theo chút âm rung đặc biệt khó phát hiện.

Lòng ta lại run lên, không biết tại sao tim vô cùng đau đớn.

"Bệ hạ, tiểu Triệu tướng quân ở ngoài cửa cầu kiến." Công công đi vào bẩm báo.

"Truyền."

Ta đi vào, quy củ hành lễ: **"Triệu Như Ngọc bái kiến bệ hạ, bái kiến Thất vương gia."**

"Tiểu tướng quân miễn lễ." Hoàng đế cho ta đứng dậy. **"Hôm nay cho mời tiểu tướng quân đến, chỉ để tâm sự việc nhà mà thôi."**

Ông hỏi han ân cần vài câu, thấy vết thương trên đầu ta đã lành, liền cười đến cực kỳ hòa ái dễ gần: **"Tiểu tướng quân vẫn cùng Giang ngự sử yêu thương nhau như vậy là tốt. Trong mắt Giang ngự sử chỉ có tiểu tướng quân, tiểu tướng quân không thể ủy khuất khanh ấy."**

"Như Ngọc biết rõ." Ta đáp, xem ra hoàng đế bệ hạ dường như đặc biệt vui mừng khi thấy ta cùng Giang Hành Tri yêu thương lẫn nhau, vì thế nói tiếp. **"Đến cuối ngày hôm nay, chốc nữa về thần sẽ dẫn chàng ra ngoài thành Trường An dạo chơi một lúc."**

Hoàng đế nghe vậy cười ha ha: **"Như Ngọc bây giờ thực sự có phong độ của cha khanh trước kia, lúc mẹ khanh còn sống, cha khanh cũng yêu thương mẹ khanh như vậy."** Sau đó có chút thần thờ nói, **"Đáng tiếc sau khi mẹ khanh qua đời, cha khanh thành ra cái bộ dáng này, quả thực, ai, chuyện năm đó không nên nhắc lại... Nhiều năm qua, cha khanh cũng chưa một lần tái giá, có thể thấy được hắn rất toàn tâm toàn ý với mẹ khanh. Không biết về điểm ấy tiểu tướng quân có giống với cha khanh hay không?"**

Ông xả một hàng dài khiến ta hồ đồ luôn, đang không hiểu trong hồ lô ông bán thuốc gì, vì thế chỉ có thể theo ý ông mà đáp: **"Đương nhiên, Như Ngọc toàn tâm toàn ý chỉ với một mình phu quân."**

Bên cạnh truyền đến tiếng ly chén va chạm tán loạn. Ta hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Hoa Nam Bình đang sững sờ nhìn ta, ánh mắt phức tạp.

Hoàng đế ho khan một tiếng.

Hắn lấy lại tinh thần, nói: **"Nhi thần thân thể không khỏe, phụ hoàng, nhi thần cáo lui."**

Hoàng đế vẫy vẫy tay, nói với hắn: **"Chờ chút nữa."** Sau đó tiếp tục cười tủm tỉm nói với ta, **"Trẫm biết tiểu tướng quân cùng Giang ngự sử vợ chồng tình thâm, nhưng Tây Lương bên kia quả thực không người trấn thủ, không biết tiểu tướng quân ——"** Ông dừng một chút, không nói cho hết lời.

Ta biết ý của ông liền quỳ xuống nói: **"Độc sức thủ biên vì Đại Hoa là phúc phận của Như Ngọc."**

"Như thế rất tốt." Hoàng đế vỗ tay cười to, **"Tiểu tướng quân thu thập một chút, ngày mai liền khởi hành đi."** Dứt lời mang theo tí ti áy náy nói, **"Lại ủy khuất tiểu tướng quân cùng Giang ngự sử rồi."**

"Bệ hạ nói quá lời, Như Ngọc cáo lui." Ta nói.

???

Giờ cơm chiều, cha ta vừa nghe nói ta phải đi liền lập tức ưu sầu ăn không ngon.

"Mới vừa về mấy ngày lại phải đi, con chồn này quả thật không có đạo lý làm người, Như Ngọc người cứ từ từ, ngày mai ta sẽ tiễn cung một chuyến, thật sự không thể làm bừa, phải có tính toán."

Thần sắc của Giang Hành Tri không có thay đổi gì, chẳng qua là đẩy cho ta đĩa rau.

Ta rầu rĩ gạt cơm không nói lời nào, đối với việc bị phái đi trấn thủ biên quan Tây Lương, ta cũng không có ý kiến gì, dù sao ta cũng là tướng quân ngũ phẩm, vì nước thù cương vốn là chức trách của ta. Ta chỉ buồn bực là vì sao hoàng đế lại xem ta như quả pháo có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Lúc này quản gia tiến vào đưa cho ta một cái thiệp mời, Giang Hành Tri biết ta lười phân biệt chữ, nên tự mình nhận rồi đọc lên. Đại khái là có người mời ta đến Hồng Tuyết lâu ăn cơm.

Ta rồi rẫm: **"Ta ăn xong rồi."**

Cha ta lấy đĩa gỗ đầu ta: **"Người ta mời người ăn cơm thì nhất định là ăn cơm sao?! Chuyện chốn quan trường người quả nhiên mít đặc, căn bản là đồng liêu này của người nghe nói người phải rời Trường An nên tổ chức cho người tiệc tiễn biệt mà thôi, tiện thể trau dồi tình cảm về sau còn cầu kết với nhau làm việc xấu."**

Ta nghe vậy liền sáng tỏ thông suốt, vỗ nhẹ hông ông già, ông già đắc ý đảo dạt.

???

Vào ghé lô Hồng Tuyết lâu rồi ta mới cảm giác không bình thường. Làm gì có tiệc tiễn biệt lại chỉ có một người. Xem ra bữa tiệc mà cha ta nói kia thật ra không có khả năng, không ngờ Hành Tri lại không vạch trần ông.

Người nọ nghe tiếng ta mở cửa, liền giương mắt nhìn ta, đôi mắt màu nhạt dưới ánh đèn ngọc Lưu Ly đẹp càng thêm kinh hồng. Hắn có cái mũi cao thẳng trắng nõn và hàng lông mi rậm đen, môi cong mắt khẽ cười, chỉ cảm thấy nam sắc cũng khuynh thành.

Hắn dường như cũng vội vã đến đây, còn chưa tới kịp thay quần bào màu tím.

"Tiểu tướng quân không cần đa lễ, cũng không nhất thiết kính ngại, mời ngồi." Hắn nói.

Ta nghe vậy ngồi xuống, nhận lấy chén rượu hắn truyền đến, hỏi: **"Điện hạ mời ta tới đây, không biết có chuyện gì?"**

"Tướng quân biết rõ còn cố hỏi." Hắn tự châm tự uống một ly, nói, **"Kính tướng quân thuận buồm xuôi gió."**

Ta uống hết chén rượu, lắc đầu nói, **"Nếu như thực sự tiễn ta tại sao chỉ có một mình điện hạ, điện hạ đừng nói đùa."**

Hắn mỉm cười khẽ, không hề mở miệng.

Xung quanh im lặng như tảng băng đậm một phút sẽ vỡ. Ta rất không được tự nhiên, ngồi một lúc, tính đứng dậy cáo từ. Làm sao ta dự đoán được vừa đứng lên chân liền mềm nhũn, thân thể vô cùng mệt mỏi, ta chỉ có thể một lần nữa ngồi xuống. Ta dùng một bàn tay giữ đầu nằm ở trên bàn.

Hắn thấy vậy nhưng không hề kinh ngạc, chỉ từ ghế đứng lên. Tuy rằng Hoa Nam Bình có ngũ quan kinh diễm là một mỹ nhân, nhưng vóc dáng hắn cũng

rất cao. Khi hắn đứng trước mặt ta như thế không ngờ lại cho ta một loại cảm giác áp bách.

Ta khó khăn ngẩng đầu hỏi hắn: **"Sao lại thế này?"**

Hắn để ở lỗ tai ta, hô hấp mềm mại phả lên vành tai, chân ta càng nhũn. Hắn nói: **"Nhu Ngọc đừng sợ, ta sẽ không tổn thương nàng."**

"Điện hạ." Ta nghiêng mặt đi, còn thật sự nhìn vào mắt hắn, **"Điện hạ xin tự trọng."**

Hắn nghe vậy cười vui vẻ, **"Lúc trước khi nàng sống chết bám lấy ta, lời này, ta cũng đã nói với nàng không ít lần, nhưng nàng không phải nên làm cái gì vẫn tiếp tục làm hay sao?"**

Ta mơ màng lắc đầu: **"Nhu Ngọc không nhớ là đã từng bám theo điện hạ."**

Hoa Nam Bình nghe vậy rũ mắt xuống, **"Đúng, nàng đều đã quên rồi."** Ngón tay trắng nõn thon dài của hắn mon trón hai má ta, ta muốn tránh lại không có sức. Hắn nhắm nghiền mắt lại, ôm lấy thân thể ta, cánh tay hắn quấn chặt, thiếu chút nữa khiến ta nghẹt thở.

Ta giãy giụa hai lần, như trâu đất xuống biển.

Hắn khẽ vuốt phía sau lưng ta: **"Để ta ôm nàng một cái, chẳng lẽ ngay cả ôm cũng không cho ôm."**

Giọng của hắn vẫn trầm thấp tao nhã, tư thái cao quý cao cao tại thượng. Cũng không biết thế nào, ta lại nghe ra một tia lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Bệnh khó chữa quán thân?!

Cha ta từng nói với ta: "Hoa Nam Bình mỹ mạo khuynh thành nhưng lòng dạ thâm trầm, tuyệt đối không được trêu chọc hắn. Nếu hắn không động tâm với người thì tốt, Triệu gia ta sẽ được ôn, nhưng nếu hắn động tâm với người, chỉ sợ vạn kiếp bất phục."

Tiểu là hình như năm đó ta còn trẻ nên hết sức lông bông, còn mang theo chút phản nghịch. Lời nói của cha ta tựa như ráy tai bị ta lấy ra ngoài, cho nên cuối cùng ứng với câu vạn kiếp bất phục của cha ta.

Dưới ngọn đèn mờ, ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt như tranh của Hoa Nam Bình, nhưng không thể nhớ được tình tiết cuộc gặp gỡ năm đó, mà trong ngực lại quặn thắt dữ dội. Ta chỉ có thể thở dài, nói: **"Điện hạ, hãy thả ta ra."**

Hắn cười yếu ớt, buông cánh tay đang ôm ta ra, ngồi xuống dùng chén rượu của ta, uống một hơi cạn sạch: **"Triệu Như Ngọc, hôm nay ta tạm thời buông tay, ngày nàng quay về Trường An, sẽ là lúc chúng ta thanh toán nợ cũ."**

Ta nghĩ một lúc, không có kết quả, vì thế kiên trì đáp: **"Nợ cũ kia, ta thật sự không nhớ ra... Ta nợ người bao nhiêu ngân lượng, hay người tìm cha ta đi."**

Hắn trầm mặc một lát, thản nhiên nói: **"Phụ hoàng đáp ứng cho ta gặp mặt nàng một lần đúng là không dễ, nàng đừng chọc tức ta."**

Ta xấu hổ cảm miệng.

Hắn dặn ta vài việc, nói ta biết biên quan đang lạnh, nhớ giữ gìn sức khỏe.

Ta gật đầu nói cảm ơn.

Ngồi như thế một lúc nữa, hắn mở cửa bảo tiêu nhị tìm người nhà ta đến, sau đó đóng cửa lại đi về phía ta. Hai chân hai tay của ta vẫn mềm nhũn không thể động đậy, cũng không biết hắn rốt cuộc đã bỏ thuốc gì vào chén rượu kia.

Hắn đến bên cạnh ta thì dừng lại, vỗ về hai má ta. Tiếp theo, hắn dường như mang theo một chút do dự chậm rãi cúi đầu, ta cảm giác được hô hấp nhỏ vun của hắn phả trên mặt, giống như lông chim lướt qua. Tâm can mềm yếu, ta nghiêng đầu vốn định né tránh, nhưng mặt lại bị tay hắn cố định, hơn nữa cả người vô lực lại không dùng sức để ngo ngoáy được. Lúc này mi tâm bỗng có cảm giác âm ẩm, nhu tình như nước. Ta lập tức giống như bị sét đánh trúng, đầu óc trống rỗng.

Cửa đột nhiên bị một lực lớn đẩy ra, không khí trở nên đông lạnh. Ta đưa lưng về phía cửa, nên không thấy được người vào là ai, chỉ nghe thấy tiếng giải thích run rẩy của tiểu nhị: **"Tôi... Tôi mới ra đến cửa thì đụng phải Giang công tử đang trên đường tìm tiểu tướng quân, không biết... Không biết khách quan ngài còn chưa đi."**

Giọng tiểu nhị run rẩy lợi hại, tâm can ta cũng bắt đầu phát run...

Cái gọi là bất kê gian dân tại giường, chẳng qua cũng chỉ như thế này. Cầu mong Giang Hành Tri cho ta cơ hội đuổi theo giải thích mà không cần trực tiếp dùng quân pháp xử lý.

Hoa Nam Bình phát tay ý bảo tiểu nhị lui ra, thị vệ đứng cửa đúng lúc lên tiếng nhắc nhở tên đó rời đi.

Hắn nghiêng mặt nhìn ta, môi mỏng mím nhẹ, nhưng mỏng vô tình. Nụ cười yếu ớt dịu dàng như nước lúc trước giống như chỉ là ảo giác của ta: **"Tướng quân không được quên giao ước với bốn vương."**

Ta nghĩ chắc là lời hắn muốn tìm ta tính sổ, liền trả lời hắn: **"Ta nợ, nhất định sẽ trả đủ."**

Hắn giật mình, lại không nói gì, trực tiếp rời đi.

Cửa mở ra lại bị đóng lại, ta nghe phía sau có tiếng bước chân, đang đến gần phía ta. Ta rụt vai, **"Nếu ta giải thích, ngươi có chịu tin ta?"**

???

Tờ mờ sáng ngày thứ hai, ta mặc quân trang, mang theo mười mấy người phía sau chuẩn bị ra khỏi thành. Bởi vì không phải lĩnh binh đánh trận, cho nên ta không phô trương, mà chỉ dẫn theo hơn mười tên thị vệ.

Triệu Khả bất mãn vì ta vừa về lại phải đi, cứ nhất định đòi theo ta. Nghe đồn bởi vì đêm qua âm ỉ một trận với chồng mới cưới, nên bây giờ sắc mặt cô nàng rất khó coi.

Tối hôm qua, cha ta tiến cung một chuyến. Biết ý tứ lần này của hoàng đế không thể trái nghịch, ông già suy nghĩ cả đêm, liền kéo Trần lão quân sư cùng với Triệu Thanh Y từ trong ô cửa mây đưa trẻ con ra, nhét đến bên cạnh ta muốn ta mang đi. Ta thấy ông già hiếm khi nghiêm túc như vậy, vì thế cũng không từ chối.

Về phần Giang Hành Tri...

Ta quả thực không biết nên nói cái gì cho phải. Hắn xanh mặt đuổi ta về nhà ném ta vào phòng, rồi quay đầu trở về phủ đệ của hắn. Hắn có một phủ viện ở phía Đông thành Trường An, hẳn là cô nhi trên không có cha mẹ phụng dưỡng, vì chiều ý cha ta mới đến phủ Tướng quân. Lần này hắn bỏ nhà ra đi, có lẽ... Vì quá phần nộ.

Ta cũng thật là ủy khuất. Sáng sớm hôm nay, thành Trường An đã bắt đầu truyền rằng tiểu Triệu tướng quân phong lưu bạc tình, vụng trộm với tình lang ở Hồng Tuyết lâu bị phu quân hợp pháp bắt gian. Sáng nay ánh mắt cha ta nhìn ta giống như ngay sau đó sẽ vì nước diệt thân.

Con ngựa dưới thân chỉ sau một khắc sẽ ra khỏi cửa thành, ta kéo cương ngựa quay đầu, không biết trong lòng rốt cuộc nên nhớ cái gì. Nhìn thấy ngã tư đường không có hình bóng quen thuộc, ta buồn bã quay đầu lại, tính chuẩn bị phóng ngựa rời đi.

"Triệu Như Ngọc, dừng lại." Có người quát bảo ta ngưng lại.

Ta nghiêng đầu, nhưng lại thấy khuôn mặt của tên thú y Cổ Phán Hề kia. Ta nhất thời cả kinh, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất: **"Bệnh ta đã đỡ hơn, tên lang băm ngươi đừng vội mưu tài sát hại tính mệnh."**

Hắn không giận ngược lại còn vui vẻ, đưa cái chén thuốc đen thui cho ta, **"Nhanh uống cho ta."**

"Bệnh ta đã đỡ hơn rồi." Ta giải thích, **"Ngươi nhìn này bây giờ ta đã thân cường thể tráng có thể ăn luôn một cái đầu heo."**

"Ta thấy ngươi mới là đầu heo, nói ngươi uống thì nhanh uống đi, nếu không bây giờ ta sẽ cho người hồi phủ mời lão gia tử rót cho ngươi."

Ta nghe hắn lấy cha ta ra uy hiếp ta, lúc này mới đầy ý không vui nhận chén thuốc trong tay hắn, hỏi: **"Vì sao không đến phủ chờ ta, mà lại sáng sớm ở đây chịu lạnh?"**

Hắn cũng không đáp, chỉ đợi lúc ta uống xong thuốc đưa lại chén cho hắn, hắn mới kéo tay ta qua xem mạch.

Sau đó cup mi suy tư một lúc, rồi xoay người lên ngựa, **"Chuyến này ta đi với ngươi."**

Ta vội lắc đầu: **"Ngươi là thủ tịch của Thái Y viện, ngươi vừa đi, đám lão già ở Thái Y viện kia còn không đỡ luôn Tướng quân phủ của ta sao?"**

"Đáng tiếc một đám bọn họ có cùng một chỗ thì so ra cũng kém xa lão gia tử vô lại nhà ngươi. Cứ việc an tâm." Hắn ném chén thuốc trong tay đi, hất cằm dương dương tự đắc với ta ý bảo có thể đi rồi.

Lòng ta lại càng bất an: **"Chẳng lẽ bệnh khó chữa của ta không trị hết ngươi vẫn muốn theo ta như vậy sao?"**

Hắn nhún mày: **"Mới ba ngày không gặp tiểu tướng quân, không ngờ lại thông minh lên không ít."**

Ta nghe vậy sống chết không chịu đi, bảo Triệu Thanh Y ở phía sau viết tấu chương, ta muốn xin hải cốt cáo lão hồi hương.

Cố Phán Hề cười nhạo liếc mắt nhìn ta, nói: **"Ta chỉ cảm thấy có hứng thú với độc trên người của tiểu Triệu tướng quân, mong rằng tiểu tướng quân không cần tự mình đa tình."**

Ta ghen, không biết nên nói cái gì, vì thế chỉ có thể thúc ngựa chạy đi.

Đáng tiếc Cố Phán Hề hẳn đã quên, ta quen biết với hắn gần mười năm, hắn lắc lắc cái đuôi ta sẽ biết hắn muốn làm gì.

Trong miệng ta vẫn còn vị đắng của thuốc, lần này hẳn không có ác ý thêm vào quá nhiều hoàng liên hoặc là cái khác để làm khổ ta, uống vào dạ dày cũng không quá nhộn nhạo. Nhưng ta cũng rõ hơn chút, ta hẳn là mắc chứng bệnh khó chữa nào đó thật, chẳng qua là tên thú y kia vẫn có thể vui vẻ châm chọc ta, phòng chừng không phiền lụy đến tính mạng.

Quay đầu liếc mắt nhìn Cố Phán Hề, hắn đang cau tít mày, thấy ta quay đầu, cả giận nói: **"Nhìn cái gì."**

Ta có ý nghiêm túc nói: **"Phán Hề, nếu một ngày nào đó ta chết trẻ, người nhất định phải giúp ta chăm sóc cha ta thật tốt."**

Vốn tưởng hắn chắc chắn sẽ châm chọc ta hai câu, ai ngờ hắn lại trầm mặc.

Ta lo lắng không yên.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Câu chuyện năm xưa

Khoái mã chạy đã vài ngày, ta năm nào chả ở trên lưng ngựa chỉ sợ mọi người không thoải mái, liền quay đầu hỏi bọn họ: **"Một không, có muốn nghỉ một lát?"**

Triệu Khả, Triệu Thanh Y hàng năm vẫn theo ta chạy ngược chạy xuôi, coi như không vấn đề. Trần lão quân sư vẫn rất hưng phấn, lão nhiều năm không theo quân chinh chiến, hiện tại cao hứng đến nỗi nếp nhăn trên mặt càng giống như mười tám cái nếp của bánh bao chó không thèm ăn*. Duy chỉ có Cố Phán Hề là sắc mặt đã tái nhợt như tờ giấy, hẳn mấy năm nay ở Trường An luôn được nâng niu, đoán chừng yên ngựa hẳn ngồi không quen.

(Câu bắt lý bao tử 狗不理包子: bánh bao nhân thịt ở Thiên Tân; tên nó có nghĩa là, "bánh bao chó không thèm".)

Ta hỏi hắn: **"Phán Hề?"**

Hắn ngẩng đầu lờm ta liếc mắt, ý bảo không sao.

Hắn cố ý khoe sức ta cũng không thèm nói nữa. Ta thoáng thả chậm tốc độ, tán dóc với Triệu Khả, **"Triệu gia quân thủ Tây Lương là nhánh nào?"**

Triệu Khả hơi giật mình, **"Tiểu thư người lại có thể không biết?"**

Ta xấu hổ: **"Đi vội quá, không hỏi. Xưa nay việc này cha ta chủ động dặn ta, lần này ông không hé răng, mà ta lại quên hỏi."**

Triệu Khả nghe vậy nghĩ nghĩ: **"Lão tướng quân không nói cũng là có lý do của người, thủ biên, là Nhị quân của Triệu gia quân."**

"Gió to quá, hình như ta nghe nhầm rồi. Triệu Khả em nói lớn lên một tí."

Triệu Khả thuận lòng cho ta: **"Em biết tiểu thư người không muốn thừa nhận, nhưng, thật sự chính là Nhị quân."**

Sau năm mười lăm tuổi, cha ta cho ta đổi nam trang, đem ném ta tới Triệu gia quân làm đại đầu binh. Cũng chính trong năm đó, cái tên Triệu Như Ngọc này liền có tiếng xấu tuyệt đối không thể tẩy trắng.

Thống lĩnh Nhị quân của Triệu gia quân họ Trần, gọi là Trần Lưu Danh, là con trai độc nhất của Trần lão quân sư, sợ vợ, đẹp quá sắc. Mỗi lần hắn dạo thanh lâu hoặc là ngủ qua đêm ở chỗ kỹ nữ, tên báo lên trên, tất nhiên là tiểu Triệu tướng quân.

Quân sư Nhị quân của Triệu gia quân họ Tô, gọi là Tô Hi, là một đoạn tụ(gay) hàng thật giá thật. Hắn là loại mặt người dạ thú, lúc đi ra ngoài trêu ghẹo công tử thiếu gia, lưu lại tên, cũng là tiểu Triệu tướng quân ta.

Những năm ấy ta ở Nhị quân rất khổ bức, lúc nào vừa tỉnh dậy cũng nghe người bên ngoài nói ta nửa đêm trước còn ở Ý Thuby các tìm vui, nửa đêm sau đã trèo tường chạy đi ăn đậu hũ của tên công tử nào đó.

Ta ít khi xuất hiện trong phạm vi gần những quý nữ thế gia ở Trường An, cho nên nữ nhân ở thành Trường An không biết ta. Ta lại không thường ăn chơi trác táng, cho nên các công tử thế gia ở thành Trường An cũng không biết ta. Ngay cả cơ hội thanh minh với mọi người cũng không có, thanh danh của ta chỉ càng ngày càng bệ bối.

Sau đó ta dời Nhị quân Triệu gia quân, chinh chiến khắp nơi, vận khí tốt nên đánh thắng trận vài trận. Lúc này ưu khuyết điểm bù đắp cho nhau, dân chúng Đại Hoa lúc nhắc tới ta cũng sẽ tán thưởng hai câu, thiếu niên phong lưu...

Tới biên cảnh đóng quân tại Lâm Sương trấn, ta không trực tiếp đi kết giao, mà đánh ngựa chạy đến quân doanh Triệu gia.

Gần doanh trường đóng quân của Nhị quân Triệu gia có mấy đội binh lính đang tuần tra, ta xa xa híp mắt nhìn tiểu tốt gác cổng, kéo dây cương liền vui vẻ.

"Tô mỹ nhân ơi Tô mỹ nhân, đã biết hôm nay bản tướng quân đến nhậm chức, vậy không cần chào đón sao?"

Tiểu tốt gác cổng kia đứng là Tô Hi, ta xuống ngựa, quăng cương ngựa cho Triệu Thanh Y. Tô Hi thấy ta, thân mình lập tức nghiêng liêu xiêu tựa vào hàng rào phía sau, chớp đôi hoa đào trừng ta: **"Ít tự mình đa tình đi."** Hường ta khua khua nắm đấm, **"Không được gọi ông đây là Tô mỹ nhân."**

Tô Hi môi hồng răng trắng, tướng mạo âm nhu, nếu mặc nữ trang tuyệt đối giống nữ nhân hơn cả ta.

"Sao người lại thủ vệ ở đây?" Ta hỏi hần.

Ta vừa dứt lời, Trần Lưu Danh đầu kia dẫn phó tướng liên quan đến chào hỏi ta. Ta bảo bọn họ đứng dậy, **"Không cần đa lễ, mọi người đều là người quen sao phải làm bộ khách khí như vậy."**

Phó tướng Nhị quân ngoài Cao Thắng, những người khác đều nhìn ta lớn lên, bình thường đều đối đãi với nhau như anh em chú bác. Bọn họ nghe vậy cười vang, cũng không khách khí nữa, hẹn đêm nay sẽ đón gió tẩy trần cho ta, sau đó đều đi làm việc của mình, để lại Trần Lưu Danh theo ta.

Ta chỉ vào Tô Hi hỏi Trần Lưu Danh: **"Tô mỹ nhân đây sao lại chộc tới người?"**

Tô Hi liếc mắt nhìn Trần Lưu Danh: **"Không cho nói, người dám nói một chữ ta liền viết thư cho vợ người nói người ở biên quan nuôi bò."**

Trần Lưu Danh sung huyết đỏ bừng trừng hần, ta càng thấy tò mò.

Tô Hi nắm trường thương trong tay ném cho tiểu tốt đứng bên, nói với ta: **"Tiểu tướng quân đi đường vất vả, ta dẫn người đi nghỉ ngơi một lát. Lúc sau chúng ta đi xem luyện binh, buổi tối mọi người không say không về."**

Ta ngăn hành động niềm nở của hần lại, quay đầu nói với Trần Lưu Danh: **"Nếu hần viết thư thật, ta sẽ tự mình giải thích với chị dâu."**

Trần Lưu Danh quay đầu đi thờ dài một tiếng: **"Khó có thể mở miệng a. Nửa tháng trước đánh lui Tây Lương trong một lần phạm biên quy mô nhỏ, mấy anh em chúng ta rất cao hứng, nên đi Ý Thủy lâu bên kia uống vài chén. Tô Hi chướng mắt tiểu quan trong lâu, nên một mình đi dạo phố. Kết quả lại tía được một công tử vừa mất, thêm thường khuôn mặt người ta chỉ mong đi đến lôi kéo làm quen. Người ta không vui phản ứng lại hần, kết quả hần bá vương ngạnh thượng cung* hôn người ta."**

(Bá vương ngạnh thượng cung: Là thành ngữ xuất phát từ điển cổ về một trận giao tranh giữa Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ và Hán Cao Tổ Lưu Bang. Chuyện kể rằng lần họ Hán Sở tranh hùng, giằng co quyết liệt suốt mấy tháng mà thắng bại vẫn bất phân. Trận chiến này khiến già trẻ lớn bé đều mỗi một khổ đau, tiếng oán thán ngập trời ngập đất. Hạng Vũ thấy thế bèn nói thắng với Lưu Bang rằng: "Thiên hạ nào loạn đã nhiều năm, cũng vì hai người chúng ta. Bản vương muốn đơn thân độc mã khiêu chiến với Hán vương, hai ta sống mái một phen, đừng để con dân thiên hạ phải tiếp tục chịu khổ." Lưu Bang cười đáp: "Ta thích đầu trí chứ không đầu sức." Hạng Vũ bèn lệnh cho một tráng sĩ xuất chiến, chẳng ngờ ngay lập tức gã tráng sĩ họ bị thủ hạ của Lưu Bang (vốn là thiện xạ kỳ binh) bắn chết. Sở Bá Vương thập phần tức giận, tự mình khoác khôi giáp cầm vũ khí tiến lên ứng chiến. Chỉ cần Hạng Vũ từng mất một cái, tên thiện xạ kỳ binh kia đã run như cây sậy, buông cung téch thẳng về thành...)

Ta cười như điên.

Trần Lưu Danh buồn rầu ngồi xổm trên mặt đất trừng ta: **"Tiểu tướng quân còn có lòng dạ để cười! Nếu hần hôn là một cô nương thì tốt, có đánh chết tên Tô Hi không biết xấu hổ này cũng được. Nhưng đằng này, ta không có cách nào khác, đành phạt hần giữ cổng một tháng..."**

Tô Hi cũng rất là buồn rầu nhìn ta: **"Ta còn chưa hôn được đã phạt ta giữ cổng, ta rất oan uổng!"**

"Người... Người có chết cũng không hối cái!" Trần Lưu Danh cá giận nói.

"Ta cũng không hôn được, ta hối cái cái lông!"

Buổi tối, tiệc tẩy trần được bố trí trong phủ mới của ta ở Lâm Sương trấn, Cố Phấn Hề vừa xuống ngựa liền lần qua lần lại mua thuốc phối dược, bận rộn để khỏi phải dự tiệc. Trần lão quân sư uống hết một chén rượu liền nói thân thể mệt mỏi, muốn về nghỉ ngơi. Trần lão quân sư đi rồi, bữa tiệc mời rượu mới bắt đầu.

Trần Lưu Danh nhìn bóng lưng cha hần dần dần biến mất, sống lưng vẫn rất cứng ngắc trở nên tự nhiên hơn, nói với ta: **"Chắc chắn là vợ ta kêu cha ta đến trông ta."**

Ta vung tay áo rót cho hần một chén rượu: **"Cha ta để lão quân sư theo, có lẽ là vì ngươi."**

Trần Lưu Danh uống một hơi cạn sạch, quay đầu chơi đoán số với Triệu Khả.

Tô Hi ngà ngà say sấp lại gần bá cổ cùng ly với ta, ta thì ai đến cũng không cự tuyệt, đại khái là hơi say, hần nói: **"Ngươi không biết chứ, cái ngày nghe được tin ngươi mất tích trên chiến trường ta và Lưu Danh thiếu chút nữa phát điên, may mà ông trời phù hộ."**

"Ta mệnh lớn, không chết được." Ta cười dùng tay áo lau vết rượu nơi khóe miệng.

Tô Hi hung hăng đập lưng ta: **"Đó là, tiểu Triệu tướng quân của chúng ta vận khí vô cùng tốt, kim cương bất hoại thân trăm năm sừng sững không ngã."**

Ta nghe hần càng nói càng không đúng mẫu, nên nhanh chóng ngắt lời hần.

"Tiểu thư, cô thật sự vẫn còn nhớ thương thất vương gia?" Tô Hi cực nghiêm túc nhìn vào mắt ta, giống như người vừa uống rượu không phải hần.

Ta chỉ cảm thấy buồn cười, nói: **"Không thể nào."**

Hần rót rượu vào chén cho ta, ta thấy ngón tay hần run run cầm không xong bầu rượu, lúc này mới kết luận hần dĩ nhiên đã say khướt, hần đưa tay xoa xoa đầu ta, nói: **"Vậy vì sao tiểu thư không vui?"**

Ta hô hấp cứng lại, quay phắt đầu nhìn hần: **"Ta không có không vui."**

Hần nâng tay rót cho mình một chén rượu, trong tiếng ồn ào của trò chơi đồ số và cười đùa vẫn hết sức rõ ràng, **"Tiểu thư phải biết rằng, Hoa Nam Bình kia, hần qua vài năm nữa sẽ cầm ngọc tì làm vua là không hề vọng ngôn. Người Hoa gia bao gồm đương kim Thánh thượng, đều là người lạnh bạc, tâm tư lòng dạ như biển sâu, ánh chừng là không thể."**

Ta không kiên nhẫn nghe tiếp, chỉ lắc lắc đầu: **"Cùng ta có quan hệ gì đâu."**

Tô Hi lại tiếp tục nói, **"Rất nhiều năm trước, đương kim Thánh thượng có lưu luyến si mê một nữ tử, gần như không thể tự kiềm chế. Khi người ý thức được điểm ấy, người đoán xem Thánh thượng đã làm gì?"**

"Ta không biết." Chẳng lẽ con chồn kia cũng có tình yêu như vậy, vì sao chưa từng nghe cha ta nói qua.

"Người giết nàng."

Tay ta run lên, rượu vẩy ra tay áo.

Tô Hi thấp giọng mang theo ý cười nói với ta: **"Chuyện tình yêu, kéo một sợi tóc động đến cả người, vì nàng cười mà vui, vì nàng nháu mi mà xót, tâm không chịu khống chế, thân cũng không do mình. Giống như trong người có một mầm cây nhỏ mà thành công che cả đại thụ. Sức ảnh hưởng càng lúc càng lớn, không khống chế được cảm xúc, Thánh thượng không thích."**

"... Thì ra là thế."

"Nam Bình điện hạ tâm tư còn khó nắm bắt hơn cả bệ hạ, tiểu thư, cô nên bỏ xuống đi. Nam Bình điện hạ nếu chưa động tâm với tiểu thư, ta cảm tạ trời đất, nếu đầu hần bị lừa đá thực sự coi trọng tiểu thư, chỉ sợ..."

"Ta biết." Ta vỗ vỗ vai Tô Hi, **"Yên tâm, hiện tại trong đầu ta rất thoải mái, những si tâm vọng tưởng trước kia đã sớm không ảnh hưởng tung."**

"Vậy thì tốt." Tô Hi thở ra một hơi, nói với ta, **"Tiểu thư cô có biết, người lúc trước Thánh thượng yêu là ai không?"**

"Đương nhiên không biết."

"Nàng tên Triệu Nguyệt, là cô cô của tiểu thư."

Ta nghĩ nửa ngày cũng không nhớ nổi ta làm sao lại có một cô cô, ta nhớ chỉ có cha ta và ta sống nương tựa vào nhau, cha không gần nữ sắc, sau khi về nhà cũng không có nữ tử nào, tin đồn gì đó cũng ít người nói với ta.

"Cha ta chưa bao giờ nói với ta."

Tô Hi cười đến mức đầm bàn: **"Tiểu thư cô đánh trận thì rất khôn khéo, nói đến lòng người như thế nào lại hồ đồ rồi. Người chết là Triệu Nguyệt, cha cô lại tưởng tận tất cả, không thể coi chuyện đó là vớ vẩn gì. Năm đó cô kiên quyết phải gả cho Nam Bình điện hạ, cha cô khiến miệng cô có một vòng vết bỏng rộp, lại sợ cô bước theo gót cô cô, cũng sợ bệ hạ nghi ngờ ông vì mối hận năm đó, may mà lúc trước Thất điện hạ không đồng ý."**

Trong lòng ta chịu khổ sở. "Vậy người hiện tại nói cho ta biết chuyện này để làm gì."

"Tiểu thư, lão tướng quân sợ cô lại chịu thiệt, đơn giản cũng không muốn che giấu."

Hắn vừa nói như thế, ta liền hiểu được, hẳn hẳn là được cha ta mớm lời mới nói cho ta biết.

Ta xoa xoa cái mũi có chút chua chát, hỏi Tô Hi: "Người nói, Thất điện hạ lúc trước có phải cũng muốn giết ta hay không?"

Tô Hi liếc ta: "Tiểu thư nghĩ xem, Nam Bình điện hạ có dung mạo của thiên nhân, sao có thể xem trọng tiểu thư. Tô Hi cảm thấy, nhất định là lão tướng quân suy nghĩ nhiều."

Ta nghe vậy bỏ nhào trên bàn rượu, không hề quan tâm hắn nữa.

Triệu Thanh Y say khướt đẩy Tô Hi: "Tô mẹ mìn*, người bắt nạt tiểu thư!"

(*Tô nương pháo 苏娘炮)

"Người mẹ mìn cả nhà người đều mẹ mìn!" Tô Hi cãi lại.

Triệu Thanh Y vén tay áo muốn đánh hắn: "Đ** người, người mắng ông một câu nữa xem!"

"Có bản lĩnh người đ** đi!"

"Ông đây đ** người!"

"Người đ**!"

Mấy con ma men say khướt xung quanh nghe vậy cũng bắt đầu ồn ào, rống to trợ hứng.

Ta bỗng nhiên cảm thấy đau đầu không dứt, xoa đầu đi ra ngoài, tính tìm một nơi mát mẻ hóng gió. Ta còn chưa đi được nửa đường không ngờ lại gặp Cố Phán Hề, hắn ngồi thấy ta cả người mùi rượu, mặt liền đen như than.

"Triệu Như Ngọc, nếu người lại đụng đến rượu, chín tháng sau người sẽ hối hận."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 12: Mẹ mìn Tô Hi

Dứt lời, còn chưa đề ta phản ứng lại, hắn đã đưa tay đồ chén thuốc đã sắc xong vào trong miệng ta. Ta bị nghẹn thiếu chút nữa nước mắt trào ra, liền cầm giận nhìn hắn: "Phán Hề, mấy ngày nay ta đã đắc tội với người sao?"

"Không có." Hắn mặt không chút thay đổi.

"Ta căn bản không bị bệnh nan y đúng không?" Ta thử nói.

Tay hắn thế nhưng lại run lên, chén thuốc rơi trên mặt đất, vỡ nát. Hắn cười lạnh nhìn ta, "Chỉ biết so với bệnh nan y còn thảm hơn."

Ta không phản ứng vì hẳn làm ta sợ, tự cổ tự nói: "Cơ thể của ta tự ta hiểu rõ, chắc là không đáng ngại. Còn cái cổ kia, nếu không nguy hiểm đến tính mạng thì được rồi, Phán Hề, người theo ta từ Trường An đến Lâm Sương, nhưng nơi đây không giàu có và đông đúc như Trường An. Mấy năm nay người ở Thái Y viện được chăm sóc đầy đủ không chịu chút khổ cực, còn nữa, Tây Lương có thể phạm biên bất cứ lúc nào, ta sợ ngộ nhớ xảy ra chuyện gì, sẽ không kịp chiếu cố người."

Cố Phán Hề cười khê, liếc mắt nhìn ta: "Tiểu thư, có chuyện gì cứ nói thẳng."

Ta thấy hắn cười thật là châm chọc, sờ sờ cái mũi, xoay người nhặt những mảnh vỡ của chén thuốc lên. Bởi vì mới đến đây, nên chưa có nha hoàn hay nô bộc. Nơi đây lại ở sau hậu viện, ngộ nhớ đâm phải chân ai thì phiền phức. Ta nhặt hết mảnh vỡ liền đứng dậy, còn nghiêm túc khuyên hắn: "Phán Hề, người về Trường An đi."

Hắn không nói, nhìn chằm chằm những mảnh vỡ của chén thuốc trong tay ta, thật lâu sau mới nói một câu: "Người đang chê ta vô dụng à!"

Ta oan uổng: "Người thật càng ngày càng giống văn nhân thư sinh ở thành Trường An, chỉ nói một câu liền bị người xuyên tạc thành chín khúc, ông đây mà có cái ý đó sao!"

"Ngày mai ta phải đến quân y của Nhị quân Triệu gia để đưa tin." Hần quẳng lại một câu, vung tay áo bước đi.

"Ai ——" ta gọi hần, hần lại phớt lờ. Dù sao ta bị hiểu lầm thành ra quen rồi, không có gì ghê gớm.

???

Ngày thứ hai, sau khi ta đi xem chúng tướng luyện binh, lại tuần tra qua cửa thành biên phòng, sửa lại bố trí canh phòng một tí. Lúc rảnh đã qua buổi trưa, ta đứng ở cửa thành nhìn cảnh Tây Lương xa xa, quay đầu nói với Trần Lưu Danh: **"Hai tháng nay gặp tuyết rơi nhiều, nên cảnh giác kỵ binh Tây Lương. Năm nay lúc ngựa trắng cây cỏ phì nhiêu bọn chúng không chiếm được tiện nghi gì, sợ là sẽ không cam tâm."**

"Vâng, tiểu thư."

Hần theo tầm mắt của ta nhìn cảnh Tây Lương một lúc, có phần phần uất nói: **"Tây Lương trơ tráo, thường xuyên phạm biên. Mỗi lần đều mang đi vài tính mạng huynh đệ, một ngày kia ta nhất định phải giết sạch kỵ binh bọn chúng, báo thù cho các huynh đệ."**

"Phải" Ta gật đầu. **"Sẽ có một ngày, chúng ta nhất định xuất phát từ thành Lâm Sương, thẳng đảo Nạp Đạt Mộc, san bằng thôn trấn thành thị của bọn chúng. Bất Hoàng đế, hoàng thân quốc thích của bọn chúng làm tù binh, khiến bọn chúng vừa nghe đến hai chữ Đại Hoa này liền hai chân phát run đi đứng không yên."**

Gió trên cổng thành rất to, thổi quân kỳ bay phất phới. Trần Lưu Danh gật đầu, **"Lần này nhất định phải nhổ cỏ tận gốc, vạn lần không thể giống như lần trước, bị bọn chúng đưa đến một đứ đẻ còn bú sữa làm con tin liên kết thúc."**

Tây Lương từng giả bộ quy thuận Đại Hoa, đưa con tin tới để bày tỏ thành ý. Ai ngờ con tin được đưa tới không đến một năm, huynh đệ của lão Hoàng đế Tây Lương giết huynh oán vị, xé bỏ hiệp ước phạm biên, từ đó về sau hai nước lại tiếp tục chiến tranh. Còn con tin được đưa tới kia, tân Hoàng đế đương nhiên là mong chờ Đại Hoa nhanh chóng giết nó. Hoàng đế Đại Hoa trạch tâm nhân hậu ra cửa ải giam chết con kiến cũng rơi lệ, nên chỉ giam lỏng con tin, vẫn chăm sóc tận tình như trước.

Lúc này, ta nhìn thấy Tô Hi bên kia đang chậm rì rì đi tới hướng ta. Ta đến đây sau khi Trần Lưu Danh tâm không cam lòng không nguyện phục chức cho Tô Hi. Tô Hi thoát nhìn tâm tình tốt lắm, mặt đỏ hây hây. Hần nhìn ta liếc mắt một cái, nói: **"Bên triều đình phái giám quân đến đây."**

Ta nghe vậy rất là buồn rầu.

Giám quân bên triều đình làm cho người ta rất là đau đầu. Tướng sĩ biên quan tâm tư đều đơn giản, lúc phiền muộn là muốn mẹ già, lúc vui vẻ là muốn nữ nhân, lúc buồn rười rượi chắc là quân lương dùng hết. Nhưng giám quân triều đình lại không giống vậy, nhóm giám quân nói với ta một câu vô thưởng vô phạt, ta phải nằm úp sấp trên bàn cân nhắc nửa ngày, xem là hần muốn nữ nhân hay muốn vàng bạc châu báu.

Tô Hi nhìn vẻ mặt đau khổ của ta, an ủi: **"Vị giám quân này thoát nhìn có vẻ nhân khuôn cầu dạng*, đặc biệt làm người ta hài lòng, hần là không giống mấy người trước kia đâu."**

(*nhân khuôn cầu dạng: bề ngoài có vẻ đỉnh đặc chính phái, nhưng nội tâm dâm tiện hạ lưu)

"Ta lại không cùng hần đoạn tụ phân đào (tình yêu nam – nam), hần là Thần Chung Quỷ hay Phan An thì quan hệ gì tới ta đâu?!" Ta trừng Tô Hi liếc mắt, xoa huyết thái dương, **"Huống chi, có thể có cái gì không giống chứ, chẳng qua chỉ là ruột lại nhiều hơn vài vòng xoắn."**

Tô Hi vui sướng hài lòng nhìn ta liếc mắt một cái, **"Tiểu thư cô không cùng hần đoạn tụ phân đào, thì ta cùng hần phân a đoạn a."**

Trần Lưu Danh lúc này liền thay đổi sắc mặt, **"Tô mẹ mìn, người lại cmm bá vương ngành thượng cung, ông đây sẽ chặt cổ con gà của người."**

Tô Hi then thùng cười với hần: **"Người ta vốn chính là bị dè thôi, hiểu là được rồi làm sao phải rống lớn tiếng như vậy."**

Trần Lưu Danh: **"..."**

Ta cảm thấy Tô Hi sắp bị xử, liền vuốt tay áo Trần Lưu Danh, ngăn ý định đánh người của hần: **"Đẫn đường dẫn đường, đừng để vị giám quân kia chờ lâu. Ngộ nhớ hần quy kết ta là ngạo mạn khinh người, thì ta chỉ biết khóc."**

???

Tô Hi dẫn ta về đại sảnh của phủ, chỉ vào bên trong nói: **"Giang đại nhân ở bên trong, tiểu thư cô nhớ giúp ta nghe ngóng xem đã lập gia đình chưa, có khuynh hướng phân đào hay không. Nếu như có ý cảm mến với ta, ta tất nhiên sẽ quét dọn giường chiếu để đón chào."**

Ta 囧: **"... Tô mỹ nhân, người có cần phải đói khát như vậy hay không."**

Tô Hi trừng ta liếc mắt: **"Hỏi không? Không hỏi ngày mai ta liền ăn mặc giống người đi trêu ghẹo tên Thái thú trên đường."** Thái thú nơi đây là một lão già cương trực công chính khoảng bốn, năm mươi tuổi, hận nhất là đùa giỡn con gái nhà lành. Nếu thực sự bị hần nắm được nhược điểm, vạch tội ta, thì thanh danh của ta lại càng thối. Từ đó về sau, không chỉ có không nam nhân không vui, mà còn là không câu nệ già trẻ, rất là trọng khẩu vị.

"Không được. Ta hỏi, ta hỏi."

Ta bị giày vò rào bước đến đại sảnh, ngẩng đầu nhìn giám quân kia liếc mắt một cái. Hắn áo trắng bào trắng ngồi ở đó, tay phải chống cằm, tay trái gảy chén trà trên bàn. Thấy ta tiến vào, hắn nâng đôi mắt phượng nhìn ta, chậm rãi cười, xuân thủy chiếu lê hoa.

Tô Hi bên cạnh lâm bẩm: "**Cực phẩm, cực phẩm, tiểu mỹ nhân ơi tiểu mỹ nhân, nếu có thể cùng một đêm đẹp, chết cũng cam tâm.**"

Ta nghe vậy quay đầu nhìn hắn, nghiêm túc lắc đầu nói: "**Việc này tuyệt đối không được.**"

"**Vì sao?**"

"**Dù sao chính là không được.**"

Ta đi đến trước mặt người nọ, đầu đầy dấu chấm hỏi, yết hầu chuyển một cái, không biết hỏi cái gì trước.

Hắn thấy ta không nói gì, nâng tay trái lên cầm lấy tay ta. Từ lần ta bị thương trên chiến trường, sau đó tay chân luôn luôn lạnh lẽo. Tay hắn ấm áp khô ráo, ta cảm giác rất là thoải mái, nên không có đẩy ra.

Hắn khẽ gọi một tiếng: "**Phu nhân.**"

Ôn hòa ấm nhuận như cỏ xanh mơn mẫm dưới ánh mặt trời tháng tư, tựa tiếng sáo trong vắt như tơ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Cái gọi là ngàn dặm tìm thê

Ta lẳng máng nghe được tiếng Tô Hi cào tường ngoài cửa.

Thở sâu một hơi, ta dứt khoát che ở trước mặt Giang Hành Tri, giống như gà mái già che chở cho gà con: "**Tô mỹ nhân, đây là nam nhân của ta, ngươi dám xuống tay với hắn ông đây sẽ thiên ngươi, rớt xuân được tìm mười nam nhân luân phiên ngươi mười ngày mười đêm!**"

Tô Hi tự tại nhìn ta liếc mắt, cái liếc giống như si mê.

Lúc này Giang Hành Tri khẽ ho một tiếng, nói nhẹ: "**Phu nhân, không thể vô lễ.**"

Ta lúc này mới hậu tri hậu giác* phản ứng lại. Giang Hành Tri trời sinh tri thức, không thích thấy ta thô lỗ. Mà ta vừa trở lại quân doanh hai ngày, cái tính hồng hách lại bị khiêu khích dậy, lúc nói chuyện đều mang theo mồ hôi mùi thối. Ta nghĩ hắn không chừng lại tố cáo với cha ta, nói ta cư xử bất nhã. Ta hoảng liền vội vàng kéo móng vuốt đang cào tường của Tô Hi giải thích.

(*Hậu tri hậu giác: Nghĩa là nói thấy rồi mới hiểu. Ngược lại tiên tri tiên giác là không cần nói cũng có thể hiểu).

Ta T_T: "**Tô Hi, Hi Hi, Tiểu Hi Nhi, người nghe ta giải thích đã. Ta không có ý mắng ngươi, ngươi coi như không nghe được gì nhé! Nếu không ngươi mắng lại ta đi.**"

Tô Hi bị sắc nước miếng, đợi lúc trở lại bình thường, liền chạy ra hướng ngoài cửa: "**Có Phán Hề!... Tên cẩu Cổ Phán Hề người chạy nhanh ra đây cho ông, đầu tiểu thư đột nhiên rớt hổng!**"

Trong phòng chỉ còn lại hai người là ta cùng với Giang Hành Tri, ta có phần cảm thấy xấu hổ, vì thế nói với Giang Hành Tri: "**Ta đi tìm hắn, để tránh hắn thực sự đi tìm Phán Hề ta sẽ lại bị mắng. Ngươi tạm thời đợi ở đây, lát nữa ta sẽ bảo Triệu Khả đến thu xếp phòng cho ngươi.**" Dứt lời, ta xoay người muốn đi.

Lúc này vừa vận dụng phải Thư Ngữ, tên sai vặt của hắn đang từ bên ngoài đi vào. Thư Ngữ thấy ta muốn rời đi liền hung hăng trừng ta, "**Công tử, tôi đã nói với anh, cái loại bạc tình này mà anh còn đuổi theo tới làm gì. Không bằng an an ổn ổn đợi ở Trường An cũng tránh để tới đây chịu cát vàng, trời đầy gió, ngày phơi nắng đến khổ.**"

Ta kinh ngạc, xoay người hỏi Giang Hành Tri, "**Chính ngươi muốn tới?**"

Giang Hành Tri cúi mắt uống nước trà trong chén, bộ dáng ôn hòa ung dung. Nghe được câu hỏi của ta, hắn cười yếu ớt lắc lắc đầu, "**Phu nhân không cần nghĩ nhiều.**"

Thư Ngữ cũng không vừa lòng với câu trả lời của hắn, "**Công tử, nếu không phải anh lo lắng cô ta bệnh nặng mới khỏi, tội gì không ở Trường An làm tốt chức Ngự sử còn bày đặt tới đây làm giám quân nho nhỏ. Nhưng người ta liếc mắt nhìn thấy anh ngược lại như thấy rắn rết, chạy nhanh hơn ai hết. Công tử anh không uất ức Thư Ngữ cũng thay anh uất ức.**"

Ta cúi đầu xấu hổ. Ta tuyệt đối không ngờ hẳn tới đây là vì ta. Nơi đây quanh năm cát vàng đầy trời, hẳn lại là thư sinh ôn nhuận như ngọc được nuôi dưỡng ở Trường An, quả thực ừy khuất hẳn.

"Thư Ngũ, đi ra ngoài." Hẳn khẽ nhú mồm, quát tên sai vặt của hẳn.

Thư Ngũ lại trừng ta liếc mắt, không tình nguyện đi ra.

"Hành Tri, nhất định là cha ta bắt ngươi đến đúng không? Ta biết ngươi sẽ không làm trái ý ông ấy, nhưng ở nơi này thật là ừy khuất ngươi. Ta sẽ viết thư cho cha ta giải thích nguyên do, đề ông xin chỉ, phái ngươi trở về." Ta nghĩ nghĩ, nói.

Hẳn nghe vậy lắc đầu, **"Không cần, tới nơi này là ta cam tâm tình nguyện."**

Ta lắc đầu, kiên trì nói, **"Ngươi với Phán Hề rõ ràng là nên quay về, biên quan hoang mạc, thật sự không thích hợp với hai ngươi."** Ta tự cố tự nghĩ biện pháp có thể tiến bước hẳn, thì bất thình lình một đôi tay từ sau lưng ôm trọn thắt lưng ta.

Trong lòng ta cả kinh, lại ngẫm kinh ngạc. Sự cảnh giác của ta từ khi nào lại kém đến nông nổi này, hẳn đến gần như vậy cũng không phát hiện ra. Nếu ở trên chiến trường cũng không biết mình chết như thế nào nữa.

Vòng ôm của hẳn từ từ thắt chặt, dường như phát hiện ra sự cứng ngắc của ta, hẳn nhẹ nhàng thờ dài, ở bên tai ta nhẹ giọng nói: **"A Ngọc, ta thật sự nhớ nàng."**

Lòng ta chấn động, ánh mắt cũng mơ hồ bất định. Một lúc sau, thân hình cứng ngắc mới từ từ thả lỏng. Hẳn cười khẽ, ta cảm giác hô hấp của hẳn phả trên cổ ta, ngứa.

"Ngươi... Không phải ngươi còn đang giận ta sao?" Ta sát phong cảnh hỏi.

Ta không nhìn thấy vẻ mặt của hẳn, nhưng trực giác lại cho biết biểu tình bây giờ của hẳn khẳng định không thể nào đẹp được. Bằng không sẽ không đến mức lúc trả lời ta, trong giọng nói còn mang theo một tia lãnh ý, **"Đúng, ta là tức giận."**

Ta ừy khuất mà xoay người trong sự bao bọc của hẳn, còn nghiêm túc nhìn vào mắt hẳn giải thích: **"Ta quả thật chưa hề xảy ra cái gì với hẳn, là hẳn bỏ thuốc trong rượu của ta. Hẳn cũng chỉ nói muốn cáo biệt với ta, ta mới không có phòng bị gì. Ngươi đừng giận ta nữa được không?"**

Ta thấy hẳn không phản ứng, liền động não nghĩ nghĩ. Ta chớp chớp mắt, nhéo đuôi lộ ra biểu tình đáng thương nước mắt lưng tròng. Ta ba tuổi đã dùng kiểu này với đầu bếp trong quân xin thịt nướng ăn, cho nên vô cùng thuần thục.

Hẳn cúi mi ôn hòa nhìn ta, nhẹ nhàng nở nụ cười: **"Thật muốn để ta tha thứ cho nàng?"**

"Ừ." Ta gật đầu, nếu hẳn không tha thứ cho ta, cha ta sẽ đánh ta. Cho dù ta không muốn thừa nhận, nhưng mà địa vị của Giang Hành Tri trong lòng cha ta tuyệt đối cao hơn ta rất nhiều. Huống chi, trong nhà cây roi của cha chính là quyền uy... T_T

"Vậy để ta hôn một cái." Hẳn vẫn mang bộ dáng quân tử ôn nhuận như ngọc, dường như người vừa đề cập đến là thánh nhân thì thư chứ không phải yêu cầu của lưu manh.

"Ha... Gió to quá, lỡ tai... Ta không có nghe rõ." Ta nghe nhầm là ta nghe nhầm, đúng vậy ta nhất định là nghe nhầm.

Đúng lúc này, Tô Hi kéo Cố Phán Hề đến, vô cùng lo lắng. Hẳn đang ồn ào ngoài cửa sắp sửa tiến vào: **"Phán Hề ngươi không biết đâu, bộ dạng vừa rồi của tiểu thư không phải bị lừa đá đâu, nhất định là người nào đó mang mặt nạ da người, a a, bộ dáng kia làm sao có thể là tiểu thư chứ!"**

Ta cuống quýt đẩy cánh tay của Giang Hành Tri ra.

Cố Phán Hề ung dung quét mắt liếc ta, ta nhất thời cảm thấy nổi da gà loạn lông. Phải biết rằng đắc tội với ai cũng không nên đắc tội với tên thú y mang thù này. Hơn nữa nhìn cái mặt đen như mực của hẳn, phỏng chừng tên Tô Hi có mắt không trông này chắc chắn là lỗi hẳn đi lúc hẳn đang sắc thuốc, cơn tức giận bây giờ của hẳn có thể hiểu.

Giang Hành Tri cùng Cố Phán Hề chào hỏi nhau, Cố Phán Hề chăm chọc liếc mắt nhìn ta, sau đó quay đầu nói với Tô Hi: **"Chỉ sợ tiểu thư bây giờ cần nhất là thuốc đoàn tụ tán. Ngươi, ta vẫn nên lui ra thì hơn."**

Ta bị hẳn chăm biếm, không nói gì mà chống đỡ, yên lặng cào tường.

Tô Hi 囧 囧 gãi gãi đầu, hai người kéo nhau đi ra cửa phòng. Lúc này ta nghe được giọng nói âm trầm của Cố Phán Hề, **"Tô đại nhân, ngươi làm đổ ba sọt thảo dược của ta, đá bay của ta một bình rượu thuốc. Nợ này phải tính thế nào?"**

Ta ở trong lòng lặng lẽ vì Tô mỹ nhân mà mặc niệm, quả nhiên hai người bọn hẳn đi không lâu, tiếng kêu rên của Tô Hi liền cách thật xa truyền đến, có thể nói tình thâm ý thiết, nghe thấy người rơi lệ... ==

Ta lại cúi đầu nghĩ nghĩ, cùng lắm thì để Giang Hành Tri ở đây đợi vài ngày chịu khổ. Sau đó ta lại chủ động đưa hẳn về Trường An, cho hẳn bậc thang

xuống, như thế cũng coi như là một biện pháp giải quyết. Xem xét thời gian, Thư Ngữ cùng Triệu Khả hẳn là đã thu dọn phòng cho Giang Hành Tri xong. Vì thế, ta hướng hần nói: **"Công tử, đi thôi, ta dẫn người đi làm quen với đường đi trong phủ, thuận tiện tìm phòng của người. Thiếu cái gì thì nói lại để ta bảo Triệu Khả đi mua."**

Hần mỉm cười gật đầu.

Di chuyển đến hậu viện, ta thấy Triệu Khả đang chống hông sai nha hoàn lau cửa sổ ở một căn phòng đặc biệt quen thuộc. Thấy ta đi đến, cô nàng kích động vỗ tay gọi ta, nói: **"Tiểu thư! Người xem phòng này thế nào?"**

—— Ta hậu tri hậu giác nhận ra kia là phòng của ta. Triệu Khả, đầu người bị choáng à! Ta hai mắt chạy không, yên lặng nhìn cô nàng chăm chăm, mãi đến khi cô nàng chợt dạ chớp mắt.

"Phủ này nhỏ quá, không có dư phòng. Chẳng lẽ tiểu thư người nhần tâm nhìn công tử lưu lạc đầu đường." Triệu Khả nói dối cũng không thêm nháy mắt, tiếp tục xả.

Giang Hành Tri liếc mắt nhìn ta, cụp mắt nói: **"Nếu phu nhân không tình nguyện, Hành Tri đến ở tạm khách điểm trên trấn cũng không sao."**

Ta xấu hổ, **"Đừng, người hiểu lầm rồi. Ý của ta là bảo Triệu Khả lấy thêm chăn chiếu đến. Nơi này thời tiết lạnh hơn Trường An rất nhiều, tránh để người buổi tối bị đông lạnh."**

Hần nhột nhạt cười, tâm tình dường như rất tốt, **"Phu nhân có lòng."**

Trong lòng ta yên lặng phun lệ... Ngày ông đây ngủ đất đã trở lại! Ông trời à ông có muốn nhần tâm chút nữa hay không!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Say rượu

Giang Hành Tri cứ thế mà ở lại. Vào lúc ban đêm, ta sợ tới mức không dám trở về phòng, liền lủi vào quán thịt dê ven đường cùng Tô Hi, Trần Lưu Danh uống rượu ăn thịt, thật là thống khoái.

Canh thịt dê trên lửa than đã sôi đến mức trắng bốc, nghe mùi ngầy ngậy. Vào buổi tối đặc biệt rét lạnh ở Lâm Suong mà ăn thì đúng là vừa đẹp. Ta nhìn chăm chăm chén rượu một lúc, rồi quả quyết ném lời dặn của tên thú y kia qua một bên. Có mấy chén rượu lót bụng, tâm tình cũng lập tức thoải mái hơn nhiều.

Trần Lưu Danh xưa nay chính là một kẻ lải nhải, trong mấy ngày này bởi vì nguyên do thân phận, còn bị áp chế một hai phần. Nay uống rượu vào, hần tám chuyện từ trời Nam đến biển Bắc. Cho dù có người trả lời hay không, hần vẫn một mình nói không ngừng.

Lúc còn trẻ được nuôi thành thói quen, thế cho nên sau khi ta lớn lên, nếu lúc uống rượu mà không có Trần Lưu Danh lải nhải ở bên cạnh, thì ta cảm thấy thứ trong chén giống như nước trắng khó mà nuốt xuống..

Thời điểm Thư Ngữ vén rèm đi vào, ta đang ngồi ở song cửa sổ, nghe Trần Lưu Danh hát liên khúc mấy giai điệu Giang Nam, cười đến đau bụng.

Đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt phản hận của Thư Ngữ, cùng khuôn mặt không chút thay đổi đang nhìn ta của Giang Hành Tri.

Hai người vào cửa mang theo cái lạnh bên ngoài, rồi khỏi cảm giác dính ẩm của ghế lô, làm cho người ta thanh tỉnh hai phần. Ta say rượu, bởi vì biết đồ mình không cao, cho nên ta nhần nhịn chịu đựng cảm giác đầu choáng váng, nói: **"Người, sao người lại tới đây?"**

Hần phỏng chừng là suốt đêm chạy theo tới Lâm Suong trấn. Lúc sáng nhìn sắc mặt hần có chút mờ mịt, bây giờ trời đã quá khuya, ta vốn tưởng rằng hần đã nghỉ ngơi, cũng chưa từng nghĩ đến không ngờ hần lại tự mình tới tìm ta.

Thư Ngữ há mồm muốn nói cái gì đó, kết quả lại bị Giang Hành Tri nâng tay ngăn lại. Hần chỉ thẳng cổ nhìn ta, dường như ngay sau đó sẽ tóm lấy cái đèn lồng ném vào mặt ta.

Trần Lưu Danh dừng ca hát, quay đầu nhìn Giang Hành Tri, gõ cái chén nói **"Phu quân Như Ngọc đừng quá lo lắng, Như Ngọc ở cùng một chỗ với chúng ta. Chúng ta mấy năm nay là huynh đệ tốt, chẳng lẽ còn có thể hại cô ta hay sao?"**

Giang Hành Tri cúi mi cười khê: **"Thống lĩnh nặng lời rồi, phu nhân đã muộn không thấy về phủ, lại chưa từng sai người mang thư. Hành Tri lo lắng không yên nên tới tìm, không có ý gì khác."**

Trần Lưu Danh uống nhiều, lại không ngừng nói, thậm chí còn quên cả cách ứng phó nét mặt, nói thẳng: **"Ha ha, đừng cho rằng ta là người thô thiển nên không biết người đang nghĩ cái gì. Chắc chắn người đang nghĩ trong bụng là, "Hơ, chính là vì ở cùng một chỗ với tên khôn người nên**

mới lo lắng".

Ta nói: "Hắn say rồi, công tử đừng nên so đo."

"Ha ha, nhìn không ra là Như Ngọc rất che chở phu quân của cô nha. Được rồi, chúng ta đối với Như Ngọc luôn thương hương tiếc ngọc. Ta cũng không dám lại nói thêm gì nữa. Nói về Như Ngọc người đi, người có còn nhớ tên tiểu quan mà người che chở tại sinh nhật năm mười sáu tuổi ở Định Lạc lâu không? Chính là người có đôi mắt rất to, vừa nói liền đỏ bừng mặt giống y các cô nương. Lúc trước ta có thấy hắn ——" Trần Lưu Danh lên con lải nhải, tự cổ tự nói, hai mắt ta đỏ dần mà theo dõi hắn.

Nếu lúc này mà có Triệu Khả hoặc là Triệu Thanh Y, chắc chắn có thể nhìn ra ta đã say mềm rồi.

Nhưng lúc này là Giang Hành Tri.

"Làm phiên tướng quân xin theo ta trở về." Hắn nhìn ta nói. Trong giọng đã kiềm chế vài phần tức giận.

Ta làm mặt hiền nhìn hắn một lúc, vẫy tay ý bảo hắn lại đây, sau đó đỡ lấy cánh tay của hắn nghiêng ngả lão đảo đi ra quán thịt dê. Trần Lưu Danh vẫn đang lải nhải, Tô Hi híp mắt quay đầu nhìn ta.

Ta thấy ánh mắt hắn liền biết hắn cũng say tám chín phần rồi, lại thoáng nhìn Trần Lưu Danh bên cạnh. Đột nhiên ta hoảng hốt nhớ lại, sau khi Tô Mỹ nhân say rượu sẽ không ồn ào không âm ỉ, nhưng sau khi say nhất định sẽ loạn tính, quen biết hắn nhiều năm cũng không ngoại lệ.

Ta giãy giụa nghĩ cách để Thư Ngừ tổng hắn về phủ, đột nhiên Giang Hành Tri nói với ta: "Vì sao đêm khuya không về nhà? Chỉ vì có ta ở đây sao?"

Ta trầm mặc: "..."

Như bị gián đoạn, ta lập tức quên mất Tô Hi bên kia.

Hắn lại nói: "Triệu Như Ngọc, vì sao nàng phải trốn tránh ta?"

Ta tiếp tục trầm mặc: "..."

"Chẳng lẽ chỉ vì ta nói ta thích nàng?"

Ta nhắm hai mắt lại: "Người không thích ta." Ta nghe được ngữ khí của ta như đinh đóng cột, so với không khí hôm nay còn lạnh hơn vài phần. Cánh tay hắn đỡ ta nắm rất chặt, ta hơi đau.

Đẩy tay hắn đi, ta lão đảo vài cái rồi nhẹ nhàng đứng vững thân mình: "Triệu Như Ngọc mấy cân mấy lượng, tự mình rõ ràng. Ta trời sinh tính lỗ mãng, cứ chỉ tục tằn. Người xuất thân văn nhân, được đắm mình trong tứ thư ngũ kinh, muốn cả đời ở bên người vợ là nữ tử cầm kỳ thư họa, tính thông thi từ ca phú. Đáng tiếc trong tay Như Ngọc, chỉ có trường kiếm. Trong lòng Như Ngọc, chỉ có biên quan cát vàng."

Hắn nhẹ nhàng nói, "Nàng không biết nàng là một cô nương rất tốt."

Ta nhướn mày nhìn hắn, thuận tay đoạt luôn cái đèn lồng trong tay Thư Ngừ, giơ lên cao, "Thế nhân nhiều ích kỷ, nam tử nơi đây cưới vợ đương nhiên chỉ tìm nữ tử hiền lương dịu dàng. Lúc nhỏ ta cũng có mộng đẹp là được ai đó không ngại tất cả khuyết điểm của ta, làm bạn với ta. Thế mà khi ta trưởng thành, mộng kia lại không thành thực." Ta quơ quơ đèn lồng chiếu vào mặt ta, "Người xem, Triệu Như Ngọc không tài không mạo, nhưng quý cái là tự mình biết mình."

"A Ngọc." Hắn gọi ta, lòng ta tê rần. Không biết làm sao mà cái mũi ta chưa xót đã sắp rơi lệ, có lẽ là do uống hơi nhiều.

"Triệu gia cả nhà trung liệt, chết hết chỉ còn lại cha ta và ta. Cha ta nói ta đời này nhất định bị những người bụng quần nhiều vòng như các người tính kế. Ở trong mắt Thánh thượng, ta vốn nên cô độc cả đời sau khi rời bỏ quyền lực. Đáng tiếc thứ như ta rượu vừa vào liền thích gây sự, cướp người hồi phủ, khiến sự tình rối tung." Ta nhún nhún cái mũi.

Hắn lại muốn kéo tay ta, ta lui về phía sau từng bước né tránh hắn. Tay hắn cứng giữa không trung, sau đó nắm thành quyền chậm rãi buông xuống.

"Chuyện năm đó ta cũng biết ta sai rồi, đoạt người về phủ bởi vì ánh mắt người nhìn ta giống một người, cụ thể là ai thì ta không nghĩ ra. Người cũng biết, ta mất tích trong thời gian rất lâu, cũng đã quên rất nhiều việc."

Ta lại lui về phía sau hai bước, có chút buồn bã nhìn hắn, "Bộ dạng người thật là đẹp mắt. Ngày bé ta thường nghĩ, tướng công tương lai của ta cũng có thể như vậy thì tốt. Ta không biết người có tính toán gì với ta, nhưng người không yêu ta, ta nhìn ra được."

Mắt phượng xinh đẹp của hắn nhìn chằm chằm ta, đôi mắt sâu giống như đáy giếng. Ta vò đầu cười, hơi ngó ngán.

"Không nói gì mặc người, đơn giản là trong lòng ta tồn tại chút ảo tưởng của nữ nhân. Thấy người đối tốt với ta, trong lòng hạnh phúc hưng vinh, điểm ấy nói ra thật buồn cười..." Đầu càng ngày càng choáng váng lợi hại, bản thân ta cũng không biết mình đang nói gì nữa.

Trong mắt chưa chút lợi hại, vì thế ta chỉ có thể ngẩng đầu nhìn trời. Trời giá rét đông lạnh, sao trời lại đặc biệt rực rỡ. Ta chớp chớp mắt, cảm giác có vô

số ngôi sao rơi vào trong mắt. Nước mắt gọi một tiếng liền ứa ra, ta dứt khoát ngồi xổm ven đường cúi đầu dùng tay áo lau mắt.

Cảm giác có người vỗ ta, ngẩng đầu nhìn thấy Giang Hành Tri đưa một chiếc khăn tay,, ta lắc đầu nhin lệt: **"Làm đơ lại phải giặt, dù sao quần áo của ta có bẩn thì thay."**

"A Ngọc, thực xin lỗi."

Ta nén hai hàng nước mắt cười ngây ngô: **"Có gì mà xin lỗi, không thích ta chính là sai, vậy thiên hạ này bao nhiêu người sai. Triệu Như Ngọc ta cũng không phải là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành gì, người... Các người không yêu ta, có cái gì sai đâu."** Không biết đầu ta đang nghĩ cái gì, lúc hai chữ "Các người" nói ra khỏi miệng, trong lòng đầy chua xót.

Hắn ngo ngẩn dường như có chút thất thần.

"Này ——" Ta kéo dài giọng để hắn chú ý, **"Cái kia, ta hình như sắp say đến bất tỉnh. Nếu trở về Triệu Thanh Y, Triệu Khả có hỏi sau khi ta say rượu có nói bậy bạ gì hay không, người nói không có nhé. Nếu không bọn họ sẽ hỏi tiếp, ta biết người không thích phiền toái, trả lời thế là tốt nhất."**

Khoảnh khắc sắp bất tỉnh ta thấy ánh mắt không thể tin của Thụ Ngừ.

Giữa nửa ngủ nửa tỉnh có người lau mặt cho ta, mơ hồ nghe được Triệu Khả nói: **"Sau khi tiểu thư say rượu thích nói lời say, công tử có thấy nàng bình thường hay hồ đồ. Nàng giống tính lão gia, trong lòng giống như gương sáng, luôn nhìn trong lòng, chỉ có uống rượu vào, mới bằng lòng nói ra suy nghĩ thật."**

"Phu nhân vẫn chưa nói thêm cái gì."

"Tôi đây cũng yên tâm." Triệu Khả nói, **"Công tử phải hiểu, có một số việc, nói ra, tổn thương tình cảm."**

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Tỉnh rượu

Ngày hôm sau tỉnh lại, sắc trời sáng rõ, ánh mặt trời chói mắt từ cửa sổ chiếu vào khiến ta không mở mắt ra được. Ta cuống quýt đứng dậy, vừa mới đứng lên liền cảm giác được đầu đau như muốn nứt ra. Hai chân thì mềm nhũn, đứng thẳng cũng không xong, cộp một tiếng đụng vào mép giường.

Triệu Khả bùng nước ầm tiến vào, thấy ta ôm đầu lăn lộn liền chạy nhanh tới, thay ta xoa xoa cái trán, mang theo trách cứ nói: **"Tiểu thư người cũng không phải không biết mùi đau đầu khi say rượu, còn cố tình tự đi tìm say. Rượu Lâm Sương mạnh không giống như nước đường ở Trường An. Bây giờ người đã biết mùi chưa?"**

Ta đau đến nhe răng, mở miệng trả lời cô nàng: **"Ta chỉ nhất thời nghĩ không thông, mới tìm Tô mỹ nhân cùng Lưu Danh ra ngoài giải sầu. Không cần thận nên uống nhiều."**

Triệu Khả từ trong lỗ mũi khẽ hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, đứng dậy vắt khăn lau mặt cho ta.

Cô nàng làm bộ thờ ơ hỏi ta: **"Tiểu thư người ngày hôm qua uống rượu không nói nhảm gì chứ?"**

"Em cũng không phải không biết, ta bất luận thế nào thì lần nào say cũng đều mất trí nhớ. Làm sao ta biết ta nói lung tung cái gì, làm sao hả?"

Triệu Khả liếc ta: **"Không nói lung tung đương nhiên là tốt, chỉ nhìn công tử phản ứng, tiểu thư phỏng chừng, chưa nói lời gì có lỗi."**

Động tác cọ rửa của ta cứng ngắc vài phần, lại không sao cả nói: **"Ta với hắn lại không ồn ào học hặc gì, hắn là không nói gì sai. Em đừng nghĩ vớ vẩn nữa, cái kia, hắn trở về có phản ứng gì không?"**

Triệu Khả nhún vai, **"Chính là không phản ứng mới kỳ quái, phải biết rằng tiểu thư người say rượu, công tử ôm người trở về không ngờ lại không nói gì cả, cái này đủ kỳ lạ."**

"Người khác đâu?"

"Kiểm tra quân lương tồn kho còn có khoản quân vụ gì gì đó, tiểu thư muốn đi xem xe?" Triệu Khả bốn cọt hướng ta nháy mắt.

Ta trừng cô nàng liếc mắt một cái, tùy tay chọn một bộ quần áo sạch sẽ để thay, nói: **"Đúng rồi, Tô mỹ nhân và Lưu Danh đâu?"**

"Buổi sáng nghe Tô Tô làm cơm nói, sau khi tiểu thư về, Trần lão quân sư không biết tại sao lại biết tin, liền chạy đến tửu quán mấy người uống rượu nhéo tai thống lĩnh túm về. Lúc này tám phần là đang quỳ trước bài vị của mẹ hắn, còn Tô Hi quân sư... Em cũng không biết." Triệu Khả nói.

Ta vỗ đầu: "Xong rồi."

Tô Hi cũng giống ta, hiếm khi say, nhưng sau khi say nhất định sẽ làm việc sai trái. Cha ta và đầy tớ trong phủ nhìn ta lớn lên đều nói đồ rượu ta kém, sau khi say thích nói linh tinh. Tuy rằng ta không nhớ rõ... Nhưng mà nói lung tung so với Tô Mỹ nhân đồ hơn gấp trăm lần, Tô Hi hắn... Rượu say tất loạn tính.

Triệu Khả hỏi: "Làm sao vậy?"

Ta nghiêm chỉnh dặn dò: "Nếu hai ngày này mà có người tới đập cửa nói ta trị quân không nghiêm, dung túng thuộc hạ, cưỡng đoạt dân nam, phá trình tiết người ta, em nhớ nói là ta không có ở đây, tuyệt đối nhớ kỹ."

Triệu Khả hiểu lầm, khinh bỉ nói: "Tiểu thư người thành thật khai báo đêm qua người rút cuộc đã làm ra chuyện xấu gì, người lại đoạt dân nam nhà ai. Có tin em đi méc với công tử không! À không... Em viết thư nói cho lão gia biết!"

Ta: "..."

Dù sao ta cũng trốn không thoát cái số phải chịu oan thay hai người bọn họ.

???

Ta xoa cái đầu đau như muốn nứt ra, nén lòng ngồi ở quân trường lật xem bản đồ. Vừa đúng lúc này, Cố Phán Hề xóc màn trướng đi vào. Ta thấy trong tay hắn đang cầm một chén thuốc, liền lo lắng không yên đứng dậy muốn chạy ra bên ngoài.

Hắn giữ chặt tay áo của ta, trừng mắt: "Đứng lại cho ta."

"Đừng mạnh động. Phán Hề, ta đắc tội với người chỗ nào, ta sửa có được không? Đừng ép ta uống canh đắng này nha! Ta bây giờ chỉ cảm thấy mỗi cộng tóc sợi lông đều có mùi hoàng liên."

Cố Phán Hề cái gì cũng không nói, trực tiếp đưa chén thuốc đến trước mặt ta. Ta tự biết không có sức xoay chuyển trời đất, đầu ngón tay run rẩy nhận lấy.

Lúc này, ta nghe lính thủ vệ bên ngoài nói lớn: "Giám quân đại nhân."

Tay ta lại run lên, chén thuốc còn chưa lấy xong, Cố Phán Hề bên kia đã buông lỏng tay ra. Nước thuốc nóng văng khắp người, bát cũng choang một tiếng rơi vỡ nát.

Cố Phán Hề liếc mắt nhìn, không ngờ lại không trách tội ta, "Chấp nữa ta sắc một chén khác." Dứt lời liền ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ.

Ta ngăn hắn lại, đuổi hắn đi, "Người mau đi đi, chỗ này để ta nhặt. Đừng để mảnh vỡ đâm vào tay, bảo bồi quân y của chúng ta không thể có sơ xuất."

Bởi vì dựa vào hơi gần, hắn dường như ngửi được mùi rượu trên người ta. Sau đó hắn dùng ánh mắt khiến con người ta sợ hãi để nhìn ta: "Tướng quân, có nhớ ta đã từng dặn là không cho cô uống rượu chứ?"

"Chỉ có chút, chỉ có chút." Ta thấy hắn không tin, quay đầu gọi Giang Hành Tri, "Công tử làm chứng cho ta."

Giang Hành Tri vẫn đứng yên một bên lúc này mới quay đầu liếc mắt nhìn ta, khuôn mặt như mưa sau núi xa, sương mù lưu chuyển. Vẻ mặt giống như vậy mực thoải mái lại làm cho người ta nhìn mơ hồ.

Không đợi ta bày ra vẻ mặt tươi cười với hắn, hắn liền quay đầu lại, đi đến chỗ mấy cuốn sách lộn xộn trên bàn ta, dường như đang tìm cái gì đó, chỉ chừa cho ta một bên mặt lạnh đạm xa cách.

Ta xấu hổ, bất đắc dĩ vươn hai căn ngón tay hướng lên trời, cam đoan với Cố Phán Hề: "Dù sao cũng không uống nhiều rượu, người cứ yên tâm đi. Ta dùng da mặt cha ta để thề, sau này tuyệt đối sẽ không chạm vào một giọt rượu nào, được rồi chứ Cố đại quân y của ta?"

Hắn hừ lạnh một tiếng, rồi đi.

Ta không ngờ hắn lại khinh địch buông tha ta như vậy, ta khẽ thở ra một hơi. Nhìn mảnh vỡ của chén thuốc trên đất, lại lười gọi người vào, vì thế hiển nhiên là tự ta ngồi xuống nhặt lấy.

Còn chưa chờ ta chạm đến mảnh vỡ, thì một tay áo dài màu thiên thanh đã kéo tay ta ra, bàn tay trắng nõn thon dài, trên ngón trỏ còn dính chút mực nhạt, nhìn thấy rõ ràng. Hắn cúi mắt cẩn thận nhặt mảnh vỡ trên đất, mi mắt khẽ run run, rộp bóng dưới mắt.

"Đừng, cẩn thận đứt tay."

Hắn thu mi nhìn ta, động tác tay không ngừng lại, nhưng vẫn không phản ứng.

Ta vò đầu cầu xin tha thứ: **"Công tử, ta đắc tội người chỗ nào? Ta ngoan ngoãn nhận lỗi có không được?"**

"Triệu Như Ngọc."

Ta nghe hắn gọi cả tên lẫn họ của ta, liền run bần bật. Giang Hành Tri ít khi tức giận với ta, nhưng một khi đã tức thì cũng rất lợi hại. Lần đến Hồng Tuyết lâu ăn cơm với Nam Bình Vương gia bị người ta chiếm tiện nghi đã bị hắn tóm gáy, hắn tức giận ta cũng là chuyện bình thường. Nhưng lần này rốt cuộc lại làm sai cái gì mà khiến hắn còn tức giận hơn cả lần trước.

"Ừ?" Ta bỗng nhiên tỉnh ngộ nhớ tới những lời Triệu Khả nói ban sáng, đầu óc dường như cũng tỉnh táo hơn vài phần, cười khổ nói, **"Tối hôm qua ta uống rượu, có thể đã nói những lời không hay. Người cứ coi như nghe chuyện tiêu lâm thôi, đừng tưởng thật."**

Hắn gạt mình, giọng nói ôn hòa thường ngày có chút khàn khàn, **"A Ngọc, thực xin lỗi."**

Ta ngây ngô, **"Người làm gì mà xin lỗi ta, theo lý mà nói thì hẳn là ta phải xin lỗi người mới đúng. Người có tài có mạo, kết quả lại cười phải nữ tướng thô lỗ như ta, ủy khuất người mới phải."**

"A Ngọc, bất luận như thế nào, thì nàng vẫn là thê tử của ta." Hắn nhẹ nhàng nói.

"Người đừng nhặt nữa, cẩn thận đứt tay." Ta cúi đầu dùng tóc che khuất vẻ mặt, mơ hồ đoán được ta tối hôm qua đã nói cái gì. Lúc ta đưa tay lấy mảnh vải trên tay hắn, hắn cúi đầu nhìn thấy mu bàn tay đỏ bầm vì bị nước thuốc nóng đổ vào của ta.

"Đau không?" Hắn đổ nước trà lạnh trên bàn vào khăn tay, nhẹ nhàng đắp lên trên mu bàn tay ta, ta không cự tuyệt.

"Không coi là đau, năm đó ta thiếu chút nữa bị tiễn Tây Lương bắn trúng tim, đó mới gọi là đau." Ta khoa trương.

Nắm tay Giang Hành Tri đột nhiên chặt vài phần, vừa vặn nắm phải miệng vết thương của ta. Ta nhất thời không có sức mà khoa trương, đau đến nhe răng, **"Công tử công tử, nhẹ chút nhẹ chút."**

Hắn nhanh chóng buông tay, áy náy nhìn ta.

Ta cắn răng nuốt máu, **"Không có việc gì, ta ra đây một lúc, tìm Phán Hề xin chút thuốc mỡ bôi."**

Giang Hành Tri miễn cưỡng cười, gật đầu. Hình như là ảo giác của ta, nụ cười ôn hòa mình nhận thường ngày của hắn lại lại phảng phất mang theo chua xót.

???

Nội trưởng quân y, Cố Phán Hề đang thu dọn dược liệu, thấy ta tiến vào, hắn chỉ chỉ chén thuốc bên cạnh.

Ta uống hết một nửa, hỏi hắn: **"Phán Hề, thấy ta dễ lừa lắm sao?"**

Tay hắn nhặt dược liệu chậm lại, **"Nói vậy là sao?"**

"Là dễ lừa lắm sao?"

Cố Phán Hề ngừng động tác tay, **"Thực xin lỗi."**

Ta thấy bàn tay nhặt dược liệu của hắn hơi run, liền nhanh chóng trấn an: **"Ta tùy tiện nói thôi, còn men rượu nên không không chế được mà nói lung tung. Ta biết người tốt với ta, về sau người bảo ta uống thuốc gì ta đều uống hết, đừng hạ độc ta là được."**

Hắn hướng ta miễn cưỡng cười.

Ta đùa hắn: **"Phán Hề cười thật là đẹp mắt, lại cho đại gia vui vẻ một lúc."**

Hắn nhẹ nhàng liếc mắt nhìn ta.

"Vậy đại gia cho người vui vẻ một lúc." Ta nhe răng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đáng người thế nào?

Quân lính đang diễn binh thao luyện, Trần Lưu Danh ngậm một cọng cỏ đứng nhìn một bên. Thấy ta đi lại, hần liền hướng ta vẫy tay.

"Làm sao vậy?" Ta đưa tay rút cọng cỏ trong miệng hần ra, **"Về mặt đau khổ có thể so sánh với Triệu Thanh Y, ai chọc người?"**

Ta nghe được Triệu Thanh Y đi theo sau ta quỳ một gối xuống: **"Ty chúc tội đáng muôn chết."**

Ta 囧: **"Quên mất người đi bên cạnh ta, lần sau ta có nói điều xấu về người sẽ nói sau lưng người."**

Triệu Thanh Y: **"..."**

"Lưu Danh, người vẫn chưa nói, là ai chọc người?"

Miệng hần rút mạnh, **"Cô nói còn có thể là ai chứ! Cha ta."**

Ta tỏ vẻ bất lực, phải biết rằng ta mà thấy Trần lão quân sư cũng sẽ đi đường vòng, lực uy hiếp gần bằng cha ta. Vì thế chỉ trấn an mang tính tượng trưng: **"Lão quân sư cũng là vì tốt cho người."**

Trần Lưu Danh ủ rũ ngồi ở trong góc lại nhỏ một cọng cỏ ngậm vào, rầu rĩ không vui nói, **"Cha ta, ông ấy căn bản là đang chờ ta phạm sai lầm. Ông ấy đến không chỉ công theo bài vị của mẹ ta, mà ngay cả đệm côi quỳ trước từ đường ở nhà cũng mang đến đây."**

Ta thiếu chút nữa bật cười, nhần nhin sau đó vỗ vỗ bả vai hần an ủi: **"Vây cũng thường thôi, nếu người đến là cha ta, khẳng định thứ ông mang theo sẽ là cây roi thường dùng để đánh ta."**

Hai chúng ta than ngắn thở dài một lúc. Hần nói tiếp, **"Bây giờ ta rất hối hận vì đêm qua đã đắc tội với giám quân đại nhân."**

Ta nghi hoặc: **"Sao lại lỗi Hành Tri vào?"**

"Tiểu thư nghĩ xem, đêm qua ta bị ông già nhéo tai lỗi ra khỏi tử quán, là ai báo tin?" Trần Lưu Danh ai oán.

"Ngày hôm qua ta nôn rất ghê, hần chăm sóc ta cả đêm, đâu có rãnh." Ta lắc đầu.

Trần Lưu Danh liếc mắt nhìn ta, **"Đương nhiên, hần là "Không cẩn thận" để cha ta nghe được. Tên sai vật Thư Ngử của hần đi vào bếp hầm canh tỉnh rượu, bất cẩn phàn nàn trước mặt cha ta, sau đó lại không cẩn thận bị cha ta nghe được."**

Ta gật đầu nghiêm túc nói: **"Hần là bất cẩn thật."**

"Tiểu thư cô lại bao che khuyết điểm nữa." Trần Lưu Danh bĩu môi chê cười ta.

???

Buổi tối trở về phủ, ta vừa buồn vừa mệt. Nhìn thấy đồ ăn trên bàn, ngửi mùi thịt không biết tại sao lại muốn nôn. Dặn Triệu Khả đun nước nóng cho ta tắm xong, ta lười ăn cơm nên trực tiếp trở về thư phòng.

Một lát sau, Triệu Khả gõ cửa tiến vào, nói là nước tắm đã chuẩn bị xong. Ta đi theo về phòng, bảo cô nàng ra ngoài làm việc của mình đi, rồi cởi quần áo ngâm người vào trong nước ấm, thoải mái đến nỗi nhin không được mà thở ra một hơi.

Trong làn hơi nước, ta cảm thấy đầu óc càng không tỉnh táo. Hôm nay lòng vòng khắp quân doanh Triệu gia quân, mệt lợi hại, nhất thời nhin không được mà ngủ mất tiêu. Cảnh trong mơ cũng tràn ngập một màn sương trắng, dường như trở lại cái năm mà cha ta khải hoàn về triều trở lại thành Trường An. Cha ta ngồi trên lưng ngựa, ta ngồi trong lòng cha ta, ăn mặc giống như thằng nhóc ở quê.

Năm ấy lão chồn Hoàng đế vẫn còn trẻ, tóc không có trắng như vậy, lão đứng ở cửa thành nghênh đại quân trở về. Theo sau lão Hoàng đế là một tên nhóc choai choai, đầu đội ngọc quan, áo tím giày đen. Hần ngẩng đầu nhìn ta, mỉm cười, đôi mắt màu hổ phách như có ánh sáng lấp lánh lướt qua. Tim ta đập loạn, bứt rầu cha ta, nhỏ đến giờ lần đầu tiên biết mùi ngượng ngùng.

Dường như hơi lạnh, ta cọ cọ trong lòng cha ta.

Cảm giác cọ cọ không thích hợp, cha ta là kẻ nghiện thuốc, trên người có mùi khói gay mũi. Nhưng hiện tại ta rõ ràng ngửi được mùi bồ kết và ánh mặt trời, có hơi giống...

"Công tử..." Ta mơ mơ màng màng mở mắt.

Lọt vào tầm mắt là mảnh vải may màu thiên thanh quen thuộc, ta xoa đầu ngẩng lên, nhìn thấy một bên mặt như ngọc của người này, lông mi rũ xuống, cầm trong tay một chiếc khăn lau khô tóc cho ta. Đầu ta vừa vịn tựa vào hõm vai hần, ngồi trong lòng hần. Ta đột nhiên hậu tri hậu giác mà ngượng đỏ mặt đẩy hần ra, **"Ta... Ta... Anh, anh —— "**

Giang Hành Tri dường như nhìn thấu ý nghĩ của ta, thờ dài, vỗ vỗ lưng ta, trấn an: **"A Ngọc, ta là phu quân nàng."**

"... Ai mặc quần áo cho ta?" Ta cúi đầu nhìn trung y lộn xộn trên người, hấp hổi giãy giụa.

Mắt hần cũng không hề nháy một cái mà tiếp tục nhẹ nhàng lau tóc cho ta, **"Lúc ta vào nàng đang tựa vào thùng tắm ngủ say sưa. Nước đã lạnh, ta làm gì còn thời gian mà đi gọi Triệu Khả lại mặc quần áo cho nàng."**

Ta không nói gì mà chống đỡ, ngo ngoáy muốn cướp cái khăn mặt trong tay hần, **"Ta tự làm."**

Giang Hành Tri trầm mặc một lúc, nắm lấy tay trái của ta ngăn động tác của ta lại. Ở bên tai ta ái muội lại bất đắc dĩ nói, **"A Ngọc, ta là nam nhân, còn lộn xộn nữa, đừng trách ta không chế không được."**

Ta cứng người, hần giống như tiếc nuối lại giống như thỏa mãn thờ dài một tiếng. Lau tóc cho ta, nhẹ giọng nói: **"Cô bé ngoan, lau khô tóc rồi hãy ngủ tiếp, nếu không ngày mai sẽ đau đầu."**

"Ừm." Ta luôn là người thức thối, lập tức gật đầu nói phải.

"Triệu Khả nói tối nay nàng không ăn cơm, không có khẩu vị sao?"Hần hỏi.

Ta ừy khuất nói: **"Bụng rất đói, nhưng ngửi mùi đồ ăn là muốn nôn."**

"Muốn ăn chút gì không?" Giang Hành Tri hỏi ta.

Ta nghĩ nghĩ, **"Muốn ăn món chua cay, cái gì cũng được."**

"Đội nhé." Giang Hành Tri đặt ta lên giường, kéo chăn đắp người ta, **"Ta đi một lát sẽ trở lại, nàng cẩn thận đừng để cảm lạnh. Ngày nào Phán Hề cũng sắc thuốc cho nàng. Có lẽ thân thể nàng gần đây không khỏe, cũng là lỗi của ta, không chăm sóc nàng tốt, sau này sẽ không thể nữa."**

Ta thì thào: **"Sắc... Nói gì vậy. Ta, ta khỏe gần như heo mà."** Lời nói vừa ra khỏi miệng đã tự đánh vào đầu mình, ta đây là khen bản thân hay là tự mắng mình vậy.

Giang Hành Tri cong khóe môi cười nhợt nhạt, ôn hòa giống như khối noãn ngọc thượng hạng, xâm nhuận lòng người. Hần nhét góc chăn cho ta, thả một quyển thoại bản* vào trong tay ta nói là để ta đọc giải buồn, hần lập tức sẽ trở lại, sau đó xoay người rời đi.

(*Thoại bản: Một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này)

Chính vào lúc này Triệu Khả gào to gõ cửa, **"Tiểu thư tiểu thư, không phải người ngủ luôn trong thùng tắm đấy chứ. Đừng dọa em nha tiểu thư, ngộ nhớ lại đau đầu nhức óc thì phải làm sao, nhanh dậy đi mà."**

Triệu Khả nhìn thấy người mở cửa là Giang Hành Tri, mới nhất thời hiểu ra, **"Công tử, tiểu thư nàng ——"**

"Không sao," Hần nhìn Triệu Khả gật đầu.

Triệu Khả thờ phào nhẹ nhõm. Thấy Giang Hành Tri vòng qua nàng muốn đi, liền chớp mắt đột nhiên nhỏ giọng bà tám hỏi: **"Công tử, người cảm thấy đáng người tiểu thư thế nào? Phải biết rằng mỗi lần em giúp tiểu thư tắm rửa, đều rất hâm mộ nha."**

Mặc dù cô nàng đã cố ý đề thấp thanh âm, nhưng ta tập võ quanh năm, tự nhiên cũng thính tai thính mắt so với người thường. Triệu Khả này căn bản chính là cố ý đề ta nghe thấy. Hai gò má ta nhất thời nóng như bốc hỏa, hối hận vì thương ngày đã sủng cô nàng đến vô pháp vô thiên.

Giang Hành Tri bên cạnh trầm mặc một lúc lâu, khi ta cho rằng hần sẽ không trả lời, thì hần lại mân mê rũ mi, nhẹ nhàng chậm chạp lại kiên định nói ra hai chữ: **"Rất đẹp."**

Trong đầu có sấm ầm một tiếng nổ tung, ta xóc chấn lên chôn đầu vào.

Công tử này vì sao anh càng ngày càng không có giới hạn thể. Chỉ mong tất cả đều là ảo giác của ta, nhất định đều là ảo giác của ta mà thôi... T_T

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phu quân tốt

Sau khi Giang Hành Tri rời đi, Triệu Khả cười tủm tỉm giấu cọt ta hai câu cũng đóng cửa đi luôn.

Ta lần một vòng trên giường, bụng đói meo, nên dứt khoát mặc thêm áo đi đến phòng bếp. Cửa phòng bếp, nữ đầu bếp Tô Tô đang ghé vào cửa sổ, nhón mũi chân nhìn vào trong. Ta vỗ vỗ vai cô nàng, cô nàng bực mình nói: **"Đi đi, không thấy bà đây đang bận sao."**

"Là ta."

"Tướng quân!" Tô Tô trừng to mắt, nhanh chóng quỳ xuống hành lễ. Ta vẫy tay ý bảo miễn lễ, cô nàng ngượng ngùng cười.

"Nhìn cái gì vậy?" Ta hỏi.

Tô Tô chỉ vào phòng bếp, **"Giám quân đại nhân đang... Đang..., em thêm đến ngửa tim —— "**

Ta: **"..."**

Tô Tô tên đầy đủ Tô Tô Tô, là tiểu nha đầu Tô Hi nhặt được ở ven đường, thường ngày hay nấu đồ ăn cho mọi người trong quân doanh. Lần này ta đến Lâm Sương, trái phải đều không tìm thấy đầu bếp, Tô Hi lúc này mới đề Tô Tô đến tạm thời giúp làm cơm.

Ta gõ đầu cô nàng: **"Đại nhân là nam nhân của ta, em cũng dám thêm?"**

Tô Tô bĩu môi, **"Em cũng không phải có ý đó, không thêm nghe người nói nữa. Quên đi, em về tìm anh em đây, phỏng chừng anh ta cũng đã tỉnh."**

Ta lúc này mới nhớ tới Tô Hi, lo lắng hỏi một câu, **"Hắn không xảy ra chuyện gì chứ?"**

"Ai có thể làm gì anh ta." Tô Tô nhún vai.

Ta nuốt nuốt nước miếng, **"Ý của ta là, hắn không làm gì người khác đấy chứ?"**

"Đêm qua em ra ngoài tìm anh ta, anh ta kéo quần áo một thư sinh trên đường đòi hôn người ta, bị em lấy chày gỗ đánh cho choáng váng, cho nên không làm gì được ai." Tô Tô nhớ lại, sau đó nắm tay nói, **"Tướng quân yên tâm, nếu anh ta dám cả gan vũ nhục nam nhi nhà lành, em sẽ thiên anh ta, tuyệt đối không để anh ta làm ô uế thanh danh của Triệu gia quân."**

Khóe miệng ta giật hai cái, thấy đau thay Tô Hi: **"Về sau sẽ bàn, em đi trước xem hắn dậy chưa."**

"Aizz, tướng quân em đi đây."

Đi vào phòng bếp, vị chua kích thích dạ dày của ta, bụng kêu ột ột hai tiếng. Giang Hành Tri bên kia đang lấy khoai tây từ trong nồi đổ ra bàn quay đầu lại, nhúu mày nhìn ta, **"Mau về đi. Buổi tối trời lạnh, nàng mặc ít như vậy, không cẩn thận sinh bệnh thì phải làm sao?"**

"Ta đói bụng lắm, chờ không nổi nữa."

Hắn bắt đầu dĩ hòa vi lập, nhẹ nhàng cười với ta, dùng thìa múc chút mỡ bỏ vào trong nồi, đợi lửa làm nóng, sau đó bỏ cải trắng đã cắt vào, xì xèo vài tiếng. Ta tránh ở sau lưng hắn nhìn rau củ trong nồi từ từ xẹp xuống, nhìn hắn thuận thực cho gia vị vào nồi, lật xào vài cái, mùi bay bốn phía.

Người này thật tạp dề cầm muối com, kỳ dị là không có chút mùi khói lửa, mà ngược lại còn mang theo hơi thở vẫn nhả mưa bụi vậy mực. Từ hương này của ta vừa vặn có thể nhìn thấy một bên mặt của hắn, khóe mắt dài nhỏ cong lên, nụ cười ôn nhuận thường ngày vẫn bên môi.

Mái tóc đen dày của hắn dùng một sợi dây màu xanh để buộc lại, theo động tác của hắn dường như cũng lung lay muốn rớt xuống. Ta tiến lên giúp hắn buộc lại, hắn quay đầu liếc mắt nhìn ta, cong khóe miệng, thừa lúc ta không chú ý liền tiếp cận hôn xuống trán ta. **"A Ngọc không vội, là được rồi."**

Ta nhanh chóng đưa dây buộc tóc cho hắn, nghiêm mặt nói: **"Công tử tự trọng."**

Giang Hành Tri nghe vậy, ý cười trên khóe miệng càng thân thiết. Hắn vừa cầm thìa lật cải trắng chua trong nồi, đầu vừa cúi xuống ngậm lấy môi ta, nhẹ nhàng cắn xuống, rồi buông ra rất nhanh, hỏi ta: **"A Ngọc còn muốn vi phu lại tự trọng chút sao?"** Cái chữ "Lại" kia khiến ruột gan ta run rẩy.

Ta... T_T

Rất nhanh, đồ ăn trong nồi đã chín, mùi cải trắng chua xào khiến cái bụng đói của ta càng kêu vang. Ta cầm đôi đũa trực tiếp ngồi xuống cái bàn bên cạnh phòng bếp, hưng trí bừng bừng chờ ăn cơm.

Hắn làm khoai tây nghiền chua cay và cải trắng chua xào, cùng canh măng, đều là gu ta muốn ăn. Hiện tại đã không còn vừa nghĩ thấy mùi đồ ăn liền buồn nôn, dạ dày đói khát lâu ngày cuối cùng cũng có thể an ủi. Ta nhìn Giang Hành Tri mà rung rung nước mắt.

"Người đọc sách các anh không phải nói cái gì mà... Quân tử, quân tử không gần nhà bếp gì gì đó, làm sao anh biết nấu cơm?" Ta tò mò hỏi.

Hắn múc cho ta một chén canh, vỗ vỗ lưng ta: **"Ăn chậm một chút, không có ai giành với nàng đâu."**

"Khoai tây nghiền này ăn ngon thật. Trước kia, khi ta còn bé thường đi theo cha ta đến U Vân Thập Lục châu, có lần ta nửa đêm đói tỉnh, cha ta ôm ta đi tìm đồ ăn. Khi đó quân lương thiếu, tìm nửa ngày cha ta chỉ tìm ra một nửa củ khoai tây thôi. Cha ta không giống anh, ông không thể làm ra món gì ăn ngon. Ông gọt bỏ chỗ hư, nướng lên cho ta ăn. Ông già không sợ trời không sợ đất, ngày đó thiếu chút nữa bật khóc." Ta nghĩ đến chuyện cũ bỗng cảm thấy buồn cười, "Ông bảo ông không nhớ, nhưng ta nhớ rất rõ. Ngày đó ông ôm ta, đôi mắt đỏ giống như mắt thỏ."

Vốn nghĩ kể chuyện cười đùa Giang Hành Tri cho vui, lại không thành nghĩ đến hẳn có thể thu nụ cười, từ từ nhăn lông mi lại. "Khổ cho nàng rồi."

Ta lắc đầu: "Thế thì khổ gì, so với ông nội, bác cả, bác hai, chú tư, chú nhỏ thì ta với cha ta may mắn hơn nhiều. So với mẹ ta, lại càng may mắn hơn."

Hắn đưa tay vén mấy sợi tóc bên má qua sau tai cho ta, thuận tay xoa xoa đỉnh đầu ta.

"Sao anh biết nấu ăn? Phải biết rằng ta quen biết anh lâu như vậy, ngoài Tô Hi biết làm bánh nướng ra, những nam nhân khác bất kể là cái gì cũng không biết làm." Ta kiên nhẫn hỏi.

Giang Hành Tri trả lời: "Ngày bé lần đầu tiên đến Trường An, bên người duy nhất chỉ có một lão bộc bị mù mắt. Bình thường tuy rằng chỉ tiêu không phải lo, nhưng rất là gian khổ. Cho nên, chỉ có thể tự mình nghĩ cách. Vì thế liền tự học cách mặc quần áo, tự học cách mài mực, tự học cách bảo vệ bản thân."

"Thì ra trước khi anh tới Trường An vẫn là một thiếu gia nhà giàu." Ta trêu chọc nói, "Sao mà ngay cả mặc quần áo, mài mực cũng không biết."

Hắn đưa canh cho ta uống, không muốn nhiều lời.

Mỗi người đều có quá khứ của mình, ta cũng hơi hối hận vì mình hỏi quá nhiều, liền nhanh chóng thay đổi đề tài khác, "Tay nghề của công tử rất tốt, lần sau nếu xuống bếp lần nữa nhất định phải nói cho ta biết một tiếng, để ta đi xin một chén canh."

Hắn híp mắt khẽ cười, trong đôi mắt đen láy dường như vỡ tràn ánh sáng, "A Ngọc muốn ăn, ta mỗi ngày đều làm cho nàng ăn."

Ta cọt nhả: "Đừng như vậy, da mặt ta dày người lại ngốc. Anh đối với ta rất tốt, nếu ta tưởng thật thì phải làm sao?"

"Vậy là thật đi." Hắn nói.

Cửa sổ phòng bếp mở lớn, gió đêm thổi vào, ta chỉ mặc áo choàng mỏng, lạnh rột cổ. Hắn đứng dậy, đóng cửa sổ, quay lại chặn đôi đùi của ta, "Buổi tối ăn nhiều sẽ khó chịu đây, uống chút canh rồi về nghỉ ngơi đi."

Ta cảm động nước mắt lưng tròng nói: "Công tử, đã nói đừng quá tốt với ta, người như ta rất dễ tưởng bở."

Giang Hành Tri cười dịu dàng, đôi mắt đầy những chấm sáng nhỏ, "Ta đối tốt với nàng, cũng là có tư tâm."

"Tư tâm?" Ta ghen lại.

"Giả sử có một ngày nàng đã quen với ta, vậy Hoa Nam Bình kia, còn có Kha tiểu tử nàng nhặt ở bên ngoài, Thanh quan mười sáu tuổi mà Trần Thống lĩnh nói nàng đã cứu được nữa, người nào còn có thể so được với phu quân nhà nàng?" Hắn nắm cầm ta, nhìn như nhàn nhả quở trách cái sự phong lưu của ta.

Ta nghe liền 囧 囧: "Công tử, có được đánh trống kêu oan không?"

"Có." Hắn nghiêm túc gật đầu, "Nhưng trước tiên phải hỏi lộ cấp trên đã."

"Đáng tiếc ta không một xu dính túi."

Hắn nhú mày, "Tiểu nương tử còn có hai phần tư sắc, không bằng lấy sắc hỏi lộ trên."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Quà sinh nhật

Ngày hôm sau, ta đang xem bản đồ ở doanh trướng, cầm bút lông vẽ vẽ. Nghe thấy Cố Phán Hề gọi, ta nhú mày ngẩng đầu lên, nhìn chén thuốc hắn đang cầm, chỉ có thể cười khổ nói: "Thuốc đắng này uống đến khi nào mới hết đây?"

Cố Phán Hề cười cười: **"Tiểu thư chờ một chút."**

Ta cúi mi nghĩ nghĩ, hỏi: **"Ta hỏi người mấy lần người cũng không chịu nói cho ta biết, thì cũng thôi đi. Hiện tại ta chỉ muốn biết, bệnh này của ta, có làm lỡ việc quân cơ... Hay không?"**

"Làm lỡ thì thế nào? Không làm lỡ lại như thế nào?" Ngữ khí của hắn có chút lạnh. Ta hiểu tính cách của hắn, thói quen nghề nghiệp của thầy thuốc là đem sức khỏe thân thể đặt ở vị trí đầu tiên, hạn nhất là các loại nguyên nhân làm ra vài việc tổn hại đến thân thể bản nguyên.

Ta buông bút lông, cầm lấy chén thuốc trong tay hắn: **"Người đừng bực, nghe ta giải thích đã. Nay sắp đến mùa đông, chỉ sợ đợi lúc trời đông giá rét, Tây Lương sẽ nhân cơ hội mà tập kích quấy rối. Nếu chuyện ta bị bệnh truyền ra đi, ta chỉ sợ, sĩ khí —— "**

Hắn ngắt lời ta, **"Tiểu thư không cần nói nữa, ta hiểu ý của cô."**

"Vậy người trả lời ta, cơ thể ta rốt cuộc có vấn đề gì hay không?"

Cố Phán Hề đột nhiên đưa tay đặt dưới trán ta, ánh mắt rất là phức tạp. Ta không dám lộn xộn, cẩn thận thử hỏi hắn: **"Không phải ta không cứu được chứ?"**

Hắn cười, nói: **"Mười năm trước, lúc ta mới gặp tiểu thư, cô vừa đen vừa gầy, rúc trong lòng lão tướng quân nhìn ta. Cơ thể suy yếu, hô hấp cũng khó khăn, nhưng ánh mắt thật ra rất lập lách."**

"Chuyện đã qua lâu rồi, nhớ lúc đó ta bệnh rất nặng nhỉ?" Ta lật lật bản đồ trong tay, lại dùng bút lông vẽ cái vòng ở bên trên.

Hắn đáp: **"Bệnh nặng, gần như không có thuốc nào chữa trị. Tiểu thư có biết lần đầu tiên ta gặp cô, cô đã nói gì không?"**

Ta dùng cán bút lông gõ gõ cằm, lắc đầu nói: **"Khi đó đã bệnh đến hồ đồ, làm sao có thể còn nói chuyện với người, người có nhớ làm hay không vậy?"**

"Ta nhớ rất rõ ràng, khi đó lão tướng rất sốt ruột, tiểu thư túm râu lão tướng quân nói: "Phụ thân, con không muốn chết, về sau con cũng muốn làm tướng quân giống như cha vậy. Con còn muốn về sau bình định biên cương, đuổi ngoại di*. Con không muốn chết, con còn muốn báo thù..."

(*Di: Người Trung Quốc thời xưa gọi các dân tộc ở phía Đông)

Ta xoa xoa cái mũi ngắt lời hắn: **"Chuyện đã qua lâu, người còn nhớ rõ như vậy sao?"**

"Khi đó ta còn là một đại đầu binh bình thường của Triệu gia quân, cảm trường thương liền tổn hết cả khí lực, giết không được di cẩu. Ta thường nghe mấy người già trong quân nói, con gái của lão tướng quân là chân truyền của lão tướng quân, còn nhỏ tuổi nhưng đối với bày binh bố trận đều có suy nghĩ của mình, là một kỳ tài. Ta đã nghĩ, nhất định phải cứu sống tiểu thư."

"Như vậy sao." Hai mắt ta tỏa sáng, "Không nghĩ tới còn có người khen ta nha. Hôm khác đưa người đó đến tìm ta, ta mời cơm."

Hắn trừng ta: **"Đừng đánh trống lảng."**

Ta thức thối cúi đầu uống thuốc.

"Ta dùng phương thuốc sư phụ dạy ta để cứu cô, sau đó lại xin lão tướng quân đưa ta đến Thái Y viện một lần nữa để học y thuật. Về sau thế nào có lẽ cô cũng biết."

Ta nghe liền không hiểu ra làm sao, uống một hơi cạn sạch chén thuốc đắng, hỏi: **"Người nói chuyện này để làm gì?"**

"Ước nguyện ban đầu của ta chưa bao giờ thay đổi, cho dù ta là thủ tịch Thái Y viện gì đó cũng được, quân y Triệu gia quân cũng tốt. Cái Phán Hề muốn chăm sóc chính là cơ thể của tiểu thư. Câu nói giết địch đền nợ nước của tiểu thư lúc trước, Phán Hề ghi khắc trong lòng. Tiểu thư cứ việc yên tâm, ta sẽ không để tiểu thư bởi vì nguyên do thân thể không tốt mà làm lỡ việc quân cơ."

"Như thế thì tốt." Ta gật gật đầu, đưa cái bát không cho hắn.

Hắn cười yếu ớt nhận lấy, xoay người xốc màn trướng rồi đi ra ngoài. Ta ngẩng đầu nhìn theo cái bóng của hắn, chung quy vẫn cảm giác dường như hắn có lời còn chưa nói hết.

???

Buổi tối ta mang theo Triệu Thanh Y hỏi phủ, còn chưa tới cửa phủ liền nhìn thấy Thư Ngữ ngồi ở bậc thềm nâng cầm buồn rầu mà vẽ vòng tròn.

Ta đi qua ngồi xổm xuống gõ gõ đầu hắn: **"Tiểu Thư Nhi, ngồi ở đây làm gì? Nhớ cô nương nào sao?"**

Thư Ngữ trừng ta: **"Làm như ai cũng giống tướng quân ấy, bộ dạng mỗi ngày đều là quỷ hao sắc, Thư Ngữ đang suy nghĩ việc nghiêm túc!"**

Gã sai vặt của Giang Hành Tri luôn ghét kẻ ác như kẻ địch, ta lại chịu nhiều oan uổng mà mang tiếng xấu, cho nên hẳn che chở công tử của hẳn vì vậy nhìn ta chung quy vẫn không vừa mắt. Ta nghe hẳn mĩa ta, chỉ có thể không hề gì mà nhún nhún vai, **"Vậy người tiếp tục suy nghĩ đi, đừng quên đúng giờ thì về ăn cơm, người vẫn còn cơ thể to xác."**

Ta từ từ đi về phía cửa, quay đầu hỏi Triệu Thanh Y chút vấn đề về việc thao luyện buổi sáng.

Lúc này Thư Ngữ đột nhiên đạp đạp chạy đến phía trước ta, chắn đường của ta: **"Tướng quân chờ xí."**

Ta híp mắt đùa hẳn: **"Tiểu Thư Nhi đây là làm sao? Chẳng lẽ vừa rồi tướng quân ta một lúc đã thấy nhớ?"**

Triệu Thanh Y ho khan, Thư Ngữ giậm chân hung hăng trừng ta.

Ta thấy bộ dạng của hẳn không giống đùa, nên chỉ có thể thu lại thái độ lỗ mãng nghiêm chỉnh nhìn hẳn, **"Chuyện gì?"**

Thư Ngữ lúc này mới khẽ cắn môi, nói: **"Sinh thần của công tử sắp tới."**

Ta đầu tiên là cả kinh, sau đó có chút áy náy. Giang Hành Tri cùng ta thành hôn hai năm, ta còn chưa biết sinh nhật của hẳn, **"Khi nào?"** Ta hỏi Thư Ngữ.

"Bốn ngày sau!"

Ta quay đầu dặn Triệu Thanh Y: **"Lát nữa nói với Triệu Khả, đến lúc đó chuẩn bị một bàn tiệc rượu, mời Lưu Danh và Tô Hi, còn có lão quân sư, mọi người cùng nhau vui vẻ một chút. Chốc nữa lại bảo Triệu Khả đến hỏi công tử có thiếu thứ gì hay không, hoặc là muốn cái gì. Lần đầu anh ta đến biên quan, sợ là không thích ứng."**

"Vâng. Tiểu thư."

Ta áy náy nói với Thư Ngữ: **"Điều kiện ở Lâm Sương đơn sơ, sợ là không thể làm lớn cho công tử."**

Về mặt Thư Ngữ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: **"Tướng quân, người là nương tử của công tử, chẳng lẽ người vốn không có tâm ý của mình!"**

Ta hồ đồ, **"Tâm ý gì?"**

"Nương tử nhà người ta lúc sinh nhật phu quân, ai chả tự thêu hà bao(bóp tiền), tự may giày, tướng quân người có sự tự giác của một người vợ không vậy!" Thư Ngữ muốn rít gào.

Ta cúi đầu nhìn nhìn ngón tay của mình, khoe miệng rút mạnh, thêu hoa, ta chỉ biết tú hoa châm có thể dùng làm ám khí. May giày, ta ngay cả giày mình dài mấy tấc cũng không biết...

"Thư Ngữ, người đừng làm khó ta. Người cũng không phải không biết ta hàng năm chỉ dùng đại đao trường côn, bắt ta dùng tú hoa châm kia chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều."

Thư Ngữ hung hăng nhìn ta, kéo ống tay áo ta không chịu buông ra. Sau khi nghe xong câu nói của ta, không ngờ khoe mắt đỏ hoe, **"Cô... Cô, công tử thích cô như vậy, cô lại không hề để người ở trong lòng. Sao lại có loại nữ nhân nhẫn tâm như cô nhỉ —— cô thích người một chút cũng sẽ không chết..."** Nói xong liền khóc nức nở.

Ta nghe hẳn khóc nhất thời đau đầu, không hiểu ngày thường Giang Hành Tri nuông chiều hẳn như thế nào, lại nuôi gã sai vặt này như tiểu cô nương vậy. Ta bắt đắc dĩ dỗ hẳn: **"Ta thêu, ta thêu còn không được sao. Muốn ta thêu cái gì, đừng khóc nữa, con nít mười ba mười, bốn tuổi nhà người ta còn không thích khóc nhe như vậy."**

...

Qua giờ cơm chiều, ta nâng cầm ngồi trong thư phòng nhìn mấy cái tú hoa châm đến gần người.

Triệu Khả về mặt run rẩy nhìn ta, **"Tiểu thư người thực sự không phát sốt? Tiểu thư người thực sự không chịu kích thích gì? Tiểu thư hôm nay mặt trời thực sự không mọc từ phía tây sao?"**

Ta trừng cô nàng.

Cô nàng lải nhải cằn nhằn: **"Lúc trước lão tướng quân đánh gãy mấy cái roi tiểu thư người cũng không chịu cầm tú hoa châm, hôm nay làm sao vậy, em đi tìm Phán Hề đến xem..."**

"Đừng ——" Ta nhanh chóng ngăn cô nàng lại, **"Hắn khẳng định sẽ cười ta, ta... Ta đây không phải thêu hoa, ta làm sao có thể thêu hoa chứ! Ta đây là đang luyện ám khí... Đúng, ám khí ——"**

Triệu Khả che mặt, **"Tiểu thư người nói dối có thể biết xấu hổ chút không."**

Ta đến mắt cũng không thèm nâng cằm cằm quăng đến người cô nàng, tú hoa châm đi sát qua tai cô nàng đâm vào tường. Con muỗi bị đâm đang giãy giữa trên tường, **"Thật sự đang luyện ám khí, em xem, không tin ta lại ném cho em một cái..."**

Triệu Khả từ kẽ răng phát ra hai chữ: **"... Em tin."**

...

Hai ngày sau.

Buổi tối ta mới vừa đi vào cửa phủ, phía sau liền vang lên tiếng vó ngựa vội vã. Ta nhìn lại, trong bóng đêm mờ mờ ta nhận ra là hộ vệ bên người đi theo cha ta ở Trường An, lòng ta bỗng chốc bị thất lại.

Hộ vệ vừa xuống ngựa, con ngựa kia liền mệt đến nỗi té ra đất không đứng dậy được. Hộ vệ hết nhìn đông tới nhìn tây rồi nhìn thấy ta, cuống quýt đi lại, quỳ xuống nói: **"Bệ hạ băng hà, Tân hoàng lên ngôi, lão tướng quân bảo tiểu thư lập tức quay về Trường An."**

Ta nhú mày, bảo Triệu Thanh Y lập tức đi dẫn ngựa, quay đầu hỏi hộ vệ kia: **"Tân hoàng là vị Vương gia nào?"**

"Nam Bình Vương gia."

Mắt phải của ta lập tức giật hai giật, bất đắc dĩ nhấc tay xoa xoa, nói với thị vệ: **"Người đi xuống nghỉ ngơi trước đi, hai ngày nữa hãy về Trường An, ta đêm nay đi trước."**

"Vâng, tiểu thư."

Triệu Thanh Y nhanh chóng dắt hai con ngựa đi ra, Giang Hành Tri tóc thả áo trắng đi phía sau.

Ta nhận cương ngựa, xoay người lên ngựa, nói với Giang Hành Tri: **"Huynh ở đây làm gì, gió đêm lạnh, nhanh về đi."**

"Sắc trời đã tối muộn, nàng lại muốn đi xa làm cái gì?" Hắn nhú mày hỏi.

Ta ý thức được Triệu Thanh Y không nói với hắn bao nhiêu, vì thế chỉ mơ hồ hỏi đáp: **"Phụ thân muốn ta mau chóng về Trường An một chuyến."**

Con ngựa cúi đầu đi vòng vòng, ta vỗ về trấn an nó một chút. Giang Hành Tri lo lắng giương mắt, khoe miệng miễn cưỡng khẽ cười với ta, **"Đi đường cẩn thận."**

Hắn cười ôn nhuận, đôi mắt trong suốt, tóc đen rũ hai bên má, chắc là chưa kịp dùng dây cột tóc đã vội vàng theo Triệu Thanh Y đi ra. Hắn áo dài thông gió, nhẹ nhàng lay động bên người. Lòng ta khẽ động, rồi đột nhiên sinh ra một loại quyến luyến.

"Vốn muốn cùng huynh mừng sinh nhật, nay xem ra không có cơ hội rồi." Ta vô tâm vô phẩy nhe răng cười với hắn, sau đó vung về từ trong tay áo lấy ra một cái khăn tay, **"Đây là cái tốt nhất, đáng tiếc vẫn vô cùng thâm... Xem ra đôi tay này của ta vẫn không thích hợp cầm tú hoa châm. Nếu công tử không chê, coi như làm quà sinh nhật. Nếu công tử ghét bỏ, ngày khác ta lại bù cho huynh."**

Hắn kinh ngạc đưa tay nhận lấy. Ngón tay của ta gần như bị đâm giống như cái sàng, ta đau đến run rẩy, nhanh chóng thu tay lại, bảo Triệu Thanh Y lên đường.

Vó ngựa sinh phong, phong cảnh xung quanh vụt qua nhanh. Mắt phải của ta cũng càng giật càng lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Trường An

Ngày ta bước vào cổng thành Trường An, trời mới tảng sáng, thủ vệ cổng thành sống chết không cho vào. Ta bất đắc dĩ đưa lệnh bài của cha ta ra, bọn họ lúc này mới cung kính để ta đi vào. Vó ngựa lộc cộc giẫm lên những viên đá trên con đường Trường An. Buổi sáng trên đường chỉ có lác đác vài người đi đường, binh lính tuần tra trên đường lại gấp đôi so với trước kia. Tay ta kéo cương ngựa hơi run, vội vàng hỏi phủ.

Cửa phủ đóng chặt, dự cảm không tốt trong lòng ta càng ngày càng mãnh liệt. Triệu Thanh Y gõ cửa, mở cửa không ngờ lại là lão quản gia. Lão vừa thấy người đến là ta, miệng há há, muốn nói gì đó cuối cùng lại nghẹn trong cổ họng, rốt cuộc chỉ nói một câu: **"Tiểu thư, cô cuối cùng đã trở lại."**

Ta xoay người xuống ngựa, quăng dây cương cho gia phó phía sau quản gia, hỏi: **"Cha ta đâu?"**

"Lão gia ở phía sau viện đình." Lão nói.

Hậu viện trong phủ có một hồ nước, trên hồ có chín cây cầu với tám cái đình, là lúc mẹ ta chưa chết, cha ta lấy lòng mẹ ta nên tạo ra. Mẹ ta qua đời, cha ta sợ thấy cảnh nhớ người nên rất ít khi đến đây, có đôi khi thậm chí thà rằng đi đường vòng.

Ta cố không hỏi nhiều, vội vàng theo hướng quán gia chỉ chạy đi.

Cách hồ xa xa, ta nhìn thấy cha ta đang ngồi trong đình, một tay bưng chén trà, một tay ngoắc ta. Cái kiểu cười tủm tỉm của ông già làm cho ta thờ phào nhẹ nhõm.

Ta tiến lên, vừa bước vào trong đình, ông già không biết lấy đâu ra cây gậy gỗ lên đầu ta, ta chạy trời chết, **"Cha... Cha, có chuyện gì thì từ từ nói. Con vừa mới về làm sao lại chọc tới lão nhân gia ngài đây?"**

Ta trốn ở cây cột phía sau nhìn ông, ông già nhướn lông mày, hướng ta ngoắc ngoắc ngón tay, nói: **"Lại đây."**

Cổ ta ngẩng cao, **"Không đi!"**

Ông già lập tức giống như đầu trâu mặt ngựa, ta co rúm lại di chuyển qua. Cha ta ném cái chén cầm trong tay lên bàn, nâng mặt ta lên nhìn nhìn, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy đầu ta nhét vào trong lòng ông. Tay cha ta có vết chai thô ráp, lúc lướt qua hai má ta thì hơi ngứa, ta thuận thế áp vào lòng ông, ngửi mùi thuốc lá trên người ông.

Ông nói: **"Nếu thật sự để lại mình ngươi bơ vơ, ta xuống dưới kia làm sao ăn nói với mẹ ngươi."**

Ta hiểu ý của ông, lúc tiên đế sắp băng hà, đối với một đại tướng giống như ông, có thể nói là vừa đi một chuyến đến Quý Môn quan, đi sai một bước, vạn kiếp bất phục.

Ta không dám nói cái gì, sợ khiến ông khó chịu, vì thế chuyển đề tài hỏi: **"Tân hoàng đăng cơ được mấy ngày? Lúc con vào thành Trường An thị vệ canh gác vì sao vẫn còn nghiêm ngặt như vậy."**

Cha ta phun ra lại nuốt vào, **"... Hai, hai ngày."** Ông già cũng giống ta, đều không biết nói dối.

Ta vừa nghe câu này của ông, lập tức nheo mắt lại, đứng thẳng dậy nhìn ông: **"Hai ngày?! Lúc con ở Lâm Sương nhận được thư của cha đã là chuyện của năm ngày trước! Thì ra khi đó tiên đế còn chưa băng hà, Tân hoàng cũng chưa đăng cơ?"**

"Ngươi... Ngươi nhỏ giọng chút." Cha ta chợt dạ nói.

Ta ôm cánh tay trừng ông: **"Nói đi! ——tướng thủ biên quan tự ý rời đi, nhẹ thì phạt bổng nặng thì rơi đầu. Con không muốn chết mà không hiểu tại sao."**

"Khụ..." Cha ta xấu hổ, **"Khi đó tình thế đã rồi, ta còn tưởng rằng ta không thể sống để tham gia lễ đăng cơ của Tân hoàng, muốn gọi ngươi về gấp để nhặt xác ta. Ông đây không muốn trên đường hoàng tuyền ngay cả một người khóc ta cũng không có."** Ông lấy cái tẩu nhét thuốc vào, bộ dạng đương nhiên.

Ta nhìn cha ta nhàn nhã tự tại nhả vòng khói thuốc, liền tức giận phát tay áo bỏ đi. Cách thật xa có loáng thoáng nghe được tiếng ho khan của ông ở phía sau.

Buổi tối hôm nay, người bình thường trong phủ đều đã đi ngủ, ta len lén mò tới bên ngoài phòng quán gia, nhẹ nhàng gõ gõ cửa sổ.

Tiếng lão quán gia vang lên, **"Ai vậy?"**

"Thanh thúc, là con, Như Ngọc." Ta nói.

Quán gia bên trong vội vàng đốt đèn, mở cửa phòng ra, **"Tiểu thư, là có việc gấp gì ư?"**

Ta cụp mắt, tìm lý do thoái thác, nói: **"Thanh thúc, lúc người còn trẻ đã theo cha con ra chiến trường, cũng nhìn Như Ngọc lớn lên. Trưởng bối của Như Ngọc gần như đều hy sinh thân mình trên chiến trường, cho nên Tiểu Như Ngọc vẫn xem người là thân thúc thúc. Có một số việc, Thanh thúc sẽ không giấu giếm con chứ?"**

Tay cầm đèn của quán gia run lên, một cơn gió thổi qua, ngọn đèn trong tay lão bị tắt. Ta chờ hồi lâu, trong bóng đêm, giọng nói của lão mới vang lên, mang theo chút run rẩy, **"Ta không muốn giấu tiểu thư, nhưng tính tình của lão gia, tiểu thư cũng biết rõ. Triệu Thanh thương lão gia, cũng thương tiểu thư, dứt khoát, việc tình cảm này, không nên nói ra."**

???

Ta ở trong phủ mới đợi cả đêm, sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng đế triệu kiến ta.

Cha ta nhìn chăm chăm ta nửa ngày, dằn dò ta: **"Bệ hạ hỏi xong thì về ngay, không được làm loạn."**

Ta gật đầu.

"Còn có... Nếu bệ hạ muốn trừ bạc lương lính của người, nhất định phải liều chết không theo, thà rằng bị vài roi cũng đừng để bị phạt bổng!" Mắt cha ta lấp lánh nhìn ta.

Ta: "..."

Tuyên chính điện trước sau vẫn cao ngất uy nghiêm, ta đứng trên thềm đá, nhìn cung nữ thị vệ mặc áo trắng vội vã lui tới, dường như đã qua mấy đời.

Sau khi thái giám thông báo, ta đi vào cửa điện, quỳ xuống hành lễ. Hoa Nam Bình đang ngồi ở kia phê duyệt tấu chương giương mắt thân nhiên quét mắt liếc ta một cái, nói, **"Trước cứ quỳ đi."**

Ta quần bách, nhưng dù sao cũng là ta phạm sai trước, hẳn phạt ta cũng là lẽ đương nhiên. Tướng quân không có hoàng mệnh đã rồi nơi đóng giữ, việc này có lớn có nhỏ, nếu thảo luận theo hướng nghiêm trọng, hẳn muốn đầu ta cũng được.

Tiếp đó hần gạt ta qua một bên không quan tâm, ta nâng mắt lên nhìn hần. Hần mặc long bào màu vàng, lộ ra nõn ngọc giống màu xanh bóng bên ngoài tay áo dài, ngón tay trắng nõn thon dài cứng nhắc cầm bút đỏ viết viết ngừng ngừng.

Qua một lúc lâu, ta quỳ chân cũng đã tê rần, lặng lẽ nhúc nhích chân, thay đổi tư thế tiếp tục quỳ. Hần lúc này mới dừng bút, giọng nói trầm thấp lạnh bạc, **"Đã biết sai ở đâu chưa?"**

"Thần biết tội." Ta cúi đầu nói.

Mơ hồ nghe được tiếng thở dài khe khẽ của Hoa Nam Bình bên kia, nói với cung nữ thái giám bên cạnh: **"Các người lui xuống đi."**

Cửa điện xoay kết một tiếng mở ra, lại nhanh chóng khép lại. Trong điện chỉ còn hần với ta, hần nói: **"Đứng lên ngồi đi."**

Ta mặt mày hớn hở: **"Tạ bệ hạ."** Tìm vị trí cách ta gần nhất ngồi xuống, ta xoa xoa đầu gối lạnh buốt, chờ hần răn dạy.

Hoa Nam Bình gõ bàn, ta giương mắt nhìn hần. Đôi mắt màu hổ phách của hần lẳng lẳng nhìn ta, ta cảm giác được áp lực vô hình đập vào mặt, chỉ cảm thấy phiền muộn hít thở khó khăn, hần nói, **"Nàng thân là tướng quân, lại luôn lỗ mãng như vậy. Trước khi trở về chẳng lẽ không hề nghĩ tới hậu quả, đại tướng không có hoàng mệnh tự tiện rời biên cương, nàng đặt an nguy của biên quan ở chỗ nào?"**

Ta biết giờ phút này không được phản bác, nhận sai theo hần là được rồi. Thế nào mà lòng trước được miệng dường như không chịu khống chế, trực tiếp mở ra: **"Quân phòng Lâm Sương thần đã bố trí thỏa đáng, bày binh bố trận sách lược cạm bẫy chặt chẽ. Tây Lương muốn tấn công Lâm Sương, hoặc là có nội quỷ, hoặc là tập hợp được nhiều binh lực để tấn công Lâm Sương trấn."**

Hoa Nam Bình nâng mi nhìn ta: **"Lại già mồm."**

Ta có chút hối hận, cúi đầu không nói. Âm thầm ảo não vì miệng mình nhanh hơn đầu óc, không có chừng mực.

Khiến ta ngoài ý muốn chính là, không ngờ hần không hề trách móc ta, mà chỉ mở một quyển tấu chương, nhìn hai cái liền thuận thế ném qua một bên, thân nhiên nói với ta: **"Nàng đừng cho là ta thật sự không dám phạt nàng."**

"Thần không dám." Ta đáp như vậy.

Hần trầm mặc hồi lâu, **"Việc này tạm thời cho qua, người khác hỏi chỉ cần nói là cô* triệu nàng hồi kinh. Nhưng việc lỗ mãng này nếu tái phạm ——"**

(*cô: Tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến)

Ta không cho là đúng đắn đâu. Về sau tái phạm chính là chuyện sau này, hiện tại lần này không truy cứu thì tính là lừa gạt trót lọt.

Hoa Nam Bình dời tầm mắt khỏi tấu chương, đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp nhìn chăm chăm ta, khóe môi cong lên nhẹ nhàng tạo ra một cái nếp nhăn trên mặt khi cười. Một người hiếm khi mỉm cười, thì cho dù là nụ cười hơi hợt như vậy, cũng có thể khiến người khác hít thở không thông. Tim ta đập với tiết tấu lợi hại, khẩn trương đến nỗi không ngừng nháy mắt.

Hần dừng lại một chút, nói tiếp: **"—— cô liền miễn chức tướng quân của nàng, hạ chỉ cho nàng đến chỗ Thái Hậu học vài năm thi văn ngâm thơ."**

Ta bị dọa.

Đánh rần đánh giập đầu, bệ hạ người thực độc ác... T_T

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Trưởng công chúa

Hoa Nam Bình lại răn dạy ta vài câu, ta nghe vào tai trái ra tai phải, chung quy vẫn cảm thấy hấn sẽ không thật sự phạt ta làm gì. Có trời mới biết sự tự tin này của ta là từ đâu tới. Hấn dường như có chút mệt mỏi, sau khi xoa xoa khóe mắt, nói: **"Nàng lui đi, ngày mai thay cha nàng vào triều sớm."**

Ta quỳ xuống tạ ơn.

Cha ta ông ấy rút cuộc cũng không cần lâm triều nữa. Cụp mắt che giấu suy nghĩ thật, ta xoay người rời đi.

Mới vừa đi đến thềm đá bạch ngọc tuyến chính điện, thì có một nữ tử đang bước đến từ đối diện, khoảng mười bảy, mười tám tuổi, có vài thị vệ và cung nữ đi theo phía sau. Tuy rằng nữ tử y bào trắng thuần, vì trong quốc tang nên không mang trang sức gì, nhưng vẫn tôn lên dung mạo minh diễm. Đôi mắt hạnh đào, nhưng thật ra so với bình thường thì nhìn thanh nhã hơn vài phần. Ta ngừng đầu nhìn thấy nàng, liền hành lễ: **"Thần Triệu Như Ngọc khấu kiến công chúa điện hạ."**

Nàng thấy ta ở đây thì có chút giật mình, nhưng nhanh chóng che giấu đi, lại mang vẻ mặt kiều kỳ thương ngày, **"Nhiều ngày không thấy, tiểu tướng quân càng ngày càng mạnh mẽ tráng kiện."**

Khóe miệng ta co rút, **"Tạ công chúa khách lệ."**

"Hừ, " Nàng lạnh lùng đánh giá ta, chậm rì rì nói, "Tiểu tướng quân không cần khách khí, bản cung nói cũng là nói trong lòng. Không biết lần này tiểu tướng quân trở về, có thể ở lại mấy ngày?"

Ta nhớ là vừa rời Hoa Nam Bình dường như không có ý đuổi ta đi, vì thế trả lời nàng, **"Phong chừng có thể ở lại vài tháng."**

"Vậy thì tốt, tiểu tướng quân hàng năm đều không gần bọn tử muội chúng ta, đây chính là một cơ hội tốt."

Ta biết nàng lại muốn tìm cơ hội tổn thương ta, nhóm quý nữ Trường An tụ hội ta chưa bao giờ tham gia. Ngâm thơ ngắm hoa gì đó, ta cho tới bây giờ cũng không có hứng thú. Hơn nữa ta là một võ tướng, đi lại chỉ thêm mất mặt, đáng tiếc công chúa điện hạ chưa bao giờ nghĩ sẽ buông tha ta.

Ta cúi đầu thờ dài một tiếng, ngừng đầu nhìn vào mắt nàng ấy, chân thành nói: **"Chưa từng nghĩ rằng Như Ngọc mới rời khỏi Trường An chưa tròn một tháng, công chúa điện hạ liền nhớ như thế, Như Ngọc hơi sợ."**

Nàng ấy bị ta làm nghẹn, dường như có chút ghê tởm, nhưng vẫn cứng cổ nói: **"Tiểu tướng quân nói quá lời."**

Vì thế ta cố tình bi thống trả lời, **"Tâm tư của công chúa điện hạ, Như Ngọc vẫn hiểu được. Nhưng Như Ngọc dù sao cũng là phụ nữ đã có chồng, hơn nữa chúng ta lại đều là nữ nhân, chỉ sợ ——"**

Nàng ấy bắt đầu gian nan nghiền ngẫm ý tứ của ta, rồi rất nhanh đã hiểu ra. Vẻ mặt nàng ấy nhìn ta hết sức khó coi.

Ta chấp tay thờ dài nói: **"Thứ cho Như Ngọc không thể nhận thịnh tình của công chúa điện hạ."**

Công chúa nhất thời chuẩn bị dựng lông, ta nhanh chóng cáo lui.

Quan hệ giữa ta với công chúa thật ra cũng rất tốt đẹp, hơi giống vở tài tử giai nhân, đáng tiếc năm đó ta còn trẻ khí thịnh...

Năm ta mười sáu tuổi lập được quân công, cùng vài huynh đệ đang ở bên ngoài Hàm Nguyên điện chờ tiền để triệu kiến. Lúc đó vài tiểu tử lông vàng huyết khí phương cương đang sáp vào nhau, thảo luận nhiều nhất chính là về nữ nhân. Ta khi đó nữ phần nam trang, cũng hoàn toàn cho rằng mình là thẳng đàn ông. Vì thế lúc trưởng công chúa đi qua trước mặt chúng ta, ta cùng vài huynh đệ đều thẳng mắt.

Nàng ấy khi đó tuổi còn nhỏ, nhưng lại giống như hoa sen mới nở, eo nhỏ chân dài, mặc váy màu vàng nhạt. Làn váy hơi chạm mặt đất, khiến cho trái tim non trẻ của ta dao động đến run lên.

Đúng lúc này nàng ấy quay đầu lại cười, ta nhất thời cảm giác đầu muốn bốc lên, khó khăn che giấu ánh mắt đang dính lên người nàng ấy, lại nhìn thấy vài huynh đệ của ta đều gât gao đem tròng mắt bám trên người nàng. Ta bất mãn vì bản thân thì vất vả nhìn lên, cô nương kia lại bị bọn họ nhìn chăm chăm như vậy, vì thế hừ một tiếng, nói: **"Đối diện mưa thuận gió hoà, chính điện đại hạn ba năm."**

Vài huynh đệ lưu luyến thu tầm mắt, tụ trên người ta lại bắt đầu thảo luận về nữ nhân eo nhỏ chân dài ngực lớn khác.

Cũng không ngờ câu nói kia của ta không khổng chế đến ngữ điệu, bị nàng ấy nghe được. Nàng sóng mắt lưu chuyển nhìn ta, nghi hoặc lẩm nhẩm lại câu ta vừa mới nói, rồi xoay người rời đi.

Sau khi nàng hiểu được ý của câu nói kia, thì mối thù của chúng ta cũng liền kết.

Cho nên bây giờ mỗi lần gặp cung yển, xuân thú (đi săn), thu thú cái gì đó, nàng tất nhiên là hận không thể ở trước mặt ta mặc ngực phẳng lộ nhũ, xán như xuân hoa, xông đến trước mặt ta mà phơi bày đường cong nóng bỏng và khuôn mặt xinh đẹp như đào mạn. Bây giờ cứ mỗi lần gặp mặt, lòng ta thật

sự ân hận vì biết vậy chẳng làm

Kỳ thật, nghiêm túc mà nói, ta lúc trước là thật tâm thích nàng. Đếm ngón tay, thì công chúa điện hạ phải là mối tình đầu của ta...

???

Trở về phủ, cha ta ngồi trong đình ở hậu viện câu cá, cầm cái cần câu không biết lấy từ đâu, còn mang theo nón, rất có vài phần quy ẩn.

Cha ta thấy ta đã về, hỏi ta: **"Bệ hạ hỏi cái gì?"**

Ta trả lời từng câu, lại nói: **"Người không có ý trách tội con."**

"Trách tội người?" Cha ta cổ quái nở nụ cười, **"Người có thể cam lòng trách tội người? Đánh người mấy gậy, phạt người ngồi vài ngày ở thiên lao không chừng lại khó chịu hơn."**

Ta nghe liền không hiểu ra làm sao, **"Có ý gì ạ?"**

Cha ta xoa xoa cổ không đáp, qua một lát liền thấp thỏm quay đầu, hỏi ta: **"Có trừ bỏ lòng không?"**

Ta quàng ánh mắt về phía ông, **"Không trừ, phụ thân yên tâm."**

Ông già vừa lòng gật đầu, **"Xem ý tứ của bệ hạ, phỏng chừng chưa đến đầu xuân năm sẽ không cho phép người về biên cương. Lúc trước tiên đế lệnh người trấn thủ Lâm Suông vốn là vì nóng nảy, nay bệ hạ thu lệnh cũng là chuyện bình thường. Ngày mai người dâng tấu chương, để Hành Tri trở về đi."**

Ta gật gù đầu, **"Được."**

Cha ta tiếp tục lải nhải cần nhần, **"Người không biết chứ, lúc trước người vừa rời đi, Hành Tri liền thượng sớ muốn làm giám quân để theo người, tất cả mọi người đều nói ta tìm được con rể tốt. Ta đã chinh chiến nửa đời, tuy rằng buộc lòng phải bắt lực vì con gái, nhưng tốt xấu gì cũng có được chàng rể không tệ, trong lòng cũng được an ủi."**

Ta khụy tay chống trên đầu gối, nâng cằm, về mặt bắt đắc dĩ nhìn ông.

"Aizz... Ông đây đã sống nửa cuộc đời, đến giờ ta cũng chỉ muốn có một đứa cháu ngoại để khuây khỏa. Đáng tiếc ta sắp xuống mồ rồi, mà đứa con gái bắt lực này của ta ngay cả cọng lông của đứa nhỏ cũng không cho ta gặp!" Cha ta cảm giận lắc cần câu.

Ta phản bác: **"Đứa nhỏ cũng không phải dựa vào một mình con là có thể sinh ra."**

Cha ta trừng ta, khẩu bất trạch ngôn* nói: **"Ông đây muốn có cháu ngoại, ông đây muốn có cháu ngoại đấy, quân người sinh như thế nào, chỉ cần tạo ra đứa nhỏ! Lão Lưu người ta theo ta nhập ngũ, đã được ăm tằng tôn (chất trai), ta con mẹ nó ngay cả lông của cháu ngoại cũng không được đụng đến! Triệu Như Ngọc ta nói cho người biết, nếu năm nay người không cho ta một đứa ngoại tôn, sang năm không cần về nhà đón năm mới!"**

(*Khẩu bất trạch ngôn: Lời nói không có sự chuẩn bị, suy xét.)

Ta cũng nóng nảy, nói: **"Vậy được! Hôm nào con ra góc đường tìm Vương Nhị nhặt rở sinh con trai thì cha đừng có mà oán con này nọ, oán con ủy khuất con rể bảo bối của cha đây."**

Ông già vỗ đầu gối thông khoái nói: **"Chỉ cần người tự nguyện sinh cho ông đây một đứa cháu ngoại, thì dù có bắt ta dẫn Kha Cửu mà lần trước người mang về, tắm rửa sạch sẽ mang đến phòng người cũng được."**

Ta không còn cách nào tranh luận thêm với cha ta, liền oán hận lưu lại một câu uy hiếp miệng cộp gan thò: **"Ngài đây đừng có hối hận!"**

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 21: Bức hôn

Đào mất về Trường An đã được nửa tháng, thời tiết Trường An cũng càng lạnh hơn. Sáng sớm hôm nay, lúc sắc trời còn tối đen như mực, ta bị Triệu Thanh Y đánh thức, nhắm mắt nửa mặt, mở cửa phòng ra, không khí lạnh như băng làm cho ta rùng mình một cái.

"Chắc tuyết sắp rơi." Triệu Thanh Y nói.

Ta lạnh đến rớt cổ, thậm chí có thể nghe được tiếng hàm răng run lên, **"Năm nay tuyết rơi sớm hơn mấy năm trước. Chỗ Lâm Sương, áo bông đã được phát xuống chưa?"** Ta lạnh nên nói chuyện có hơi lắp bắp. Việc này cũng không có biện pháp, ta luôn sợ lạnh, gốc bệnh trước kia cũng không thể phứt chốc mà tốt lên.

"Phát xuống rồi, đêm qua Trần thống lĩnh gửi thư có nói, chỉ có điều vì muộn quá nên không đưa cho người xem."

Ta chà chà mấy ngón tay đỏ bưng vì đông lạnh, **"Không sao, hạ triều trở về đưa cho ta xem là được."**

"Vâng."

"Đúng rồi." Ta hỏi, "Hắn không nói khi nào Hành Tri trở về sao?"

Lúc trước ta quay về Trường An, hắn làm giám quân đương nhiên cũng sẽ không còn ý nghĩa. Bệ hạ cũng hạ chỉ lệnh cho hắn hồi kinh, một lần nữa chấp chương Ngự Sử đài, ai ngờ hắn lại nói việc bên Lâm Sương còn chưa xử lý xong. Ta nghĩ, bên Triệu gia quân cũng không phải tính sổ, Tô Hi ngại phiền phức nên chưa bao giờ chịu lật sổ sách quân đội. Phòng chừng sự tình hơi rắc rối, cho nên ta cũng theo hắn, không nghĩ rằng nửa tháng sau hắn lại không có ý quay về Trường An.

Triệu Thanh Y liếc mắt nhìn ta, chắc chắn nói: **"Không lẽ tiểu thư nhớ công tử?"**

Cước bộ của ta dừng một chút, **"Chớ có nói bừa, chỉ là lo lắng thôi."**

"Khẩu thị tâm phi, tôi đây quên không nói cho người biết, chiều nay công sẽ trở lại." Triệu Thanh Y nhún vai nói.

Lòng ta tiếp tục kinh động, có sự vui mừng khó hiểu dâng lên trong lòng, dường như trận gió này cũng không lạnh đến xương.

???

Lò sưởi Hàm Nguyên Điện rùng rục, cũng ấm áp đến nỗi làm cho người ta thở dài. Lâm triều cũng giống như những ngày bình thường, một tí chuyện nhỏ lại nhai âm ỉ không ngừng. Hoa Nam Bình đưa ánh mắt hơi hốt đảo qua mọi người, ngẫu nhiên gọi một hai cái tên đại thần, hỏi ý kiến. Mấy ngày nay, năng lực của hắn cho tới bây giờ các đại thần đều đã rõ như ban ngày, chưa bao giờ dám có suy nghĩ lừa gạt, nên nom nớp lo sợ mà trả lời hắn.

Được hun ấm trong đại điện, ta có chút buồn ngủ nên quên mất hiện tại mình đang đứng ở vị trí trên của cha ta. Ta nhắm mắt, Hoa Nam Bình có thể nhìn thấy.

"Triệu tướng quân, chuyện này, ý của ái khanh thế nào?"

Ta nhanh chóng từ trong cơn buồn ngủ tỉnh lại, trừng to mắt cẩn thận theo dõi hắn, **"Thần... Thần..."**

Ta lặng lẽ nâng mắt lên, nhìn thấy tấu chương lộ ra trong tay hắn. Lễ bộ Tàn đại nhân bên kia thì quỳ trên mặt đất lặng lẽ lấy tay áo lau mồ hôi, vài lúc bộ thượng thư cùng thị lang cũng đang quỳ.

Tấu chương kia nhìn rất quen mắt, ta dường như đã thấy qua. Cẩn thận suy nghĩ, mới nhớ lại buổi tối hôm trước, Lễ bộ Tàn đại nhân mời ta cùng vài đồng liêu đến Hồng Tuyết lâu uống rượu, trong bữa tiệc có đàm luận đến việc từ khi bệ hạ lên ngôi cho đến bây giờ vẫn không lo chuyện hậu cung, việc này không hợp với lễ nghi. Vì thế liền viết một cái tấu chương, tìm vài đồng liêu liên hợp ký tên lên tấu xin bệ hạ tuyển tú đại hôn.

Ta nghĩ nghĩ cảm thấy việc này cũng rất bình thường, hướng chỉ quan hệ giữa Tàn đại nhân với cha ta cũng không tệ, chỉ cần lúc chơi mạt chược với cha ta luôn chịu thua bạc là được. Phân ân tình này tốt xấu gì cũng phải báo đáp, hướng chỉ loại việc thúc cưới này, cũng không coi là đại sự gì, cho nên ta không một chút do dự mà ký tên mình vào.

Nhưng tình huống trên triều hiện tại, như thế nào mà bệ hạ lại không vui vẻ lắm?!

Ta hơi mơ hồ, vì thế ấp a ấp úng nửa ngày, nói: **"Thần sợ."**

"Sợ?" Hoa Nam Bình vung tay ném tấu chương tới chân ta, **"Cô thấy chữ ký Triệu tướng quân này thật là lưu loát tự nhiên, một từ sợ, không biết từ đâu mà đến?"**

Ta cúi đầu nhìn tấu chương hắn ném đến, quả nhiên chính là phần Lễ bộ Tàn thượng thư trình lên kia. Cái chữ chó cào bên trên dường như là chữ ký của ta, người bên ngoài có bắt chước cũng không bắt chước được.

Ta không dám nói tiếp.

Thời điểm Hoa Nam Bình đăng cơ, dùng thủ đoạn tàn nhẫn mà loại bỏ thế lực của Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử ở Trường An. Thế lực lớn bên trong triều đình bị loại bỏ, Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử đều bị sung quân đến nơi biên cương nghèo nàn. Đại thần hơi có tiếng phản đối, kết cục đều là thảm thiết.

Tiên đế tại triều đường thi hành chế hành thuật, mà hắn càng thích tập quyền tuyệt đối. Trong triều đình chỉ có mình hắn nói một không hai, hắn lười quyết sách mới đề mặc đại thần bên dưới lấy ra mà thảo luận. Nhưng không thể không nói, hắn cũng có thực lực, cái đầu khôn ngoan kinh thiên vĩ. Hơn nữa quân đội Đại Hoa một nửa ở trong tay cha ta, một nửa khác ở trong tay hắn. Hộ bộ Tô Thiếu Ngân cầm trong tay chìa khóa quốc khố lại là cậu của hắn.

Từ khi ta thay cha ta vào triều, cha ta liền dẫn dò ta, nếu không cần thiết thì đừng phân bác hấn trên triều. Vì thế ta chỉ có thể quỳ xuống, cầm tấu chương hấn ném tới chân ta lên, tiếp tục nói, **"Thần sợ."**

Thật lâu không nghe hấn nói gì, ta lại nhìn không được liền vụng trộm chớp mắt một lúc. Trong khoảng thời gian này không biết là tại làm sao mà ta rất hay buồn ngủ, ta cần cần môi để tỉnh ngủ. Ai ngờ không không chế được lực, con đầu lập tức làm ta thiếu chút nữa chửi mẹ nó. Chung quanh vẫn im ắng, ta giương mắt lên lên liếc nhìn Hoa Nam Bình, hồng dự đoán chút cảm xúc của hấn để đúng bệnh hốt thuốc.

Hấn trên đầu đội ngọc quan, thân long bào màu đen, rõ ràng đang đứng ở trước mặt ta. Ta lại càng hoảng sợ.

Hoa Nam Bình cầm lấy tấu chương trong tay ta, hơi hơi gấp người. Tay phải nâng cầm ta lên, buộc ta ngẩng đầu nhìn hấn.

Thần thái trong đôi mắt màu hổ phách của hấn không rõ ràng, bên trong cũng nổi lên chút cảm xúc khó hiểu, môi mỏng nhếch lên, cái mũi trắng nõn cao thẳng. Hấn mặc long bào màu đen, làm tôn lên màu da tuyết trắng tào nhã. Cả người đều có một loại cảm giác lạnh lùng xa cách, cao cao tại thượng không thể chạm đến.

Hấn bây giờ đang thần nhiên nhìn ta, dường như muốn xuyên qua ngực ta để thấy rõ trong lòng ta đang nghĩ gì.

Ta rút cuộc cũng luống cuống, không dám đối diện với hấn.

"Bãi triều." Hấn nói. Cái giọng the thé của thái giám bên cạnh vang lên sau đó, vọng khắp Hàm Nguyên Điện. Các đại thần quỳ xuống hành lễ, lần lượt rời khỏi đại điện.

Ta không dám lộn xộn, trong lòng không yên, mở miệng muốn nói gì đó, lại là một ngụm máu tanh. Lúc này ta mới nhớ tới vừa nãy đã dùng lực cắn nát môi.

"Phúc công công, các người cũng lui xuống đi." Hấn nghiêng mặt qua, nhẹ giọng nói.

Vị thái giám mặt tròn kia gật đầu, kêu mọi người trong điện lui ra ngoài. Lòng ta lại càng bất an, cảm thấy nếu không tự cứu mình thì hãy đợi cha ta nhật xác cho ta đi, **"Bệ hạ, trong dân gian có lệ, nam lớn kết hôn, nữ lớn gả chồng. Bệ hạ thân là vua của một nước, hấn là nên sớm thú hậu. Thứ nhất là vì trị an quốc gia, thứ hai... Thứ hai..."** Ta bịa không nổi nữa.

Hấn cong khóe miệng giả cười, **"Tướng quân quả nhiên là suy nghĩ cho giang sơn xã tắc?"**

Ta gật đầu, **"Đương nhiên."** Ta có chút khản trương, liếm liếm môi, miệng đầy máu tanh. Trên chiến trường người sống kẻ chết, mùi máu tươi đã sớm quen. Nhưng lần này lại không biết vì sao, chỉ cảm thấy đặc biệt khó chịu, cực muốn một chén nước súc miệng.

Ánh mắt Hoa Nam Bình nhìn ta tới sầm xuống, khoảng cách với khuôn mặt xinh đẹp người người oán trách vẫn gần trong gang tấc, trên môi ảm áp, ta kinh sợ chớp mắt, vội vàng muốn lui về phía sau. Hấn lại đưa tay ôm trọn mặt ta, không cho ta nhúc nhích. Ta giờ phút này quý trên mặt đất không thể đứng dậy, bị bắt ngẩng đầu lên nhận lấy nụ hôn của hấn.

Hấn hôn thong thả cẩn thận, ta trọn tròn mắt nhìn hai mắt nhắm chặt cùng lông mi run run của hấn. Đầu óc ta trống rỗng, trên môi tê dại, cảm giác vết máu trên mặt dường như bị hấn mút vào sạch sẽ, hô hấp của hấn phun tán loạn trên mặt ta. Ta cảm thấy một phần ẩn nhẫn hấn giấu rất sâu dường như đang dần rạn nứt, không biết vì sao, cả người ta run lợi hại.

Hấn nhẹ nhàng lòn qua khóe miệng ta, trầm thấp khàn khàn lại dịu dàng dỗ ta: **"A Ngọc ngoan, đừng sợ, mở miệng ra."**

Ta không muốn nghe hấn nói, tuy rằng ta với Hành Tri là vợ chồng giả, nhưng dù sao cũng là nữ nhân có gia có thất. Ta lại nhớ tới cha ta đã từng dặn ta không được chống đối hấn, vì thế ta do dự, nhưng đúng cái lúc đang do dự, đầu lưỡi của hấn cạy mở khớp hàm ta rồi xông vào.

Cùng lúc đó, một mùi máu tươi đặc hơn lao thẳng tới yết hầu, dạ dày của ta lập tức quặn lại. Ta dùng hết khí lực đẩy hấn ra, nằm ở một bên lấy tay chống đỡ, nôn ra một trận.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hành Tri trở về

Trong dạ dày ta sông cuộn biển gầm, thật vất vả mới thuận khí. Nhớ tới tình cảnh hiện tại của mình, đầu ta liền nổ đùng một tiếng.

Cha, mau tới nhật xác con đi... T_T

Bị bệ hạ khinh bạc, tốt xấu gì thì vẫn còn có thể lưu lại cái mạng. Dù sao tiết tháo (chí khí cương trực và trong sạch) của ta đã sớm bị lời đồn nhảm của

mọi người làm cho nát bét rồi. Nhưng bị bệ hạ khinh bạc đến ói ra, ta cảm thấy hấn chắc chắn có đem ta bầm thây vụn đoạn cũng khó mà tiêu mối hận trong lòng. Người hoàng thất xưa nay ngạo mạn, cho nên hấn cũng sẽ không là ngoại lệ.

Trước mắt đưa đến một chén trà, bàn tay bung chén trà rất là dùng sức, các đốt ngón tay đều lộ ra vài phần trắng bệch. Chủ nhân của bàn tay kia cúi mi nhìn ta, thần sắc mờ mịt không rõ.

Ngón tay ta run run tiếp nhận chén trà, súc miệng, phục người xuống nói: "**Thần... Thần tội đáng muôn chết.**"

"**Đỡ chưa?**" Hấn hỏi.

Nghe giọng nói trầm thấp lạnh nhạt của Hoa Nam Bình, ta có chút không thờ nổi. Trong lòng rối rắm giống như một đồng bánh quai chèo thật lớn, "**Đỡ nhiều.**" Ta muốn giải thích, "**Thần chỉ là nhất thời ——**"

Hấn nhìn xuống ta liếc mắt một cái, ánh mắt sắc bén đến đáng sợ. Ta theo bản năng ngậm miệng, chỉ sợ càng giải thích càng lộn xộn.

Ta gục đầu xuống nhìn bóng người in trên nền nhà, mặt trên hiện ra khuôn mặt trắng bệch của ta, ta nhất thời mờ mịt. Từ khi nào mà thân thể của ta lại kém đến nhường này, càng ngày càng suy yếu. Nếu còn xuống cấp như vậy, hậu quả ta thật không dám nghĩ.

Hoa Nam Bình nâng tay đỡ trán, xoay người không muốn nhìn ta nữa, nói: "**Phúc công công, tuyên thái y.**" Cung nữ thái giám xung quanh đã sớm bị hấn sai ra ngoài, giờ phút này trong đại điện chỉ có hai người bọn ta, đương nhiên sẽ không có ai đáp lại hấn. Hấn lúc này mới ý thức được, liền dừng bước chuyển hướng ra ngoài điện.

Ta nhanh chóng nói: "**Thần về tự xem cũng được. Hôm nay Phán Hề về, bệnh lớn bệnh nhỏ của thần hấn đều rõ nhất.**"

Hoa Nam Bình nghe vậy gật gật đầu, hướng ta phát tay áo, "**Người lui xuống đi.**"

Ta tạ ơn đứng dậy, thở phào nhẹ nhõm. Trước khi ra cửa đại điện, ta lên nhìn trộm thấy hấn đang lật một quyển tấu chương, ánh mắt chạy không xác định. Hấn dường như cảm nhận được ánh mắt của ta, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn ta, thanh âm không cao không thấp nói: "**Lần sau đừng để cô nhìn thấy nàng theo chân bọn họ cùng càn quấy, nếu nàng lại ký lung tung lên tấu bức hôn, thì chớ trách cô ——**" Hấn dừng một chút, dường như nhớ tới cái gì đó, nhưng không nói tiếp.

"**Thần cũng không dám nữa.**" Ta lắc đầu nói.

Ra Hàm Nguyên Điện, bầu trời bắt đầu rơi những bông tuyết thật nhỏ. Mang theo tâm tình may mắn vừa đạo Quý Môn quan về, ta bước xuống bậc thang, vừa vận nhìn thấy Tàn thượng thư đang đứng bên kia chờ ta.

Lão nhìn nhìn ta, dường như phát hiện trạng thái của ta hiện tại không tốt, cũng không dám tùy tiện hỏi, chỉ nói: "**Tiểu tướng quân sắc mặt không tốt, thân thể không khỏe sao?**"

Ta gật gật khoe miệng, biết lão muốn hỏi cái gì, vì thế dừng bước, còn nghiêm túc nhìn lão: "**Tàn thượng thư, bệ hạ đây là giết gà dọa khỉ, ta bị giáo huấn một chút, cho nên ông hấn là hiểu được ý bệ hạ.**"

Dứt lời ta xoay người bước đi, lão thượng thư ở lại than thở.

Tàn thượng thư cũng được coi là trung thành và tận tâm, hướng chi bệ hạ lên ngôi ở độ tuổi này thật sự không thể nào nói nổi. Cái chính là tính cách của hấn khó có thể nắm bắt, các vị đại thần không thể bức bách, lão thượng thư đáng thương lại phải đau đầu.

Dù sao ta cũng không bao giờ chỏ mũi vào loại chuyện này nữa. Trong giết gà dọa khỉ thì kẻ bị giết chính là con gà, ta nghĩ mà sợ liền sờ sờ cổ.

Huống chi, có một số việc, vẫn nên hồ đồ thì tốt hơn.

Ta nâng mu bàn tay lên xoa xoa hơi ẩm trên môi mà người nọ lưu lại, bắt đắc dĩ cúi mặt xuống.

???

Trở lại quý phủ, cha ta thấy ta về muộn nên hỏi ta hai câu, ta giải thích: "**Bởi vì Tàn thượng thư dâng tấu chương giục bệ hạ sớm ngày đại hôn, bệ hạ nổi giận. Hơn nữa con cũng ký tên vào tấu chương kia, nên lưu con lại răn dạy vài câu.**"

Cha ta nghĩ nghĩ rồi nói với ta: "**Về sau mà có loại tấu này, người tuyệt đối không được góp vui.**"

Ta lắc lắc tay, "**Đánh chết cũng không dám.**"

Cha ta thấy bộ dạng sợ sệt của ta, dường như nổi lên nghi ngờ trong lòng, còn muốn truy vấn nhưng ta đã mang theo cái đuôi chuồn nhanh trước, "**Hành Tri nói hôm nay huynh ấy về, con đến cửa đông đón huynh ấy.**"

Cha ta nghe vậy nhất thời vui vẻ ra mặt, bảo ta cút đi nhanh chút.

Cuối chiều trời giá rét, tuyết rơi trên vai, ta phủi bông tuyết đầy người, lật mình xuống ngựa, nắm dây cương chậm rãi đi đến cổng thành. Triệu Thanh Y

vốn muốn đi theo, nhưng sáng nay tiếp ta hạ triều về liền phát sốt không giảm, cả người mê man mà cũng không thấy rõ đường, ta nhanh chóng bảo hân hãy về nghỉ ngơi.

Thủ vệ công thành vẫn nghiêm ngặt, lần này thủ vệ nhận ra ta. Mấy năm trước ta từng ở cấm quân một khoảng thời gian, việc huấn luyện bọn họ hằng ngày đều qua tay ta, cho nên cũng coi như quen thuộc. Hàn huyên hai câu, biết được bây giờ toàn bộ thủ vệ đã đổi thành cấm quân, thì ra những người kia đều bị bắt về quân doanh trọng luyện.

"Vậy thì tốt." Ta nói, "Ban đầu những người kia quả thật không quy củ, lúc đứng ở đây ngay cả một quân tư đứng đắn cũng không có, dung tục không chịu nổi, mất hình tượng của người Đại Hoa ta."

Người nọ cười nói: **"Nên để tướng quân huấn luyện bọn họ mười ngày nửa tháng, gần như đều thoát thai hoán cốt."**

Ta cũng cười, **"Người đây chính là vẫn oán giận ta lúc trước quá nghiêm khắc?"**

Hân cuống quýt xua tay.

Lúc này, có vài chiếc xe ngựa đi đến công thành, thủ vệ tiến lên kiểm tra. Ta từ xa nghe được tiếng oán giận của Triệu Khả, **"Tra tra tra, nếu có thể tra ra cái lông gì, triệu cô nãi nãi sẽ mang họ người. Bà đây về Trường An, dọc đường tra xét trăm tám mươi lần còn để cho người ta sống không!"**

Ta nắm dây cương đi qua, nói: **"Triệu Khả, đừng có càn quấy, chỉ là kiểm tra một chút hà có gì phải so đo."**

Triệu Khả kinh ngạc quay đầu nhìn ta, nhảy vọt hai bước đi lên. Ta ném dây cương cho cô nàng, cô nàng nhận lấy, vui vẻ mà nói, **"Tiểu thư!"** Cô nàng quay đầu nhìn nhìn, **"Sao chỉ có một mình người, con rùa Triệu Thanh Y kia đâu?"**

Ta gõ trán cô nàng, **"Hô to gọi nhỏ, còn ra thể thống gì!"**

Cô nàng nhăn mặt nhăn mũi, xa phu bên kia thấy cô nàng không lên xe, cũng không cách nào khởi hành, ở một bên lo lắng nhìn xung quanh.

Lúc này, rèm trên xe ngựa bị xốc lên, lộ ra khuôn mặt ôn nhuận mang theo nụ cười yếu ớt. Hân hướng về phía Triệu Khả nhìn xung quanh, thời điểm nhìn thấy ta dường như có chút không thể tin, nụ cười trên khóe môi càng chói mắt, thần sắc trong đôi mắt nhất thời sáng như ngọc. Ta cách mưa tuyết nhìn lại, trái tim cũng mềm mại vài phần.

Ta cười nhìn hân, gọi: **"Hành Tri."**

Hân nhảy xuống xe ngựa, áo xanh đơn bạc, áo choàng có vết tuyết nhàn nhạt, chậm rãi đi tới hướng ta. Lúc chỉ còn cách vài bước chân dường như có chút chần chờ, cước bộ hân dừng lại một chút, sau đó đột nhiên bước lớn hai bước hung hăng ôm lấy ta. Hân ôm rất dùng sức khiến ta gần như khó thở, ta chưa bao giờ nghĩ rằng loại người đọc sách như hân lại có sức như vậy, nên nhất thời có chút kinh ngạc, đợi lúc ta có phản ứng thì hân đang dùng cái trán của hân đặt lên trán ta, nhắm mắt lại khẽ gọi tên ta.

Hô hấp gần trong gang tấc, trong lòng hân cũng rất ấm áp. Ta vừa rồi bị đông đến lạnh run, nhất thời tham luyện nên không nghĩ sẽ rời đi.

Xe ngựa phía sau vào thành đều đỗ ở ngay cổng, công thành nhất thời nhao nhao ồn ào. Hân lúc này mới buông ra, hít sâu vào, ôn hòa mềm nhẹ nói, **"A Ngọc, chúng ta về nhà thôi."**

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Cáo thị

Buổi tối cha ta thật cao hứng, uống liền mấy chén, rượu ngấm vào nên nói hơi nhiều chút. Ông nói muốn đi rút kiểm đề ta thể hiện tài năng, kết quả vừa rồi ghé liền ngã chổng quay ở dưới bàn.

Ta dọn thị vệ của cha ta đỡ ông, đưa ông về phòng.

Giang Hành Tri yên lặng nhìn, thấp giọng hỏi ta sao lại thế này. Ta tự rót cho mình chén rượu, uống một hơi cạn sạch, sau đó chậm rãi nói: **"Lão quân gia nói, chân cha, cả đời cũng không thể đi lại."**

Hân có chút khiếp sợ, nhưng liền nhanh chóng nghĩ thông suốt, vì thế cũng không truy hỏi ta nữa.

Ta lại uống thêm mấy chén, cũng bắt đầu nói nhiều, **"Phụ thân không muốn để cho ta biết. Ông muốn giấu thì cứ để ông giấu đi, huynh với ta chỉ cần vờ như không biết, cứ như bình thường mà đối đãi với ông, được không?"**

Hắn cười lại rót cho ta một chén rượu, nói, **"Đương nhiên."**

Ta chân thành nhìn hắn, **"Cám ơn."**

Hắn xoa xoa đầu ta, **"Nàng với ta là vợ chồng, không cần khách khí."** Dứt lời lại rót rượu cho ta. Ta vẫn hào sảng uống một hơi cạn sạch.

Cứ cố chấp uống như vậy, không lâu sau ta liền mơ mơ màng màng, đầu giống như chậm chậm bắt đầu nhão ra, dần dần xoay chuyển cũng không được. Hắn hỏi cái gì, ta đáp cái đó, chưa bao giờ từng có bộ dáng nhu thuận, ta biết ta đây đã say rồi.

Giang Hành Tri lúc này mới thu bầu rượu, nói **"A Ngọc, nửa tháng không gặp có từng nhớ ta?"**

Ta chậm chạp chớp chớp mắt, nghiêm túc gật đầu.

Khôe môi hắn kiểm không được mà cong lên, đưa tay vỗ vỗ hai má ta, lại thuận tay vén mấy sợi tóc qua sau lỗ tai cho ta. Tiếp đó ngón tay lướt qua mặt ta, mũi ta.

Ta mơ màng nhìn hắn, tuy rằng mắt nhìn rõ, nhưng đầu óc đã hoàn toàn giống một đồng bùn nhão.

Ngón tay Giang Hành Tri lướt qua môi ta, ánh mắt đột nhiên trở nên sâu không lường được, không ấm áp giống như xưa nữa. Điều này khiến ta có chút sợ hãi, muốn dịch người ra sau cách hắn xa một chút.

Hắn hỏi: **"Đây là có chuyện gì?"**

"Cái gì... Cái gì?" Đầu lưỡi hơi to, lấp bắp hỏi.

Giang Hành Tri lườm ta liếc mắt một cái, **"Nơi này, "** Ngón tay hắn lướt qua môi ta, **"Chẳng lẽ tự nàng cần trúng hay sao?"**

Ta khoát tay, **"Chính là ta cần!"**

Hắn mở miệng còn muốn nói cái gì đó, ta liền ngắt lời hắn, cười nói, **"Chẳng lẽ công tử nghĩ rằng Như Ngọc lại ra ngoài chơi bời, bị nam nhân nào đó cần?"** Hơi hơi dừng lại, **"Hay nói cách khác, không lẽ công tử đang ghen?"**

Giang Hành Tri quay mặt đi, vành tai ửng đỏ. **"Biết thanh danh của nàng không tốt nên chú ý nhiều hơn chút. Trong nhà nàng có phụ có phu, lại bị đồn là chơi bời, nàng còn mặt mũi nào trở về gặp ta?"**

Ta xấu hổ vò đầu: **"Công tử, lời này của huynh, ta..."**

Hắn cụp mắt, một lát sau lại thoải mái mà thờ dài, chậm rãi giải thích: **"A Ngọc, con người là như vậy, đã thuộc về ta, ta sẽ khiến nàng hoàn toàn thuộc về ta, nàng chỉ thuộc về một mình ta. Nếu biết nàng cười với nam nhân khác, thân cận cùng nam nhân khác, ta sẽ khó chịu, sẽ ghen, hiểu không?"**

Đầu ta bên nước bên bột mì, nhoáng một cái lại thành đầu tương hồ, theo bản năng gật gật đầu. Thật ra ta ngay cả hắn nói cái gì cũng chưa từng hiểu được.

Giang Hành Tri kéo tay ta qua, lướt qua đầu ngón tay phải, **"Những lỗ kim châm này, có sao không?"**

Ta dường như lảng máng nhớ ra một việc, không sao cả mà nói, **"Nam tử hán đại trượng phu, vài cái lỗ kim nhỏ thì có là cái gì."**

Hắn nâng tay giúp ta xoa thái dương, đôi với ta vô cùng bất đắc dĩ.

"Ta biết khăn tay kia thô rất khó coi, nếu công tử không thích, ngày mai ta sẽ ra đường mua cái khác tặng huynh." Ta nói, đầu càng xoa càng nặng, rất buồn ngủ.

"... Không cần, ta thích." Hắn nói.

Ta ngẩng đầu cười cười với hắn, hắn cầm lấy bầu rượu lại rót một chén, đặt vào lòng bàn tay ta. Ta bung lên uống một hơi cạn sạch, hắn lại nhẹ giọng nói: **"A Ngọc, thích ta không?"**

Giọng Giang Hành Tri xưa nay ôn hòa êm dịu mang theo một chút âm rung, giống như sợi lông chim nhẹ nhàng lướt qua lòng, ngứa nhẹ làm cho người ta không thể cự tuyệt. Khẩu khí của hắn giống như mong chờ đáp án, lại như không muốn nghe được đáp án.

Ta mất say lơ đãng lơ đãng nhìn hắn, đáp án đến miệng vừa muốn nói ra, liền râm một tiếng ngã trên bàn.

Mơ hồ nghe được hắn thờ dài, ta nhanh chóng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Cơ thể nhẹ bồng, cảm giác hắn ngồi vào bàn ôm lấy ta đi đến phòng nghỉ, hạ giọng phân phó Triệu Khả đi nấu chút canh tỉnh rượu.

Mơ mơ màng màng, lần này ta thật sự đã ngủ.

???

Sáng sớm hôm sau, lúc ta tỉnh lại, Giang Hành Tri đang ôm eo ta ngủ say sưa.

Ta đây cảm giác ngủ thật sự an ổn, nửa đêm không hề bị lạnh mà tỉnh dậy. Ta thoải mái mà duỗi thắt lưng lưng lười biếng, nghĩ lung tung, quả nhiên có người ấm giường chính là hạnh phúc không gì sánh được.

Lâm triều vẫn như cũ, chỉ là hôm nay tuyết lớn, nên rất nhiều đại nhân đến hơi trễ. Mọi người chào hỏi nhau, Tần thượng thư qua chỗ ta nhận lỗi, nói việc lần trước đã khiến ta thêm phiền phức.

Ta lắc đầu nói: **"Mọi người đều là đồng liêu, không có phiền phức gì, không phiền phức. Huống chi chuyện của bộ hạ quả thật làm cho người ta nhức đầu. Tần đại nhân thân là thượng thư, vì bộ hạ mà lo lắng, cũng có thể hiểu được."**

Lão thờ dài thờ ngắn hai câu, một lần nữa đứng về vị trí của mình.

Hoa Nam Bình cup mi ngồi trên long ý, nghe đại thần phía dưới thượng tấu, thỉnh thoảng phân phó hai câu. Đại thần chấp tay tỏ vẻ lĩnh mệnh, lại trở về với đội ngũ. Không khí toàn buổi lâm triều nghiêm túc mà hài hòa, hiệu suất cũng rất cao. Đáng tiếc không quan hệ đến ta, biên quan an ổn, đại tướng không có việc gì cũng là bình thường. Ta đứng tại chỗ cúi đầu nâng tay áo che mặt ngáp một cái.

"Ồ, Giang ngự sử đã trở lại." Hoa Nam Bình liếc Giang Hành Tri, không biết có phải là ảo giác của ta hay không, cảm giác thần sắc của hắn âm lãnh đi vài phần.

Giang Hành Tri bước ra khỏi hàng hành lễ, **"Vi thần khấu kiến bộ hạ, chỉ vì việc biên quan rất rắc rối, bắt buộc phải nán nã mấy ngày, mong bộ hạ tha lỗi."**

"Giang Ngự Sử có tội gì, chỉ là sợ khanh đi mấy ngày nay, việc ở Ngự Sử đài tích lại khiến Giang ngự sử phải chịu khổ vài ngày." Hoa Nam Bình thần nhiên nói.

Có trời mới biết tại sao ta lại nghe ra trong lời này của hắn có mùi âm hiểm.

Ta lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Hoa Nam Bình, mắt hắn vừa vặn từ trên người Giang Hành Tri dời đi, chống lại tầm mắt của ta, mặt lại không chút thay đổi mà nhìn ta. Ta chỉ cảm thấy gáy rét run, nhanh chóng cúi đầu xuống.

Hạ triều ra khỏi Hàm Nguyên điện, Hoa Nam Bình nói có chuyện muốn bàn với Giang Hành Tri nên giữ hắn lại, một mình ta hồi phủ. Ai ngờ còn chưa bước xuống bậc thang Hàm Nguyên Điện đã bị một cung nữ ngăn lại.

"Triệu tiểu tướng quân xin dừng bước, công chúa điện hạ cho mời."

Ta nhận ra đó là đại cung nữ bên người trưởng công chúa, lòng bắt đắc dĩ, không biết trưởng công chúa nàng ấy lại muốn ra chiêu gì thức gì để chinh ta, chỉ có thể đi theo cung nữ kia.

Cung nữ dẫn ta đến Sơ Ảnh uyển thì dừng lại, chỉ vào bên trong đình nói: **"Công chúa ở bên trong, tướng quân đại nhân mời."**

Tuyết lớn, ta lại không có mạng ô, lúc đi vào đình, cả người toàn là bông tuyết. Trưởng công chúa ghét bỏ nhìn ta liếc mắt, cao ngạo ngưỡng cằm, nói với cung nữ bên cạnh, **"Đi phủ sạch tuyết trên người nàng ta rồi để nàng ta vào."**

Hai cung nữ vừa cười trộm vừa phui sạch bông tuyết trên người ta.

Ta chấp tay hành lễ, nói: **"Không biết công chúa điện hạ triệu thần đến đây, có chuyện gì không?"**

Nàng ấy hất cằm nâng tay áo chỉ hoa mai nở rộ phía sau ta, nói: **"Bản cung thấy hoa mai ở Sơ Ảnh uyển đã nở, rất là xinh đẹp, cho nên mới mời tướng quân đến thưởng mai ngâm thơ, chẳng phải vui ư?"**

Khóe mắt ta giật giật, —— nàng ấy cũng không phải không biết trong đầu ta có bao nhiêu tri thức, mỗi lần đều lấy điểm này ra để trêu cợt ta, mà không thấy nàng ấy chán.

Ta thẳng thừng phá quán tử phá suất (Bình suất chẳng cần giữ gìn): **"Thần không."**

"Hôm nay bản cung cao hứng, mặc kệ ngươi có hay không, cho dù thế nào cũng phải làm ra một bài thơ tứ tuyệt. Nếu ngâm không được, hôm nay ngươi cũng đừng hòng chạy được." Nàng ấy đứng lên, có ý đi vòng quanh ta mấy vòng, chỉ cảm thấy làn gió thơm tập kích người. Nhìn dáng người nàng ấy, cho dù mặc quần áo mùa đông rất dày cũng hiện ra chỗ lồi lõm đầy hứng thú, khóe mắt nhẹ nghiêng liếc ta một cái, nhất thời phong tình vạn chủng.

Ta lập tức bị mỹ sắc mê hoặc, gật đầu.

Trưởng công chúa vừa lòng nở nụ cười, phát tay để các cung nữ đều rời khỏi đình, nói với ta: **"Hôm nay chúng ta ngâm thơ, phải đánh cuộc cái gì đó, nếu cứ ngâm thơ một cách nhạt nhẽo sẽ không còn thú vị đúng không?"**

Ta có dự cảm không tốt.

"Ai thua, người đó phải cởi một lớp quần áo." Nàng ấy hưng trí bùng bùng nói.

Ta đỡ trán.

Trưởng công chúa mấy năm nay đều được Tiên đế cùng Thái hậu nuông chiều, kết quả chiều ra cái tính như trẻ con vậy. Mặc dù có lúc ngốc cũng đáng yêu, nhưng lại hơi càn quấy tùy hứng, quy củ gì đó cũng không để vào mắt.

Hai người chúng ta đi so ngẫm thơ, ai thua ai thắng đã có thể biết. Nếu ta thực cởi áo tháo thắt lưng trước mặt nàng ấy, cộng với cái đồng thanh danh bê bối không chịu nổi kia của ta, chỉ sợ ngày mai bệ hạ sẽ làm thịt ta mất.

Nàng ấy chu miệng lên, **"Lại không phải bắt người cởi sạch, người sợ cái gì."**

Nghe nói thế ta lập tức cảm giác đầu đầy sọc đen, thấy bộ dạng quyết tâm của nàng ấy, ta chỉ có thể kể cũ dừng lại.

"Công chúa điện hạ, ta hiểu được tâm ý của cô đối với ta." Ta bi thương nói. Hai tay che ngực lui về phía sau từng bước, **"Nhưng chúng ta quả thật không có khả năng."**

Nàng ấy oán hận trừng ta, **"Người hãy chấm dứt việc đó đi, bản cung chỉ hỏi người, cởi hay không cởi!"**

Ta lại lui về phía sau từng bước, **"Điện hạ người không thể như vậy, chúng ta mà vậy thế tục sẽ không dung."**

"Người... Người..." Trưởng công chúa chỉ vào chóp mũi của ta, phần uất thật sự. Lại không biết nói gì để phản bác, giống con mèo muốn đuổi móng vuốt cào ta.

Ta né tránh, cầm cổ tay nàng, nhìn vào mắt nàng ấy, hết sức nghiêm túc nói: **"Thực ra, nói thật là, ta đã từng thật sự thích điện hạ người."**

Những lời này là thật tâm nói ra, nếu không thích nàng, năm ấy ta sẽ không vừa đắm vừa xoa đòi cha ta điều ta vào cấm quân, chỉ để có thể thường xuyên nhìn nàng lúc tuần tra.

Nàng ấy kinh ngạc nhìn ta, trừng mắt to, bộ dạng si ngốc.

Mặt ta đột nhiên có chút đỏ, bối rối buông tay nàng lui về phía sau hai bước. Lại hơi ngượng ngùng nói: **"Thật đó, lúc trước ta thật sự từng thích cô."**

Lúc này, rừng mai phía sau đột nhiên truyền đến tiếng răng rắc của cành bị gãy, ta theo bản năng quay đầu, trưởng công chúa đã có phản ứng lại, kinh ngạc gọi: **"Nam Bình ca ca..."**

Hoa Nam Bình lẳng lặng nhìn ta, trong tay nắm một cành mai bẻ từ trên cây bị chà đạp vô cùng thâm. Cách sau hán nửa bước là nơi Giang Hành Tri đứng, trong mắt phượng không còn ôn hòa như xưa, thần sắc trên mặt là không ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Vị chua

Tìm ta đập dồn dập, nhanh chóng quỳ xuống hành lễ. Mặt đất lạnh như băng khiến ta run cầm cập.

Thật lâu sau, Hoa Nam Bình mới bảo ta đứng lên, ta đương nhiên không dám, **"Bệ hạ thứ tội, vi thần chỉ là nhất thời..."** Ta cố gắng vờ vết trong đầu để tìm ra từ ngữ thích hợp. Thế nhưng vì rất ít khi dùng đến sách, vật lộn nửa ngày, ta nói, **"Chỉ là nhất thời, khó kìm lòng nổi."**

Bên kia truyền đến tiếng cộp, như là tiếng đầu đụng vào cây cột.

Ta lặng lẽ ngẩng đầu nhìn, Giang Hành Tri đang ôm đầu, chóp mắt vì đau. Ánh mắt hán nhìn ta dường như muốn ném đầu ta qua một bên, ta nhanh chóng chân chó mở to hai mắt, liếc mắt đưa tình ân cần thăm hỏi hán: sao lại không cần thận thế?

Hán nghiêng mặt không nhìn ta.

Hoa Nam Bình lúc này mới nói với ta: **"Đứng lên đã."**

Gọng hán bình thản, nghe không ra phần nộ hay vui vẻ. Lòng ta lại mừng rỡ, nghĩ rằng hán đã tha thứ cho ta. Dù sao cái loại chuyện ở trước mặt đương

kim bệ hạ mà đùa giỡn công chúa, nói không chừng phải mất đầu. Cho dù ta có là nữ nhân, thì phỏng chừng bị trách phạt nhẹ cũng là không tránh khỏi, ta ngàn lần không nghĩ rằng hân lại dễ dàng bỏ qua cho ta như thế.

Ta vui sướng hài lòng đứng dậy, cảm kích nhìn Hoa Nam Bình: **"Tạ bệ hạ."**

Dường như thấy được gân xanh trên trán hân giật một giật.

Ta quay đầu đi, Giang Hành Tri cup mi không biết lại đang suy nghĩ cái gì. Ta sợ đêm nay trở về hân lại để ta ngủ dưới đất nên nhanh chóng cười tít mắt lấy lòng, không ngờ hân chỉ khẽ liếc mắt một cái, sau đó hành lễ với Hoa Nam Bình: **"Vi thần cáo lui."**

Hoa Nam Bình gật đầu.

Sau đó Giang Hành Tri vung tay áo, lưu cho ta một cái bóng. Một tiểu thái giám bên cạnh mở ô che cho hân, khoảng đất hân giẫm lên đã bắt đầu trở nên trắng, nhẹ nhàng lướt đi.

Ta cũng đề xuất được rời đi, chẳng ngờ Hoa Nam Bình làm như không nghe thấy, ta bị đông lạnh tại chỗ.

Hân xoay người nói với trưởng công chúa đang xoắn váy ở bên cạnh: **"Niệm Nguyệt, muội về đi, đóng cửa suy nghĩ ba tháng, chép tổ huấn một trăm lần. Từ bây giờ đến lúc đưa tới cho ta, chép thiếu một lần thì ngày của hoa (ngày 12 tháng 2 âm lịch) năm nay cũng đừng nghĩ xuất cung."**

Trưởng công chúa xem ra cũng rất sợ Hoàng đế ca ca này của nàng ấy, ta thấy công chúa điện hạ không sợ trời không sợ đất kia nghe nói muốn phạt nàng, rõ ràng người có run lên, sắc mặt cũng tái nhợt.

Hoa Nam Bình thấy nàng ấy còn sững sờ tại chỗ, liền hí hóp: **"Còn không mau đi!"**

Trưởng công chúa hai hàng nước mắt ngẩng đầu nhìn hân: **"Nam Bình ca ca, huynh nữ làm thế sao, muội thật sự không tin, muội không tin..."**

Ta lặng lẽ ngẩng đầu nhìn biểu tình lê hoa đài vũ* của trưởng công chúa, quả nhiên nhìn phát tim liền mềm nhũn.

(*Lê hoa đài vũ [梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.)

Hoa Nam Bình lắc đầu nói: **"Đừng lừa mình dối người."**

Trưởng công chúa nghe vậy dậm chân, hung hăng hất chén trà bên cạnh xuống chân ta, nổi giận đùng đùng mà nhìn ta: **"Người nói đi... Người rốt cuộc là nam nhân hay là nữ nhân!"**

Ta bị biến cố bất ngờ đánh cho đại ra, ngây ngốc nhìn nàng ấy: **"Ta... Ta..."**

"Nam Bình ca ca, huynh xem, huynh xem chính nàng còn do dự," Trưởng công chúa từ trong tay áo rút ra cái khăn tay gạt lệ, **"Huynh để cho muội liếc nhìn một cái thôi, nếu nàng là nam nhân, ta gả cho nàng, nếu nàng là nữ nhân, ta cũng không chịu thiệt."**

"Niệm Nguyệt! Muội lại càn quấy ngày mai cô sẽ hạ chỉ gả muội đến Tây Lương." Hân khề cau mày, uy hiếp.

Những lời này khiến trưởng công chúa sinh ra chút sợ hãi, nhưng nàng ấy nhanh chóng thái cũ tái phát, tính tình ương ngạnh giống như trâu bò không đụng vào tường thì không quay đầu, tiếp tục cãi lại: **"Nàng làm sao có thể là nữ nhân... Nàng đến ngực còn không có thì làm sao có thể là nữ nhân! Hoàng huynh nhất định không cho phép muội thích nàng sao! Hoàng huynh muội hận huynh!"**

Ta phun lệ, câu nói kia của trưởng công chúa luẩn quẩn trên óc ta, —— nàng không có ngực, nàng không có ngực... Nàng không phải nữ nhân, nàng không phải nữ nhân...

Ông đây tuy rằng hơi thô lỗ hơi dã man, nhưng là nữ nhân hàng thật giá thật, cần ít không ít cần nhiều không nhiều.

Ta thấy gân xanh trên trán Hoa Nam Bình lại giật vài giật.

Trưởng công chúa dứt lời liền hít vào lại thở phì phì trừng mắt liếc ta, **"Người... Chính người tự nói! Người đã nói người thích bản cung, người ngày mai liền khôi phục thân nam nhi đến cưới ta! Trước kia người từng thất lễ bản cung cũng không so đo, nếu người không theo —— "**

"Niệm Nguyệt, muội cảm miệng cho ta." Hoa Nam Bình ngắt lời nàng ấy, nói với thị vệ phía sau, **"Dẫn công chúa hồi Dung Trần cung."**

Trưởng công chúa lại trừng mắt liếc ta, ta bị trừng đến cả người sợ hãi. Nàng ấy bắt đắc dĩ được thị vệ "mời" về cung.

Trưởng công chúa đi rồi, một sự trầm mặc lung tung buông xuống đình nơi ta cùng Hoa Nam Bình đang ở. Hân ngồi trên ghế đá lóe thăm găm, lâu lâu lại xoa huyết thái dương, qua một lúc lâu hình như mới lăm bầm lăm bầu nói: **"Một người cũng không làm cho cô bết lo."**

Bắp chân ta run bắn lên, mơ hồ cảm thấy hân ám chỉ ta.

Hắn ngẩng đầu nhìn ta liếc mắt, đôi môi nhợt nhạt nở nụ cười, "**Triệu Như Ngọc, xem ra nàng rất có mị lực.**"

Ta thề là ta không biết cái vị chua ở đâu ra, đâm vào khiến mũi đau, ta cúi đầu nói: "**Không dám.**"

"Một trạng nguyên lang được nàng chinh đến ngoan ngoãn, trong mắt trong lòng chỉ có một mình nàng. Bây giờ tay dài, lại đuổi móng vuốt đến chỗ Niệm Nguyệt." Hắn mặt băng bó, khí thế thoát nhìn uy nghiêm lại cao cao tại thượng.

Nhưng mà ta thề, ta ngại được mùi giấm chua rất lợi hại.

Ta xoa xoa cái mũi, nghĩ rằng tất cả đều là ảo giác của ta, vì thế chấp tay nói: "**Vì thần sợ.**"

"Nàng lại sợ!" Hắn nheo mắt lại, dường như cảm xúc tốt cuộc cũng không kiềm được nữa. Hắn đến trước mặt ta chặn ta lại, từng bước ép sát khiến ta không đường thoái lui. Ta dựa vào cây cột, gương mặt nhìn hắn, nhưng trong lòng không có nhiều cảm xúc dao động. Ta mơ hồ cảm thấy cho dù ta có chọc vào cái sọt cực lớn này cũng không sao cả, hắn tuyệt đối sẽ không làm gì ta.

Có trời mới biết sự tự tin kỳ quái này lại ở đâu ra.

Hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào mặt ta, môi mím giết giết, nói, "**Lúc trước đồng ý để nàng thành thân với Giang Hành Tri, là vì nàng đáp ứng với cô, cho dù thành thân cũng tuyệt đối tương kính như "Băng". Nhưng hôm qua hai người các nàng ở cửa thành ôm ôm ấp ấp, vợ chồng ân ái, thật sự cho rằng cô không biết? Còn Niệm Nguyệt kia, nàng biết rõ muội ấy đối với nàng vẫn luôn không cam lòng, tội gì còn muốn đến trêu chọc muội ấy?"**

Ta buồn bực trong ngực, chỉ cảm thấy câu vợ chồng ân ái mà hắn nói hết sức châm chọc, cho nên tức giận nói, "**Cuộc sống vợ chồng của bọn thần có ngọt ngào thế nào, thì có quan hệ gì đến bề hạ đâu?"**

Hắn nghe vậy dường như bị chấn động, lông mi run rẩy. Tuyết lớn ngoài đình bay tán loạn, những hạt tuyết lớn nhỏ đều rơi ở hai má và trên tóc hắn. Chỉ trong giây lát, bông tuyết dính trên mi tan thành nước, loại tình cảnh này đột nhiên có vẻ hơi tội nghiệp.

Hoa Nam Bình cúi đầu xuống, chôn đầu bên gáy ta, tựa như đã gỡ hết toàn bộ cao ngạo. Giọng nói cách lớp quần áo truyền đến, hơi nhỏ không thể nghe thấy, "**Thực xin lỗi, ta đã quên, nàng cũng đã quên.**"

Ta cảm giác ngứa nhè nhẹ, liền dứt khoát đẩy hắn ra, nhưng hắn không nhúc nhích tí nào, dường như còn rất tức giận mà cắn một miếng vào cổ ta. Ta cũng không dám dùng sức, chỉ có thể giằng co như thế.

Qua một hồi lâu, hắn mới chậm rãi buông ra, xoay người rời lương đình. Thần sắc trên mặt cũng khôi phục vẻ sâu không lường được trước sau như một, nhếch môi cách lần tuyết bay bay liếc mắt nhìn ta. Đại thái giám đang đợi ở xa cũng miễn cưỡng đi đến trước mặt hắn, mở ô che qua đình đầu hắn.

Hắn long bào màu đen rầy rà lộng lẫy, từng chi tiết đều tinh xảo không có khuyết điểm. Trường bào mây bay nước chảy lưu loát sinh động, khắp trời tuyết trắng hoa mai như vậy mà thoáng nhìn qua, có vẻ cao nhã thanh quý, cả người hào hoa phong nhã.

Hai tay ta nắm chặt trong tay áo, nhìn bóng dáng của hắn thì hoảng hốt trong chốc lát. Sau đó vò vò đầu, xoay người tiến vào rừng mai, tìm con đường nhỏ gần nhất rời khỏi Sơ Ảnh uyển.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Gia đình không yên

Lúc ta đi vào cửa chính thì Triệu Khả nói cho ta biết, ông già đang ở đại sảnh cầm cây roi vừa dài vừa to để hành gia pháp, âm trầm chờ ta trở về. Ta thoáng chốc run bắn lên, hỏi: "**Hành Tri nói gì với cha ta?"**

Triệu Khả nghi hoặc nhìn ta, "**Công tử cũng không nói nhiều, chỉ có điều hôm nay công tử thật sự rất lạ, sắc mặt thật sự là dọa người. Người chung quanh đều tránh lui ba thước không dám trêu chọc công tử. Lão gia liếc mắt một cái liền nhìn ra rồi khẳng định là người lại chọc công tử tức giận.**"

Ta ù rũ mà tỏ vẻ cam chịu.

Triệu Khả chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói, "**Công tử có thể chịu đựng được người, chính là phúc phận lớn. Tiểu thư người an phận một chút, sống vui vẻ cùng công tử không được sao?"**

Ta nghe xong đầu đầy sọc đen, mơ hồ cảm thấy lời này như là quan lại nhà khác khuyên bảo nam chủ nhân phong lưu thành tánh trong nhà, sao ngờ được ta ở đây lại có thể bị như vậy. Ta âm thầm thở dài một tiếng, trấn an Triệu Khả: "**Ta hiểu rồi, việc hôm nay kỳ thật chỉ là hiểu lầm, ta đi giải thích với Hành Tri là được.**"

Sắc mặt Triệu Khả rạng rỡ hơn chút, mở lòng từ bi chỉ đường cho ta, **"Vâng, từ sau viện treo tường qua, bên kia ít người sẽ không có ai thấy. Lão gia qua một canh giờ nữa sẽ chuẩn bị đi nghỉ, nếu hôm nay người không đợi được tiểu thư phỏng chừng ngày mai cơn giận sẽ tiêu tan, người nhanh đi theo công tử giải thích đi."**

Ta gật đầu, nhanh như chớp đi đến bức tường sau cổng.

???

Cả người ta toàn vết bùn tuyết, lúc chặt vật xuất hiện ở cửa phòng, thì chỉ có Thư Ngữ đang trong phòng xông hương ngủ gật. Thư Ngữ nhìn thấy ta tự nhiên vẫn không có vẻ hoà nhã, trừng mắt liếc mắt nhìn ta, rồi tiếp tục công việc của mình. Từ trong miệng hẳn biết nơi Giang Hành Tri đi rõ ràng không thật, vì thế ta lại đi hướng thư phòng, mở cửa phòng ra, quả nhiên hẳn đang ở đây cầm một quyển sách nhìn xem rất xuất thần.

Vừa mở cửa phòng liền cảm giác hơi nóng từ cửa trào ra, đáng tiếc ngoài phòng gió vẫn thổi mạnh, thổi bông tuyết cuốn vào trong thư phòng, nhất thời mặt đất nơi cửa liền trơn ướt.

Giang Hành Tri lãnh đạm nói, **"Vào đi."**

Ta nhanh chóng đóng cửa lại, thở phào một hơi, cơ thể lạnh băng lúc này mới từ từ mềm ra. Trong thư phòng đầy lò sưởi, bông tuyết tích trên người và trên đầu gần như lập tức tan ra, nước tuyết từ đầu và quần áo chảy xuống.

Hắn nâng mi nhìn ta, trong mắt lóe qua rất nhiều thần sắc, nhanh đến nỗi làm cho người ta không nắm bắt được, cuối cùng dường như mới bắt đầu dĩ mà thờ dài, nói: **"Sao lại chặt vật như vậy?"**

Dứt lời, lấy ra một cái khăn tay, đi tới cẩn thận lau nước tuyết trên đầu ta. Lúc này Thư Ngữ tiến vào đưa nước trà, Giang Hành Tri phân phó hẳn về phòng lấy cho ta một bộ quần áo sạch sẽ đưa tới đây. Thư Ngữ đang ở trước mặt công tử nhà hẳn nên không dám nhìn mặt với ta, cúi đầu dạ vâng, sau đó rời khỏi phòng.

Giang Hành Tri cau mày, nói: **"Đường từ cửa cung về phủ tướng quân khó đi từ lúc nào vậy? Nàng lại có thể một thân tuyết một thân bùn."**

Ta nghe hẳn chịu nói chuyện với ta, biết hẳn vẫn giận đến tình trạng nghiêm trọng nhất, vì thế nhanh chóng tội nghiệp nói: **"Ta còn chưa đi đến cửa liền nghe bảo ông già chuẩn bị roi đánh ta, mời treo tường sau về đây, kết quả không nghĩ qua là bị té ngã."**

Hắn lườm ta liếc mắt, **"Đáng đời."**

"Lời này của công tử." Ta đau khổ phân bác, **"Nếu không phải huynh về với bộ mặt đen như mực khiến cha ta cho rằng ta lại chọc giận huynh, thì cha ta có thể muốn đánh ta sao?"**

Giang Hành Tri nói: **"Vậy xem ra, ta thấy nàng cùng trưởng công chúa kia ** còn phải bày ra bộ mặt hiền lương hòa nhã để tỏ vẻ độ lượng?"**

Ta cuống quýt khen: **"Công tử thánh minh!"**

Hắn bị hành vi vô lại của ta làm cho bắt đầu dĩ, đưa tay vỗ nhẹ đầu ta, ta thuận thế cắm vào lòng hắn: **"Ôi, mưu sát hôn thê."**

Giang Hành Tri lúc này mới hòa hoãn sắc mặt, nụ cười dịu dàng dàng trên khóe môi lại một lần nữa xuất hiện.

Ta rúc trong lòng hắn giải thích: **"Về trưởng công chúa kia, thù của ta cùng nàng ấy là kết từ nhỏ. Việc này nói ra thì quá dài."**

"Ồ?" Hắn xem ra rất có hứng thú.

Vì thế ta liền tiếp tục giải thích, **"Huynh có biết, lúc trước ta bị cha ta xem như con trai mà nuôi dưỡng, hơn nữa Triệu gia cũng không có nữ trưởng bối. Có một lần, lúc ta vẫn cho rằng mình là đàn ông, thời điểm mới gặp trưởng công chúa, nàng ấy mặt tròn xinh đẹp, vóc người cũng đẹp, là hình tượng nàng dâu trong suy nghĩ của ta, vì thế ta liền nói với chính mình, Triệu Như Ngọc người thích nàng đi."**

Giang Hành Tri gật gù đầu. **"Sau thì sao?"**

"Làm gì có sau đó." Ta rồi rắm cau mày, **"Nếu ta thật sự là đàn ông, chắc chắn sẽ cưới nàng về nhà. Đáng tiếc thế sự khó liệu, ai biết được ta dĩ nhiên là nữ, thật sự là phá hỏng cmn chuyện!"**

Ta ý thức được mình nói sai, loại người đọc sách như hắn ghét nhất là bị ta không khống chế được cảm xúc mà chửi mắng nó, liền nhanh chóng xua tay nói: **"Thuận miệng nói tục, thuận miệng, huynh đừng để ý."**

Hắn cực bắt đầu dĩ nở nụ cười, vỗ vỗ đầu ta.

Lúc này Thư Ngữ cầm quần áo đưa tới, ném vào tay ta liền nhanh chóng rời đi, tránh ta như rắn rết mãnh thú, tựa như không bao giờ muốn đợi cùng một chỗ với ta.

Quần áo ta mặc trên người chảy nước tuyết, bị đông đến lạnh run, vì thế ta dứt khoát cởi quan bào phiền phức trên người, thay quần áo mà Thư Ngữ mang đến. Ta đang cúi đầu thắt vạt áo, thì Giang Hành Tri phía sau thuận tay giúp ta lấy tóc từ trong đồng quần áo mới mặc ra. Hắn đột nhiên vén tóc qua một bên cổ ta, ngơ ngẩn dừng lại vẫn không nhúc nhích.

Ta kinh ngạc hỏi hắn: **"Hành Tri? Làm sao vậy?"**

Giang Hành Tri chậm rãi buông tóc trong tay, hỏi: **"Trên đường nàng về đã gặp ai?"**

Ta lắc đầu, tiếp tục cúi đầu thắt đai lưng, **"Trời giá rét đông lạnh, tuyết lại lớn như vậy, cho dù gặp ai cũng không nhận ra được đâu."**

"Trong cung thì sao? Sau khi ta rời khỏi cung, nàng lại ở cùng một chỗ với ai?" Hắn ép hỏi, tâm tình rất nóng nảy.

Ta không biết hắn vì sao lại như vậy, liền ra hiệu cho hắn bình tĩnh, sau đó hỏi đáp: **"Sau khi huynh đi ta cũng không gặp được ai, trưởng công chúa nói chuyện với bề hạ một lúc rồi về tẩm cung của nàng ấy. Sau đó bề hạ răn dạy ta vài câu..."**

Ta đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, theo bản năng sờ sờ vết bên cổ bị Hoa Nam Bình cắn lúc ở trong đình Sơ Ảnh uyển. Khi ấy chỉ cảm thấy răng cắn nhẹ và một hơi tê dại, vì thế cũng không để trong lòng.

Giang Hành Tri nhìn động tác của ta, khoe miệng xé ra một nụ cười nhạt mà xa cách: **"Thì ra nàng đều biết, chính là hà tất muốn gạt ta."**

Ta có miệng khó mở.

Hắn chỉ vào cửa: **"Ta tạm thời không muốn thấy nàng, đi ra ngoài."** Thanh âm lạnh như băng mà quyết tuyệt.

Ta lắc đầu, đứng dậy đi đến ngưỡng cửa, trong chớp mắt sắp đóng cửa lại, ta quay đầu, nhìn thấy hắn đang ảm đạm nắm tay thành quyền, liền cười khổ nói: **"Nếu ta nói đây là hiểu lầm, huynh tin không?"**

Hắn nhắm mắt lại, khoe mắt dài nhỏ khắc trên gương mặt trắng nõn, hơi run rẩy, nụ cười khoe môi rất xa lánh, hắn nói: **"Đi ra ngoài."**

Cửa phòng trước mặt ta hung hăng đóng lại, ta ngửa đầu nhìn bầu trời đầy bông tuyết tạt vào mặt, khổ bức vô hạn cúi đầu nặng nề thở dài.

Ta thật con mẹ nó nghi ngờ tên Hoa Nam Bình kia là cố ý! Ông đây đùa giỡn muội muội của hắn vì thế hắn mới làm hại gia đình ta không yên, đồ đều!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cấm quân

Đến khuya, Giang Hành Tri ngủ ở thư phòng, ta nằm ở trên giường tròng to mắt, trần trọc khó ngủ.

Ngày hôm sau là tuần nhật, không phải làm triều. Ta dậy sớm, cầm thanh kiếm treo trên tường, rửa qua loa rồi chuẩn bị đến hậu viện luyện kiếm. Tuyết lớn giờ này đã ngừng, nhưng sắc trời vẫn âm u như trước, vừa mở cửa phòng ra ta liền rung mình một cái.

Triệu Thanh Y yên lặng đi theo sau ta hướng đến hậu viện, vẻ mặt khổ bức.

Chuyện ngày hôm qua Giang Hành Tri quá tức giận mà đuổi ta ra khỏi thư phòng, ta nghĩ rằng sẽ không ai biết, làm sao ngờ được tên Thư Ngữ kia trốn ở một bên nghe trộm. Đến giờ cơm chiều, thì Quân phủ từ trên xuống dưới đều biết được ta lại "chứng nào tật nấy", trên hoa ghẹo nguyệt, chọc giận công tử.

Cả nhà từ già đến trẻ, bắt kẻ là nữ đầu bếp nấu cơm hay là nha hoàn, đại nương giặt quần áo, đều trung thành với Giang Hành Tri. Tình cảnh hiện tại của ta há lại chỉ dùng hai từ thâm mà có thể hình dung.

Mà Triệu Thanh Y lấy tư cách là cá trong chậu cùng bị hại, nhìn ta bằng ánh mắt vừa ai vừa oán.

???

Ta vừa luyện kiếm được một lúc, lão quân gia cầm quan bào của ta vội vã đến hậu viện tìm ta, nói trong cung có thánh chỉ tới, muốn ta ra ngoài tiếp chỉ.

Ta lau lau bảo kiếm đang cầm trong tay, tra vào vỏ kiếm, ném cho Triệu Thanh Y. Ta trực tiếp mặc quan bào bên ngoài bộ quần áo, vừa lo lắng không yên mà thất đại lung, vừa hỏi lão quân gia: **"Có biết là chuyện gì không?"**

Lão quân gia nói: **"Tiểu thư từ Lâm Sương trở về, rảnh rang đã gần nửa tháng, chắc là bề hạ tìm chút việc cho tiểu thư đi làm. Dù sao rảnh rỗi như vậy cũng không phải việc hay."** Lão quân gia hiển nhiên là không quen nhìn ta ăn không ngồi rồi, phỏng chừng là những lời đồn tối hôm qua

lão cũng đã nghe qua.

Lòng ta rất bất đắc dĩ, phải biết rằng so với chiến trường biên quan, thì võ quan trong kinh làm chuyện gì cũng là phí thời gian.

Ta bắt đầu có chút nhớ nhung cớ hiệu phần phạt trong gió lạnh cắt da cắt thịt trên tường thành cao cao ở Lâm Sương. Cúi mi giấu cảm xúc này vào, ta nói: **"Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì chắc đầu xuân là ta lại phải đi. Mấy ngày nay toàn nghỉ ngơi thì không sao, nay bệ hạ gọi, phỏng chừng có ý là về sau không để ta rời kinh."**

Lão quân gia vừa nghĩ liền thông, cúi đầu thờ dài một tiếng.

Người đến truyền chỉ là Phúc công công bên người của Hoa Nam Bình, mặt tròn đáng người mượt mà, lúc nào cũng cười tùm tùm. Lão đọc xong thánh chỉ, liền tươi cười đầy mặt bảo ta đứng lên: **"Tiểu tướng quân, còn không tạ ơn?"**

Ta đàn ra lĩnh chỉ tạ ơn, trong lòng thầm chửi mẹ nó.

Hoa Nam Bình lệnh cưỡng chế ta tạm thay vị trí Trung Lang tướng, chinh đồn cấm quân.

Phúc công công thấy bộ dáng của ta thì cực kỳ hòa ái mà trấn an ta: **"Tiểu tướng quân đừng buồn, bệ hạ nói, chức vụ cấm quân chỉ là tạm thay. Ngày nào đó nếu tiểu tướng quân muốn ra sa trường giữ gìn biên cương, vẫn tùy người."**

Ta bị lão nhìn thấu nỗi lòng, vò đầu cười ngây ngô.

Phúc công công nhìn ta, nụ cười trên mặt càng rõ. **"A, lão nô chính là nhìn tiểu tướng quân từ đứa trẻ choai choai lớn lên thành đại cô nương, bây giờ lão nô chứng kiến thật ra không được dễ chịu cho lắm. Tâm can lão nô đúng là quặn thắt a."**

Ta vì thế cũng không giấu giếm lão, **"Công công cũng biết, tính cách này của ta vẫn thích hợp với nơi biên quan hơn, Trường An này không thích hợp với ta. Bên trong cấm quân, nước đục lấm, không cẩn thận sẽ không biết chọc vào ai. Cha ta hiện tại cũng lười thu dọn cục diện rối rắm của ta, mà bản thân ta, lại ghét chuyện động não kia."**

"Tiểu tướng quân có bao nhiêu thông minh, lão nô cũng không phải không hiểu được, chỉ sợ là thờ ơ với loại chuyện cần động não này thôi." Phúc công công nói.

Ta thờ dài: **"Công công anh minh."**

"Được rồi được rồi, tiểu tướng quân cũng chớ có ở đây nói những lời dễ nghe với lão nô nữa, bệ hạ ra lệnh cưỡng chế tiểu tướng quân hôm nay nhất định phải đi nhậm chức, cho nên ngài vẫn nên sớm bắt đầu thu dọn nhanh chút đi thôi." Phúc công công cười tùm tùm nói, sau đó xoay người rời đi. Triệu Thanh Y đi theo sau lão đưa lão xuất môn.

Ta ủ rũ theo sát cha ta báo cáo tình huống, cha ta nghe xong không nói thêm gì, chỉ dặn dò ta vài câu là không được lỗ mãng, liền an tâm thoải mái bảo ta cút đi.

Đi tới cửa, Triệu Thanh Y đã thu thập bọc xong, dắt ngựa chờ ta. Ta đi ra cổng phủ, vươn tay nhận lấy dây cương, quay đầu nhìn thoáng qua. Cửa phủ chỉ có vài gã sai vặt cùng lão quân gia đi tiễn bước ta, thân ảnh ôn nhuận mình hòa kia không có xuất hiện. Ta có chút mất mát, sau đó vừa nghĩ, cũng thoải mái vài phần. Dù sao hãn đang giận ta, với cái tính kia của hãn, tóm lại là phải buồn bực ta vài ngày.

???

Phương pháp luyện binh của ta là di truyền từ cha, trong triều đình có rất nhiều văn nhân từng đánh giá hai cha con ta luyện binh quả thật rất tàn nhẫn. Lời này đến tai võ tướng đều nghe thành truyện cười, bình thường luyện binh không tàn nhẫn, chẳng lẽ chờ ra chiến trường thiếu tay thiếu chân mới hối hận sao? Hai cha con ta đều là từ nhỏ mặc ba cốn đả* trên chiến trường, lúc ta năm tuổi còn ngủ trong đồng xác chết, mới biết số mệnh binh sĩ có bao nhiêu mong manh.

(*Mặc ba cốn đả: Miêu tả việc làm khó khăn cùng với thái độ bất khuất)

Mấy năm trước ta từng ở cấm quân, chẳng qua binh lính khi đó đến bây giờ gần như đã thay đổi toàn bộ, một phần thì được thăng chức, một phần điều đến biên quan. Phần lớn những người thăng chức đều làm Bách phu trưởng trong cấm vệ quân, cho nên đa số đều biết ta, nghe nói ta đến đảm nhiệm chức Trung Lang tướng, cả đám đều sợ tới kinh hồn bạt vía.

Chúng binh lính bên dưới đều run bần bật nhìn ta, ta cũng thấy khá có lỗi. Đại Hoa có ít nữ tướng hỗn đến loại tình trạng này như ta, bằng vào tên đã có thể làm cho binh lính bên dưới tâm sinh sợ hãi.

Ta đứng ở trên đài trảm mộc nửa ngày, binh lính đằng trước bắt đầu nâng mắt lên đánh giá ta, sau đó cùng binh lính phía sau khẽ thì thầm to nhỏ. Thính lực ta tốt, bọn họ nghị luận ta đều nghe rõ, **"Xem ra Triệu tướng quân cũng không đáng sợ lắm."**

"Người nói không phải Bách phu trưởng hù dọa chúng ta chứ."

"Ha, người xem Bách phu trưởng bên kia, giống như con gấu sắp tè ra quần."

"Bách phu trưởng sợ ả đàn bà tới mức tè ra quần, ha ha."

"Phổng chừng Triệu tướng quân cũng dựa vào cha ả mới lúi được đến vị trí này."

"Có lý, có lý."

"Nói bừa cái gì đó, tiểu Triệu tướng quân mười bốn tuổi mang binh đánh giặc. Lúc nàng dẫn binh đánh Nam Chiếu đến thất bại thảm hại phải dâng thư cầu hòa, các người không chừng đang ở nơi nào đó tiểu tiện cùng bùm ẩy!"

Khó có được người thay ta chỉ trích, ta nhìn về hướng đó, kinh ngạc phát hiện không ngờ lại là Kha Cừu.

Ta nhủ mầy, chẳng trách hồi phủ vẫn không thấy bóng dáng Kha Cừu, ta cứ nghĩ hán đang chơi đùa âm ỉ ở nơi nào đó, làm sao nghĩ đến hán không ngờ lại vào cấm quân. Hơn nữa nghe hán phát biểu rõ ràng, làn da trắng nõn cũng bị phơi nắng đến đen bóng, tuyệt đối không giống kiểu môi hồng răng trắng thiếu niên nhu nhược mang chút bệnh trạng đi theo ta hồi phủ trước kia. Ta nhất thời kinh ngạc, có phần không dám thừa nhận.

Hán thấy ta nhìn hán, liền lộ ra một nụ cười xán lạn như ánh mặt trời.

Ta hơi gật đầu, Kha Cừu có chút thất vọng bĩu miệng.

Ta cầm lấy bội kiếm bên hông gõ gõ cây cột trên đài, cắt ngang tiếng thảo luận ong ong phía dưới, cười tùm tùm bắt đầu nói.

Giống như trước kia, ban bố nhật trình huấn luyện xuống dưới, mọi người đều là bộ dạng trông thấy quý, không thể tin, nghĩ rằng mình nghe nhầm. Duy chỉ có Bách phu trưởng, Thiên phu trưởng đã từng theo ta là cắn tay áo im lặng phun lệ, biểu cảm quả đúng là như vậy.

Ta không muốn nhiều lời, chỉ mỉm cười nói: **"Kế hoạch này bắt đầu chấp hành từ ngày mai, nghe rõ rồi chứ?"**

Phía dưới lại ong ong một trận hỗn loạn, chỉ có vài tiếng đáp trả.

Ta vẫn cười yếu ớt nói: **"Vừa rồi không trả lời, phía bên dưới đến chỗ quân pháp lĩnh mười quân côn, do Bách phu trưởng phụ trách, thiếu một người Bách phu trưởng bổ sung vào."**

Phía dưới im lặng vài phần.

"Ta đương nhiên không biết ai không trả lời, nhưng ta biết ai trả lời." Ta biết cái tính của bọn họ, bọn họ cảm thấy ta chỉ hù dọa bọn họ một chút, rất có thể lợi dụng sơ hở, **"Quân lệnh như núi, mệnh lệnh của ta không nói lần thứ hai. Những kẻ nghi ngờ, phản bác, coi nhẹ, quân pháp xử trí."**

Nụ cười trên mặt của ta không giảm nói, **"Tính ta ra sao, các người có thể tự mình đi hỏi Bách phu trưởng, Thiên phu trưởng của các người, lại tự mình dự tính cái giá mượn gió bẻ măng từ chỗ ta."**

Đám binh lính từ sau khi nghe được tin tân nhậm Trung Lang tướng đi nhậm chức vẫn luôn khẩn trương đến ăn không vô ngủ không được, hiện tại nhóm người này cũng sắc mặt trắng bệch đầu ứa mồ hôi, đương nhiên cũng có nhóm Thiên phu trưởng vẫn hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng. Sau đó bọn họ nhìn lẫn nhau, rốt cuộc cũng không dám xao động nữa.

Giờ phút này phía dưới im lặng đến nỗi chỉ có thể nghe được tiếng ma sát rất nhỏ của gió lạnh thổi phải áo giáp.

Ta vừa lòng gật đầu.

Lần này thuận lợi hơn so với lần trước, phải biết rằng lần trước đến cấm quân, vẫn là ta tự tay cầm đao làm thịt vài kẻ cầm đầu con dòng cháu giống không nghe quân lệnh, lúc này mới ổn định.

???

Ngày hôm sau đi vào quân doanh cấm quân, sau khi huấn luyện kết thúc, ta mang theo vài binh lính cưỡi ngựa lập tức đến phủ đệ Đồ Nhân của Hộ bộ thượng thư Tô Thiếu Ngân.

Tô Thiếu Ngân có tiếng keo kiệt, bạc vào tay lão muốn lấy ra quả thực phải tốn không ít công sức. Quân lương hàng năm và cung cấp đều kéo dài đến cuối ngày, nếu không tuyệt đối không cho. Nhưng lão lại là cừu cừu của đương kim bệ hạ, cho nên không ai có thể làm gì lão. Cha ta xưa nay rất không kiên nhẫn giao tiếp với lão.

Ta đem dây cương đưa cho binh lính phía sau, đi đến hướng quán gia của Tô phủ báo tên, hán lập tức dẫn ta vào.

Tối qua ta tra xét sổ sách của cấm quân, giật mình phát hiện không ngờ còn lại mấy ngàn ngân lượng. Cấm quân ba vạn người ăn không đến vài ngày là hết sạch, nếu như vậy đến cuối tháng sẽ chờ ăn trầu nuốt rau sao. Ta biết binh lính ăn không đủ no ăn không ngon, huấn luyện sẽ không có hiệu quả. Trái lo phải nghĩ, ta quyết định trước tiên sẽ đến Hộ bộ giữ bạc. Theo ta được biết, hàng tháng Hộ bộ cung cấp cho cấm quân rất dày, có thể chi ra, là có thể miễn cho ba vạn binh lính bị đói. Cái chính là lão quý Tô Thiếu Ngân keo kiệt này, không chừng sẽ làm gì đó để làm khó người ta!

Ta thở sâu một hơi đi vào đại sảnh, dù sao cũng không hề gì, người như ta ưu điểm lớn nhất, chính là da mặt đủ dày. Ông đây quấy rầy lão mười ngày,

không tin lão vẫn chết sống kiên quyết không chịu mở miệng. Nếu không cứu, ta liền thượng ngựa tiền cáo trạng Tô Thiếu Ngân lão đề ta đối bụng huân binh! = =

Dù sao ta vẫn rất vô sỉ, như thế không chỉ một hai lần.

Ta trầm nghĩ, sau đó cười nhe răng với thằng cha đang ngồi nhàn nhã phẩm trà trong đại sảnh.

Qua thời gian một chén trà nhỏ, ta quả nhiên bị Tô Thiếu Ngân chộp lấy cái chổi đuổi ra. Đối mặt với cái cổng đóng kín, ta trơ tráo gân cổ hô to vào bên trong: **"Tô thượng thư, ngày mai ta lại đến, nghìn vạn ngài phải chuẩn bị tốt nha."**

Ta xoay người chuẩn bị rời đi, bất ngờ phát hiện ở cổng có một hàng người dài, Phúc công công mặc tranh phục gia phó bình thường, đang cười như không cười nhìn ta. Phía sau Phúc công công là mấy tên ngự tiền thị vệ nhìn quen mắt, mấy tên lính mã ta mang đến thì đang quỳ trên mặt đất, hướng về phía trước liếc mắt nhìn trộm người kia.

Người nọ đưa lưng về phía ta, mặc bộ trường bào màu thiên thanh, góc tay áo được thêu khéo léo, mái tóc đen dùng trâm ngọc búi lại, phần áo choàng theo gió hơi lay động, mơ hồ hình như có ánh sáng lưu động.

Hắn nâng tay lên lại buông xuống bên người, dường như muốn chạm vào cái gì đó. Ta bước lên hai bước mới thấy rõ tình huống, liền kích động không kịp hành lễ, nhanh chóng mở miệng ngăn hắn lại: **"Bệ hạ không thể, ngựa của thần rất hung, nó cắn người!"**

Hắn liếc mắt im lặng nhìn ta, nâng tay xoa xoa mặt con ngựa.

Kỳ quái là nó không hề xao động, giống như đã nhận ra hắn. Nó hưởng thụ phì phì mũi hai cái, sau đó chân chó mà cọ cọ vào lòng bàn tay hắn, sau đó lại bước lên phía trước hai bước, cạ cạ móng, ta biết đây là nó tưởng người này dẫn nó đi dạo vòng quanh.

Khỏe miệng ta giật giật, gọi tên nó quát bảo nó dừng lại, **"Hoa Bình!"**

Hoa Bình hung hăng phì lên hai tiếng trong mũi, sau đó ngoan ngoãn lui về phía sau.

Nhưng mà Hoa Nam Bình lại lảng lảng đứng tại chỗ, thông thả thu tay về, xoay người nhìn ta, trong đôi mắt màu hổ phách hết sức kiềm chế sự vui vẻ, giống như sợi châu bị chặt đứt bắn tung toé, lấp lánh đầy màu sắc. Ngũ quan của hắn vốn xuất chúng kinh diễm, thần thái giờ phút này lại càng làm cho người ta si mê đến lạc mất ba hồn bảy vía.

Ta sừng sốt một lát, chậm chạp lấy lại tinh thần quỳ xuống hành lễ.

Ta nhìn thấy ngón tay hắn buông thõng bên người run lên, nắm thành quyền đầu, độ mạnh yếu kia dường như muốn bóp nát bàn tay.

Hắn gọi ta đứng lên, nhột nhạt kéo ra một nụ cười cười, ánh sáng trong đôi mắt đã âm đạm xuống. Tiếp theo hắn dùng thanh âm mà chỉ có hai chúng ta mới có thể nghe được: **"Ta nghĩ nàng cũng nghĩ tới nó."**

Ta không hiểu ra sao, ôm quyền nói: **"Thần không biết phải nói chuyện gì."**

Hoa Bình vẫn đứng ở nơi cách hắn hai bước, không cam lòng mà cạ chân. Hắn vỗ vỗ hai má trấn an nó, sau đó quay đầu lại nhìn ta, thanh âm mềm nhẹ cực hạn, thần thái trên mặt dường như đang nhớ lại hồi ức hạnh phúc. Nhưng sâu trong đôi mắt màu hổ phách, lại không kiềm nén được chua xót.

"Năm đó lúc nàng còn nhỏ, thích gọi ta làm ——" Hắn dừng lại một chút, đóng mi mắt, không tiếp tục nói nữa, **"Đều là chuyện cũ, không đề cập tới cũng được."**

Ta nghe hắn nói như thế, cũng không dám ngóng cuồng hỏi thăm, chỉ có thể kiềm chế lòng hiếu kỳ xuống, chờ mười ngày nữa hồi phủ sẽ hỏi cha ta.

Ta ôm quyền nói: **"Vi thần cáo lui."**

Hắn phát tay áo, sau đó ra hiệu cho Phúc công công đi gõ cửa phủ của Tô Thiếu Ngân.

Ta kéo Hoa Bình đang tức giận bất bình qua, thúc ngựa rời đi.

Ngồi trên lưng ngựa, cảm giác hoảng hốt vì có một giọng nói nhỏ tuổi đang vui vẻ gọi bên tai ta: **"Bình, Bình, Hoa Bình, Đại Hoa Bình!"** Thanh âm kia dường như cách thời không rất xa truyền đến, ồn ào khiến đầu ta đau nhức.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Thông báo của Như Ngọc

Ngày hôm sau ta vào triều, hơi hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy Giang Hành Tri cả người quan bào màu đỏ, đứng ở nơi cách ta vài bước, cụp nửa mắt cẩn thận nghe nội dung triều nghị.

Sáng sớm vào triều ta đều nhìn hần rồi muốn nói lại thôi, đáng kinh ngạc là hần lại không có một chút cảm giác như có mũi nhọn ở lưng, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn ta một cái cũng không. Trong lòng chua xót lợi hại, ta một chữ lâm triều cũng không nghe vào. Kết quả lúc sắp bãi triều, ta bị Hoa Nam Bình răn dạy một lúc. Hần nói ta triều nghị không tập trung, không có tinh thần tự giác. Cuối cùng hần cau mày, phạt ta một tháng bổng lộc.

Cho dù như vậy, Giang Hành Tri vẫn không thèm liếc mắt nhìn ta.

Quả thực không chịu được sự giày vò, sau khi hạ triều ta liền tìm cơ trở về phủ. Cha ta đang ở cùng vài đồ hữu chơi mạt chược, lúc ta đi vào thính an, trong phòng ồn ào tiếng cười vui vẻ. Ta thấy sắc mặt cha ta mấy ngày nay đỏ ửng, người cũng béo trắng vài phần, cảm thấy ông già hơi vô tâm vô phách. Chỉ có điều thấy ông sống thoải mái, trong lòng ta cũng dễ chịu nhiều.

Cha ta thấy ta về, vuốt mạt chược toàn tâm toàn ý nói với ta: **"Tiểu tử Trần Lưu Danh kia vài ngày trước có gửi đến cho ngươi một phong thơ, ta cất ở trên bàn trong thư phòng, ngươi lần này trở về nhớ lấy đi."**

Ta dạ một tiếng, ông đã đẩy bài thắng, hết sức phấn khởi đòi bạc những người khác.

Ta không quấy rầy ông nữa, liền ra ngoài bảo Triệu Khả đến thư phòng mang thư tới cho ta. Ta đi dạo xung quanh xem có thể gặp được Giang Hành Tri để giải thích rõ ràng hiểu lầm hay không.

Quả nhiên, mới vừa đi hai bước, liền nhìn thấy cảnh tượng hần vội vàng nhìn như không thấy mà đi ngang qua ta. Ta rút cuộc nhìn không được đưa tay kéo tay áo hần lại.

Hần thân nhiên nhú mày, trong thanh âm không có một tí cảm tình, **"Buông ra."**

Ta nghiêng đầu không vui nhìn hần bày ra khuôn mặt không biểu tình, một chút bóng dáng quen thuộc của Giang Hành Tri trước kia cũng không có, lãnh đạm như một người khác, ta thì thầm **"Không để, buông ra huynh lại không để ý tới ta."**

"Triệu Như Ngọc, ta nói, buông ra." Hần kéo tay áo.

Ta hung hăng quay đầu lại, nâng cằm quật cường nói với hần, **"Ta đã nói là ta không buông, ta biết huynh giận cái gì! Đó cũng không phải là lỗi của ta, ta căn bản không biết hần làm một cái dấu trên cổ của ta. Ta đùa giỡn muội muội của hần, cho nên hần ngấm ngấm hại ta. Huynh còn bị hần dắt mũi đi, tức giận một trận với ta, ta... Ta ——"**

Hần thoáng bình tĩnh trở lại, nhìn vào mắt ta, dường như có thể thấy cả linh hồn, hần nhẹ giọng hỏi, **"Nàng để ý đến cảm nhận của ta?"**

Ta lập tức giống mèo bị giẫm trúng đuôi, dựng hết lông toan thân lên, **"Ta không thèm để ý, ta không hề để ý đâu!"**

Triệu Thanh Y rút cuộc không nghe tiếp được nữa, tiến lên khuyên: **"Công tử, người tha thứ cho tiểu thư đi. Tiểu thư đáng thương bây giờ ở chỗ cấm quân, mỗi ngày phí sức phí công. Ban ngày hơi chút rảnh rỗi là bắt đầu thất thần nôn nóng, sợ người vẫn còn giận nàng. Buổi tối lại lăn qua lộn lại ngủ không yên... Tiểu thư nàng, là thật sự để ý người."**

Ta cảm giác có một làn khói từ đỉnh đầu bốc lên, xông mặt đỏ bừng, liền nhanh chóng vẫy tay ngăn Triệu Thanh Y lại, **"Triệu Thanh Y ngươi câm miệng cho ta, ta làm gì có... Dù sao người cũng câm miệng cho ta, người nói thêm một câu nữa ta sẽ đi đào nữ nhi hồng trong viện của người."**

Triệu Thanh Y bắt đầu đi lắc đầu, **"Tiểu thư, đây không phải lúc thẹn thùng. Có gì cần nói lúc này hãy nói ra, đừng chôn ở trong bụng. Nếu không về sau người sẽ hối hận."**

Giang Hành Tri nhẹ nhàng gật đầu, nói: **"Ta biết rồi, Thanh Y người đi đổi vị trí chôn nữ nhi hồng của người đi, ta với A Ngọc, từ từ nói chuyện."**

Khẩu khí của hần khôi phục sự ôn hòa như xưa, nhưng mà bốn chữ "từ từ nói chuyện" lại giống như cắn răng nói ra.

Ta không khỏi có chút không yên nhìn hần.

Triệu Thanh Y ôm quyền, sau đó nhanh như chớp chạy về sân chôn nữ nhi hồng lần nữa.

Giang Hành Tri rũ mắt vuốt tay áo bị ta nắm nhăn như lá khô, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào mắt ta. Trong lòng ta căng thẳng, lui về phía sau từng bước.

"Triệu Như Ngọc, ta lại hỏi nàng một lần nữa, nàng có để ý đến cảm nhận của ta?"

Khẩu khí này của hần, càng như tham quan ở Ngự Sứ đài chất vấn!...

Lần này không có Triệu Thanh Y thay ta trả lời, ta cảm giác mấy chữ kia lấp kín yết hầu của ta, giống nghẹn khúc xương vậy. Vừa nghĩ đến những lời đó mà nói ra, mặt ta như bị thiêu cháy.

Ta lẩm bẩm nói: **"Huynh cũng không phải không biết, ta chính là một người thô thiển..."**

"Ta chỉ hỏi nàng một lần cuối cùng, nàng có để ý đến cảm nhận của ta?" Trên mặt hấn rõ ràng viết là thẳng thắn được khoan dung, kháng cự bị trừng phạt.

Hồn nhật, càng như tham quan thăm vấn... T_T

Ta cúi đầu, thở sâu một hơi, nam tử hán đại trượng phu, dám yêu dám đảm đương.

Ngẩng đầu nhìn hấn, giọng run run nói, **"Từ khi huynh vào cửa Quân phủ, ta ngay cả tiền riêng cũng chưa giữ qua. Huynh không thích ta ra ngoài uống rượu, nhưng ta đặc biệt nghiện rượu, cho nên ta muốn uống rượu đều là tự mình trốn ở phòng cha ta uống trộm. Ta biết huynh vì chuyện hai năm trước ta đoạt huynh hôn phủ rất có thể vẫn còn oán giận ta, sợ huynh ở Quân phủ sẽ cảm thấy không được tự nhiên, nên bảo người của phủ đốc hết toàn lực đối xử tốt với huynh."**

Nói nói tới đây, ta dừng một chút, môi run run, bỗng nhiên phát hiện một câu mẩu chốt vẫn chưa nói ra được.

"Ta..."

Rốt cuộc thô lộ cùng nam nhân với thô lộ cùng nữ nhân không hề giống nhau, lúc ta thô lộ cùng nữ nhân đâu có gặp loại cổ chai này. Tự nghĩ mình là thẳng đàn ông theo lý thường phải nên quyết chí tiến lên, hơn nữa nhìn cô nương mặt đỏ ửng vì bị ta thô lộ ta cũng rất tự hào. Mà thô lộ cùng nam nhân —— nhìn hai tròng mắt đông lạnh của hấn, trên mặt giống như kết một tầng sương lạnh, kiểu biểu tình kinh điển của Ngự Sử đại phu, ta không thốt nên lời.

"A Ngọc." Trên mặt hấn rốt cuộc cũng chịu lộ ra nụ cười rõ nhạt, nhẹ nhàng gọi tên ta.

Ta ngẩng đầu nhìn hấn.

"A Ngọc, ta yêu nàng, lời này, thật sự không giả dối."

Trên hành lang gió thổi rất lạnh, ta sững sờ nhìn hấn, đực ra một lúc.

Ngoài hành lang là cây mai mà mẹ ta tự tay trồng, cành vôi vào trong hành lang, hoa mai mơ hồ lay động. Cành mai kia lồng vào nhau làm nổi bật phía sau hấn, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt rất đẹp. Mngoài hành lang lại bắt đầu thổi tuyết, hoa tuyết nhỏ vụn rơi trên bả vai và tóc hấn.

Ta không biết nên trả lời như thế nào, vì thế chỉ trầm mặc mà chống đỡ.

"Ngày ấy ở Lâm Sương, ta tìm được nàng trong tửu quán. Nàng uống say không còn biết gì, nàng nói ta không thương nàng." Hấn nghiêng nghiêng đầu, nhìn ta, lộ ra một nụ cười phiền muộn, **"Nàng nói cũng đúng, khi đó mục đích của ta quả thật không đơn thuần. Động cơ không đơn thuần là thật, nhưng tình cảm lại là thật, chỉ là nàng quá cảnh giác, không chịu tin."**

"Chuyện khi nào, hay là huynh nhắc lại cho ta đi, ta... Ta không nhớ rõ." Ta kích động lắc đầu, gió lạnh cuộn bông tuyết vào cổ áo, tay áo thấp của ta. Ta lạnh đến rứt cổ.

Giang Hành Tri cởi áo choàng, khoác lên vai ta, **"Lúc thượng triều nhìn nàng ăn mặc phong phanh, vốn định bảo Triệu Khả đưa qua cho nàng, nhưng nàng lại tự mình đến đây."**

Gió lạnh bị ngăn khỏi người mình, ta ấm lên vài phần, nhẹ giọng nói, **"Cảm ơn."**

"A Ngọc, hai năm, ta lại hỏi nàng. Hai năm qua, nàng đối với ta thật sự không có một chút tình yêu nam nữ sao?" Hấn vừa tháo dây áo trên cổ cho ta, cau mày hỏi.

Ta cúi đầu nở nụ cười.

"Nàng lại cười cái gì?"

"Nếu ta đối với công tử không có ham muốn trong lòng, thì vì sao hai năm trước lại đánh huynh một gậy rồi đoạt vào phủ?" Ta ai thán một tiếng, nói, **"Triệu Như Ngọc muốn Giang Hành Tri, việc này hai năm trước toàn bộ thành Trường An đều biết rõ, vì sao chỉ mình huynh không hay biết gì."**

Nhận thấy ngón tay hấn dừng lại chỗ dấu ấn mà Hoa Nam Bình lưu lại, ta sợ hấn lại để tâm vào chuyện vụn vặt, liền nhanh chóng dời lực chú ý của hấn, **"Nếu không, ngày nào đó huynh đi trên đường, ta lại đoạt huynh lần nữa?"**

"Hồ đồ." Hấn quát bảo ta ngưng lại, ngón tay dời đi sửa lại cổ áo cho ta.

Ta theo dõi bên mặt nghiêm túc của hấn, phượng mắt phượng nhếch lên lông mi cong vút, trên mặt vẫn là nụ cười dịu dàng. Lòng ta tiếp tục rung động, ghé sát đầu bên lỗ tai hấn, nhẹ nhàng nói: **"Công tử, ta thích huynh."**

Bàn tay đang phủi tuyết trên áo ta của Giang Hành Tri hơi run lên, lập tức ôm ta vào lòng, lực đạo vẫn lớn làm cho ta gần như thở không nổi.

Ta nằm trên vai hắn, nghe hắn thấp giọng ôn hòa gọi tên ta. Nhìn hoa mai bay ngoài hành lang, ta thất thần, lại mơ hồ thấy được khuôn mặt không rõ của thiếu niên bị ta đè lẫn lộn ở trong tuyết ngày bé, hung hăng uy hiếp hắn: **"Nói mau, nói người thích ta."**

Hình như nhớ ra năm đó tuyết bay mù trời, mai hương bị cắt.

???

Ta dắt ngựa cùng Triệu Thanh Y ra khỏi cửa, Triệu Thanh Y không biết đã chôn nữ nhi hồng ở trong cái hồ nào đó mà ta không biết, nay thần thái nhìn ta đều là vênh vào tự đắc.

Giang Hành Tri đối với lựa chọn ở tại quán doanh của ta tỏ vẻ rất là khó hiểu, nhưng cũng không can thiệp quá nhiều. Hắn dặn dò ta chăm sóc thân thể của mình, uy hiếp rằng lúc đi ngang qua sẽ vào nhìn ta, ra lệnh cường chế ta không được cùng một đám vây cánh của quan lớn đánh nhau, so đầu.

Sau khi ta nghe xong liền không cho là đúng, quán doanh cấm quân với Ngự Sử đài, một cái ở thành Đông Trường An một cái ở thành Tây Trường An, hắn muốn đi ngang qua thể nào cũng phải di chuyển hơn nửa cái thành Trường An.

Ta vừa dắt ngựa đi được vài bước, còn chưa ra cửa phủ, Triệu Khả liền vội vã chạy tới, thở hồng hộc đem một phong thư nhét vào tay ta, nói: **"Tiểu thư, người quên này."**

Ta lúc thể này mới nhớ ra cha ta từng nhắc về lá thư này của Trần Lưu Danh, thư có dấu đã mở, phòng chừng là cha ta xem qua. Ta rút giấy viết thư ra, bên trong là bộ phòng đồ, là ta trước khi đã dặn Trần Lưu Danh làm, xem ra hắn đã hoàn thành.

Ta đưa tay xoa phong thư, nói, **"Thư này ngoài cha ta, còn có ai xem qua chưa?"**

Triệu Khả kinh ngạc nhìn ta, **"Việc này làm sao mà biết, phải biết rằng thư phòng luôn không cho người ngoài tiến vào. Ngoài lão gia,... Chỉ có thể là công tử."**

Ta cúi mi nghĩ nghĩ, nói: **"Viết phong thư nhắc Trần Lưu Danh, sửa lại bố trí ban đầu của ta, bộ phòng một lần nữa."**

Triệu Khả hơi không đồng ý, nhưng vẫn đáp ứng. Sau đó muốn nói lại thôi nhìn ta, dường như muốn nói gì đó.

Ta ra hiệu bảo cô nàng cứ nói đừng ngại.

"Tiểu thư, người như vậy quả thực làm cho người ta lạnh thấu tim, công tử là phu quân của người, người thậm chí hoài nghi công tử sẽ tiết lộ bộ phòng quân sự quý giá của người sao?" Triệu Khả rầu rĩ nói.

Cô nàng từ nhỏ vẫn bị Trần lão quân sư nuôi như con gái, quen ăn nói thẳng thắn, không giấu được trong lòng.

Ta chỉ có thể cười nói: **"Người đây là trách ta đa nghi, việc này nghe qua quả thật khiến người ta thất vọng đau khổ vài phần. Nhưng không phải ta hoài nghi công tử, đây là quy củ của Triệu gia."**

Triệu Khả chỉ thờ dài, Triệu Thanh Y trái lại hòa theo ta hai câu, **"Ta năm đó đi theo lão gia, lão gia cũng như vậy."**

Triệu Khả vẫn mang vẻ mặt không tình nguyện, bữu miệng lầm bầm rất là bất mãn.

Ta bất đắc dĩ, **"Quy củ trong quân đội không thể phá, người nói với Trần Lưu Danh, ý thì vẫn vậy, nhưng ít nhất phải có cái biến nhỏ."**

Triệu Khả lúc thể này mới mặt mày hớn hờ đáp ứng, xoay người đi về.

Ta dắt ngựa rời Quân phủ, Triệu Thanh Y rồi rắm cau mày quay đầu, nói với ta: **"Tôi cuối cùng vẫn cảm thấy hình như có chuyện sắp xảy ra."**

Ta cũng không quay đầu lại, xoay người lên ngựa, nhàn nhàn nói tiếp: **"Ta nhớ rõ lần trước lúc người nói lời này, ta liền mất tích nửa năm không tin tức, Triệu miệng quạ."**

Triệu Thanh Y cuống quýt đuổi theo ta, **"Aizz, tiểu thư, cô đừng mỉa tôi, tôi nghiêm túc mà."**

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Tiểu Thất bộ hạ say rượu

Về Trường An đã gần một tháng, hôm nay sắp đến cuối năm, cha ta thúc giục ta vài lần, ta rút cuộc cũng tính chuẩn bị thu dọn một chút về nhà ăn tết.

Kha Cữu thu thập cái bọc nhỏ đi theo phía sau ta, quần quít lấy ta cùng ta trở về. Hắn nói trước khi ta bị tiền đề phải đi Lâm Sương, Cổ Phán Hề đã giúp hắn xem yết hầu, kê thuốc, sau đó không ngờ lại tốt lên. Hắn hết sức phấn khởi theo sát ta khen Cổ Phán Hề đúng là một thần y, vì thế ta hơi hốt nói cho hắn, "**Phán Hề thật ra xuất thân là một thú y, duy chỉ hắn có thể xem được bệnh của người, có lẽ không phải ngẫu nhiên đâu.**"

Kha Cữu sừng sốt hồi lâu, mới phản ứng lại, giương nanh múa vuốt muốn cào ta, liền bị Triệu Thanh Y túm cổ áo kéo qua một bên.

Trở lại quý phủ, câu đối xuân ở cửa đã dán xong, đồ rực. Triệu Khả ở cửa phủ chờ ta, thấy ta trở về cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, "**Tiểu thư người nhanh chút, công tử chờ người đã nửa ngày, cung yến trong cung tối nay sắp bắt đầu.**"

Cô nàng nhìn thấy Kha Cữu đi sau ta, "**Ha, Kha tiểu tử người cũng đã trở lại, nhanh xuống bếp làm sủi cảo cho bà đây đi, thiếu một gói đêm nay không cho người ăn cơm!**"

Kha Cữu không cam lòng không muốn vào cửa, ta thuận miệng hỏi, "**Tiểu tử Kha Cữu này làm sao lại có thể đến cấm quân, hẳn là vì nguồn cung cấp lính bên kia không đủ nên bị cha ta ngược đãi, mới nhét hắn vào sao?**"

Triệu Khả nghe xong, hai mắt lấp lánh nói, "**Lão gia mau tới hành hạ tôi đi, lão gia mau đưa tôi vào cấm quân đi.**"

Triệu Thanh Y không để ý tới Triệu Khả phát điên, trực tiếp giải thích, "**Quân lương cấm quân hậu hĩnh, đãi ngộ tốt phúc lợi tốt, muốn đi vào cũng phải dựa vào quan hệ.**"

"**Cái đó thì ta biết, nhưng cấm quân thường chỉ tuyển nhận tráng đinh, Kha Cữu kia thể chất như rau mầm..**" Ta lắc lắc đầu.

Kha Cữu hiện tại tuy rằng so với lúc ta vừa mang hắn về đã khỏe hơn rất nhiều, nhưng vẫn mỏng manh đến nỗi một trận gió cũng có thể thổi cho lão đảo. Hơn nữa khuôn mặt trắng kia, ở trong cấm quân không bị bắt nạt mới là lạ.

"**Lão gia tự nhiên có tính toán của người, tiểu thư đừng nghĩ nhiều. Huống hồ hiện tại Kha Cữu nhìn rất có sức sống. Trước đó vài ngày, lúc tiểu thư chưa về hắn lên đến phòng em nằng chửi em một hồi, về nhanh mồm nhanh miệng đó, thật sự là thích thú tràn trề.**" Triệu Khả nắm hai tay thành đấm, vẻ mặt hưởng thụ.

Ta giật giật khoe miệng, "**Ta còn phải đi thay quần áo, sắp trễ cung yến rồi.**"

"**Được ạ, đúng rồi, tối nay tiểu thư để Kha Cữu theo người tiến cung đi, lão nương của Triệu Thanh Y đêm nay muốn gặp huynh ấy, huynh ấy phỏng chừng không đi được.**"

Triệu Thanh Y ngậm ngốc ở tại chỗ: "**Sao mẹ ta không nói với ta?**"

"**Nói để huynh có thời gian trốn à?**" Triệu Khả nháy mắt nhìn hắn, "**Lão thái thái dặn, hôm nay cho dù thiếu tay thiếu chân, cũng phải trói huynh về gặp bà.**"

Triệu Thanh Y khẩu bất trạch ngôn*, "**Người... Các người đây là bức lương vi xương**.**"

(*khẩu bất trạch ngôn: lời nói không có sự chuẩn bị, suy xét.)

(**bức lương vi xương: Bức con gái nhà lành phải chôn thân trong kiếp xương ca vô loài.)

???

Lúc ta và Giang Hành Tri sóng vai tiến vào cung yến được cử hành tại Vĩnh Thọ cung, quần thần đã đến đông đủ, đang chúc tết nhau. Không khí rất là tốt lành và náo nhiệt.

Bởi vì loại cung yến này có thể mang theo vợ con, cho nên trong Vĩnh Thọ cung oanh ca yến hát không khí tươi trẻ vài phần. Bệ hạ tuổi còn trẻ lại chưa đại hôn, thậm chí hậu cung rộng tuếch ngay cả một phi tử cũng không có. Cho nên chỉ cần trong nhà có nữ nhi, thì nữ nhi của đại thần đều trang điểm xinh đẹp, hy vọng có thể được đến thân lai.

Ta thấy một nữ quan bình thường cũng tính là quen với ta đang ngồi ở vị trí trên, hùng hổ răn dạy trượng phu của nàng. Trượng phu cô nàng tính tình dễ bảo, ủy khuất liền vò tay áo, sau đó rót cho cô nàng một chén nước để cô nàng uống giải khát tiếp tục dạy hắn.

Ta đi đến, gọi: "**Đào Đào, đây là làm sao vậy, có buồn bức thế nào cũng để ra ngoài rồi nói, ngộ nhớ lát nữa bệ hạ vào, chụp cho cô cái tội làm ồn, vậy có gì tốt.**"

Ân Đào Đào bị người ta cắt ngang vốn có chút không kiên nhẫn, nhìn thấy là ta, con tức mới thu lại vài phần, nói, "**Nam nhân chết tiết này khiến ta tức chết, lão nương ta bên ngoài vừa vội vừa bận, hôm nay hắn ở trong phủ phá hủy thư phòng của ta, ngày mai lại phá phòng bếp của ta, ngày kia làm bể bình hoa cổ của ta, ta có thể không tức giận sao?!**"

Ta nhớ ra phu quân của Ân Đào Đào tên là Chiêu Nguyệt, là năm đó lúc cô nàng theo ta cùng đạo Địch Lạc lâu không quen nhìn hắn bị bắt nạt mới mua về, theo bên người vốn chỉ để sai vặt. Kết quả thường xuyên qua lại nảy sinh tình cảm. Hai người thành thân đã vài năm, Chiêu Nguyệt thường gặp rắc rối, Ân Đào Đào cũng thường xuyên nằng hấn, nhưng không ai thật sự có thể rời bỏ ai.

Ta khuyên, **"Huỳnh Ấy luôn sơ ý không cẩn thận, cũng không phải ngày một ngày hai, cô so đo làm gì."**

"Không nói không nói nữa, cũng Trạng nguyên phu quân nhà cô được nhất, tốt xấu gì cũng là người có tri thức, tính tình hoà nhã, thật hâm mộ quá hâm mộ nha." Ân Đào Đào ôm ngực, **"Aizzz... bực cả mình."**

Chiều Nguyệt luống cuống, nhanh chóng tiến lên đỡ lấy cô nàng, **"Nương tử, động thai khí."**

Ta kinh ngạc nhìn Ân Đào Đào, mặt cô nàng hơi sưng. Bởi vì quan bào rất phiền phức nên ta không nhìn ra, **"Chúc mừng chúc mừng."** Ta nói.

Ân Đào Đào thở dài: **"Ngộ nhớ theo tính của cha nó, vậy đứa nhỏ này vừa sinh ra ta liền cho nó chết đuối trong thùng nước tiểu."**

Chiều Nguyệt úy khuất túm tay áo.

"Cô với giang Ngự Sứ khi nào mới sinh một đứa nhỏ? Ôi chao, Chỉ có điều trong khoảng thời gian này thì không được. Nghe nói lại có chiến sự, không chừng cô còn phải ra tiền tuyến đánh giặc." Ân Đào Đào nói.

Ta nghe nói có chiến sự, lập tức vênh tai, vừa tính hỏi lại, thì thanh âm của Phúc công công bên kia đã vang lên, **"Hoàng đế bệ hạ giá lâm, công chúa điện hạ giá lâm."**

Ta chạy nhanh đến chỗ ngồi bên cạnh Giang Hành Tri, quỳ xuống, cùng người khác hành lễ vãn an.

Hoa Nam Bình mặc một lễ phục hoàng gia màu đỏ thắm, tóc dài búi gọn trong ngọc quan. Lễ phục màu đỏ chói lọi kia dưới ánh đèn cung đình được nhuộm đỏ tươi tuyệt đẹp, đáng người thon dài bước đi. Ta không dám ngừng đầu nhìn mặt hắn, bởi vì biết khuôn mặt kia đẹp quá mức, sợ bị nhiếp hồn đoạt phách.

Quả nhiên, ta nghe được tiếng hít không khí cùng tiếng hô kinh diễm nhỏ liên tiếp của các đại tiểu thư phía sau.

Đi theo sau hắn là công chúa điện hạ, vẫn không sợ cái lạnh mà lộ ra nửa bộ ngực. Cô nàng đi qua trước mặt ta còn cố ý dừng lại một chút, nhỏ giọng hừ lạnh với ta, nói, **"Chờ xem!"**

Phòng chừng là cô nàng đã ghi tạc mối hận vì ta mà bị Hoa Nam Bình bắt đóng cửa kiểm điểm.

Hoa Nam Bình đi đến bàn, trầm giọng nói: **"Chúng ái khanh bình thân, an vị đi."**

"Thần tạ ơn bệ hạ."

Trình tự tiếp theo vẫn giống những năm trước, cầu năm sau mưa thuận gió hoà quốc thái dân an. Ta nhàm chán đợi rất lâu, Hoa Nam Bình mới tuyên bố khai yến. Các đại thần dựa theo thứ tự quan chức bắt đầu kính rượu Hoa Nam Bình, ta quên bèn mất ta là thay cha ta đến, lượt kính rượu trước vài người. Lúc Giang Hành Tri nhắc nhở ta tiến lên, ta còn đương nhìn vũ nữ eo nhỏ nhảy múa chưa phục hồi lại tinh thần.

Tay được nhét cho chén rượu rồi đẩy lên, ta sững sờ đứng trước mặt hắn, vớ vết đầy bụng vẫn không tìm ra trợ từ nào cả, vì thế vô vị nói: **"Vi thần kính bệ hạ."** Dứt lời, đã uống một hơi cạn sạch.

Hắn đưa tay ngăn cản ta, **"Tiểu tướng quân không có gì để nói sao?"**

"À... Vi thần năm tới nhất định sẽ đánh thắng nhiều trận, báo đáp bệ hạ." Ta lắp bắp nói, sau đó không sợ chết thăm dò tin tức, **"Bệ hạ, nghe nói có chiến sự, thần có thể đi không?"**

Về ôn hòa ban đầu của hắn đêm nay thoáng lạnh xuống, uống rượu trong chén, nói, **"Nàng lui xuống đi."**

Ta thấy sắc mặt hắn thay đổi, liền ảo não vì tự mình làm hỏng. Không dám nhiều lời nữa, ta nhanh chóng lui ra.

Kính rượu Hoa Nam Bình rất nhanh đã qua một vòng, phía dưới là những lời nịnh bợ cùng chúc rượu nhau của các đại thần. Vài đồng僚 có quen biết với ta tụ tập ở cách đó không xa, nháy mắt hướng ta ngoắc ngoắc. Ân Đào Đào cũng ở đó, phu quân nhà cô nàng ai oán ngồi một bên nhìn nàng.

Giang Hành Tri bắt đầu thấp giọng cười nói: **"Đi nào, uống ít rượu thôi, đối với thân thể không tốt."**

"Cảm ơn phu quân." Ta gắp may nói.

Ý cười trên mặt hắn sâu hơn vài phần, nói: **"Nương tử nhớ nghe lời."** Dứt lời bụng chén rượu lên, đứng dậy đi hướng mấy đại thần ở Ngự Sứ đài.

Ai ngờ vừa mới chuẩn bị đi qua, cổ tay đột nhiên bị người bắt lấy. Ta nhìn lại, là ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Hoa Nam Bình, không khỏi kinh ngạc: **"Bệ hạ?"**

Hắn cụp mắt nhìn ta, nhẹ giọng nói: **"Cô đã hỏi qua Cố Phán Hề, thân thể của nàng hiện giờ suy yếu, không thể uống nhiều rượu."**

Dứt lời, hắn ngừng đầu nhìn chỗ mấy võ tướng đang tụ lại. Không biết hắn bày ra vẻ mặt như thế nào, mà Ân Đào Đào cùng bọn Hồ Mặc đều là vẻ mặt

kinh sợ, tức khắc tan tác chim muông.

Lời hắn nói là thật, Phán Hề quả thật từng nói qua. Nếu ta lại uống rượu, ta sẽ phải hối hận.

"Cô hơi say, nằng đờ cô ra ngoài hóng gió." Hắn nói.

Ta thấy mắt hắn sáng trong thần thái tự nhiên, có thể hắn che giấu tâm tư nên nói hắn uống say. Nhưng đối với cường quyền không thể không cúi đầu, ta đáp: **"Vi thần tuân mệnh."**

Hành lang ngoài Vĩnh Thọ điện cũng đốt đèn cung đình, nhưng không sáng như trong điện, vàng sáng màu vàng giống như giấy Tuyền Thành cũ. Hắn cầm lấy tay ta không buông ra, ta giấy dựa không được. Thị vệ đi ngang qua nhìn thấy liền kinh ngạc nhìn ta, bị ta trừng mắt sau đó mới nhanh chóng làm bộ như không nhìn thấy.

Hoa Nam Bình bước chân rất nhanh, đột nhiên xoay người, hắn quay người lại ấn bả vai ta lên trên vách tường.

Dưới đèn cung đình mờ nhạt, đôi mắt màu hổ phách của hắn có vẻ mơ hồ lại xa xôi, dường như đang nhìn lại năm tháng xa xăm, mang theo ảm đạm cùng cảm tình kiềm nén không được.

"A Ngọc, năm mới vui vẻ." Hắn nói.

Ta có thể ngửi được mùi rượu nồng trên người hắn, phồng chùng vừa rồi hắn nói uống say không phải để gạt ta.

Dứt lời, hắn chậm rãi để mặt sát vào, nửa lông mi rung rung vài cái.

Bị khinh bạc một lần chung quy không thể bị khinh bạc lần thứ hai, nếu như vậy ta làm gì còn mặt mũi trở về gặp công tử. Ta quay đầu đi né tránh sự thân mật của hắn, làm sao dự đoán được ta trốn được bên trái hắn đuổi tới bên trái, ta nghiêng đầu qua bên phải hô hấp của hắn nặng nề hơn lên.

Ta bắt đầu dĩ năng tay muốn động thủ áp chế hắn, cổ tay vừa mới động dậy, liền lập tức bị hắn phản thủ chế trụ. Hắn dường như có thể dự đoán được bước hành động tiếp theo của ta. Ta cảm giác mình sẽ bị ăn sạch, hắn dường như chán ghét tranh đấu với ta, thân mình dè dặt lên, hôn môi dưới của ta, khẽ cười thành tiếng. Giọng nói của hắn mang theo chút ừ rừ mệt mỏi: **"A Ngọc đừng để tổn sức, ta thiết thời ở trong tay nàng bị nàng ăn vài năm không phải là người vô tích sự."**

Trong đầu ta đột nhiên hiện lên một đoạn đối thoại.

"Triệu Như Ngọc, quà năm mới của bản điện hạ đâu?"

"Quà thật ra thì có."

"Cho ta!"

"Cho người cũng được."

"Người dong dài cái gì, còn không mau trình lên cho bản điện hạ."

"Vây... Vây người hôn ta một cái ta liền cho người."

"Vô liêm sỉ! Ta mách với cha người! này, đồ lưu manh nhà người mau buông bản điện hạ ra... Ừm——"

Ta mờ mịt mở to hai mắt nhìn, không biết đoạn đối thoại bất thành linh nhớ ra này là từ đâu thoát ra. Nam nhân đang áp chế ta vẫn bám riết không tha hôn lên môi ta. Hắn thử vươn đầu lưỡi, sau khi bị cự tuyệt liền thất vọng thờ dài trong cổ họng. Môi của hắn mềm mại ẩm áp, trong trí nhớ dường như có hương vị giống như đã từng quen thuộc.

Hoa Nam Bình nhắm hai mắt lại, lông mi thật dài rủ bóng hình quạt. Mi tâm hắn hơi nhú, dường như rơi vào cơn ác mộng nào đó.

Mùi rượu nồng lượn lờ ở chóp mũi ta, giọng hắn mang theo bảy phần ngà ngà nhẹ nhàng vang lên bên tai ta, **"A Ngọc, năm nay có quà năm mới cho ta không?"**

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chào từ già

Ta cuối cùng cũng cảm nhận được lúc ta mất trí nhớ vừa được đưa về nhà, cha ta đã hỏi ta có nhớ Hoa Nam Bình hay không là có ý gì rồi.

Tuy rằng không biết từng xảy ra chuyện gì, nhưng cũng đủ để ta xác định một việc, đó chính là nghiệt duyên sâu. Cha ta từng nói nhiều thế hệ Hoa gia có mầm mống si tình, nhưng tình cảm lại không một ai được thuận buồm xuôi gió, người nào cũng thể thảm. Cho dù địa vị cực cao hay có năng lực như thế nào, thì thứ tình yêu này, nói không thương chính là không thương.

Suy nghĩ trong đầu lộn xộn, hẳn thấy ta do dự, trong thanh âm toàn là ủy khuất không chút che giấu: **"Ta đã hôn nàng rồi, vì sao không có quà năm mới, A Ngọc, A Ngọc."**

Giọng hắn gọi ta rất mềm, cực mềm mại giống như lông vũ lướt qua đầu, cứ như vậy mà chạm vào trái tim.

Ta dùng sức đẩy hắn ra, hẳn khó hiểu nhìn ta, tay đặt ở đầu vai ta vẫn chưa thu về.

Hoa Nam Bình là say thật, thần sắc mê man hoang mang thật sự khiến người ta dễ sinh ra ý niệm bắt hắn nhốt lại để nuôi dưỡng trong đầu. Hắn khẽ mím môi, dưới ngọn đèn mờ nhạt đôi môi có vẻ trơn bóng căn mọng hơn, rất muốn nếm lại hương vị ấy.

Ta bị ý niệm trong đầu làm cho hoảng sợ, kích động cặp mắt xuống không dám nhìn hắn.

Hắn kê đầu trên vai ta: **"Ta biết nàng giận ta không cho nàng đi chinh chiến. Nam Chiêu kia chỉ vài nhóm nhỏ nổi loạn, không cần nàng phải đi. Đi đi về về ngàn dặm, sẽ rất mệt."**

"Thần là võ tướng, không sợ mệt." Ta nghe thấy chiến sự lập tức kích động không thôi, trừng to mắt chờ mong nhìn hắn.

Hoa Nam Bình vỗ vỗ lưng ta, giống như trấn an nói rằng: **"Từ từ, chờ một chút liền cho nàng đi phía tây."**

Thân thể ta cứng ngắc, thực không quen sự đụng chạm của hắn. Đầu gối khẽ khụy, từ cánh tay hắn chui ra lui về phía sau vài bước quỳ xuống, nói: **"Thần tạ ơn bệ hạ."**

Hắn hơi say, cước bộ lão đảo hai bước mới đứng vững thân mình. Sau đó liền trầm mặc nhìn ta, không nói một lời.

Qua rất lâu, hắn xoa trán ra hiệu cho ta, **"Đứng lên đi, trên đất lạnh."**

Thanh âm của hắn đã khôi phục kiểu lạnh bạc như nước khi thượng triều, căn bản không còn vẻ mềm mại ủy khuất vừa rồi nữa. Ta mê rượu như mạng, biết rõ con người không thể thanh tỉnh nhanh như vậy, nghĩ thông suốt điểm ấy, đầu ta đột nhiên nổ tung một tiếng bùm.

Tay ta đều run rẩy, không dám đứng lên, vẫn quỳ, **"Thần thỉnh cầu có thể đi Lâm Sương ngay hôm nay."** Trường An giờ là nơi tuyệt đối không thể ở lại nữa, còn như vậy thật sợ sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không thừa.

Ta đột nhiên nhớ tới một câu chuyện xưa.

Năm Thái Tông, Thừa tướng là một nữ quan trẻ tuổi, bệ hạ anh tuấn cùng nữ quan đa tài, tựa như tài tử giai nhân hoàn hảo trong thoại bản*. Ngay lúc mọi người nghĩ rằng tình cảm của hai người sẽ hết sức kiêu hiệp tình thâm, thì Thái Tông lại lấy tội danh mê hoặc chủ mưu cho Thừa tướng, đưa đến một bình độc rượu.

(*Thoại bản: Một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này)

Chính quyền trong tay Thừa tướng thu về tay Thái Tông, dễ dàng đến tình trạng khó tin. Người bình thường cũng có thể nhìn ra, lúc hai người cùng nhau hứa hẹn định tình ba kiếp, Thái Tông cũng đã động thủ căn nuốt chính quyền trong tay Thừa tướng. Vị nữ Thừa tướng kia, sau đó bị Đại Hoa bãi bỏ chức Thừa tướng, tăng cường tập quyền. Đây không phải một đoạn lịch sử sáng rõ, cho nên ta nghe được từ cha ta. Trong sách sử, Thừa tướng kia chết vì tội mưu phản.

Cơ thể cha ta hiện nay đã không bao giờ có thể mang binh nữa, một nửa binh quyền của Đại Hoa trong tay ông trên cơ bản đã có thể nghe ta sai sử, đây đều là tội kỵ của đương kim bệ hạ. Triệu Như Ngọc ta không tài không mạo, thứ duy nhất có thể hấp dẫn hắn, chỉ là quân tinh binh của Triệu gia cùng một nửa quân quyền của Đại Hoa.

Ta cảm nhận được cái lạnh xuyên thấu qua đầu gối truyền lên dày đặc, đầu thanh tỉnh vài phần.

Tâm tư của bậc Đế vương rốt cuộc có thể lãnh khốc vô tình đến nhường nào? Đến tận cùng thời thời khắc khắc đều đang mưu tính gì? Những thứ này từ xưa đã không thể suy đoán theo góc độ dẫu dằng rồi.

Giọng Hoa Nam Bình truyền đến, dường như mang theo thỏa hiệp, **"Người đã muốn chạy, ta... Cô, không ngăn cản người. Nhưng mà, là qua mười lăm tháng giêng mới đi. Ở bên cạnh Triệu lão tướng quân."**

Ta dập đầu, **"Thần tạ ơn bệ hạ."**

Lúc này, phía sau truyền đến tiếng gọi của Phúc công công, **"Bệ hạ, sao người lại ở đây vậy bệ hạ, khiến nô tài tìm khắp."**

Vạt áo bộ lễ phục đế vương đỏ thắm của hắn xẹt qua sát mặt ta, đi qua gần lan can nơi tuyết đang rơi, một lớp hoa tuyết cuộn cuộn bay lên.

Ta quỳ trên mặt đất, nghe cước bộ của hắn càng ngày càng xa, loáng thoáng hình như nghe được tiếng thở dài của Phúc công công.

Thính lực của ta rất tốt, cách một khoảng vẫn nghe được đoạn đối thoại của bọn họ.

"Nếu bệ hạ thích, vì sao không giữ bên cạnh? Người như vậy còn không phải là làm khó chính mình sao." Đây là giọng tiếc hận của Phúc công công.

Hoa Nam Bình dường như khàn giọng, nở nụ cười: **"Đem nàng trời buộc bên cạnh, loại chuyện ngu xuẩn này, ta đã làm một lần cũng không dám làm lại lần nữa."**

"Aizz... Bệ hạ à."

"Phụ hoàng nói rất đúng, nữ nhi Triệu gia, chung quy vẫn không thể cậy mạnh mà ràng buộc."

Phúc công công trầm mặc, dường như tỏ vẻ cam chịu.

"Cô, nhất định sẽ không để A Ngọc trở thành Triệu Nguyệt thứ hai."

Bọn họ càng lúc càng xa, mấy giọng nói, ta rốt cuộc cũng nghe không rõ nữa. Ta lấy tay chống đất đứng lên, ngồi xổm ở góc tường ngăn người thất thần. Ta chỉ cảm thấy toàn bộ thành Trường An này tựa như một cái nhà giam thật lớn, mọi người dường như đều đang gạt ta cái gì đó, bất luận là cha ta hay là Hoa Nam Bình.

Lúc Giang Hành Tri mang theo đèn lồng tới, nhìn thấy ta ngăn người thất thần, hắn liền ngồi xổm xuống từ trong tay áo lấy ra cái khăn tay, lau bóng tuyết đã tan thành nước trên mặt ta, **"Sao mới một lúc không gặp, lại biến thành con mèo hoa rồi, ai bắt nạt A Ngọc của chúng ta?"**

Ngón tay hắn dịu dàng lướt qua hai má ta, đầu ngón tay ấm áp làm cho người ta lưu luyến. Ta miễn cưỡng dùng sức nhào vào long hắn.

Giang Hành Tri không vững, đèn trong tay bị đổ một lần, thổi một cái lại cháy lên. Y nâng tay vỗ vỗ lưng ta, vừa đau lòng lại bất đắc dĩ nói: **"A Ngọc đừng khóc, chúng ta về nhà nhé."**

Ta cảm thấy buồn cười, **"Ta không khóc, là nước tuyết."**

Hắn ôm chặt ta, xoa xoa đầu ta, dường như cảm thấy ta là vì sĩ diện mà tìm cớ. Ôn hòa an ủi ta hai câu, sau đó thanh âm đột nhiên trở nên sáng giọng âm trầm, **"Ai bắt nạt nàng, ta nhất định sẽ bắt hắn trả giá lớn hơn gấp trăm lần."**

Ta rúc trong lòng Giang Hành Tri, không quan tâm uy hiếp của hắn, chỉ thấp giọng hỏi: **"Huynh nói xem vì sao phụ thân muốn gạt ta? Thứ ta bận tâm nhất trên đời này chính là người thất thần. Nhưng huynh và phụ thân, chẳng lẽ thực sự có chuyện gì đó không thể để ta biết?"**

Hắn giống như đang dỗ trẻ con nói: **"Bởi phụ thân muốn tốt cho nàng mà."**

Ta thờ dài, chui chui vào lòng hắn, mỗi một rĩ mắt xuống, **"Phụ thân không tốt, vẫn là Hành Tri tốt, không giống lão hồ ly cha ta kia. Chúng ta mang theo phụ thân đến Lâm Sương đi, sau đó sẽ không trở lại, không bao giờ về Trường An nữa được chứ?"**

Cảm giác thân mình hắn cứng ngắc, ta nghĩ rằng hắn ghét bỏ điều kiện gian khổ ở Lâm Sương, liền nhanh chóng giải thích, **"Ta đi Lâm Sương sẽ thu dọn phủ đệ một chút, nếu không chúng ta lại mua một tòa nhà nữa cũng được. Huynh nói thế nào sẽ là thế đó, tuyệt đối không ủy khuất huynh."**

"Ta không phải ý đó." Hắn thấp giọng thờ dài.

Ta thờ dài nhẹ nhõm một hơi, **"Đợi một lúc nữa, ta về sẽ thương lượng với cha ta. Bỏ tất cả binh quyền của Triệu gia, xin bệ hạ để chúng ta về Lâm Sương. Ta mỗi ngày nhàn rỗi đến không có việc gì làm sẽ đạo quân doanh, xem bọn Trần Lưu Danh luyện binh, huynh cùng Tô Hi quản quân vụ. Chúng ta... Không bao giờ trở lại nữa."**

"Nhưng là, Lâm Sương, dù sao cũng không thể so với Trường An phồn hoa. Ở đó, huynh cũng không thể làm Ngự Sử được nhiều người tôn kính như ở đây, ta... Huynh..." Ta cắn răng hỏi, **"Huynh có bằng lòng theo ta không? Nếu huynh không muốn, ta sẽ không trách huynh."**

Giang Hành Tri thấp giọng cười cười, nói: **"Được."**

Ta không tin hắn lại đáp ứng sáng khoải như vậy, có chút không biết phản ứng ra sao.

"Chúng ta về Lâm Sương." Trong giọng nói ôn hòa bình tĩnh của hắn mang theo kiên định, như đã quyết tâm hạ quyết định nào đó.

Ta nhẹ nhàng thờ ra, cả người đều mềm nhũn.

Phía trước có cuộc sống mộc mạc vẫy tay với ta, chỉ cần ta cố gắng bước thêm một bước nữa, có thể đến được vầng sáng. Nơi đó không có bí mật, không có bệ hạ, không có cự tuyệt, không có âm mưu quỷ kế. Chỉ có ánh mặt trời, rượu ngon, binh lính đơn thuần, cuộc sống ấm áp, cùng Giang Hành Tri.

Chương 30: Người có thai!

Lúc ta cùng Giang Hành Tri chạy về nhà, cửa phủ đã treo hai cái đèn lồng màu đỏ, ngọn đèn óng ánh sưởi ấm lòng người. Triệu Khả sớm đã chờ ở cửa, thấy ta về, liền nhanh chóng đón ta vào, nói: **"Lão tướng quân đợi rất lâu, chỉ sợ tiểu thư người không về nữa, lão tướng quân sẽ phát cáu."**

Trong đại sảnh, cha ta đang ngồi ở chỗ chính giữa sai Kha Cửu đem sủi cảo. Cố Phán Hề cũng đến, đang ngồi cùng Triệu Thanh Y. Mặt Triệu Thanh Y tím tím, chắc là bị mẹ hấn đánh.

Cha ta thấy ta đã về, liền nâng bầu rượu đưa cho ta, **"Chén rượu đầu tiên đêm giao thừa, ra ngoài quỳ xuống kính gia gia cùng các thúc bá của người. Chén thứ hai, kính mẹ người. Chén thứ ba, kính cô cô người."**

Ta cúi áo choàng ra, nhận chén rượu và bầu rượu trong tay cha ta, nói: **"Vâng."**

Giang Hành Tri theo ta cùng ra ngoài, ta hướng phía tây quỳ gối trong tuyết, hấn thay ta rót đầy chén. Ta cầm chén rượu nâng lên đỉnh đầu, cúi lạy, sau đó vẩy lên mặt tuyết.

Ta quỳ trên mặt đất thần thờ một lúc, mới hoảng hốt đứng dậy.

Sau đó cùng Giang Hành Tri quay vào, hấn mở miệng hỏi ta: **"Gia gia cùng thúc thúc bá bá bọn họ ——"**

Ta lắc lắc tay ra hiệu hấn đừng nói tiếp, loại câu hỏi này đã trả lời rất nhiều lần, cũng không tránh được mỗi lần nghe người khác nhắc tới liền rầu rĩ khó chịu trong lòng, **"Canh dân thất bại hơn hai mươi năm trước, chắc huynh đã từng nghe nói?"**

Hấn gật đầu, nói, **"Đại Hoa hổ nhục."**

Ta ngẩng đầu liếc hấn một cái, miễn cưỡng tiếp tục nói, **"Ông nội của ta cùng các thúc bá, đã chết tại cuộc chiến tranh đó. Mẹ ta cũng vậy. Ngày đó ta sốt cao, cha ta công ta tới thôn trấn gần nhất để xem bệnh cho ta, nhà chúng ta lúc này mới nhận lại được cái mạng."** Giang Hành Tri giữ chặt tay áo ta, **"Thực xin lỗi."**

Ta lắc đầu, **"Người không biết không tội, đạo lý này ta vẫn hiểu được."**

Nhìn hấn khẽ nhăn mày, trong đôi mắt ôn nhuận bình tĩnh xưa nay lại đầy áy náy, ta tiếp tục nói, **"Canh dân thất bại là nỗi nhục lớn, nhưng gia gia và các thúc bá của ta cũng chết, Triệu gia quân đi theo không một ai còn sống trở về, đều chết trên đường tấn công. Bọn họ là niềm kiêu hãnh của ta."**

Giang Hành Tri nhìn ta, dường như đối với những việc ta đã trải qua không biết rốt cuộc có thể dùng cái gì để hình dung. Ta cười cười, **"Nói những lời này với huynh, chỉ là vì nghĩ trước kia chưa từng nói cho huynh. Chúng ta là người một nhà, một số chuyện nhỏ trong nhà cũng không cần thiết phải gạt huynh. Huynh muốn biết cái gì, ta đều đã nói cho huynh biết."**

"Ừ." Hấn nhu hòa đáp lại. Trong phòng, cha ta đang chờ ta quay lại để cùng chơi đoán số uống rượu. Cố Phán Hề ở bên cạnh sống chết không đồng ý, nói cơ thể ta còn uống rượu nữa thì về sau ta cùng cha ta nhất định sẽ hối hận.

Giang Hành Tri lẳng lặng nghe, mở miệng làm yên lòng cha ta, nói: **"Phu nhân gần đây thân thể quả thật không tốt, nghe Phán Hề đi ạ."**

Cha ta nghe lời hấn nhất, vì thế lập tức buông tha, làm biểu tình cao thủ cô quạnh hận ta đến mức nghiêng răng ngửa lại, **"Aizz, Triệu Thanh Y, mẹ người đánh người, ông đây sẽ thu nhận người. Người có thể tiếp ông đây uống rượu."**

Triệu Thanh Y nghe vậy kéo tay áo, từ dưới bàn lấy ra một bình rượu, **"Lão tướng quân, mời."**

Cha ta mặt mày hớn hở.

Ta ngửi mùi thơm của rượu vừa yên lặng cào tường, vừa hung hăng trừng mắt nhìn Cố Phán Hề. Cố Phán Hề chỉ xem như không nhìn thấy.

Sắc mặt cha ta đỏ bừng, mở miệng nói với ta, **"A Ngọc, tuổi người không còn nhỏ, tuổi cha cũng lớn rồi."** Ta không biết ông già lại muốn gì, chỉ trấn an, **"Cha còn trẻ."**

Cha ta vì thế theo cột bò lên trên, **"Ừ, Lão Tử tuy rằng càng già càng dẻo dai, nhưng mà, người cũng không còn nhỏ."**

"Lão ngài muốn nói gì vẫn là nói thẳng đi ạ." Ta làm ra vẻ chăm chú lắng nghe.

Ông già dứt khoát quăng chén rượu đi, **"Lão Tử muốn ôm ngoại tôn!"**

Ta nghe ông lại nhắc tới chuyện này, không khỏi nhức đầu.

"Lúc ông đây bằng tuổi người, người đã sớm được đẻ ra rồi. Nhưng hiện tại nhìn người mà xem, tướng công đã lấy về nhà hai năm, thế mà một chút động tĩnh cũng không có." Cha ta lớn đầu lười, nhìn ta chăm chăm, vẻ mặt rất chỉ là bất mãn.

Người chung quanh cảm như hén, không ai dám thay ta nói một câu. Giang Hành Tri yên lặng gắp rau, tựa như không hề nghe thấy gì.

"Việc này cũng không thể một mình con mà có thể sinh ra được..." Ta áp a áp ứng trốn tránh trách nhiệm.

Cha ta vỗ bàn nhảy dựng lên, **"Đồ khốn, người cho rằng ông đây không biết. Người đến bây giờ còn không tự nguyện viên phòng, người lấy cái gì để sinh đứa nhỏ! Thừa lúc bây giờ thế đạo an ổn, nhanh chóng sinh một đứa nhỏ đi. Nếu không đợi bệ hạ bảo người đi chinh chiến, ngộ nhờ lại mất mười năm hay hai mươi năm. Vậy ông đây chẳng phải là cả đời cũng không có tôn nhi để ôm sao?"**

Ta bị trọc phá bí mật, tức giận liền già mồm, **"lão ngài có thể cho con thêm một đệ đệ được không?"**

Cha ta tạo thế muốn kiểm roi đánh ta, Giang Hành Tri ngồi bên cạnh ông nhanh chóng ngăn ông lại, vỗ vỗ sau lưng ông để ông bớt giận. Sau đó hướng ta nói: **"A Ngọc, đừng bắt bẻ."**

Ông già lúc này lại thờ dài một tiếng, nói: **"Nhu Ngọc à..."**

Tiếng gọi này của ông, ta nghe vào tai, mũi đột nhiên hơi chua xót. Cha ta thật sự đã già rồi, trước khi tiền đề chết còn phải thích khách đi, muốn lấy cái mạng của ông để chôn cùng mình. May mà gặp được người hảo tâm cứu ông, nhưng đôi chân từ đó đi lại không còn tiện nữa.

Ông sợ tăng thêm phiền nhiễu cho ta, liền gạt ta, cũng không cho người nào nói cho ta biết. Ông bây giờ rút cuộc đã không lên được lưng ngựa yêu dấu, rút cuộc đã không được về chiến trường biên cương, đối với một võ tướng mà nói, là mất mát rất lớn.

Bi ai cùng đau đớn của ông, ta đều nhìn thấy. Đầu bạc cùng nếp nhăn của ông, khắc vào lòng ta.

"Con biết rồi." Ta thở sâu một hơi. Ông già vui vẻ ra mặt, quay đầu nhìn Giang Hành Tri đang ngồi bên cạnh ông, hỏi, **"Hành Tri thì sao, không có ý kiến gì chứ?"**

Giang Hành Tri liếc mắt nhìn ta, đem vẻ mặt tự nhiên cùng rồi rầm của ta nhìn vào trong mắt, trong đôi mắt lóe ra ý cười. Hắn gật đầu ôn hòa lại thông dong nói, **"Hành Tri, nghe theo phu nhân ạ."**

Ta nghe hiểu, đây là tùy theo ý ta.

Mặt ta đỏ lên, nhanh chóng rót một miệng nước trà. Lúc này, nhìn thấy Cố Phán Hề ngồi bên cạnh gất gao nhìn ta chăm chăm. Thần sắc so với không trâu bắt chó đi cày là ta còn khổ bức hơn vài phần.

Ông già vui vẻ tiếp tục uống rượu, chỉ lát sau liền say đến ngã trái ngã phải, được thị vệ của ông đỡ về phòng. Ta vốn định cùng ông nghiêm túc bàn việc lại bị gác xuống. Thờ dài một tiếng, để những người khác đón giao thừa, ta gấp một cái rồi trở về phòng.

Đang đi trên hành lang, Cố Phán Hề đột nhiên không biết từ góc nào chạy đến, rầu rĩ cúi đầu, nói: **"Ta có chuyện muốn nói với cô."**

Ta cao thấp đánh giá hần một phen, vui đùa nói, **"Nhìn bộ dạng này của người chẳng lẽ là ta đã mộng du đoạt thể xác và tinh thần của người vào một ngày nọ, nay đến bắt ta phụ trách?"**

Thường ngày ta hay đùa kiểu này, hần đa phần sẽ hung hăng trừng ta. Nhưng hôm nay, hần lại có thể khác bình thường, giống như không nghe thấy gì, chỉ thương hại liếc mắt nhìn ta, thờ dài nói: **"Ta có chính sự muốn nói với cô."**

Ta có chút kinh ngạc, vừa cười áo choàng xuống đưa cho hần, vừa nói, **"Người mặc phong phanh, đừng để lạnh. Việc gì nói đi?"**

Cố Phán Hề nhìn chăm chăm vào áo choàng mà ta đưa qua, nhưng không có nhận. Hần thở sâu một hơi, **"Ta vốn định có thể giấu người bao lâu liền giấu bấy lâu. Nhưng hiện nay, không giấu nổi nữa."**

Ta có dự cảm không tốt. **"Nhu Ngọc."** Hần run run môi, khẩn trương nói, **"Người, kỳ thật... Người có thai."**

Ta bị sặc nước miếng liền ho khan ra tiếng, khóe miệng gật gật nhìn hần, **"Truyện cười này thật đúng là không hề buồn cười, ta cũng không phải đại tiểu thư ngây ngô trong khuê phòng, cho rằng chạm vào ngón tay là có thể mang thai. Người muốn lừa được ta còn phải tăng trình độ."**

Hần nhắm mắt lại, thờ dài, **"Ta biết cô chắc chắn sẽ nói những lời này, cô thật sự đã mang thai. Hai tháng rồi, có đứa nhỏ trước khi cô được Triệu Thanh Y tìm về."** Hần dừng một chút, dường như cảm thấy ta nhất định vẫn không tin, lúc này mới tiếp tục nói, **"Nguyệt tín của cô, hần là đã lâu rồi không tới."**

Đầu óc ta rối loạn, nửa tin nửa ngờ hỏi, **"Cha đứa nhỏ là ai?"**

Hắn bỗng dựng lông. **"Nếu mà ta biết cha đứa nhỏ là ai, ta đã trực tiếp nói cho lão gia tử rồi!"**

Ta xoay người nhảy qua lan can, chạy tới tường viện gần nhất, nhảy vài cái liền bò lên đầu tường. Ta quay đầu thờ hồng học nhìn chăm chăm Cố Phán Hề, nóng nảy nói, **"Ông đây không tin tên thú y người, ta ra ngoài tìm người khác xem lại. Việc này trước khi biết thật giả, người phải hứa không được nói cho ai biết."**

Cố Phán Hề hướng ta vẫy vẫy tay áo, rất là bất đắc dĩ.

Ta ngồi xôm đầu tường trầm mặc một hồi, nói tiếp, **"Nếu là thật, người liền thay ta chuẩn bị thuốc phá thai đi."**

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Giữ hay không giữ

Ta dừng ở Hôi Xuân đường lớn nhất thành Trường An hồi lâu, chui vào tiệm may bên cạnh, mua một cái mặc ly* có thể che khuất mặt đội lên đầu, cực kỳ không được tự nhiên bước vào cửa chính. Kết quả không nhìn rõ đường, thiếu chút nữa bị vấp cửa.

Đêm giao thừa, cửa Hôi Xuân đường chỉ có một tiểu đồ nhi vừa ngáp vừa trông cửa.

Tiểu đồ nhi bị giật mình tỉnh giấc, nhìn thấy ta liền không kiên nhẫn hỏi: **"Bốc thuốc hay là xem bệnh?"**

Ta nói: **"Gọi đại phu của các người ra đây."**

Tiểu dược đồ khoát tay ý bảo ta chờ đây, sau đó nhanh như chớp chui vào hậu đường.

Một lát sau có một tông y lão tiên sinh đầu bạc râu bạc trắng đi ra. Trên râu mang theo bọt trà, phỏng chừng là đang ăn cơm tất niên với người nhà ở phía sau thì bị người ta gọi lên.

Lão nhìn thấy ta, nâng tay ý bảo mời ta ngồi. Ta đưa cổ tay duỗi đến trước mắt lão, quả thật không thể bình tĩnh hơn, **"Nhanh chút nhanh chút."**

Đại phu kia cười khỏ đem đặt tay ta trên đệm gối, nhắm mắt vuốt râu cảm nhận mạch đập của ta.

Qua một lúc, lão rời khỏi cổ tay ta, trái tim ta trong nháy mắt bị bóp chặt. Lão chấp tay nói: **"Chúc mừng phu nhân, đây là hỉ mạch."**

Ta theo bản năng không muốn tiếp nhận chuyện này là thật, liền nổi giận dùng dùng vung tay áo, **"Nói hươu nói vượn, ông đây cũng không tin toàn bộ đại phu ở thành Trường An này đều làm đúng đức hạnh."** Dứt lời bỏ lại một nén bạc rồi xoay người tính đổi y quán khác.

Lão đại phu kia thờ dài một tiếng, nói: **"Vị phu nhân này, lão phu hành y mấy chục năm, chỉ là một cái hỉ mạch, làm sao có thể chẩn đoán sai? Lão phu còn có thể khẳng định, trong cơ thể phu nhân còn bị người ta hạ miêu cổ."**

Ta xoay người, xuyên qua tấm màn mờ hồ một lần nữa đánh giá vị lão đại phu này. Chuyện trên người ta có miêu cổ ngoài Cố Phán Hề ra, cũng chỉ có ta và cha ta biết. Ta thường nghe Giang Hành Tri nói cái gì mà đại ẩn ẩn vu thị*, lão đại phu này có lẽ thực sự có chút bản lĩnh.

(*Đại ẩn ẩn vu thị (大隱隱于市): Ẩn thân trong chốn thành thị.)

Ta nói: **"Có thể nói chuyện một lúc?"**

Lão đại phu kia vờ vờ râu, chỉ chỉ nội đường, **"Mời qua bên này."**

Nội đường thiết kế rất đơn sơ, chỉ có mấy cái bàn, giường tạm để bệnh nhân nghỉ ngơi, bây giờ tất cả đều trống không, chần gập gọn gàng. Lão đại phu ra hiệu bảo ta ngồi xuống ghế bên cạnh, sau đó pha cho ta chén nước trà.

Lão đại phu dường như uống hơi nhiều, miệng không chịu yên, lải nhải nói với ta, **"Phu nhân vừa bước vào, lão liền nhận ra thân phận của phu nhân."**

Trong lòng ta cả kinh.

Lão nhanh chóng lắc lắc tay, **"Phu nhân yên tâm, tình trạng bệnh nhân tuyệt đối giữ bí mật, đây là đạo đức của đại phu."**

Lão đại phu vừa châm trà cho ta, vừa uốn đầu lưỡi tiếp tục nói, **"Phu nhân bất luận là lúc đi đường hay khi ngồi xuống, lưng đều thẳng tắp, nghiêm túc trang trọng, cho nên lão phu liền kết luận, phu nhân chỉ sợ là xuất thân từ quân nhân?"**

Ta nghe lão nói như vậy liền híp mắt thu mi, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

Lão đại phu xua tay nói: "**Lão phu hỏi người những lời này không phải thăm dò, mà là để kê đơn thuốc. Lão phu biết những quân nhân như các người suy nghĩ cái gì, nhất là những nữ tướng như người, chỉ sợ giờ phút này đang ước gì xoá sạch đũa nhỏ này, có thể đổi lấy thời gian rảnh rỗi, chạy băng băng trên sa trường. Vị quân gia này chỉ sợ cũng đang nghĩ như vậy.**"

Lão chỉ chỉ mặc ly che mặt của ta.

Mang thai không phải là chuyện gì ám muội, ta lại mang mặc ly một mình tiến đến. Sau khi xác định bản thân quả thật là hi mạch, lại giận dữ. Lão đại phu này lại là người tinh anh, gắn kết những việc này với nhau chỉ sợ cũng biết ta đang muốn làm gì.

Ta bị nhìn thấu tâm sự, đơn giản cũng không giấu giếm nữa, "**Đúng như lão nói, qua tết Nguyên tiêu ta phải về nơi đóng quân. Lão đại phu người cũng là người thông minh, biết rõ biên quan về điểm này quả thực không tiện nói ra, huống chi...**" Ta do dự, lại nghiêm túc nói, "**Đũa nhỏ này, thật sự không thể giữ lại.**"

Lão đại phu uống một miệng nước trà, cẩn thận suy xét câu nói của ta một lúc, nói, "**Chuyện của phu nhân lão đây không có quyền xen vào, nhưng là, phu nhân thật sự muốn tự tay giết chết đũa của mình?**"

Ta nghe nói như thế, đột nhiên bật cười. Trong tay ta nhiễm vô số máu tanh, mấy chữ sợ giết người vào tai ta vốn chỉ giống như truyện cười, thế nhưng nghĩ đến người phải giết lại chính là con mình, ta không biết như thế nào, chỉ cảm thấy cả người rét run.

"Trong bụng người là một em bé, nó giờ phút này đang dần dần lớn lên, nói không chừng nó hiện tại móng tay tinh tế đã dài ra, đang lặng lẽ gọi mẫu thân người. Người nhắm mắt lại, chậm rãi hô hấp, người có nhận thấy trái tim nó đang nảy lên không?" Lão đại phu kia nhìn vào mắt ta nói.

Bàn tay ta đang buông bên người nắm thành quyền.

Trầm mặc hồi lâu, ta nói với lão, "**Việc hôm nay không thể tiết lộ, nếu không chớ có trách ta không khách khí.**"

Xuất thân quân lữ, ta biết thanh âm trầm hạ lúc uy hiếp của ta có bao nhiêu khủng bố. Lão đại phu kia cúi đầu không dám đối diện với ta, "**Lão phu tất nhiên không dám tiết lộ nửa phần.**"

Ta gật gật đầu, bỏ lại một tấm ngân phiếu, vội vàng đi ra ngoài, hiếm khi có loại cảm giác hoảng loạn không rõ hướng đi.

???

Vội vàng đi đến An Nhạc phường gần đó, mắt thấy Tướng quân phủ ngay tại chỗ ngoặt thêm vài bước nữa bên kia, lòng ta lại bị đè nén không được tự nhiên, nhất thời không dám trở về, đứng trong bóng đêm ngáy ngời.

Lúc này mọi nhà đều đang ăn mừng tân niên uống rượu mua vui, trên ngã tư đường không có kẻ đến người đi. Ta không khỏi vui mừng vì hành vi ngu ngốc như vậy sẽ không bị người ta phát hiện.

Bầu trời bắt đầu rơi vài hạt tuyết, rơi trên quần áo phát ra âm thanh sần sật sần sật. Ta vẫn đang ngăn người, hạt tuyết rơi vào trong cổ lạnh băng khiến ta giật mình phục hồi tinh thần.

Lúc này, đỉnh đầu có một cây dù màu trắng, hạt tuyết rơi trên ô phát ra thứ âm thanh thanh thúy. Ta nhìn lại, thế nhưng chỉ nhìn thấy một khuôn mặt tiểu tử béo tròn trắng noãn. Ta lại di chuyển tầm mắt lên trên, không ngờ lại nhìn thấy Hoa Nam Bình đang hơi nhăn mày, cùng đôi mắt màu hồ phách nhìn không ra cảm xúc.

Ta quỳ xuống hành lễ, còn chưa cúi xuống, hần liền lãnh đạm nói: "**Cô đang cải trang xuất cung, không cần hành đại lễ.**"

Ta lúc này mới đột nhiên nhớ ra, cậu của hần, phủ đệ của Hộ bộ thượng thư Tô Thiếu Ngân ở cách đó không xa. Tiểu tử béo tròn mà Hoa Nam Bình ôm trong lòng đúng là tôn nhi mới một tuổi rưỡi của Tô Thiếu Ngân.

Có lẽ sau khi cung yến kết thúc hần cải trang xuất cung để cùng ăn gia yến.

Ta nhìn sang hướng cách đó không xa, quả nhiên nhìn thấy quân gia quý phủ của Tô Thiếu Ngân đang sót ruột nhìn xung quanh. Phía sau quân gia có vài thị vệ luôn đi theo Hoa Nam Bình, cảnh giác chú ý động tĩnh xung quanh.

Lúc này, hần một tay ôm tiểu tử béo ghệt nhàm chán, bi bi bô bô làm ồn ã ã về, giọng sữa mềm mại đáng yêu.

Hần đưa ô cho ta, ta đưa tay nhận lấy, chỗ cán ô hần nắm còn rất ấm.

Hoa Nam Bình duỗi tay vỗ vỗ lưng tiểu tử béo kia, nó lập tức an tĩnh lại, nhét ngón tay vào miệng không khóc không loạn nữa.

Trong lòng ta kinh ngạc, hỏi: "**Bệ hạ thích tiểu hài tử sao?"** Hoa Nam Bình người này thoát nhìn lạnh bạc đạm mạc, đứng ngồi đều thanh quý lãnh liệt, căn bản không phải kiểu người có đủ kiên nhẫn với đứa nhỏ. Hiện tại nhìn thấy hần ôn hòa dỗ tiểu tử béo này như thế, ta gần như đã cho rằng ta nhận

nhằm người.

Hắn nhìn ta liếc mắt một cái, hỏi ngược lại: "**Ái khanh thích không?"**

Ta lắc đầu: "**Thần không biết.**" Ta cúi đầu nhìn phần bụng vẫn bằng phẳng, tưởng tượng ra một tiểu sinh mệnh đang trốn ở nơi nào đó lặng lẽ trường thành, móng tay tinh tế dần dần dài ra, lông tóc cũng dài, trong tương lai sẽ quơ cánh tay gọi ta là mẫu thân.

Đột nhiên trong lòng có một sự ấm áp, ta nói, "**Chờ sau này lúc thần muốn sinh em bé, bệ hạ có thể cho thần cùng Hành Tri nghỉ ngơi lâu một chút. Chắc là thần sẽ thích đứa nhỏ.**"

Hoa Nam Bình lông mi rung rung vài cái, hần bình tĩnh nói, "**Được.**"

Ta còn chưa kịp tạ ơn, chợt nghe tiểu tử béo hần đang ôm trong tay ô ô a a kêu lên, "**Đau, Hoàng biểu thúc, bụng Nguyên Bảo ra, người bóp Nguyên Bảo đau đau.**"

Nước mắt Nguyên Bảo thoáng chút đã chảy xuống, nước mắt giống như giếng phun, hé ra khuôn mặt nhăn thành cái bánh bao, thoát nhìn đáng yêu cực kỳ, khiến người ta đặc biệt muốn béo mặt của nó.

Ta đưa tay vuốt ve bụng, ý niệm xoá sạch đứa nhỏ trong bụng đột nhiên có chút dao động.

Nguyên Bảo dường như rất thân với Hoa Nam Bình, nó ghé vào cổ Hoa Nam Bình ỷ khuất gọi hai tiếng Hoàng biểu thúc, liền hai mắt lấp lánh bắt đầu gặm ngón tay, giống như người vừa mới khóc nước mắt giàn giụa không phải nó.

Hoa Nam Bình miễn cưỡng an ủi Nguyên Bảo, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén nhìn chăm chăm ta. Theo ánh mắt của hắn, chính là tay ta đặt ở trên bụng. Ta xấu hổ thu tay buông bên người, gọi quân gia của Tô Thiếu Ngân bên kia lại đây bụng dù, sau đó hành lễ: "**Vì thần cáo lui.**"

Hắn thu hồi tầm mắt, hơi gật đầu. Ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, bước nhanh hướng Tướng quân phủ. Nhưng vừa mới đi được hai bước, lại nghe thấy thanh âm còn lạnh lẽo hơn cả bóng đêm của hắn vang lên, quát bảo ta dừng bước, "**Đứng lại.**"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Phản ứng...

Ta cước bộ sợ run, hạt tuyết càng rơi càng dày. Ta mới đi được vài bước, quay đầu nhìn mặt hần đều là một mảng mơ hồ. Ta hỏi: "**Bệ hạ còn có gì phân phó?"**

Hắn đưa Nguyên Bảo đang ôm trong lòng cho quân gia, Nguyên Bảo phát ra vài tiếng trong trẻo, giọng sữa biểu đạt bất mãn của mình. Quân gia ôm Nguyên Bảo lui về tại chỗ. Hắn cầm ô lãnh đạm chăm chú nhìn ta, chậm rãi bước về phía trước hai bước. Ta phảng phất có thể ngửi được mùi gió tuyết trên người hắn.

"**Mấy tháng?"**

Ta ngẩng đầu liếc hần một cái, kích động cúi đầu xuống: "**Thần không hiểu bệ hạ đang nói cái gì.**"

Mặt Hoa Nam Bình hơi trầm xuống, "**Triệu Như Ngọc, lừa gạt cô, ngươi còn chưa có cái bản lĩnh đó.**"

Ta chỉ có thể trầm mặc.

"**Là, đứa nhỏ của hần?"**

Câu hỏi này của Hắn tựa hồ như bị bức ra từ trong cuồng hống, âm cuối thu lại vừa vội lại nhanh, mang theo do dự, không tương xứng với tính cách không nhanh không chậm của hắn xưa nay.

Ta cúi đầu cẩn thận suy nghĩ trong chốc lát, tìm trong đầu một người tiếp một người. Ta không biết ta từng cùng hần phát sinh chuyện gì, nhưng là có một số việc nếu đã quên không bằng cứ để tiêu tan thành mây khói. Tính ta cùng cha ta tương tự, không thích dây dưa, nhất là cảm tình. Nợ tình lại khác, chỉ sợ lúc trả lại đã thịt nát xương tan.

Đương đoạn bắt đoạn phản thụ kì loạn.*

(*Làm việc nên quyết đoán, kịp thời nắm lấy cơ hội, nếu không sẽ rơi vào khốn đốn)

Cổ Phán Hề nói sau khi ta nuốt si tình cô sẽ quên đi một người, mà khi ta về thành Trường An rồi dần dần khôi phục trí nhớ, thì chỉ duy lúc đối mặt với

hắn đầu đều trống rỗng. Cho dù ta trì hoãn đến mức thiên phú dị bẩm, cũng đại khái có thể đoán ra đứa nhỏ trong bụng rốt cuộc là con ai.

Nếu hắn mà biết đây là đứa nhỏ của hắn, chỉ sợ...

Ta tiếp tục nghĩ nghĩ, mồ hôi lạnh liền túa ra sống lưng. Ta không thể để tất cả việc này phát sinh.

Câu trả lời hợp lý nghẹn trong cổ họng ta, tiến thoái lưỡng nan, do dự một hồi, ta tung vạt áo quỳ trên mặt tuyết, **"Đứa nhỏ thần hoàng tự nhiên là của phu quân vì thần. Vì thần thời thiếu niên tuy rằng điên cuồng, nhưng hiện tại sớm đã thu lại cái tính lông bông lúc trước, Hành Tri đối đãi với thần rất tốt, thần..."**

Hoa Nam Bình vẫn trầm mặc, hơn nữa mặt không chút thay đổi nhìn ta. Mãi đến lúc này hắn mới đột nhiên lão đảo một cái dường như cước bộ đã muốn đứng không vững. Ta kinh hoàng ngẩng đầu.

Hắn cầm cây dù màu trắng, sắc mặt trắng như giấy. Mối hận mở ra lại khép lại, trải qua vài lần lặp lại mới nói, **"Giỏi, người... thật sự giỏi."**

Ta cảm giác trái tim dường như bị một cái búa nặng nề gõ một cái, bắt đầu dĩ cùi đầu. Cái trán chạm vào lớp tuyết trắng che phủ trên mặt đất, **"Chuyện trước kia, thần dĩ nhiên đã quên mất, thứ đệ hạ muốn, cho thần một chút thời gian, thần sẽ hai tay dâng lên, mong rằng đệ hạ ——"** ta bình tĩnh tiếp tục nói, **"Buông tha vì thần."**

"Thứ đệ muốn," hắn ngồi xổm xuống, vạt dài màu đen buông xuống quét qua mặt tuyết đọng. **"Người thật sự biết đệ muốn cái gì ư?"**

"Cho thần chút thời gian, binh phù nhất định sẽ hai tay dâng lên." Ta nói, **"Vì thần chỉ cần lưu lại Triệu gia quân."**

Bàn tay đặt trên đùi của Hoa Nam Bình nắm thành quyền.

Tô Thiếu Ngạn ở cổng phủ bên kia gọi lớn: **"Quân gia! Đệ hạ đi đâu rồi, không phải nói bề Nguyên Bảo đi dạo sao ——"**

Lão bên kia mới vừa bước xuống bậc thang cổng phủ, tựa hồ thấy được tình huống bên này, lập tức im bặt. Chung quanh trong nháy mắt im ắng chỉ có thể nghe được tiếng sần sật như tầm ăn lá dâu của hạt tuyết rơi trên quần áo.

Nguyên Bảo bị bỏ rơi kêu hai tiếng.

"Nếu, ta không để ý, việc nàng đã quên ta không phải lỗi của nàng, bị Giang Hành Tri mê hoặc cũng không phải nàng sai. Nếu, nếu nàng có thể trở về bên cạnh ta, thì tất cả mọi việc ta đều xem như chưa từng phát sinh..." Giọng hắn rất nhỏ, so với tiếng hạt tuyết rơi nhanh trên ô cũng lớn hơn không được bao nhiêu. Nếu không phải chung quanh quá im lặng, thính lực của ta lại tốt hơn so với người bình thường một ít, phỏng chừng những lời này chỉ có thể tan theo gió.

Trong lòng ta thực kinh ngạc, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn hắn. Hoa Nam Bình nhắm mắt lại. Dưới ánh sáng nhạt của đèn ngọc lưu ly mà thị vệ cung nữ cảm theo cách đó không xa, khiến khuôn mặt hắn nửa sáng nửa tối.

Một đoá hồng mai nhô ra khỏi bức tường phủ của Tô Thiếu rơi xuống vai ta, theo động tác dập đầu của ta mà rơi vào tầng tuyết. Hồng mai tuyết trắng, nhuộm vẻ xinh đẹp khinh diễm. Ta lại lần nữa bình tĩnh mở miệng, **"Đệ hạ, buông tha vì thần."**

???

Ta sau cùng vẫn chưa nhận được câu trả lời của Hoa Nam Bình, Tô Thiếu Ngạn đã sáp một cước tiến đến mời hắn trở về trong phủ, cũng đá ta về Tướng Quân phủ. Từ sau cái hành vi vô lại khóc lóc om sòm đòi quân lương của ta, lão vừa thấy ta liền nhịn không được mà nghiêng răng ken két.

Ta mang theo đèn lưu ly cường ép mượn từ lão, hướng về Tướng Quân phủ. Đứng ở cửa là một bóng dáng quen thuộc, đi đi lại lại càng không ngừng lo lắng đi tới đi lui. Nhìn thấy ta mang theo đèn trở về, mới nhẹ nhàng thở ra, nâng tay chào đón ta.

"Phán Hề." Ta gọi hắn.

Cố Phán Hề quan sát sắc mặt của ta một lúc, nhẹ nhàng thở ra, hỏi, **"Tiểu thư có bằng lòng tin tưởng ta hay không?"**

Ta miễn cưỡng nở nụ cười một chút, **"Vốn là ta lừa mình dối người."**

Cố Phán Hề biết trong lòng ta chịu khổ sở, vì thế cũng không hỏi nhiều. Hắn tiếp nhận đèn lưu ly trong tay ta, đi bên cạnh ta, thấp giọng hỏi: **"Tiểu thư có tính toán gì chưa?"**

Ta không nói.

"Ta biết tiểu thư luôn oán giận việc ta gạt người, nhưng tình huống lúc đó nếu ta nói cho người biết, người khẳng định sẽ không chút do dự mà xoá sạch đứa nhỏ. Thân thể tiểu thư vốn đã khó có thể điều trị, ta thực sợ căn bệnh nan y lúc trước của người lại tái phát sẽ nguy hiểm cho tánh mạng." Cố Phán Hề thở dài, giải thích.

Ta dừng cước bộ, **"Bây giờ người nói cho ta biết, chẳng lẽ liền cho rằng ta có thể lưu lại đứa nhỏ này sao?"**

Cố Phán Hề trầm mặc thật lâu, sau mới nói ra một câu, "**Lão tướng quân muốn một tôn nhi, ta cảm thấy tiểu thư không có khả năng sẽ khiến lão tướng quân thất vọng, huống chi ——**" Hắn dừng một chút, nói tiếp, "**Triệu gia cần một người thừa kế. Cha đưa nhỏ là ai lại chẳng có liên quan, chỉ cần không phải đương kim Thánh thượng, thì người khác đều không quan trọng.**"

Ta khỏe mắt giật giật, đưa tay đỡ cái trán, nhìn đại sảnh đèn đuốc sáng trưng cách đó không xa, chân ta như tưới chì, đứng bất động, "**Nhưng là... việc này làm sao ta có thể cho Hành Tri một cái công đạo.**"

Cố Phán Hề nheo mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không nói một câu bình luận.

Ta thấy hắn trầm mặc, nghĩ rằng hắn lại có chuyện giấu ở trong lòng không chịu nói cho ta biết, liền nói: "**Có chuyện thì nói đi, nếu không chốc chốc lại lòi ra chỉ sợ ta thật sự sẽ không chịu nổi.**"

Cố Phán Hề bất đắc dĩ liếc mắt nhìn ta, lắc đầu nói: "**Người cũng biết, điều ta nói cũng nắm chắc.**"

"**Nghĩ ngợi cũng nói.**"

Hắn do dự, rồi nói: "**Lúc trước bắt mạch biết ngươi mang thai, ta trăm phương nghìn kế gạt mọi người. Thuốc dưỡng thai đưa cho ngươi có rất nhiều hoàng liên, vì sợ bị người ta nhận ra vị... Ai, tiểu thư ngươi đừng làm bộ như muốn cắn ta, chờ ta nói xong đã... Cái chính là thuốc mới đưa một hai lần, lão tướng quân cùng những người khác đều nghĩ chỉ là thuốc dưỡng thân bình thường, nhưng Giang công tử lại tìm đến ta, hỏi ta cho ngươi ăn cái gì.**"

Ta có chút kỳ quái, hắn nói chuyện này để làm gì, vì thế ra hiệu cho hắn nói tiếp.

"**Lúc ở quân doanh ta đưa thuốc dưỡng thai cho ngươi, lại đúng lúc Giang công tử tiến vào. Ta sợ hắn phát hiện ra cái gì, liền ra vẻ kích động đập nát chén thuốc. Lúc ta vội vàng đi ra ngoài liền thấy hắn liếc mắt nhìn, hắn... hắn đã nghĩ ngợi rồi.**" Cố Phán Hề cau mày cố gắng sắp xếp câu từ.

"**Ừ.**" Ta nhợt nhạt lên tiếng.

Hắn lo lắng nhìn ta, cắn răng nói: "**Giang Hành Tri người này tâm tư quá mức kín đáo, chỉ sợ hắn đã sớm biết, đang đợi tiểu thư tự mình nói cho hắn.**"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Tên đảng?!#x3D; #x3D;...

Ta kinh ngạc quay đầu nhìn Cố Phán Hề, "**Lời này ngươi... ngươi khẳng định, ngươi khẳng định hắn đã biết rồi?**"

Cố Phán Hề cúi đầu xuống: "**Ta nói, ta chỉ là hoài nghi, là tiểu thư không cho ta nói ra.**"

Ánh đèn lưu ly chiếu khắp con đường cách đó không xa, tuyết trắng phủ đầy lộ vẻ sạch sẽ lại bình yên. Ta không thể lý giải được nghi ngờ của Cố Phán Hề, vì thế chỉ có thể đáp có lẽ: "**Chúng ta thành thân đã hơn hai năm, tuy nói chỉ là một đôi vợ chồng già, nhưng trước đó vài ngày ta đã thật sự muốn cùng ở chung với hắn cả đời, sống hòa hợp. Kết quả ngươi lại đột nhiên nói cho ta biết ta mang thai, hơn nữa không phải là đứa nhỏ của hắn. Việc này đúng là ta thực có lỗi với hắn. Cái khác ngươi cũng không cần nói nữa. Vả lại, có lẽ chỉ là ngươi đã nghĩ nhiều.**"

Cố Phán Hề ngậm miệng không nói.

"**Việc ta mang thai cũng đừng nói cho những người khác, nhất là lão gia tử.**"

Cố Phán Hề nhàu mày trừng ta: "**Ngươi vẫn tính xóa sạch đứa nhỏ này, Triệu Như Ngọc!**"

Hắn hiếm khi gọi thẳng đại danh của ta, cho nên ta biết hắn lúc này khẳng định đã nộ khí ngất trời. Ta bất đắc dĩ cười khổ, dặn dò hắn: "**Phán Hề, ta tin ngươi, cho nên nếu Thái Y viện cử thái y đến xem bệnh cho ta, hy vọng ngươi nhất định phải tới, tự mình bắt mạch cho ta, trở về liền nói cho bộ hạ biết đứa nhỏ trong bụng ta chỉ mới một tháng.**"

Cố Phán Hề kinh hoàng ngẩng đầu nhìn ta, môi run run hai cái, nói: "**Ngươi muốn giấu bộ hạ, ý ngươi là, đứa nhỏ này là...**"

Ta cong cong khóe miệng: "**Ta đối với đứa nhỏ này không hề có chút ký ức nào. Từ lần đầu tiên ta trở về Trường An gặp bộ hạ, vốn đã không còn chút ký ức về hắn.**"

Hai cái sự thật đặt cùng một chỗ, Cố Phán Hề đối với ta bệnh tình của ta là rõ ràng nhất, rất nhanh hắn đã tìm ra kết luận.

Hai chúng ta mắt to nhìn mắt nhỏ, Cố Phán Hề nâng tay chà xát mặt, nói: **"Bảo ứng mà..."**

Ta hung hăng trừng hắn.

"Lúc đầu người theo ta nói người coi trọng Thất vương gia ta đã từng nói, việc này không thể. Kết quả người vẫn đánh trước xoa sau. Bây giờ thì hay rồi, nếu hắn thật sự biết việc này thì chỉ cần một đạo thánh chỉ xuống dưới liền trói người vào cung làm một phi tử —— "

Ta ngắt lời hắn: **"Ta đây không bằng hiện tại liền tự mình treo cổ trong phủ."**

Lúc này có một bóng người áo trắng đơn bạc đi ra khỏi chỗ ngoặt hành lang trước mặt ta, trên cánh tay hắn vắt áo choàng của ta, một gã sai vặt mặc hắc y đi ở phía sau, đi về phía ta.

Giang Hành Tri nhìn thấy ta, bất đắc dĩ liếc mắt một cái: **"A Ngọc, xa xa chột nghe thấy nàng lại đang nói lời vô si."**

Cố Phán Hề cực không có nghĩa khí mà ném lại ta chuẩn bị chuồn đi, Giang Hành Tri gật đầu đáp ứng, quay đầu nói với Thư Ngữ: **"Thư Ngữ, đưa Phán Hề về."**

Hai người dần dần đi xa, Giang Hành Tri cúi mi ôn hòa nhìn ta, mở áo choàng khoát phía sau ta, hỏi: **"Nàng đi đâu thế?"**

"Về phòng ngủ không được, người hơi nóng, vì thế ta tùy tiện ra đây hóng gió, đi dạo."

Hắn ừ một tiếng, sau đó không lưu tình chút nào mà đâm chột lời nói dối rất tệ của ta. **"Đèn lưu ly Phán Hề cầm trong tay là của phủ thượng thư, hắn chỉ đứng ở cửa phủ chờ nàng chưa hề xuất môn, đèn kia hắn là nàng mang về. Nàng đến phủ thượng thư làm gì?"**

"Tô Thiếu Ngân ôm Nguyên Bảo, tôn nhi của lão đi dạo. Ta thấy tôn nhi của lão rất là đáng yêu, nên đến đùa một lúc."

Hắn dường như tiếp nhận cách nói này, cúi người thắt lại dây lưng cho ta. Ta ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người hắn, kỳ quái hỏi: **"Hành Tri, huynh uống rượu?"**

"Một chút." Hắn vỗ trán đáp.

Cái gì mà một chút, bộ dạng căn bản chính là đã say. Ta thấy hai mắt hắn hơi rời rạc, có chút khó chịu cau mi tâm, vì thế đưa tay vuốt lên nếp nhăn trên trán hắn, lắc đầu nói: **"Nhìn bộ dạng này của huynh, sợ là bị Triệu Thanh Y trút không ít rượu."**

Giang Hành Tri kéo tay ta xuống, nhẹ nhàng cầm lấy, sau đó đặt trên môi cắn nhẹ, nhẹ giọng nói: **"Hắn say ngã dưới bàn rồi."**

Cái mặt dày của ta đỏ bừng, muốn rút tay lại nhưng hắn cố tình không chịu buông ra. Ta cảm giác được đầu lưỡi của hắn đang chuyển nhẹ ở đầu ngón tay ta, ta dời đi lực chú ý, **"Thì ra công tử có tư lực cao."**

Hắn khẽ cười ra tiếng, **"Rượu của mấy kẻ đó sao so được với rượu của chúng ta, chỉ như nước kẹo ngọt thông thường."**

Ta không nghe rõ hắn nói cái gì, đầu ngón tay ngửa ngửa, bị đầu lưỡi mềm mại chạm tới, ngẫu nhiên cắn nhẹ một cái. Mặc dù không đau, nhưng tê dại không nén được khiến long đưng đầy lưng.

Giang Hành Tri rút cuộc cũng buông lỏng hàm răng đang cắn tay ta ra, nheo đôi mắt phượng phong tình như hoa đầu hạ nở rộ, **"A Ngọc, chúng ta về phòng đi?"**

Ta thở ra một hơi, nhanh chóng gật đầu.

Hắn lại khẽ cười ra tiếng, ta quay đầu hỏi hắn làm sao vậy, hắn chỉ cười không đáp.

???

Trong phòng rất ấm áp, tuyết trên người ta vì chuyển động nên rớt xuống. Ta đem áo choàng tùy tay để lại trên ghế, mệt mỏi cũng theo đến. Đêm giao thừa này quả thực quá mức đặc sắc, đã kích liên tiếp làm hao phí toàn bộ tinh lực của ta. Giờ phút này rốt cuộc chống đỡ không được nữa, ta đá giày tiến vào ổ chăn, bên trong đã được Triệu Khả ử đến nóng hầm hập, ta thoải mái thờ dài một hơi.

Gần như là nhắm mắt coi bỏ áo ngoài, ta cuộn trên giường, nặng nề sắp sửa ngủ.

Giang Hành Tri vỗ hai má ta, **"A Ngọc, tỉnh tỉnh."**

Ta ngửi được mùi rượu cùng mùi bồ kết thanh nhả trên người hắn, trộn chung một chỗ nhu hòa lại ấm áp, ta càng thêm buồn ngủ.

Trên môi bị cái gì đó mềm mại áp vào, ôn nhu lưu luyến, giống như một ngọn lửa nhỏ, thông thả bắt đầu thiêu hủy lý trí trong đầu. Ta khó khăn mở mắt ra, mang theo thỏa hiệp đáp lại hắn. Nhưng cơ thể thật sự quá mức mệt mỏi, ta lại nhắm mắt rơi vào nửa ngủ nửa tỉnh.

Quần áo theo đầu vai bị cởi ra từng lớp, liền cảm giác có hơi lạnh, ta run lên. Nụ hôn của hắn chuyển qua đầu vai và cổ, ngón tay hắn lướt qua làn da ta, dịu dàng đảo quanh, châm ngòi.

Cảnh trong mơ cùng hiện thực đột nhiên giao cùng một chỗ, một đoạn ký ức ngắn từ tầng dưới cùng của ý nghĩ trở mình hiện lên, ta cau mày đột nhiên toát mồ hôi lạnh.

"Buông, buông ——" Ta cảm giác mình giống như bị bóng đè, tứ chi không thể động đậy. Trong mộng có mang theo nụ hôn thô bạo, cùng hoan ái đau đớn đến không chịu nổi.

Trên môi mang theo đau đớn như bị cắn nát, mùi máu tanh xộc thẳng lên xoang mũi, móng tay cắm vào trong thịt nơi lòng bàn tay. Ta nghe được ta dùng một loại ngữ điệu hèn mọn để cầu xin, **"Buông, thả ta đi, ta thà chết chứ không ở đây, thả ta đi."**

"Ta muốn trở về biên cương, ta thay người Nam chinh bắc chiến, ta cam đoan cả đời không xuất hiện trước mặt người, người thả ta đi ——"

"A Ngọc, tỉnh lại, là ác mộng, A Ngọc, tỉnh tỉnh." Giọng nói quen thuộc kích thích lý trí ta.

"Hoa Nam Bình, người dám... người dám làm như thế, ta sẽ hận người cả đời ——"

"A Ngọc, là ác mộng, đều đã qua, chỉ là ác mộng." Phía sau lưng được vỗ nhẹ, thanh âm gọi ta mang theo lo lắng cùng thương tiếc. Ta thờ hồng hộc mở to mắt, giương mắt nhìn thấy một đôi mắt màu đen sâu không thấy đáy, đau đớn cùng máu tanh đều giống như chưa từng xuất hiện.

Giang Hành Tri ôm lấy ta, nói: **"Ồn rồi A Ngọc, ta ở bên cạnh nàng, cái gì cũng không cần sợ, ngủ đi."**

Ta nín quân áo của hắn, cả người lạnh đến phát run.

Hắn ôn ngôn an ủi ta, **"Chúng ta lập tức rời khỏi Trường An, đừng sợ, không còn gì phải sợ, chúng ta đi sẽ không bao giờ trở lại nữa."**

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thả nàng đi

Ngày hôm sau tuy rằng là mừng một tết, nhưng cũng là ngày vào triều. Tất cả những người đứng trên triều đều có chút buồn ngủ, có đại thần trên người còn loáng thoáng mang theo rượu vị. Ân Đào Đào hai mắt rời rạc đứng ở phía sau, sau khi thấy ta đang nhìn nàng liền nhe răng cười, bộ dạng say chưa tỉnh. Hồ Mặc thì gục đầu ngủ gật.

Bệ hạ còn chưa đến, các đại thần liền tốp năm tốp ba tụm chung một chỗ nói chuyện. Lúc thấy ta tiến vào, Tô Thiếu Ngân vờn một bàn tay về phía ta, từ từ vẫy vẫy.

"Cái gì?" Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn.

Tô Thiếu Ngân nhăn rầu: **"Đền lưu ly của ta, cái đêm qua người mượn đi ấy, người muốn đưa sao!"**

Ta 囧 囧 tại chỗ, cái danh keo kiệt của Tô Thiếu Ngân tuy rằng danh bất hư truyền, nhưng cũng không đến mức tính toán vì cái đền lưu ly chứ. Chắc là ta giống cha ta, vì chuyện thức giấc muốn quân lương mà đắc tội với lão, lão mượn cơ hội trút giận.

Trách không được mỗi lần cha ta nhắc tới lão đều ngứa đến ngứa răng. Cha ta nói lúc ta còn chưa sinh ra, có một lần ông chinh Nam Chiếu, Tô Thiếu Ngân chính là giám quân. Tô Thiếu Ngân trước thì cất tiền thưởng của ông sau lại cất tiền thuốc. Ông già lúc ấy nghèo kiệt xác chỉ còn lại có vài đồng. Lúc ông cười ngửa xuống một trần nhỏ xem xét bộ phòng thì đối chịu không nổi, chỉ có thể chui vào nhà người ta trộm khoai lang, còn bị tóm. Cha ta mỗi lần nhắc tới khoảng thời gian phải trải qua đó, chung quy vẫn nhịn không được mà muốn lật bàn.

Ta nhìn Tô Thiếu Ngân mặt mũi hiền lành, trong lòng âm thầm cảm khái một phen tri nhân tri diện bất tri tâm, sau đó thờ dài nói: **"Hạ triều trở về nhất định sẽ hai tay hoàn trả."**

Lão trưng ra cái vẻ kiêu ngạo giả bộ lãnh diễm mà xoay xoay cổ, nhìn chung quanh phát hiện không ai chú ý đến chúng ta, lúc này mới thấp giọng hỏi, **"Người ngày hôm qua cùng bề hạ nói chuyện gì?"**

Hắn là cậu ruột của bề hạ, ta tự nhiên cũng không dám nói thật với hắn. Đối với việc nói dối lại làm không tốt, sợ bị lão nhìn ra manh mối, vì thế bắt bí lão, **"Tô thượng thư, người ở trong quan trường lâu như vậy, hẳn là biết có một câu gọi là lòng hiếu kỳ hại chết mèo."**

Tô Thiếu Ngân cười lạnh một tiếng, **"Ta đương nhiên biết cái loại tò mò này là không nên có, nhưng bộ dạng thất hồn lạc phách kia của bề hạ, hẳn là công lao của tiểu tướng quân nhĩ."**

Ta cũng vờn cổ tạo ra một nụ cười lạnh tương tự hắn: **"Việc năm đó đều đã qua, bây giờ còn nói làm gì. Thượng thư không biết là đã quá"**

muộn rồi sao?"

"Người... nha đầu người tại sao cái tính bướng bỉnh lại giống cha người đến thế, sao không được dịu dàng như mẹ người!" Lão có chút tức giận.

Khẩu khí của lão giống như trường bối, thái độ của ta mềm lại, hòa nhã nói, **"Qua hết nguyên tiêu ta sẽ rời Trường An, nếu không cần thiết thì kiếp này sẽ không trở về, như thế là kết quả tốt nhất."**

Tô Thiếu Ngân trầm mặc không đáp, Phúc công công ở bên trên bắt đầu thông báo: **"Hoàng đế bệ hạ giá lâm."**

Tô Thiếu Ngân dịch bước trở về vị trí của lão, cước bộ đột nhiên dừng một chút, nói với ta: **"Kéo cổ áo của người lên đi, cái loại dấu vết này người cũng không biết chú ý một chút. Bệ hạ nay đối với người vẫn chưa hết hy vọng, người lại kích thích người như thế, nếu người lặp lại hành động điên rồ chỉ sợ người có làm gì cũng không đi được."**

Ta sờ sờ cổ, cái gì cũng không có, nghe lời này của lão thì không khỏi cúi đầu chỉ cảm thấy buồn cười: đương kim bệ hạ xuống tay tàn nhẫn, suy nghĩ dứt khoát, ta há lại có thể xúc phạm tới.

Về phân lập lại hành động điên rồ ——

Ta ngừng đầu nhìn thoáng qua Hoa Nam Bình huyền y váy dài, tóc đen ngọc quan, dọc theo điện chậm rãi đi về phía trước. Ánh mắt hần nhìn thẳng, ta có thể nhìn cái mũi cao ngất trắng nõn và môi bạc hơi mím lại của hần. Nhìn nghiêng, long mi của hần rất dài, vừa dày vừa dài rung rung trên mắt, giống như cái quạt nho nhỏ.

Ngày đông lạnh đêm dài, giờ phút này trời còn chưa sáng hần. Đèn cung đình trong tay cung nhân chưa được thổi tắt. Ánh đèn mờ rọi lên hoa văn nổi màu đỏ thắm khiến cả người hần tăng thêm vài phần sắc bén nghiêm nghị.

Ta nghĩ đến con ác mộng đêm qua.

Sáng nay Giang Hành Tri với đôi mắt đen láy nói cho ta biết, tối hôm qua ta khóc rồi tỉnh rồi ngủ, rồi hỏi ta mơ thấy cái gì. Ta khề cần môi không dám nói cho hần biết, hần vỗ lưng ta an ủi, nói với ta rằng tất cả đều đã qua.

Lên triều vào mừng một tết, không ngoài chỉ là tấu chương ca tụng công đức. Trong đầu ta rất lung, trong bát tri bất giác, Phúc công công liền tuyên bố bãi triều.

Hoa Nam Bình cúi mi nhìn một quyển tấu chương trong tay, đột nhiên nói: **"Khoan đã, Triệu tiểu tướng quân, người lưu lại."**

Thân mình ta run lên, từ sau con ác mộng kia, ta thể nhưng lại sinh ra nỗi sợ hãi. Ngõ ngang lui về sau từng bước, giẫm phải chân Hồ Mặc đứng sau ta, hần tò mò hỏi ta, **"Người sợ cái lông gì chứ, bệ hạ lại không ăn người."**

Ta lắc đầu.

Hồ Mặc vỗ vỗ bả vai ta, đi theo các đại thần lui xuống. Giang Hành Tri ở xa xa hướng ta gật gật đầu, ý bảo ta là hần chờ ta bên ngoài, ta an tâm vài phần.

Đại diện quan viên đã đi hết, hiện ra vài phần trống trải. Ta một mình quỳ trên mặt đất, nghe được một loạt tiếng quần áo sột soạt. Ngước mắt nhìn thấy hần đi đến trước mặt ta, cơ thể ta lại kháng cự, không tự chủ được mà phát run.

"Cô thả người đi." Hoa Nam Bình nói.

Ta dập đầu tạ ơn.

Hần dừng ở trước mặt ta, ta có thể thấy rõ vạt áo thêu hoa văn hình rồng bằng sợi bạc. Ta đột nhiên cảm giác hít thở có chút khó khăn.

"Nhưng cô có điều kiện."

Ta ổn định lại thanh âm run run, nói: **"Ta sẽ thuyết phục cha ta từ chức, giao binh quyền."**

"Cô không cần thứ ấy." Hần thở dài một tiếng, nâng ta dậy, nói, **"Hội đèn lồng Nguyên Tiêu năm nay, cô muốn đi, người theo cô cùng đi."**

Hoa Nam Bình nắm cánh tay a ta, dường như cảm giác được sự kháng cự của ta, trên khuôn mặt luôn luôn chói mắt hé ra thần sắc âm đạm đi vài phần. Hần nhẹ nhàng nói: **"Chỉ một cái yêu cầu này, đáp ứng rồi, cô để người đi."**

Ta không biết hần muốn làm cái gì, nhưng sau cùng ngẫm lại vẫn đáp ứng. Có thể rời khỏi Trường An là sự cảm dỗ lớn nhất đối với ta giờ phút này.

"Không được nói với Giang Hành Tri." Đôi mắt màu hổ phách của hần hơi nhìn chăm chăm ta, khóe môi cong lên ý cười như có như không. **"Nếu không, đừng nói đến Trường An, kiếp này của người đừng nghĩ sẽ bước được ra khỏi cửa cung."**

Ta thật sự bị dọa.

Hoa Nam Bình mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm ta, tầm mắt từ trên mặt chuyển xuống cổ. Ánh mắt giống một con rắn lướt qua người ta. Ta mồ hôi lạnh túa ra, hần mơ hồ cười khổ, nói: **"Việc năm đó người thật sự vĩnh viễn không bao giờ nhớ ra sao."**

Ta lại lui về phía sau vài bước, rốt cuộc cũng có thể bình tĩnh nhìn hần cùng đối thoại với hần, ta nói, **"Nếu ta nói ta nhớ ra rồi, người tin không?"**

Hoa Nam Bình chỉ bình tĩnh lắc đầu, **"Nếu người nhớ ra chuyện cũ, sẽ không đối với cô như vậy."**

Ta châm chọc nói: **"Bệ hạ người thực tự tin."**

"A Ngọc của cô, cô đương nhiên hiểu rõ nhất."

Ta nghe xong chỉ lắc đầu.

Hoa Nam Bình ra hiệu cho cung nữ thái giám trong điện đều lui ra ngoài, sau đó quay đầu lẳng lặng nhìn ta. Sương mờ che phủ trong đôi mắt màu hổ phách dường như tan đi vài phần. Hần thả giọng mềm, trấn an nói: **"Trước kia ta thực xin lỗi nàng, nay rơi vào tình thế như vậy cũng coi như báo ứng. Ta sẽ chờ nàng, đợi đến một ngày kia nàng nhớ ra ta, tha thứ cho ta, đồng ý trở về bên cạnh ta. Ta tin A Ngọc của ta sẽ không vứt bỏ ta."**

"Người dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ tha thứ cho người." Ta nghe được khẩu khí gần như tàn nhẫn của ta.

Hần giật mình, nói, **"Không biết, nếu không thể tha thứ, ta vẫn sẽ chờ đợi. Nàng đi cùng hần, vậy nàng cứ đi. Trước lúc đi hãy theo ta một lần, ta muốn xem lại hội đèn lồng đêm nguyên tiêu ở Trường An."**

"Chỉ cần người đồng ý thả ta đi." Ta cup mắt, không muốn nhìn hần.

Hần nghe thấy ta đáp ứng, khẩu khí nhẹ hơn, **"Còn một việc cuối cùng."**

"Bệ hạ xin cứ nói."

Nón tay thon dài trắng nõn năm thành quyền bên người hần lại duỗi ra, qua hồi lâu ta mới nghe thấy hần khó khăn mà nói với ta: **"Đứa bé trong bụng nàng, không thể phá nó, được chứ?"**

Lòng ta nảy mạnh, giương mắt trừng hần, **"Đứa bé trong bụng ta giữ hay không, có liên quan gì đến người?"**

Hoa Nam Bình dường như đoán trước được ta sẽ có phản ứng này, miễn cưỡng ngoắc ngoắc khóe miệng, nói: **"Ta nói rồi, nàng không lừa được ta. Đứa bé trong bụng nàng —— là cốt nhục của ta."**

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Phiên ngoại

Edit+beta: V-Emy

Năm ấy ta tuổi còn nhỏ, ngày đó mới từ thái học hồi cung, phụ hoàng nói muốn ta cùng người đi tiếp một người. Ta thấy trong mắt phụ hoàng kiệt lực áp chế vui sướng, phụ hoàng nói: "Đi một lần là mười hai năm, hần cuối cùng đã trở lại." trận chiến mười sáu châu U Vân kia đánh mười hai năm, người phụ hoàng muốn tiếp, chắc hần là Triệu tướng quân Triệu Minh Đức.

Năm ấy đầu mùa xuân, thời tiết còn rất lạnh, ven đường thành Trường An những gốc liễu nảy chồi xanh, ta cùng phụ hoàng đứng ở trên thành lầu nhìn xuống, hai bên đường chật ních dân chúng nghe thấy tin mà đến, khái hoàn, hai chữ này có ma lực rất lớn, làm cho người ta nhìn không được mừng rỡ như điên. Đó cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng. Nàng tên là Triệu Như Ngọc, là ác mộng của ta, nhưng cũng là hồi ức tốt đẹp nhất của ta.

Gần tới lúc hoàng hôn, tảng đá cuối đường mới truyền đến nhịp vó ngựa đều đặn cùng tiếng áo giáp va chạm, dần dần có tiếng kêu vui sướng của dân chúng phá vỡ sự tĩnh lặng, phụ hoàng lôi kéo ta tiến lên hai bước, người đang kiệt lực không thể cảm xúc của bản thân, vội vàng cùng kích động lại tràn đầy.

Triệu tướng quân ngồi trên lưng một con ngựa cao lớn, trên mặt tràn đầy thần thái dày dặn phong sương, mười hai năm chiến tranh lớn nhỏ gần như không ngừng, rèn rũa một Triệu tiểu tướng quân từng ngây ngô trở nên tang thương, nhưng lại càng làm cho ánh mắt hần sáng ngời. Phụ hoàng từng nói với ta, Triệu gia tộc đều là quân si, chỉ thích mang binh đánh giặc, nếu muốn bọn họ an ổn mấy ngày tựa như muốn mệnh của bọn họ. Lúc ấy ta lưu ý trong lòng, lại tâm huyết dâng trào trên ghẹo phụ hoàng: "Nếu bọn họ sinh một nữ nhi thì sao? Chẳng lẽ cũng muốn gả cho nhà binh đi theo chiến tranh sao?" Biểu tình hiền hòa của phụ hoàng cứng ngắc rất nhiều, người nói với ta: "Con không hiểu." Sau đó nhanh chóng kết thúc bài học mỗi ngày dành cho ta, để ta lui ra.

Phụ hoàng giờ phút này thấp giọng kể ta nghe về cuộc đời Triệu tướng quân, người tỏ ý bảo ta nhìn một đoàn trông giống như vải rách trong lòng Triệu tướng quân, người nói, "Đó là nữ nhi của Minh Đức, tuổi còn nhỏ đã biết bày binh bố trận, phương diện kiến giải chỉ huy quân sự làm cho người ta cảm thán, quả thực là đứa nhỏ thiên tài." Phụ hoàng hiếm khi đánh giá cao một người như vậy.

"Triệu tướng quân chỉ có một nữ nhi như vậy thôi sao?" Ta hỏi phụ hoàng.

Nữ tướng cho dù có thiên phú như thế nào, chung quy vẫn không hay bằng nam tướng, quyền kế thừa của Triệu gia quân nếu rơi vào tay nữ nhân, chỉ sợ sau khi nàng lập gia đình hậu hoạn vô cùng. Nhưng phụ hoàng nhìn cái đoàn vải rách tròn tròn kia dường như nhớ tới người nào khác, không trả lời vấn đề của ta.

Cái đoàn tròn tròn vẫn núp ở trong ngực Triệu tướng quân động đậy, lộ ra cái đầu lông xù cùng ánh mắt ngái ngủ, cái đoàn tròn kia bắt đầu tò mò nhìn cảnh sắc chung quanh, nhìn đến cô nương xinh đẹp liền lộ rõ bộ dáng thất thần, cách tăng đá ở ngã tư đường một đoạn không xa, nàng nhìn thấy ta. Thần sắc trong mắt nàng ta cũng không xa lạ, bộ dáng ta càng giống mẫu hậu, trước khi thành thân mẫu hậu là mỹ nhân có tiếng ở Trường An, phụ hoàng cũng có bề ngoài phong thần tuấn lãng có thể làm cho cô nương chưa xuất giá đỏ mặt, cho nên, dung mạo của ta... không xấu. Ta nhìn thấy nàng túm râu phụ thân nàng, nhỏ giọng nói cái gì, sau đó tỏ ý bảo phụ thân nhìn ta.

Triệu tướng quân lộ rõ thần sắc bị làm khó. Cái đoàn tròn bất mãn tự mình nhảy xuống ngựa, tư thế thuần thực tiêu sái làm cho người ta kinh diễm. Khi đó nàng một thân phục trang thiếu niên, bên hông đeo một phen bội kiếm có vẻ hơi lớn so với nàng, tóc dài buộc lên đỉnh đầu, lộ ra đôi gò má tràn trề anh khí bừng bừng sức sống. Trên lầu các, khăn tay của các cô nương nhìn trộm bay tới tập trên đầu nàng. Nàng đưa tay tiếp nhận, nhướn mày cười. Nếu không phải phụ hoàng nói trước cho ta biết nàng là nữ nhi của Triệu tướng quân, ta tuyệt đối sẽ cho rằng đó là tên tiểu tử hảo sắc.

Ta nghe được phụ hoàng thấp giọng than thở: "Quả nhiên nàng và cô cô nàng là từ một khuôn đúc ra."

???

Trong yến mừng đón Triệu tướng quân khai hoàn, lần thứ hai ta thấy nàng. Nàng mặc một thân váy cánh màu xanh, không được tự nhiên lôi kéo làn váy, trên trán một khối dấu vết xanh tím, không biết là bị Triệu tướng quân đánh hay là tự mình té ngã. Khi đó phụ hoàng còn chưa đến, phía dưới các đại thần tùm lại cùng đi chúc mừng Triệu tướng quân, Triệu tướng quân thừa dịp có không có người, nhéo lỗ tai nàng ba ba đánh xuống mông nàng hai ba cái, ta không biết nàng làm sai sự tình gì, chọc Triệu tướng quân tức giận như thế.

Bình thường nữ tử khuê các đi cùng tham gia cung yến hẳn là quy củ, dù là nghịch ngợm như muội muội của ta, cũng không dám gây chuyện ở loại địa phương này. Nàng nhàm chán nhìn chung quanh một vòng, Triệu tướng quân bắt buộc nàng an ổn, nàng lại cứ như ngồi trên thớt, nàng giương mắt nhìn thấy ta, vậy mà lại xách váy vui vẻ chạy tới phía ta, Triệu tướng quân cùng đại thần hàn huyên nhất thời không bắt được nàng, chỉ có thể nhìn bóng dáng của nàng mà cắn răng giậm chân.

Khi đó ta cũng không đi vào cung yến trong đại điện, chỉ đứng ở cửa lẳng lặng nhìn động tĩnh bên trong, hai ba thị vệ cung nữ đi theo phía sau. Nàng kích động chạy đến trước mặt ta, ngửa đầu hỏi: "Ngươi tên là gì?" Cung nữ phía sau muốn quát lên ngăn cản hành vi vô lễ của nàng, liền bị ta giơ tay ngăn lại. "Hoa Bình." Ta đáp bằng một cái tên nửa thật nửa giả. Mới vừa vào Trường An nàng quả nhiên tin, cúi đầu nghiền ngẫm hai câu, trên mặt lộ ra tươi cười mang ý tứ hàm xúc không rõ.

Ta một bên dựa theo phụ hoàng phân phó tiếp tục quan sát đủ loại biểu hiện của các đại thần tham gia cung yến, một bên không yên lòng hỏi nàng đang cười cái gì. Nàng nói: "Không có gì, ta chỉ cảm thấy cái tên này với bộ dáng của ngươi, rất xứng đôi." Sắc mặt ta nhất thời có hơi đen, khẽ xoay người gắt gao nhìn chằm chằm nàng, ở cửa Vĩnh Thọ cung cây Mộc Lan rơi đầy những cánh hoa tím, rơi trên vai ta, theo động tác khom người của ta lại lần nữa bay xuống trong gió. "Tiểu thư đang nói ta chỉ có vẻ bề ngoài?"

Nàng đưa tay tiếp nhận cánh hoa rơi xuống từ bả vai ta, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi một cái, sau đó hường thụ ngẩng đầu trả lời ta, "Không phải, ta đang khen ngươi xinh đẹp như hoa!"

Hành vi đáng ngờ của nàng được thực hiện một cách vừa lưu loát lại vừa trôi chảy, hết lần này tới lần khác không thể giáo huấn được, tức giận thì chứng tỏ ta lòng dạ hẹp hòi, không tức giận thì quả là nuốt không trôi cảm giác bị đùa giỡn này, ta dứt khoát mặc kệ nàng, tiếp tục bài tập quan sát phụ hoàng bố trí cho ta, bên trong lúc này Triệu tướng quân một bên cùng các đại thần hàn huyên, một bên lo lắng nhìn về hướng này.

Trách không được Triệu tướng quân lo lắng như thế, nàng quả thực không thể khiến người ta bớt lo. Suy nghĩ xong nên trả lời phụ hoàng như thế nào, ta xoay người muốn đi, làm sao dự đoán được bước chân ngăn của nàng lại đi theo phía sau ta, "Mỹ nhân đừng đi mà, là Như Ngọc đường đột mỹ nhân, muốn đánh muốn mắng thì tùy ngươi ôi chao, đừng đi nha." Ta quay đầu nhìn thấy sắc mặt nhất thời tối đen như mực của Triệu tướng quân bên trong khi thấy hành vi của nữ nhi. Ta dừng lại, tận lực bày khuôn mặt không biểu tình nhìn nàng: "Ngươi đi theo ta làm gì?"

Nàng vò đầu cười: "Lần đầu tiên ta thấy mặt ngươi đã muốn đem ngươi về nhà làm vợ nuôi từ bé, nhưng mà cha ta không cho, cho nên ta muốn tự mình đoạt ngươi đem về nhà." Ta nghe thấy các cung nữ đi theo ta phía sau kiệt lực áp chế tiếng cười. Bất đắc dĩ nhìn nàng, ta nói, "Hô nháo." Dứt lời tiếp tục bước đi phía trước.

Nàng cũng đi theo phía sau ta, đột nhiên nghe ba một tiếng, cước bộ đi theo phía sau của ta cũng biến mất, ta nghiêng thân mình về phía sau nhìn, nàng đang quỳ ngồi dưới đất xoa đầu, trên dấu vết xanh tím ngay từ đầu kia lại thêm một khối, nàng liếc mắt nhìn ta một cái, nhỏ giọng lầm bầm, "Thành Trường An này đúng là phiền phức, ngay cả y phục cũng bắt nạt người." Ta tỏ ý bảo cung nữ phía sau nâng nàng dậy, nói: "Váy cánh trên người người là y phục đơn giản nhất, nếu đơn giản hơn nữa, vậy không phải là trang phục của nữ nhân."

Nàng cự tuyệt cung nữ nâng đỡ, tự mình đứng lên, nói với ta, "Thời điểm ta đi theo phụ thân ở U Vân lo chuyện bên ngoài, làm gì có nhiều quy củ phải

chú ý như vậy, y phục thoải mái muốn mặc như thế nào thì mặc, vương vãi như thế nếu lên chiến trường không phải toi mạng rồi sao." Ta nghe lời này của nàng, trong lòng dâng lên một chút tò mò, hỏi: "Triệu tướng quân cho người tùy quân xuất chinh?" Nàng dường như cảm thấy ta vũ nhục nàng, nói: "Triệu gia nữ nhân, máu chảy trong huyết quản máu chiến tranh, nếu không ở chiến trường trên lưng ngựa, há có thể yên giấc?!"

Ta một lần nữa đánh giá nàng, mới cảm thấy tiểu cô nương này không giống mấy nữ tử khuê các bình thường ta quen biết, so với muội muội nương nương lại ngốc nghếch của ta cũng không giống.

Lưng nàng thẳng tắp, lúc đứng nghiêm túc và trang nghiêm, khi đi hơi thở lại vững vàng, không giống quý nữ bình thường đi bước nhỏ như liễu nghiêng trước gió, có loại khí chất khác nhau như vậy làm cho người ta tò mò đồng thời muốn hiểu biết sâu hơn. Triệu gia quân nhân. Phụ hoàng nói nữ nhi của Triệu Minh Đức mới sinh ra không đến một tuổi đã theo phụ thân đi U Vân, mười hai năm chưa bao giờ bước vào Trường An một bước, lớn lên trên lưng ngựa, ngoại trừ nhìn thấy binh lính thì là xác chết. Trong lúc nhất thời ta không biết nên trả lời thế nào.

Nàng nghiêm túc nhìn ta, sau đó lắc đầu nói, "Thôi được rồi, không nói với người nữa, ta phải đi về tham gia cung yến, phụ thân nếu thấy ta lâu quá không quay về, sẽ tức giận. Ngày khác ta lại gặp người, được chứ?"

Ta rù mảy trả lời: "Tùy ý tiểu thư."

Ta không cảm thấy những lời này của nàng có thể thực hiện được, chỉ bằng giả danh Hoa Bình này, nàng căn bản không có khả năng tìm được ta tại nơi cung đình rộng lớn như vậy.

???

Quả thực từ sau lần đó, một thời gian rất dài ta không nhìn thấy nàng, dưới một tình huống cực kỳ ngẫu nhiên, phụ hoàng cảm vài tấu chương đề ta luyện tập cách phê duyệt, ta nhìn thấy tin tức nàng ở Nam Chiếu. Ta nhìn tấu chương kia có chút thất thần, phụ hoàng hỏi ta làm sao vậy, ta hỏi: "Người phái nữ nhi của Triệu tướng quân đi binh ổn phân loạn ở Nam Chiếu?"

Phụ hoàng kỳ quái liếc mắt nhìn ta một cái. Ta nhớ dáng lưng thẳng tắp kia trong trí nhớ, tuy rằng tuổi còn nhỏ, lúc cột nhà bộ dáng như đang dò từ không đứng đắn, nhưng lúc nghiêm túc thì chẳng có phân nào lỗ mãng, tác phong quân nhân dứt khoát trôi chảy.

"Nàng mới mười bốn mười lăm tuổi!"

Ta kinh ngạc cực kỳ. Phụ hoàng hỏi hột nói: "Triệu gia vô luận nhi tử hay nữ nhi, luôn luôn như vậy, con không cần kinh ngạc như thế."

Mùa thu năm ấy, nàng khái hoàn, ta ở trong cung nghe tin tức của nàng, đơn giản cũng chỉ cảm khái một câu, tướng môn Triệu gia, danh bất hư truyền.

Tiệc mừng nàng được cử hành trên thuyền hoa Dịch Lạc lâu, trùng hợp khi đó tiểu nhi tử của cửu cửu cùng ta lớn lên, biểu đệ của ta Tô Hi cũng cùng nàng một đường trở về, cửu cửu năm đó cãi nhau với Tô Hi, nhưng Tô Hi hiếm khi trở về một lần, cửu mẩu muốn ta đi xem hán ra sao, ta đáp ứng.

Ta mang theo hai thị vệ, lúc đi vào thuyền hoa, trong nháy mắt chung quanh im lặng quỷ dị. Lúc đó mắt nàng đã lơ đãng say, nhìn thấy ta đến, híp mắt nhận thức hồi lâu mới nhận ra ta. Nàng một thân nam trang lưu loát, tóc dùng một trăm buộc lên, hai má sạch sẽ, thấy ta tiến vào, nàng quăng ngã bát rượu trong tay, chia vào người của ta mà nói: "Cô nương này là của ta, không cho phép người nào cướp đi!"

Sắc mặt ta nhất thời đen thui. Tô Hi nhận ra ta đến, lôi kéo ta tới mép thuyền hoa, hành lễ, hỏi: "Thất diện hạ tới nơi này có việc gì sao?" Ta cúi mắt bình tĩnh nhấn lại lời cửu mẩu, sau đó vỗ vai ý bảo hán tìm một cơ hội trở về vấn an cửu mẩu một chút, liền tính rời đi, Tô Hi bê bầu rượu ngồi xôm ở góc thuyền ăn năn, lúc này nàng lắc la lắc lư đi về phía ta. Đó là lần đầu tiên nàng mượn rượu làm càn với ta.

Ta nhớ rõ lần đó, cho nên từ sau khi ta yêu nàng, chuyện thích nhất chính là cho nàng uống rượu. Ta gật gật đầu với nàng, xoay người muốn đi, nàng lại ngăn ta lại, lúc ta còn chưa phản ứng, nàng nâng tay phải lên ôm lấy cổ ta, kiếng mũi chân hôn lên môi ta. Hết thấy đều là điện quang hỏa thạch phát sinh ngay lúc đó, ta thậm chí không kịp phản ứng.

Tô Hi ngồi trong góc thuyền kinh dị trùng to mắt, thiếu chút nữa ngã xuống hồ. Hần nhỏ giọng kêu rên một tiếng: "Tiểu thư, người... người tiểu thư hôn không phải là cô nương nơi này." Nàng không biết hôn môi, chỉ ma sát vài cái rồi không biết phải làm gì cho đúng, môi nàng thật mềm, ta có thể nghĩ được hương rượu cùng hơi thở tươi mát dương quang trên người nàng. Hơi thở thật tinh thuần, ta không muốn kháng cự. Vì thế, ta vờn đầu lưỡi liếm nàng một chút. Nàng lại giống như con báo bị kinh động, đột nhiên buông lỏng ta ra, lui về phía sau hai bước tựa vào lan can thuyền.

Ánh trăng phản chiếu giữa hồ, như mảnh bạch ngọc Lưu Ly nhỏ, ta lẳng lặng nhìn phản ứng của nàng, nàng ưỡn ngực một cái, nói với ta: "Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, ngày mai ta sẽ kêu cha ta cầu hôn cưới người, mà người tên là gì ấy nhỉ?"

Tô Hi ôm đầu tiếp tục kêu rên. Ta rù mảy nở nụ cười, ta rất biết cách lợi dụng khuôn mặt này, biết biểu tình nào là có lực uy hiếp nhất, biểu tình nào có thể trấn an người nhất, biểu tình nào có thể... dụ hoặc người nhất. "Người không nhớ ra ta sao?"

Nàng đại ra một lát, áy náy xoa xoa cái mũi, "Người gạt ta nói người tên là Hoa Bình, khẳng định không phải là tên thật của người, tên thật của người là gì?"

Ta vuốt phẳng nếp nhăn ở góc áo, nhớ lại hương vị ấm áp trên môi vừa rồi, trong lòng có một cảm xúc kỳ dị đang chậm rãi nảy mầm, ta nói: "Nam Bình, tên ta là Hoa Nam Bình."

"Ta nhớ kỹ" nàng gật đầu, sau đó còn thật sự nói với ta, "Tên ta là Triệu Như Ngọc."

Cảm tình ban đầu giống như một hạt giống chưa nảy mầm, tê dại chôn trong lòng, ta chỉ cảm thấy tò mò, cũng không mấy lưu tâm, đợi đến khi hạt giống này phát triển thành một đại thụ chọc trời, khỏe mạnh đến rút dây động rừng, ta mới biết được cái gọi là tình yêu đến tột cùng là thể nghiệm thống khổ như thế nào.

Triệu tướng quân không vui khi thấy nữ nhi nhàn rỗi, nàng nhàn rỗi đến vô sự lần thứ ba đến quý phủ ta đưa cho ta một chậu hoa lan không biết từ nơi nào tìm đến, nói cho ta biết nàng phải đi duyệt nhị quân Triệu gia, ta biết đây là quy củ Triệu gia, vì thế gật đầu, không để lời nàng nói ở trong lòng, tiếp tục đọc sách. Từ lúc nàng đi, rất hiếm khi trở lại, ta có chút nhớ nhung nàng.

Triệu Như Ngọc không phải là người huyền ảo, nhưng nơi nàng đi qua rất nhiều, trong lúc nàng chậm rãi nói ta tựa như có thể nhìn thấy cỏ thơm màu mỡ ở U Vân, hoa rơi rụng ở Nam Chiêu, hay phong tục tập quán kỳ quái của các bộ tộc ở biên cương.

Ta bắt đầu đứng ngồi không yên, ta rất nhớ nàng, đột nhiên cảm thấy, cho dù nàng không nói một lời, không làm gì cả, chỉ im lặng mà ngồi ở chỗ kia như thể để cho ta ngắm nàng, ta cũng có thể sinh lòng thỏa mãn. Vào cửa trương tư, mới biết trương tư khổ. Lúc gặp lại là khi ta ngẫu nhiên tuần phủ, phụ hoàng lưu lại cho ta một nan đề, ta đau đầu không thôi, chỉ có thể tự mình trải nghiệm, đi ra đường thăm hỏi khó khăn của dân sinh, nàng một thân nam trang, nghiêng người dựa vào vách tường, huýt sáo với ta.

Tiểu thái giám phía sau xoắn tay áo muốn đi đánh nàng. Sau khi kiềm chế rung động kì quái trong ngực, nhìn thấy bộ dáng đáng ngờ từ lỗ mông kia của nàng, kỳ thật, ta cũng muốn đánh nàng. Ta đi về hướng nàng, vẫn là khuôn mặt không biểu tình theo thói quen che giấu cảm xúc của bản thân, nàng nâng tay đất ta đi đến chỗ sâu trong ngõ nhỏ, thị vệ cùng thái giám theo không kịp, hơn nữa không quen đường tắt, nhiều lần bị lạc mất.

Ta đang định lên mặt Vương gia đoạn chính răn dạy nàng không biết điều, làm sao dự đoán được nàng lại đề ta lên vách tường, điểm mũi chân lấy môi nàng va chạm môi ta. Bị cường hôn lặp đi lặp lại nhiều lần như thế, một cổ oán khí nhỏ nhỏ trong lòng ta dần dần biến thành lớn, ta nâng tay tính đánh ngất nàng, nhưng nàng ở trên chiến trường sinh tử tôi luyện ra thân thủ, không phải loại công phu mèo ba chân sư phó dạy ta có thể so sánh với.

Nàng vỗ vỗ bả vai ta, hiền ngang lăm lăm nói: "Ta chỉ biết thời gian dài như vậy không ở đây, khẳng định ngươi sẽ nhớ ta, đặc biệt trốn tới gặp ngươi một lần, ta phải trở về, vợ ngoan nhớ kỹ mỗi ngày phải nhớ thương ta!"

Dứt lời bỏ vào tay ta một phiến lá khô, hẳn là đặt bị kẹp trong sách, đường vân rõ ràng mang theo mùi mực dày đặc, bên trên là đôi câu nét chữ chó cào. Nhiều đêm tìm người trăm nghìn lần, bỗng quay đầu, người nọ đã rời xa nơi đèn đuốc.

Nàng viết chữ xấu đòi mạng, ta từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng cười nhạt, vốn định tùy tay quăng trong gió, lại chần chừ thế nào cũng không buông ra được, gặt gao vôn về nó trong tay. Tiểu thái giám và thị vệ thờ hồng học cuối cùng cũng tìm được ta, tầm mắt di chuyển từ môi ta bị nàng không biết nặng nhẹ va chạm đến vật áo bị nàng nắm tán loạn, tiểu thái giám nhất thời có biểu tình muốn khóc: "Vương gia, trình tiết còn không?!"

Nàng dùng một loại thái độ kiêu ngạo cạy ra cho riêng mình một vị trí trong cuộc sống kín kẽ của ta, sau đó tùy ý xâm chiếm mỗi góc ngách cuộc đời ta. Ta rốt cuộc tiếp nhận ái mộ của nàng, cho là một thói quen.

Đêm Trung thu năm ấy, tiểu thái giám bên người thúc giục ta đi ngủ, ta nhìn sắc trời, nói: "Bổn vương đọc sách một lát."

Tiểu thái giám che miệng cười: "Triệu cô nương hôm nay sẽ không đến đây, bệ hạ thiết đãi cung yến, ngày mai triệu cô nương sẽ đi U Vân bình ổn phản loạn, hôm nay bệ hạ nói là cấp cho cô nương tiệc mừng trước."

Ta bị chọc trúng tâm sự, có chút bối rối, và lại còn nghe nói nàng sẽ không đến nữa, quăng sách đi ra cửa phòng: "Ta không phải là đang đợi nàng."

Nàng quả thực không tới, ta trần trọc khó ngủ. Nàng vừa đi đi liền ba tháng, không tin tức. Ba tháng sau nàng bình ổn phản loạn trở về, ta không đi nghênh đón, tiểu thái giám bên người nói cánh tay nàng bị tên bắn xuyên qua, trên mũi tên kia còn có độc, ta sau khi nghe được, thất thần quăng ngã chén trà.

Nàng trở về buổi sáng hôm sau liền xuất hiện trước cửa phủ ta, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng xem ra tên độc kia hẳn là không nguy hiểm tới tánh mạng, ta nhẹ nhàng thở ra, nàng dắt phía sau hai con ngựa con, cười với ta vô tâm vô phế. Ta không quan tâm nàng.

Hai ngày gần đây, nàng ủy ủy khuất khuất theo phía sau ta, thẳng đến Cổ Phán Hề đuổi theo tới vương phủ thay thuốc cho vết thương của nàng, nàng đau nhe răng nhe miệng, ta nhìn thấy vết thương hỗn độn của nàng, liền nắm chặt nắm đấm.

"Ta nói này Hoa Bình, ngươi tức giận ta cái gì chứ... nói cho ta với được không, cứ như vậy mà không để ý tới ta, ta khó chịu muốn chết, —— ai da, Phán Hề ngươi cái tên thú y này, nhẹ chút nhẹ chút!"

Ta muốn nàng lần sau xuất chinh cách vài ngày tự tay viết phong thư báo bình an cho ta. Nàng than thở làm bầm viết chữ rất phiền toái, không bằng để cho quân sư viết hết toàn bộ sau đó mỗi ngày đưa cho ta một phong, thẳng đến khi thấy mặt ta càng lúc càng âm trầm, nàng mới ngậm miệng, đáp ứng.

???

Lúc này là cuối năm, nàng tiếp nhận phụ hoàng triệu kiến, vừa vặn ta ở trong cung thỉnh an phụ hoàng, vì thế đứng ở phía sau phụ hoàng, mắt nhìn mũi nhìn tìm xem nàng quý trên mặt đất hành lễ vẫn an. Nàng quy củ trả lời câu hỏi của phụ hoàng, phụ hoàng hỏi nàng chính sách hiện nay đối với Tây Lương, nàng mặt nhăn mày nhu, đưa ra ý kiến hoàn toàn ngược lại với dòng ý kiến hiện thời, ta thấy nàng đồ mồ hôi.

Phụ hoàng làm việc luôn luôn cẩn thận, ta sợ nàng bởi vậy mà bị trách móc nặng nề. Sau khi nàng đi, phụ hoàng hỏi ý kiến ta, ta nói: "Như Ngọc nàng dù

sao tuổi còn nhỏ, làm việc khó tránh khỏi có chút lỗ mẫn, phụ hoàng không cần trách cứ tính nết tiểu hài tử của nàng."

Phụ hoàng tựa tiểu phi tiểu nhìn ta. Lòng ta cả kinh. "Con ta, thích nàng sao?" Phụ hoàng hỏi ta.

Lời phủ nhận đến bên miệng lại nghẹn trong cổ họng, nhiều chuyện cũ cùng với nàng đột nhiên lướt qua từng đoạn ngắn trong đầu, ta trầm mặc thật lâu sau, phụ hoàng cũng không thúc giục, chỉ nhìn từng biểu tình trên mặt ta, ta nắm chặt nắm tay, nói: "Con không biết."

Không phải không thích, cũng không phải thích, chỉ là ta không biết. Phụ hoàng dường như nhìn thấu suy nghĩ của ta, đôi mắt nhuộm một tầng thương xót.

Phụ hoàng nói với ta: "Con tính tình hiếu thắng, dự vọng độc chiếm lại mạnh, nữ nhi Triệu gia không phải loại người cam tâm bị trói buộc ở hậu cung, chỉ sợ..."

"Chuyện của con và Triệu Như Ngọc, cô có thể thay con làm chủ, con ta xứng đáng với nữ nhân tốt nhất trên đời này, vô luận con có thích nàng hay không, cô đều có thể ra một đạo thánh chỉ trói buộc nàng ở bên cạnh con, nhưng mà, Triệu Như Ngọc này, quả thật không được —— " Ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người.

Phụ hoàng buông bút son, mệt mỏi lấy tay chống trán, thanh âm thản nhiên tiếp tục nói: "Năm đó, cô yêu Triệu Nguyệt Triệu gia, chính là muội muội của Triệu Minh Đức, cô cô của Triệu Như Ngọc, vốn là chuyện lưỡng tình tương duyệt, cho nên cô cầu tiên để một đạo thánh chỉ, muốn nàng gả cho cô, nàng tiếp thánh chỉ, trên mặt ngay cả một chút vui sướng cũng không có, nàng nói muốn cô bồi nàng luyện kiếm, kết quả vốn là một chiêu thức đơn giản có thể tránh né được, nàng lại nghênh diện cầm kiếm trong tay cô đâm vào ngực mình."

Thần sắc người thê lương chưa sót, "Nàng nói, để nàng vào cung cả đời không thể tự do, nàng tình nguyện chết, nàng hận cô đoạt tự do của nàng, dùng loại này phương pháp khiến cô áy náy cả đời, cũng nhớ kỹ nàng cả đời."

Phụ hoàng dùng vài câu ít ỏi kể xong chuyện cũ, lâm vào trầm tư, ta nghe chuyện của phụ hoàng và chuyện của ta hiện tại cực kì tương tự, bất an cùng không người trong lòng bắt đầu hỗn loạn.

"Nhi thần hiểu." Ta trả lời như cho có lệ.

Phụ hoàng đứng dậy đỡ ta đứng lên, "Đã hiểu là tốt rồi, Bình nhi,... Đã hiểu, nếu hiểu được, tin tưởng con cũng biết nên làm cái gì bây giờ."

Ta thấy hai mớ tóc mai của phụ hoàng đã bạc, chung quy không đành lòng nghịch ý người, "Nhi thần cũng không thích nàng."

Phụ hoàng nhẹ nhàng thờ dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Đêm trước

Edit+Beta: V-Emy

Hồ hấp của ta dồn dập thêm vài phần, dốc hết toàn lực bình tĩnh trở lại, chỉ nói với hắn bốn chữ: "Cẩn thận lời nói."

Hoa Nam Bình đứng trước mặt ta, gió lớn từ ngoài Tuyên Chinh điện thổi vào, xua tan cảm giác ảm áp trong đại điện, ống tay áo đen dài bên người hắn giờ lên lại hạ xuống, y bào bay phất phới. Hắn nói với ta: "Ta đã hỏi qua đại phu chẩn mạch cho nàng, thân mình nàng vốn không tốt, ba năm trước vào lần đó nàng mất máu quá nhiều, để lại chứng hàn vẫn không điều trị dứt, nếu nàng nhất định muốn xoá sạch đũa bé này, chỉ sợ sẽ nguy hiểm đến tánh mạng."

Ta nâng tay xoa bụng, nhắm mắt lại hỏi: "Là đại phu ở Hồi Xuân đường kia nói?"

"Đúng vậy, sau khi thị vệ tìm hiểu tin tức, ta cải trang rồi tự mình đi hỏi, ta nói với hắn ta là phu quân nàng, điều nên nói hắn đều nói hết." Hắn giải thích.

Ta cười như không cười chăm chọc nhìn hắn: "Thần đã có phu quân." Hắn lẳng lặng nhìn ta, khẽ gật đầu, không nói gì.

"Việc này bệ hạ chớ nhúng tay nữa, nếu để cho người khác biết, thần khó mà ăn nói với phu quân. Về phần đứa bé này, có lưu lại hay không cũng là việc riêng của bản thân thần, nếu bệ hạ đã đáp ứng để thần rồi đi, hi vọng bệ hạ giữ chữ tín, —— sau này trừ phi quốc tang, thần tuyệt đối sẽ không trở về thành Trường An." Ta dùng khẩu khí bình thản nói.

Mặt nạ bình tĩnh trên mặt Hoa Nam Bình rớt cuộc mơ hồ có dấu hiệu sụp đổ, hắn lui về phía sau hai bước, hồ hấp hỗn loạn đi vài phần, thật lâu sau mới cười khổ với ta: "Nàng được... được lắm, Triệu Như Ngọc."

Ta rú mắt không nhìn hần. Trừ phi hần chết, nếu không Triệu Như Ngọc kiếp này tuyệt đối sẽ không bước vào thành Trường An nửa bước! Ta vén vạt áo quý xuống, mặt hướng hần, chấp tay thật sâu."Thần cáo lui, đêm Nguyên Tiêu thần xin ở phủ Tô thượng thư đợi bệ hạ."

???

....

Ta muốn tìm một cơ hội nói cho cha ta biết sự tình từ đầu đến cuối, Vì thế hôm nay ta kêu Cổ Phán Hề đi vào phòng cha ta, đuổi mọi người đi, xác định trước cửa không có ai nghe lén, ta mới cẩn thận nói với cha ta: "Con mang thai, mang thai trong đoạn thời gian mất tích kia, không phải đứa bé của Hành Tri."

Cha ta vừa tỉnh ngủ, còn chưa tỉnh táo, ánh mắt nhấp nhem nhìn ta, đột nhiên phục hồi tinh thần, thiếu chút nữa nhảy dựng lên từ trên ghế. Ta khản trương trấn an ông. Mỗi lão gia tử run run nhìn Cổ Phán Hề ở một bên, Phán Hề trầm trọng gật gật đầu.

Ông rút cái tẩu vài cái, miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, phun ra vài hơi rồi yên lặng, cau mày nói: "Đến đây để ta sờ sờ bụng con, tôn nhi của ta thật sự ở bên trong sao?"

Khóe miệng ta co rút."Cha à, lão nhân gia cha trước tiên phải làm rõ trọng điểm có được không?" Cha ta xoa xoa cái mũi, ánh mắt vẫn liếc đến bụng ta như trước, vươn ngón trỏ ra cam đoan: "Chỉ sờ một chút!"

Ta bất đắc dĩ đi đến trước mặt ông, ưỡn bụng một cái tiến lên trước, cha ta tựa như cách lớp quần áo gỗ quả dưa hầu vài cái, sau đó lại ghé đến nghe động tĩnh, lắc đầu nói: "Không bình thường, không bình thường, lúc nương con hoài con, ta sấp lại có thể nghe được con ở bên trong đá nằng... Ta nói này Như Ngọc, con mang thai không đến nỗi là một..."

Cha ta sợ hãi nuốt nuốt nước miếng. Ta hung hăng trừng liếc người một cái, "Ít nói bậy!" Cổ Phán Hề ở một bên giải thích: "Đứa bé còn quá nhỏ, đợi mấy ngày nữa có thể nghe được động tĩnh."

Hần liếc mắt lão gia tử một cái, lạnh giọng uy hiếp, "Chỉ sợ, lão gia tử này miệng quạ đen——" Cha ta khản trương phi phi hai tiếng, "Ta thì tính là gì, miệng quạ đen này của ta sao có thể bằng miệng quạ đen của Triệu Thanh Y, nhớ năm đó ——"

Ta ý thức được lão gia tử đang muốn đánh trống lảng, vì thế nhanh chóng đánh gãy lời ông, tiếp tục hỏi ý kiến, "Chuyện về Triệu Thanh Y đêm nay các người vừa uống rượu vừa tán gẫu cho tới sáng mai con cũng không quản, hiện tại quan trọng nhất là, con thật sự không biết đứa bé này rốt cuộc nên lưu lại hay là nên xoá sạch." Cha ta không có chút do dự: "Lưu lại."

"Ngài nói thì đơn giản."

Ta buồn rầu ngồi dựa vào ghế bên cạnh người, "Tây Lương mùa đông năm nay không hề có động tĩnh, phỏng chừng đầu xuân lại bắt đầu âm ỉ, đến lúc đó con một thân mang thai đi theo chân bọn họ mắng trận đánh giặc chắc?!"

Cha ta gõ gõ cái tẩu, "Con nói cũng phải, đám nhóc Tây Lương kia, muốn đi đánh chúng nhưng lại mang thai quả thật không phải chuyện ——" Cổ Phán Hề đặt nắm tay lên môi, cố ý ho khan hai tiếng, ánh mắt cha ta nhất thời một mảnh thanh minh: "Không được, quân Tây Lương hay không Tây Lương, đứa bé này phải lưu!"

Ta nổi giận đùng đùng cầm chén trà trong tay ném lên bàn. Cha ta cuống quýt vuốt xuôi lông ta: "Chuyện ở Tây Lương có thể để Trần Lưu Danh đi, nếu thật sự không được thì để Tô Hi đi."

"Tô Hi..."

Khóe miệng ta co rút, "Để Tô Hi dẫn tất cả nam nhân Triệu gia quân đến Tây Lương?"

Cha ta cau mày, dường như đang cẩn thận suy xét lời nói của ta có được không, sau đó lắc đầu, nhìn chằm chằm ta nói, "—— dù sao đứa bé này phải lưu lại."

"Lưu lại về sau làm sao bây giờ?! Lưu lại về sau ta làm thế nào cho đứa bé này công đạo, lưu lại ta làm thế nào ——" ta vô lực cãi lại, "—— làm thế nào đối mặt với Hành Tri?"

Cha ta chậm chậm rút cái tẩu một cái, dựa mình vào ghế, chỉ yếu ớt quăng ra tám chữ, "Đọa sát hoàng tự, sao gia diệt môn." (giết hại con cháu hoàng tộc, tịch thu tài sản và giết cả nhà)

Lời này giống như một đạo sấm sét ầm ầm nổ tung trong đầu ta, ta hô một tiếng đứng lên, cướp đi cái tẩu trong miệng cha ta."Cha có ý gì? Chuyện con mất tích nửa năm kia, chẳng lẽ cha đều nhất thanh nhị sở sao?!"

Cha ta "xuy" một tiếng cười, nói: "Nửa năm sau khi con mất tích, chuyện gì ta cũng không làm, liền phái tướng quân Triệu gia lật tung toàn bộ Đại Hoa, mỗi ngày chỉ đi tìm con, nhưng suốt nửa năm không hề có tin tức, ngoại trừ hần, không người nào có thể làm được."

Ta hiểu rõ gật đầu. "Sau đó, ta tìm đến mật thám ẩn núp ở Tây Lương, mật thám nói cho ta biết, Tây Lương cũng không có tin tức của con, con tựa như đột nhiên bốc hơi khỏi chiến trường. Ta liền xác định suy đoán lúc trước của mình, vì thế ta tiến cung cầu tiên đế, tiên đế sợ con bước theo gót của cô cô con, ép buộc hần buông tay."

"Vì sao ta lại xuất hiện ở nơi cách Trường An xa như vậy?" Ta vẫn khó hiểu như trước. Cha ta chán nản thờ dài một tiếng: "Hắn đồng ý, người của tiên đế cứu con ra, vụng trộm cho con ăn si tình cổ, kỳ quái là khi đó tự nhiên lại gặp mấy cao thủ Tây Lương, chúng nhận ra bọn họ là thị vệ cấm quân, liền ra tay mạnh bạo, bọn họ tạm thời đưa con đi an trí, rồi cho ta biết đi đón con."

"Cao thủ Tây Lương?" Ta nhìn cha ta. Cha ta nhún nhún vai tỏ vẻ mình không biết trả lời ra sao:

"Chuyện tình về sau, bản thân con cũng biết, cái tên mù đường Triệu Thanh Y kia trong lúc lạc đường tìm được con, vốn dĩ đi phía đông, không biết hắn như thế nào, lại đi tới phía tây, chậm trễ chút thời gian, Hành Tri lo lắng cho con, bỏ lại sự vụ Ngự Sử đài đi theo Triệu Thanh Y, lúc này mới hữu kinh vô hiểm tìm được con."

"Hành Tri..." Ta yên lặng nhớ kỹ cái tên này, trong lòng một mảnh nóng bỏng.

Ta bụng mặt cùng một tư thế với cha ta dựa vào ghế, cái mũi ề ảm, ta thật không biết nên làm thế nào đối mặt hắn, cho dù hắn từng không thật tâm với ta, nhưng tình ý của hắn hiện tại ta nhìn thấy trong mắt, ta cũng chỉ muốn một đường rời đi cùng hắn, sống thật tốt, không dính liếu đến loại sự tình này nữa.

Nhưng hiện giờ, ta chỉ cảm thấy ta không có tư cách đứng ở bên cạnh hắn, hắn xứng với tiểu thư khuê các tài hoa hơn người, chứ không phải loại nữ nhân lỗ mãng hồ đồ như ta. Biểu tình rối rắm của cha và con gái chúng ta giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả số nếp nhăn ở mi tâm cũng giống nhau.

???

Mấy buổi lâm triều tiếp theo, ta đều cáo bệnh không tham gia, ở trong phủ ta cũng liều mạng trốn tránh Giang Hành Tri, chuyển đến thư phòng, mỗi ngày ngủ ở đó. Thư Ngự hiện tại gặp được ta, ngay cả ánh mắt chán ghét cũng lười cho, chỉ như nhìn thấy không khí. Triệu Khả thì vô cùng kinh ngạc, nhưng khó có được năng nói chuyện thẳng thắn, năng nhìn ra tâm tình ta không tốt, không nói nhiều. Tối hôm đó là mười bốn tháng giêng, ta lần mò hồi phủ, Triệu Khả đưa ta đến thư phòng, ta lại dận dò năng đi thu thập đồ đạc một lần, nhìn xem cái gì thiếu mang đi hết, đi lần này xong phòng chừng không cần đi nữa.

Triệu Khả gật đầu nhớ kỹ. Triệu Khả đi rồi, ta một mình mang theo đèn lồng đầy cửa thư phòng ra, kinh ngạc phát hiện ra trên bàn sách là một ngọn đèn nhạt.

Giang Hành Tri cầm một quyển sách, thần sắc ngạc nhiên giương mắt nhìn ta. Ta lập tức bày ra tươi cười vô hại. "Triệu Như Ngọc, năng đến tột cùng là muốn tránh ta tới khi nào? Máy ngày nay ta làm sai cái gì sao?" Hắn hỏi ta. Ta giả ngu: "Làm sao có thể chứ..."

Hắn nheo ánh mắt, "Vậy năng làm sai cái gì?" Ta: "..."

"Nói!"

Hắn bỏ sách xuống, đi tới gần ta. Trong thư phòng rất ấm áp, hắn chỉ mặc trường bào trắng hình trăng non, ngọn đèn yếu ớt lúc sáng lúc tối chỉ có thể chiếu sáng lên sườn mặt hắn đang cúi mắt nhìn ta, trong đôi mắt phượng là thần sắc bất đắc dĩ.

"Cho ta chút thời gian nữa." Ta nói, "Cho ta thêm chút thời gian, ta nhất định nói cho ngươi biết."

Trong lòng ta yên lặng hạ quyết tâm, nếu hắn không muốn theo ta đi, ta liền trối hẳn lại, nếu hắn thực sự không muốn đưa bé này, vì hắn xoá sạch cũng không sao. Hắn thờ dài một tiếng thỏa hiệp, thay ta cởi bỏ áo ngoài nặng nề trên người, hắn nhẹ giọng hỏi: "Hội đèn lồng đêm Nguyên Tiêu, năng có rảnh đi không?"

Ta bình tĩnh nói ra lý do thoái thác ta đã sớm chuẩn bị cho hắn, "Tô thượng thư muốn ta đến phủ hắn thẩm tra sổ sách, hắn nói ngân lượng của cấm quân nhiều lắm, muốn ta trước khi đi cùng hắn tính toán sổ sách." Ta cảm giác hắn dường như thờ dài một hơi, hắn buông ngọc trầm buộc tóc của ta ra, nói: "Ồ phủ Tô thượng thư sao, cũng tốt."

???

Sáng mười lăm tháng giêng, ta đang luyện kiếm ở hậu viện, Triệu Khả đến thông báo cho ta: "Trưởng công chúa điện hạ đến đây." Ta suýt nữa thì té nhào, "Tiểu tử tông kia tới làm chi?" Triệu Khả khinh thường liếc mắt ta một cái, "Tiểu thư lúc trước tự mình rước nợ đào hoa, giờ hỏi em làm gì? Cứ xem như tiểu thư phải đi, người ta đến đưa tiễn đi."

Ta mặc ngoại bào vào tính đến chính sảnh bái kiến trưởng công chúa, nào ngờ vừa quay đầu liền nhìn thấy năng nhắc váy bỏ nhào về phía ta. Cách năng vài bước xa, bọn thị vệ cùng cung nữ đang lo lắng nhìn trưởng công chúa. Trưởng công chúa giờ phút này mặc một bộ trang phục quý nữ Trường An bình thường, áo cánh màu đỏ váy lụa màu trắng, trên mái tóc mây là kim bộ điều*, theo bước chân năng phát ra tiếng vang thanh thúy.

Ta cực kì hưởng thụ ngắm nhìn thân ảnh của năng, trong lòng rất ư là nhộn nhạo, ôi tiểu mỹ nhân ~

Thời điểm năng gần đến trước mặt ta, đột nhiên vấp phải cục đá nhô ra, thân mình nhào ra trước, ta theo bản năng tiến lên một bước ôm năng vào lòng, miễn cho năng té ngã xuống đất lại cấu kính với ta.

Năng căn bản chính là cố ý ngã sắp xuống, năng tính đúng rằng ta sẽ tiếp được năng, sức mạnh như hổ đói vỗ mồi áp đảo ta xuống, ta tuyệt đối không nghĩ tới trưởng công chúa thoát nhìn nhỏ nhắn đáng yêu, vậy mà lại có thể sánh với muội muội đầu trư Tô Tổ Tổ mà Tô Hi kia từng một phen nhắc tới..

Tất cả cảnh vật đều đột nhiên khuynh đảo về phía trước, kết quả ta bị nằng đặt ở dưới thân mình.

Trưởng công chúa nằm sấp trên người ta, tay lại không nhàn rỗi, lúc ta còn đang bị đá cuội dưới thân đâm cho nhe răng, bàn tay thoáng lạnh của nàng lại từ vạt áo trượt vào ngực ta. Ta mở to hai mắt nhìn. Cẩm Triệu Khả rớt xuống dưới. Trưởng công chúa đang bóp nắn ngực ta mấy cái, đột nhiên mím mím cái miệng nhỏ nhắn, oa một tiếng nước mắt liền trào ra. Ta đẩy nàng ra cũng không phải, không đẩy ra cũng không phải. Giang Hành Tri vào triều trở về đến hậu viện tìm ta, nhìn đến cảnh này, đại ra hồi lâu mới kiệt lực bình tĩnh trở lại.

Hắn trước tiên luột quỳ xuống thỉnh an trưởng công chúa, sau đó nói với trưởng công chúa đang vờ ào nước mắt: "Công chúa điện hạ, ngài có thể lấy tay ra khỏi ngực phu nhân thần trước rồi hãy khóc tiếp hay không?"

Trưởng công chúa nghe được lời hắn nói, gương mặt đầy nước mắt quay lại nhìn hắn một cái, ta cảm thấy tay nàng lại vói vào áo ta chọc chọc ngực ta, rồi gào khóc tiếp tục trào lệ, "Bản cung thất tình... hu hu —— "

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Đêm nguyên tiêu

Editor: V-Emy

Ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, bệnh cũ háo sắc của ta lại tái phát, ta không khỏi có chút hoảng hốt, an ủi vỗ vỗ lưng nàng, ôn hòa nói: "Trời đất nơi nào không có cỏ thơm, người nào không cần nàng thì người đó bị mù!"

Tầm mắt ôn nhu của Giang Hành Tri đã có chút quỷ dị chuyển lên người ta. Trưởng công chúa nước mắt lưng tròng liếc mắt nhìn ta một cái, đánh hai tiếng nấc, lau nước mắt vào người ta, vẫn là bộ dáng khuê oán ưu thương như trước.

Ta cầm cổ tay nàng, rút tay nàng ra khỏi ngực ta, sau đó hai chân hơi khom, một tay vịn lưng nàng, nửa quỳ đứng lên, hai tay ôm ngang nàng, bế trên tay.

Trưởng công chúa đột nhiên đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi ta: "Bản cung nặng sao?"

Ta theo bản năng trả lời: "Nhuyễn ngọc ôn hương, nhẹ như lông hồng." Nàng núm chặt vạt áo ta vùi mặt vào không nói. Biểu tình ôn hòa tươi sáng của Giang Hành Tri dần dần bong ra từng mảng, trong đôi mắt phượng đen thẳm là thần sắc âm trầm sấm dọa người, ta cứng họng không có cách nào khác giải thích.

Thuở thiếu niên cha ta để ta đọc nhiều thứ như《hoàn khổ thù tặc》cùng《mười tám phương pháp đối thoại cùng thực nữ》,《làm cách nào quyến rũ nữ tử nhà lành》, hỗn loạn các loại sách văn vân... đối với những câu hỏi đơn giản của nữ nhân ta không cần suy nghĩ, vô ý thức bung ra một đáp án phong lưu.

Trong lòng ta yên lặng ảo não, để cứu vớt tình hình ta muốn buông trưởng công chúa xuống, nàng lại nắm cổ ta không chịu buông tay. "Ngươi... Ngươi nếu dám buông bản cung ra, bản cung liền... liền nói cho hoàng huynh biết ngươi phi lễ bản cung!"

A ui, ai phi lễ ai chứ -- Lời uy hiếp của nàng kỳ thật không khiến ta lo lắng, nhưng nhìn bộ dáng nàng mím môi roi lệ đầy mặt, ta không khỏi có chút mềm lòng liền nhẹ giọng: "Không buông, không buông, nàng chớ khóc."

Trưởng công chúa dựa đầu trên vai ta, cọ cọ vào cổ ta, ta tỏ ý bảo Giang Hành Tri chờ ta, chốc lát ta sẽ giải thích cho hắn, hắn khua tay với ta rồi phát tay áo rời đi. Sau khi Trưởng công chúa nghe cước bộ hắn biến mất ở cách đó không xa, lập tức phản chấn tinh thần túm vạt áo ta, hung tợn hỏi: "Hoàng huynh nói ngươi phải đi?"

"Đúng-- ngày mai liền rời đi." Ta đi qua phía thị vệ và cung nữ của nàng đang ở một bên. Nàng mím môi, ủy khuất nói: "Không thể không đi sao, ngươi đi rồi ta không nhìn thấy ngươi nữa." Ta ôn hòa cười cười với nàng, không nói gì. "Ngươi là vì hắn đứng không, Triệu Như Ngọc ta nói cho ngươi biết, Giang Hành Tri kia không phải là thứ gì tốt! Ngươi đừng tin tưởng hắn -- "

Ta cắt ngang lời nàng, "Đừng vội nói bậy, ta chỉ xem như nàng nhất thời tức giận nói, về sau đừng bôi nhọ hắn trước mặt ta."

Nàng túm lấy y phục ta lay lay, "Ngươi là kẻ phụ lòng, làm hồ ly tinh gia còn chưa để ý, ngươi muốn thân thể ta lại làm tim ta tan nát..."

Ta thiếu chút nữa học máu, "Lời này nàng làm sao học được?" Trưởng công chúa nghiêng đầu qua một bên kiêu ngạo nói, "Bản cung không nói cho ngươi!"

Đi qua cầu chín khúc ở hậu uyển Tướng quân phủ, xa xa ta nhìn thấy cung nữ của nàng vỗ ngực thở ra một hơi, trưởng công chúa túm lấy y bào của ta tỏ ý bảo ta dừng bước.

Ta buông nàng xuống, nàng cúi đầu chỉnh trang lại y phục tóc tai rồi đứng trước mặt ta ngơ ngẩn nhìn ta chăm chăm. Ta chỉ thấy nàng đáng yêu, vì thế liền bày ra bộ dáng phục tùng ôn nhu cười hỏi nàng: "Trưởng công chúa ngài còn có chuyện gì sao?"

Nàng nói: "Ngươi muốn đi, ta không ngăn cản ngươi, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, ngươi đi lần này thì không cho phép trở lại nữa, nếu không bản cung cho dù nghịch thiên phạm sai trái cũng nhất định phải trói buộc ngươi bên người, không quan tâm ngươi là nam nhân hay nữ nhân!" Dứt lời, nàng tức giận bĩu môi.

Ta chỉ cho rằng nàng đùa giỡn, cũng không cho là thật, chỉ mơ hồ cảm thấy những lời kia dường như đã có ai từng nói với ta rồi. Nàng khịt khịt mũi, trong thanh âm mang theo tiếng nức nở tiếp tục nói: "Lúc trước ở ngoài Tuyên Chính điện lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, dáng người ngươi cao thẳng lại tuấn tú, không giống những người khác mê đắm nhìn chăm chăm ta, ánh mắt ngươi tỏa sáng giống như trăm đốm lấp lánh phụ hoàng ban cho ta, dường như có thể chứa đựng toàn bộ thế giới, từ lần đầu tiên gặp ngươi ta liền âm thầm thích ngươi, thế nhưng thế nhưng --" thế nhưng quân lại là thân nữ nhi...

Ta rũ mắt xuống không nói. Trưởng công chúa dậm chân một cái, đỏ mắt nói: "Có nghe không, ngươi đi thì không cho phép trở về nữa, nếu không, ta không quan tâm trong lòng ngươi là cái gì Giang Hành Tri, Lý Hành Tri, Tôn Hành Tri, nếu ngươi dám bước vào thành Trường An này một bước, ngươi cũng chỉ có thể là vàng trắng sáng của ta!"

Nàng xoay người chạy, dải lụa trên cánh tay nàng lướt qua ngón tay ta, mềm mại thướt tha. Ta cúi đầu nhìn lòng bàn tay, nhớ tới năm ấy nàng một thân lụa mỏng vàng nhạt, đôi mắt tràn đầy ý cười như ánh dương rực rỡ nhất, nàng là cô nương xinh đẹp nhất ta từng thấy. Nhưng cũng chỉ thế thôi.

???

Tối gần chạng vạng, sắc trời dần tối lại, ta thay một thân váy cánh màu da trời, không cho Triệu Khả đi theo, Triệu Thanh Y thì đứng chặn ở cửa phủ muốn theo ta đi. Ta đầu đầu không thôi: "Ta muốn tới phủ Tô Thiếu Ngân cách vách, chỉ cách có vài bước chân mà."

Triệu Thanh Y rất quật cường: "Ta vẫn cảm giác hôm nay hình như sẽ xảy ra chuyện gì, tiểu thư để ta đi theo đi."

Ta vỗ vỗ bả vai hấn an ủi: "Ngày mai chúng ta trở về Lâm Sương, từ nay về sau ung dung thông thả ở lại biên cương, ngươi có phải là tối gần lúc rồi đi lại lo được lo mất hay không?"

Triệu Thanh Y lắc đầu, không tán thành lời ta nói, ta đi ra ngoài phủ một bước, hấn liền theo sát một bước, ta đề cao tiếng nói vài phần, trầm giọng: "Quân lệnh như núi! Triệu Thanh Y ngươi dám đi một bước nữa xem."

Hấn dừng cước bộ lại, ta vừa lòng gật đầu, "Trở về, chờ ta hồi phủ, đừng suy nghĩ lung tung." Vòng qua khúc ngoặt, xác định Triệu Thanh Y không có đi theo, ta thở phào nhẹ nhõm.

Người làm ở Tô phủ dẫn ta đến phòng khách, Tô Thiếu Ngân đang chơi đùa cùng tôn nhi Nguyên Bảo, Nguyên Bảo cười trên cổ hấn cười khanh khách, Hoa Nam Bình một thân hắc y, làm tôn lên dáng người cân xứng thon dài của hấn, vạt áo thêu hoa văn tường vân màu tối, lúc ẩn lúc hiện dưới ngọn đèn, hấn gio tay, ống tay áo khoan thai hạ xuống muốn ôm Nguyên Bảo.

Giọng nói còn non nớt của Nguyên Bảo vang lên: "Hoàng biểu thúc, Hoàng biểu thúc."

Hai nắm tay nhỏ trắng nõn đang đưa nhào vào lòng Hoa Nam Bình. Toàn bộ lớp băng mỏng trên mặt Hoa Nam Bình tan mất, vẻ mặt âm áp cười nhẹ, đôi mắt màu hổ phách như nước hồ xuân, bập bênh rung động từng vòng.

Hấn nhìn thấy ta, khẽ nghiêng đầu mặc cho Nguyên Bảo treo trên cổ hấn càn quấy, cười nhạt gọi một tiếng: "A Ngọc."

???

Hội đèn lồng đêm Nguyên Tiêu náo nhiệt trước sau như một, đủ loại kiểu dáng đèn lồng tô điểm Thành Trường An rực rỡ như ban ngày. Hoa đăng ngai trắng, ô dù ngai hoa???

Các cô nương mặc đủ loại y phục tươi mới xuyên qua đám người thật nhanh, bướm đậu cành liễu rủ, tiếng cười trong trẻo râm rì bên tai. Con sông đi qua Thành Trường An tràn ngập ánh đèn hoa đăng lấp lánh, uốn lượn dài đến phương xa. Hoa Nam Bình đi bên cạnh ta, ta cẩn thận chăm chú quan sát động tĩnh chung quanh hấn, sợ có thích khách gì đó.

Sự thật chứng minh, ta căn bản khó lòng phòng bị, đi được hai ba bước lại có một cô nương mặt mày đỏ bừng cố ý va vào ngực hấn hoặc kéo ống tay áo hấn lên đưa cho hấn cái khăn tay. Hấn cầm khăn tay, nghi hoặc nhìn ta.

Ta nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hấn giải thích: "Đêm Nguyên Tiêu đưa khăn tay, tức là có ý với ngươi."

Hấn cúi đầu nhìn nhìn khăn tay trong tay, sau đó liền nhét cho ta. Khóe miệng ta co rút. Hấn tiếp tục nhìn thẳng mà đi về phía trước.

Một lát sau, Hoa Nam Bình dừng lại trước một tiệm bán hoa đăng, nhìn chăm chăm một cái hoa đăng làm bằng sứ thanh hoa đến gần người, ta theo sau, hấn chỉ chỉ cái đèn kia, sau đó nhìn ta không nói. "Ngươi muốn cái kia?"

Ta thử hỏi. Mặt hấn không chút thay đổi gật gật đầu, tiếp tục nhìn cái hoa đăng kia. Ta giải thích: "Đêm Nguyên Tiêu muốn hoa đăng cần phải giải câu đố, ngươi thích hoa đăng nào, nhất định phải đoán ra câu đố đèn*, nếu không chủ tiệm sẽ không bán, nhưng mà, cũng có ngoại lệ --" ta nháy mắt với hấn mấy cái, "Tỷ như ta là người quen của chủ tiệm."

* đồ đèn: một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đồ dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường-QT

Chủ tiệm kia quả nhiên nhận ra là ta đến, cười chào hỏi: "Nhu Ngọc muội tử, hai ba năm không gặp, muội khỏe chứ, đang cùng phu quân đi xem hội hoa đăng sao?"

"Không phải phu quân, là bằng hữu." Ta cười cùng hân hân huyên, "Này, bằng hữu ta vừa ý cái hoa đăng kia của ngươi, câu đồ thì ta tuyệt đối không đoán ra, ngươi chịu từ bỏ thứ yêu thích chứ?"

Chủ tiệm ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nói: "Lại là hoa đăng này, bốn năm trước muội cũng mua hoa đăng này, năm nay lại không đổi khẩu vị."

Dứt lời hân liền dẫm chân lên ghế lấy cái hoa đăng bằng sứ thanh hoa kia đưa cho ta. Trong đầu ta trống rỗng, trước kia ta từng mua hoa đăng này sao? Hoa Nam Bình đưa tay tiếp nhận hoa đăng chủ tiệm chuyển tới, để trước mắt tinh tế ngắm nhìn họa phong thổ ráp ẩn hiện kia, nhu tình trong đôi mắt màu hồ phách chợt lóe rồi biến mất tựa như sao băng lướt qua không thể bắt giữ.

Ta đưa tay muốn đoạt lấy hoa đăng trong tay hân nhìn xem có thể nhớ lại chút gì hay không, nào ngờ tay hân lại đưa ra sau lưng, giấu hoa đăng kia không chịu cho ta. Ta không ngờ hân lại làm ra hành vi giống tiểu hài tử vậy, có chút không phản ứng kịp. Hoa Nam Bình lui về phía sau một bước, rừ mi mắt lóe lên lưu quang, giọng hân có chút chua xót và ủy khuất: "Bốn năm trước cái đèn kia bị nạng đốt rồi, cái này còn không thể để lại cho ta sao?"

Chủ tiệm nghe vậy cười nói: "Nhu Ngọc muội tử, lần trước không phải muội nói là mua hoa đăng kia của ta đưa cho muội phu sao, sao lại thành ra bị muội đốt rồi?" Ta nghe ra chút nguyên do, cũng không nguyện hỏi rõ. Sau khi cáo biệt với chủ tiệm, ta tỏ ý bảo Hoa Nam Bình tiếp tục đi phía trước.

Cách đó không xa đột nhiên khê truyền đến thanh âm giống tiếng đao kiếm đâm vào máu thịt, đám người bắt đầu rối loạn. Ta cảm thấy một cỗ khí lạnh từ lưng bốc lên, xông thẳng lên làm da đầu tê dại, ta giơ tay hướng về phía chủ tiệm hoa đăng bên kia, "Đưa ta thanh kiếm." Chủ tiệm rồi rảo nhìn ta, "Ta đã rồi Triệu gia quân rất nhiều năm, sao còn thói quen mang kiếm tùy thân." Ta trừng hân liếc mắt một cái, "Không phải lúc nói giỡn, đưa ta." Hân quả nhiên rút ra một đoản kiếm được bảo dưỡng tốt từ trong sạp ném cho ta, đầu lòng nói: "Chỉ có cái này, nhớ trả cho ta!"

Ta đưa tay tiếp được, lúc này, có giọng nam khàn khàn truyền đến, mang khẩu âm Tây Lương rõ ràng, tựa như đang thềm thì bên tai, làm cho người ta không khỏi sinh lòng sợ hãi. "Ha ha, Triệu Như Ngọc Triệu tướng quân, ngươi làm sao ngờ được sẽ có ngày hôm nay chứ."

Bên trong đám đông phát ra tiếng thét chói tai, dòng người mãnh liệt tản ra bốn phía. Ta trầm tư phân tích tình huống hiện tại, nghiêng đầu nhìn Hoa Nam Bình, trò tay nắm chặt đoản kiếm, "Phía sau ngươi có mấy thị vệ đi theo?"

Hân cau mày bối rối nhìn đám người, thấp giọng bình tĩnh trả lời ta, "Ta không có mang thị vệ." Ta thiếu chút nữa lão đảo ngã quỵ. Còn chưa đợi ta nghĩ ra đối sách, giọng nam khàn khàn kia lại quất tới tai ta, "Nhu Ngọc tướng quân Triệu gia háo sắc thành tánh, không có nam nhân không vui, nay nhìn thấy mới biết là danh bất hư truyền, nhọc hân còn nói tốt cho ngươi, ta thấy ngươi vẫn là cầu ăn phân không đổi."

Ta tạm thời bảo hộ Hoa Nam Bình ở sau người, cao giọng hỏi: "Ngươi nói hân là chỉ người nào?"

"Ngươi không xứng biết!" giọng nam khàn khàn kia trở nên tràn đầy hận ý, "Hân tình nguyện nhận tất cả trừng phạt, chỉ vì cầu tình cho ngươi, ngươi lại ở nơi này cùng giai nhân hẹn ước, ta vốn định giữ ngươi một mạng, sau đó phế võ của ngươi rồi ném cho hân làm một nữ sủng ở bên cạnh cũng không sao, nhưng hiện nay xem ra, không bằng ta mang đầu của ngươi và tình nhân trình cho hân xem."

"Không biết là ai để ý bản tướng như thế, nếu hân tự mình tiến cử, bộ đáng được mất, bản tướng thật sự không ngại cùng hân ái ân."

"Phi... Ngươi cái thứ Đại Hoa âm hiểm không biết xấu hổ làm sao có thể xứng với nam nhi Tây Lương ta!" Kéo dài chút thời gian, ta thấy đám người trên đường đã sắp tản đi hết, bốn phía từng nhộn nhịp giờ chỉ còn tĩnh lặng và hỗn độn, ba tên hắc y nhân che mặt cách đó hơn bốn mươi bước đang chậm rãi đi tới hướng ta.

Một người có hình thể buru hân, vừa nhìn là biết người có võ công mạnh mẽ đang đi đằng trước. Ta chăm chọc: "Vi ám sát ta, các ngươi từ rất xa chạy tới Thành Trường An, ta thật sự là quá vinh hạnh."

Người nọ nói: "Triệu lão nhi hiện tại thành kẻ què, giết một Triệu Như Ngọc ngươi, Triệu gia quân liền như rấn mất đầu, nhất định không chịu nổi một kích, đừng nói là Thành Trường An, cho dù đuổi tới chân trời, thì có làm sao?"

Hân đã không muốn tiếp tục nói lời vô nghĩa nữa, tay phải hân nâng lên rồi hạ xuống, hai người phía sau hân liền như tiễn rời cung hướng về phía ta.

Ta rút đoản kiếm trong tay ra, tập trung suy nghĩ chuẩn bị chiến đấu, vào thời khắc cuối cùng lại nghe được cái người Tây Lương hình thể buru hân kia dùng giọng Tây Lương tiếc hận nói: "Mạc Nhĩ điện hạ, ngươi xem, đây chính là nữ nhân mà ngươi xem trọng đó."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thích khách Tây Lương

Edit: V-Emy

Không kịp nghĩ nhiều, ta cùng hai hắc y nhân phi tới đây dựa chiến đấu ở một chỗ. Dư quang khỏe mắt nhìn thấy bộ dáng Hoa Nam Bình cúi mày như có điều suy nghĩ, ta liền tức giận không có chỗ phát tiết, đang trong thời điểm này mà hắn còn có thể đứng đắn ra đó!

"Người chạy nhanh cho ta!" Ta nói với Hoa Nam Bình. Sau đó trở tay cầm đoản kiếm hung hăng chém vào cổ họng của một tên hắc y nhân, máu tươi phun đầy cả người ta, hắn ngã trên mặt đất run rẩy vài cái, vết thương ở cổ họng do bị ta cắt qua bắn ra rất nhiều máu, hắn trừng to mắt rồi bất động.

Tên hắc y nhân còn lại thấy thế trực tiếp đá một cước lên cổ tay cầm đoản kiếm của ta. Cổ tay ta tê rần, nắm chặt đoản kiếm không bị đánh bay đi ra ngoài, ta bước nhanh chuyển qua phía sau hắn, dùng đầu gối hung hăng húc vào giữa chân hắn, hai chân hắn mềm nhũn, quỳ xuống, ta đổi tay trái cầm đoản kiếm, dùng sức đâm xuống huyết bách hội trên đỉnh đầu hắn.

"Dừng tay." Giọng nói khàn khàn kia lại vang lên. Dư quang ta liếc qua, nhìn thấy tên Tây Lương cầm một thanh kiếm đặt trên cổ Hoa Nam Bình, trên mặt Hoa Nam Bình vẫn là bộ dáng tĩnh lặng như nước đáng đánh đòn ấy, trong ánh mắt màu hồ phách là sự bình tĩnh, thỉnh thoảng lại khẽ nghiêng đầu nhìn tên Tây Lương đang kèm giữ hắn.

Ta chậm rãi thu tay lại, cầm đoản kiếm đặt lên cổ tên hắc y nhân may mắn còn sống, nói: "Người đừng thương tổn hắn, một mạng đổi một mạng." Nào ngờ tên Tây Lương đang bị ta chế trụ bỗng nhiên kêu lên một tiếng, nghiêng người ngã xuống, một dòng máu đen tràn ra từ khoe miệng hắn.

Từ sĩ

Ta nhủ mày, chỉ có thể thu lại đoản kiếm hết sức kéo dài thời gian, "Có chuyện gì từ từ nói, người thả hắn, đừng tổn thương người vô tội." Tên Tây Lương to con nhìn hai thi thể, nghiêng răng hô hấp nặng nề giận dữ nhìn ta, kiếm trong tay hắn không nặng không nhẹ, đã làm ra vài đường máu trên cổ Hoa Nam Bình.

"Muốn mạng tiểu tình nhân của người sao?" tên Tây Lương kia đột nhiên cười rộ lên, như tiếng ống bễ*, "Triệu Như Ngọc, lấy mạng của người mà đổi."

*muốn biết ống bễ này là gì cứ copy "风箱" lên gg thử

Ta cười tủm tỉm nhìn hắn: "Hắn không phải tình nhân của ta, chỉ là một tiểu quan ở Dịch Lạc lâu, người muốn giết thì giết, cùng lắm thì sau này bồi thường chút bạc cho chủ chứa là được."

Tên Tây Lương to con quay đầu nghi hoặc nhìn khuôn mặt Hoa Nam Bình, Hoa Nam Bình chỉ khẽ liếc mắt ta một cái, không nói lời nào. Ta ước chừng thời gian, nếu có người báo quan thì cấm quân tuần tra Trường An hẳn là sắp đến, vì thế tiếp tục trò chuyện với tên Tây Lương kia: "Người nói người cầu tình cho ta là người nào? Ta thật sự cảm thấy rất hứng thú với hắn."

Tên Tây Lương kia không ngu ngốc, ta nhắc tới điều đó hắn liền lập tức cảnh giác, hắn cười lạnh với ta: "Đêm Nguyên Tiêu các con đường ở thành Trường đều tập nập chen chúc không chịu nổi, binh lính muốn tới phải tốn nhiều thời gian hơn bình thường, Triệu tướng quân chớ kéo dài thời gian, ta chỉ hỏi người, một mạng đổi một mạng, người đổi hay không đổi?"

Ta ra vẻ rồi rầm nhủ mày, "Người đề ta đổi mạng của một tiểu quan, ta chết chẳng phải oan uổng sao, không đổi không đổi."

"Triệu tướng quân!" tên Tây Lương to con cười lạnh nhìn ta, "Ta không ngốc, dọc đường ta theo dõi người, biết người từ nơi nào đưa hắn đi, ta không muốn kéo dài thời gian với người, ta đếm đến ba, nếu tướng quân không muốn đổi mạng, cũng đừng trách đao kiếm không có mắt."

Kiếm trong tay hắn lướt qua cổ Hoa Nam Bình một chút, máu liền từ mũi kiếm chảy xuống, Hoa Nam Bình khẽ cau mày.

"Ba —— "

Tên Tây Lương giương ánh mắt cảnh giác nhìn ta, cơ bắp trên người căng thẳng, chú ý chặt chẽ từng động tĩnh của ta, nếu ta lỡ mảy tiến lên có lẽ hắn sẽ thật sự cắt qua cổ họng Hoa Nam Bình. "Hai —— "

"Một!"

Ta giờ tay: "Đổi, ta đổi." Trong mắt Hoa Nam Bình rớt cuộc hiện ra chút kinh hoàng, ngăn ta lại: "A Ngọc, đừng —— "

"Mạng người đang ở trong tay hắn, hiện tại người nói đừng thì có ích lợi gì." Ta dùng bàn tay trái không bị thương nắm đoản kiếm, mũi kiếm sắc nhọn hiện lên ngân quang hướng vào chính mình, sau đó ta quay về phía tên to con nói, "Người nói phải giữ lời."

Tên to con làm như bị vũ nhục, nói với ta: "Nam nhi Tây Lương ta không giả dối giống người Đại Hoa các người! Triệu Như Ngọc, người không động thủ, ta lập tức giết hắn!" Tính toán thời gian cho đủ phổ xá đông đúc, có lẽ cấm quân cũng sắp chạy tới.

"A Ngọc, ta đã có an bài, nàng không cần —— " giọng Hoa Nam Bình mang theo chút lo lắng.

Ta trực tiếp xem nhẹ hắn, thở ra một hơi, tự an ủi bản thân đau một chút là xong, tay trái dùng sức, mũi kiếm sắc nhọn đâm vào ngực, tiếng kiếm đâm

vào máu thịt cùng mùi máu tươi đồng thời vọt vào lỗ tai và xoang mũi ta, máu từ lưỡi kiếm chảy ra, dính vào tay ta.

Góc đường truyền đến tiếng bước chân đều đặn của cấm quân, hai chân ta mềm nhũn, quỵ rạp xuống đường đá xanh. Tên Tây Lương to con đánh giá độ sâu đoàn kiếm ta đâm vào một chút, nhìn thấy ta quả thật đâm vào vị trí trái tim, không khỏi bĩu môi, "Nếu điện hạ biết người vì một nam nhân cam nguyện tìm lấy cái chết, chắc hẳn điện hạ cũng sẽ hết hy vọng. Nam nhân này thật sự là sinh mạng của người sao?" Hắn đẩy Hoa Nam Bình lên phía trước từng bước, xoay người chạy tới hướng con đường tắt tối tăm gần đó.

Đường xá thành Trường An quanh quẽ, đèn đuốc thưa thớt. Ta rù mắt, gian nan cười khổ. Hoa Nam Bình hẳn không phải là sinh mệnh của ta, mà là sinh mệnh của ngàn vạn dân chúng Đại Hoa. Ta không có sự lựa chọn. Hành Tri, thực xin lỗi, ta đáp ứng người rồi khỏi, phỏng chừng lại phải dời lại một thời gian sau rồi.

Chỉ huy cấm quân Bách Phu Trường tới nơi nhận ra Hoa Nam Bình và ta, phản phất quỳ xuống. Hoa Nam Bình hoảng hốt, ta ngửi được mùi máu tươi nồng đặc, không biết là của hắn hay là của ta, hắn quỳ ngồi dưới đất, dùng tay trái ôm ta vào lòng, ta chống mi mắt liếc nhìn hắn một cái, nói: "Ta không chết được, chỉ có hơi đau." Sắc mặt hắn tái nhợt như lớp băng mỏng manh dễ vỡ bị va đập, "Sao nàng lại ngốc như vậy, thực xin lỗi..." Ta cười khổ một chút không nói lời nào, nhắm mắt lại nói: "Ta nghỉ ngơi một lát.

Việc này đừng nói cho cha ta." Hắn gật đầu đáp ứng. "Theo dõi hắn, xem hắn đi gặp ai, sau đó giết không cần hỏi." Hắn lạnh như băng ném cho cấm quân một câu, sau đó hướng về phía cấm quân Bách Phu Trường đang run lẩy bẩy ra mệnh lệnh, "Người không cần đuổi theo, đi tìm Cố Phán Hề của Thái Y Viện lại đây!"

???

Ta biết ta không chết được. Ba năm trước, lúc ta chiến đấu với quân Tây Lương từng bị một mũi tên bắn vào tim, vốn hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng ta chỉ mất máu quá nhiều, tay chân thường xuyên lạnh lẽo thôi, Cố Phán Hề nói cho ta biết, đó là vì trái tim của ta so với người thường bị lệch đi một chút, điều này đã cứu mạng ta. Một đao kia của ta nếu đặt ở trên người khác hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng dù sao ta cũng tránh được trái tim, hẳn sẽ không có chuyện gì.

Cảm giác ngủ được một thời gian dài, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng của Cố Phán Hề, "Tiểu thư không sao."

"Vậy vì sao nàng còn chưa tỉnh?!" Đây là tiếng của Hoa Nam Bình, mang theo chút mùi vị nghiêng rằng nghiêng lợi.

Cố Phán Hề tiếp tục nói: "Tiểu thư nàng rất nhanh trí, trái tim của nàng bị lệch ngại không biết đấy thôi, tiểu thư hiện tại chỉ là lười biếng ngủ nhiều một chút thôi, không có gì trở ngại, nhưng, kỳ lạ là..."

Cảm giác được Cố Phán Hề gõ hai cái lên bụng ta. Sau đó nói với Hoa Nam Bình, "Bệ hạ hẳn là biết tiểu thư hoài thai chứ?"

"Biết." Hoa Nam Bình trả lời, "Nàng bị thương như vậy, nếu đứa nhỏ không giữ được, thì thôi."

"Không phải ——" Cố Phán Hề lắc đầu. "Đứa nhỏ rất cường tráng. Dưới tình huống này vẫn không sao, đứa nhỏ này thật sự rất ngoan cường."

Hoa Nam Bình bình tĩnh nói: "Vậy thì tốt." Cố Phán Hề vui sướng hài lòng lại gõ gõ bụng ta, "Khẳng định là nữ nhi."

Hắn dừng một chút, tiếp tục hình dung: "Khẳng định là một tiểu cô nương uy vũ hùng tráng mạnh mẽ giống tiểu thư." Ta u oán mở mắt. Cố Phán Hề bị ta nhìn lạnh lui cổ rùng mình một cái, quay đầu nói với Hoa Nam Bình: "Ta đã nói tiểu thư không có việc gì, bệ hạ người xem nàng không phải đã tỉnh rồi sao?"

Ta nghe được tiếng bước chân mất trật tự truyền đến từ bên cạnh, Hoa Nam Bình một thân long bào để vương màu đen, trên cổ quần vải trắng băng vết thương, dường như vừa mới thay được xong, phần đuôi vải trắng lại bị ác ý cột thành một cái nơ con bướm xinh đẹp.

Sắc mặt hắn vẫn lạnh lùng không chút thay đổi, nói không nên lời buồn cười. Cố Phán Hề mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Ta nói với hắn: "Thứ lỗi thần không thể xuống giường hành lễ."

"Không sao." Vành mắt hắn hơi xanh, cả người mang theo chút mệt mỏi nhàn nhạt.

Ta hỏi Cố Phán Hề: "Hành Tri đâu?" Theo lý thuyết dưới loại tình huống này hẳn là Hành Tri sẽ chăm coi ta, thế mà lúc ta vừa mở mắt lại không thấy được hắn. Cố Phán Hề nhìn trái nhìn phải nói với hắn: "Ta xem xem thuốc nấu xong chưa."

Cửa mở ra rồi khép lại, ta nhìn Hoa Nam Bình, đột nhiên thờ dài, hỏi: "Bởi vì ta muốn rời khỏi Thành Trường An, cho nên ngay cả một chút giá trị lợi dụng cuối cùng của ta người cũng không chịu buông tha sao?"

Hoa Nam Bình giật mình ngay tại chỗ, đôi mắt màu hổ phách như lượn lờ sương mù nhìn không rõ, áo bào đen rộng, dáng vẻ mệt mỏi tịch liêu thoát nhìn thật khiến cho người ta bận tâm. Hắn không nói gì, chậm rãi đi đến mép giường ngồi ở bên cạnh ta, tay trái vung về dịch góc chăn cho ta, nhẹ giọng hỏi: "Đói bụng chưa? Có muốn ăn chút gì không?"

Ta xoay người nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn hắn. "Thần mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, xin bệ hạ trở về đi."

Ta hàng năm ở trước mặt nhiều người già ngu, nhưng ta không phải thật sự ngốc. Lúc trước nhìn thấy hắn bị bắt cóc ta lo lắng hoảng loạn, hiện tại tỉnh táo lại, hết thảy cũng đều phản ứng được.

Mấy ngày hôm trước hấn hạ thánh chỉ, nói muốn tăng cường trị an thành Trường An. Cẩm quân chuyên phụ trách tuần phố được tăng thêm vài đội, tét Nguyên Tiêu hôm nay lại phải ra hơn mười đội cẩm quân để đảm bảo không sai sót. Những việc đó đều qua tay ta an bày, lúc ấy ta còn thấy ngạc nhiên, hiện tại xem ra, hấn đã tính kế tốt, để gây ông đập lưng ông. Thích khách Tây Lương lẫn vào thành Trường An, chuyện này hấn hấn đã sớm biết. Chẳng qua muốn dẫn dụ bọn họ ra cần một mồi câu, mà Triệu Như Ngọc ta, liền ngu ngốc như vậy mà trở thành mồi câu của hấn.

Trách không được người từ trước đến nay luôn cẩn thận như hấn lại không mang theo một tên thị vệ nào, thậm chí ngay cả ám vệ cũng không có, chỉ vì tránh bút dây động rừng. Để lộ ra tin tức ta sắp rời khỏi Trường An, dự định tự loạn trận cước, chỉ có thể vội vàng lập kế hoạch tập kích, ép buộc ta một mình bởi hấn đạo hội hoa đăng đêm Nguyên Tiêu, chủ động cung cấp cho bọn thích khách này một cơ hội ám sát tốt. Sau đó, một lưới bắt hết.

Ta cẩn thận hồi tưởng lời cuối cùng hấn nói với cẩm quân, ồ, phỏng chừng là chưa một lưới bắt hết, hấn là còn sót lại con cá lớn cuối cùng chưa xuất hiện, nếu không, với thân thủ của hấn, chắc chắn sẽ không tha cho thích khách kia rời đi. Cho dù trí nhớ của ta về hấn trống rỗng, nhưng ta biết tiên đế rất coi trọng người thân văn thao võ lược, cho dù thân thể yếu ớt như trưởng công chúa, cũng có thể tay không quật ngã một đại hán. Huống chi, hấn luôn luôn là đứa con tiên đế thương yêu nhất. Ngực ta vô cùng đau đớn, giờ phút này nghĩ đến bản thân là con mồi dụ dỗ Tây Lương, ta cũng xem như là cục cưng tận tụy. Hoa Nam Bình yên lặng ngồi ở cạnh ta trong chốc lát, đứng dậy rời đi.

Ta nhắm mắt lại, trước mắt hiện ra hình ảnh hấn đang cầm cái hoa đăng hình bình sứ Thanh Hoa kia, khóe môi cười nhạt, gương mặt ôn nhu, nhớ khi đó ta lại nhất thời hoảng hốt, cho rằng nhu tình trong đáy mắt hấn là thật, ta thật là quá khờ mả.

Phải biết rằng, dù có phong tình vạn chủng, chung quy dù sao cũng là ——tâm Đế vương.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Không vui

Edit: V-Emy

Nửa tháng kế tiếp, dưới sự chiếu cố của Cố Phán Hề, tuy rằng vết đao trên ngực vẫn còn mơ hồ đau như trước, nhưng trên cơ bản ta lại có thể tung tăng chạy nhảy, Cố Phán Hề cảm khái rất nhiều, "Tiểu thư, nếu nói ngươi là mệnh tiểu cường*, tiểu cường đều sẽ tự ti."

*Theo mình biết thì trong tiếng Trung con gián gọi là tiểu cường bởi nó sống rất dai

Ta giả vờ then thùng cười cười với hấn. Vì thế Cố Phán Hề muốn nôn tới nơi. Hấn thay xong được cho ta, lại phát tác hứng thú ác ôn buộc đuôi vài băng của ta lại thành một cái nơ con bướm. Ta thấy hấn thu thập đồ đạc chuẩn bị đi, liền khẩn trương ngăn hấn lại hỏi: "Hành Tri ở nơi nào, nửa tháng nay hấn lại không đến xem ta, còn nữa, vì sao ta lại ở trong cung?"

"Giang Hành Tri..." cánh tay Cố Phán Hề đang thu thập hòm thuốc bỗng nhiên khựng lại, hấn lẩm nhẩm cái tên này tí mi suy nghĩ một phen, nhưng không trả lời ta, chỉ nói, "Cô ở trong cung đương nhiên là bởi vì ở trong cung có lợi cho sự phục hồi của cơ thể cô."

Ta cảm thấy có chút gì đó không đúng "Ta muốn về nhà."

Cố Phán Hề buông hòm thuốc trong tay xuống, chăm chú nhìn ta. Ta bị hấn nhìn đến cả người sợ hãi, hấn đột nhiên giang hai cánh tay ôm ta vào lòng, ta ngửi được hương được liệu thơm mát trên người hấn, Cố Phán Hề thấp giọng thở dài: "Cô nương ngốc, cô nói một chút xem rốt cuộc cô đã tạo nên nghiệp gì nào."

Ta bị cái ôm bất thành hình của hấn làm cho kinh ngạc, cùng lúc đó, cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt, hấn đẩy ta ra, không hề liếc mắt nhìn ta một cái, đeo hòm thuốc xoay người bước đi, ta túm chặt ống tay áo của hấn không chịu buông tay, "Ta muốn về nhà." Cố Phán Hề nghiêng mặt đi nói với ta: "Nếu cô thật sự muốn đi, mấy cung nữ thị vệ này cũng không dám ngăn cản cô." Dứt lời hấn vội vàng xoay người rời khỏi.

Ta nghe được lời hấn nói, nhẹ nhàng thở ra, xoay người mặc ngoại bào vào, chỉ nói với cung nữ đi theo rằng ta muốn giải sầu, không cho bọn họ đi theo.

Ta từng huấn luyện cẩm quân trong cung, cho nên rất quen thuộc đường đi nơi đây, rẽ trái rẽ phải đi được thời gian nửa chung trà nhỏ, liền đi tới cửa chính Hàm Nguyên Điện, mơ hồ nghe được các đại thần bên trong đang lớn tiếng kêu la, lòng ta tò mò, phải biết rằng lâm triều đến giờ này mà còn chưa bãi triều, lại náo nhiệt như vậy thật sự là khó gặp, vì thế ta đi đến cửa đại điện nghiêng tai lắng nghe.

Thị vệ gác cửa đều quen biết ta, không ngăn cản ta. Ta nghe ra tiếng đại thần đang cao giọng gào thét bên trong là cái tên binh bộ ngoan cố kia Kha Diệu.

"Vô cùng nhục nhã, bệ hạ, điều này quả thực là vô cùng nhục nhã!"

"Câm mồm." giọng Hoa Nam Bình lạnh lẽo và giận dữ.

Kha Diệu co rúm lại, nhưng vẫn quyết giữ ý mình như trước tiếp tục nói: "Nếu quân Tây Lương không chiếm được bố phòng đồ, làm sao có thể chiếm đóng Lâm Suong trong vòng một ngày?!"

Đầu óc ta nhất thời ong ong, suýt nữa té ngã.

Tây Lương chiếm đóng Lâm Suong —— Sáu chữ to chói lọi này nện vào lòng ta, đè nặng lên ngực khiến ta buồn đau nhức nhối, khuất nhục khôn cùng và bi ai dường như làm cho ta không thở nổi.

Ta không thể tin được, Lâm Suong là một trấn quan trọng ở biên cương, đóng ở đó là nhị quân Triệu gia cùng tướng quân toàn bộ một vạn người, sức chiến đấu cường hãn, Trần Lưu Danh cương nghị quyết đoán, Tô Hi thiện mưu thông tuệ. Hơn nữa bố phòng đồ ở Lâm Suong là ta tự mình bố trí, mỗi một binh một tốt, trạm gác ngầm lẫn công khai, khắp nơi tỉ mỉ, Tây Lương mưu toan công hãm Lâm Suong, căn bản chính là ngông cuồng!

Nhưng lời kế tiếp của Kha Diệu không sót một chữ tiếp tục truyền đến tai ta.

"Quân phòng thủ Lâm Suong tổn hại hơn phân nửa, chủ tướng bị bắt, quân sư trọng thương..."

"Bố phòng đồ ở Lâm Suong bị tiết lộ, đến tột cùng là lỗi của ai xem ra mọi người đều rõ ràng!"

"Triệu Như Ngọc nàng vì sao dưới tình huống như vậy còn có thể ngủ yên?"

"Thần thỉnh chí, đối với Triệu tiểu tướng quân, quân pháp xử trí." Hoa Nam Bình nghe hẳn trình bày xong, thanh âm như hàn băng bình tĩnh lạnh lùng, "Ái khanh nói chí phải, nhưng tàn quân Lâm Suong nay như rắn mất đầu, không biết ái khanh có đề nghị gì không?"

Kha Diệu không nghĩ tới hẳn lại chuyển đề tài nhanh như vậy, lấp bắp, "Thần... Thần không biết."

"Nghe nói nghĩa tử của ái khanh hữu dũng hữu mưu, ở cấm quân chỉ sợ ủy khuất, không bằng tới Lưu Phong thành chinh đồn tàn binh trước, ý khanh thế nào?"

Kha Diệu bùm một cái quỳ xuống: "Bệ hạ —— " Hoa Nam Bình không kiên nhẫn đập bần một cái, trong thanh âm mang theo vài phần giận dữ, "Khanh muốn kháng chỉ sao?"

"Thần... Thần lĩnh chí." thanh âm Kha Diệu run run không ngừng. Ta biết hẳn sợ hãi cái gì, biên quan hiểm ác, đám đệ tử quan gia nhà cao cửa rộng ở trong cấm quân há có thể lĩnh hội được.

Ta đứng ở ngoài cửa bình thuận tâm tình một lát, chỉnh trang lại y bào đi đến cửa chính Hàm Nguyên Điện quỳ xuống, từ xa cất cao giọng với Hoa Nam Bình bên trong: "Tội thần có lời muốn nói."

Trong điện các đại thần vào triều thật không ngờ ta lại đến, châu đầu ghé tai một mảnh xầm xì. Hoa Nam Bình hơi nhíu mày, "Tiến vào."

Ta bước vào trong điện, sau đó quỳ gối dập đầu, "Tội thần —— " Hẳn cất ngang lời ta, "Ta nói nàng là tội thần khi nào."

"Tây Lương nếu không có bố phòng đồ Lâm Suong, tuyệt đối không có khả năng trong vòng một ngày công hãm Lâm Suong." Ta nói, "Bố phòng đồ chỉ có ở chỗ tội thần, cho nên chỉ có thể tiết lộ từ chỗ tội thần, chỉ bằng điểm ấy, tội thần nên trọng tể."

Trong tiếng xì xào bàn tán các đồng僚 nháy mắt cảm miệng không nói, Hàm Nguyên Điện im lặng đến mức có thể nghe được tiếng hít thở. Sắc mặt Hoa Nam Bình trầm xuống, "Việc này cô đã có thể sắp xếp, nàng không cần nhiều lời."

"Bệ hạ."

Ta dập đầu thật sâu, cái trán đụng đến mặt đất lạnh lẽo, cái lạnh chậm rãi truyền vào lòng ta. "Hơn phân nửa tướng sĩ Lâm Suong bởi vì lỗi của một mình tội thần, mệnh tang chiến trường, tội thần không còn mặt mũi nào ở Trường An bình chân như vại, xin bệ hạ có thể cho tội thần một cơ hội, lập công chuộc tội."

"Lời tiểu tướng quân nói cực phải."

Kha Diệu nhanh chóng phụ họa ta. Các đại thần khác cũng nhỏ giọng đồng ý, dù sao không ai có thể quen thuộc Tây Lương hơn ta.

"Vọng ngôn!"

Hoa Nam Bình quát lên ngăn ta, "Nàng muốn mang cái thai đi đem binh đánh giặc sao?! Trước khi nàng hạ sinh hài tử không cho phép nàng đi đâu hết, an ổn ở Trường An cho cô." Mấy đại thần phía dưới lại ồ lên, sau đó trong tầm mắt lạnh như băng của Hoa Nam Bình liền im tiếng.

Ta thẳng lưng đứng dậy bình tĩnh đối diện với đôi mắt màu hổ phách của hắn, "Đứa nhỏ thì dễ xử lý, nếu bệ hạ là vì lý do đứa nhỏ mà không đồng ý, vậy tội thần liền đi thỉnh thái y ở Thái Y Viện kê một đơn thuốc phá thai uống vào là xong." Ta cá là hắn không có khả năng ở trước mặt tất cả đại thần mặt thừa nhận hẳn là phụ thân của đứa nhỏ, ta cá là hắn sẽ giấu diếm chân tướng, ta cá là hắn nhất định sẽ không để cho ta xóa bỏ đứa nhỏ của hắn. Cho dù ta đặt cược thua, ta cuối cùng cũng sẽ làm hắn biết ta có bao nhiêu quyết tuyệt.

Trong mắt Hoa Nam Bình dâng lên một mảnh tức giận, dưới ống tay áo rộng màu đen hắn siết chặt quả đấm rất nhanh rồi buông ra, bầu không khí an

tỉnh đến sắp hít thở không thông. Ân Đào Đào ở cách đó không xa nháy mắt với ta mấy cái, tỏ ý bảo ta đừng đổi đầu với hắn. Rốt cuộc, trong thanh âm nguội lạnh của hắn mang theo một chút thỏa hiệp. "Tuyên chỉ, phong Kha Cửu An làm chính tây tướng quân, khởi hành tới Lưu Phong thành chinh đồn quân vụ, Triệu Như Ngọc bởi vì mang tội, đi theo an tĩnh quân tâm."

Thân mình Kha Diệu lung lay, phun lệ tiếp chỉ. Ta có chút thất vọng. Mấy chữ trấn an quân tâm này, chứng minh giới hạn cuối cùng hắn dành cho ta là không cho phép ta ra chiến trường, nhưng nghĩ lại một chút, tướng ở bên ngoài, quân mệnh có chỗ không thích hợp, liền bình tĩnh tiếp chỉ: "Tạ bệ hạ."

Hoa Nam Bình tuyên bố bãi triều, ta theo sau lưng đồng liêu ra ngoài, lúc đi tới cửa kéo Ân Đào Đào lại, tò mò hỏi: "Hành Tri đâu? Vì sao lâm triều cũng không nhìn thấy hắn?"

Khuôn mặt Ân Đào Đào biến hóa, dường như ta nhắc tới không phải Giang Hành Tri, mà là một chuyện hết sức kiêng kỵ, nàng vừa muốn mở miệng, Hồ Mặc đi ngang qua nàng một phen bưng kín miệng của nàng. Hồ Mặc quay đầu nhìn về phía Hoa Nam Bình cao cao tại thượng.

"Im lặng." Hoa Nam Bình rủ mắt, ngón tay trắng nõn thon dài xoa thái dương, hồ hững nói, "Các người đi xuống, A Ngọc đi theo ta." Dứt lời, hắn đi xuống bậc thang trước điện, huyền bào lướt trên mặt đất. Ánh mặt trời ngoài điện khiến mắt người ta đau nhói, móng tay của ta vùi vào lòng bàn tay, đau đến run rẩy.

???

Hoa Nam Bình mang ta đi đến chỗ cung điện xa xôi, ở cửa có hai thị vệ gác, thị vệ nhìn thấy hắn đến, quỳ xuống hành lễ, sau đó mở cửa ra. Ta từ đầu vai Hoa Nam Bình nhìn thấy trong điện có một thân ảnh ló đầu ra nhìn, là một thiếu niên mi thanh mục tú, có chút sợ hãi lại có chút chờ mong nhìn chăm chú vào ta.

"Thư Ngữ..." Ta gọi hắn. Nhưng Thư Ngữ lại nhìn ta một cách xa lạ, hắn tò mò mở miệng: "Người làm sao mà biết ta tên là Thư Ngữ?"

Thanh âm thiếu niên non nớt không lạnh không nóng, không nhanh không chậm, hoàn toàn không có cái loại sắc bén mạnh mẽ như của Thư Ngữ, ta mờ mịt nhìn về phía Hoa Nam Bình. Thần sắc Hoa Nam Bình lãnh đạm như ngọn núi bị bao phủ bởi tuyết. "A Ngọc, nàng có biết cả đời này của cô cuối cùng hối hận nhất là điều gì không?"

Ta không biết vì sao hắn hỏi như vậy, chỉ có thể kiềm chế nghi hoặc trong lòng đối với Thư Ngữ trước, hỏi đáp: "Tội thần không biết." Hắn xoay người đối mặt với ta, nâng tay mon tron lên trán ta, "Cô đời này, hối hận nhất chính là lúc nàng cầu cô cho nàng cùng Giang Hành Tri thành hôn hai năm trước, cô cư nhiên lại gạt đầu."

Ta ngẩng đầu mê mang nhìn hắn. Thư Ngữ bên kia sợ hãi kêu ra tiếng, biểu tình trên mặt tựa như nhìn thấy thứ khủng bố nhất trên thế giới, "Điều đó là không có khả năng!" Tiếng nói thê lương của hắn hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của ta, sắc mặt Thư Ngữ tái nhợt, môi run rẩy: "Công tử người trước khi tới Trường An đi thi, đã... đã chết rồi ——" Chỗ cung điện này xa xôi an tĩnh, tiếng chim hót huyền ảo lọt vào tai, theo gió còn có thể nghe được mùi hương nồng đến tận cùng có chút buồn nôn của hoa mai, ta xác định bản thân mình không phải đang ở trong mộng.

Ta mỉm cười, nhẹ giọng hỏi: "Người nói cái gì, lặp lại lần nữa, được không?"

Trong mắt Thư Ngữ hàm chứa nước mắt, giống như sắp rơi xuống đất, thân mình cũng run dữ dội hơn, "Công tử đã chết! Công tử bị tặc nhân chém bay đầu! Ta tận mắt nhìn thấy..."

Phúc công công tiến lên kéo thiếu niên sắp ngã quỵ kia, đỡ hắn rời đi. Hoa Nam Bình nhẹ giọng nói: "Cô vốn không muốn nói cho nàng, nhưng nàng cứ khẳng khái muốn tới chiến trường biên cương Tây Lương, cô biết không ngăn được nàng, nhưng sự tình này, dĩ nhiên không thể tiếp tục giấu giếm." Hắn thấy bộ dáng ta đứng ở tại chỗ không nhúc nhích như trước, nhún mày lo lắng: "Nếu nàng khó chịu ——"

"Người sớm chiều ngày ngày ở cùng ta, hắn là ai? Là mật thám Tây Lương sao?" Ta ngắt lời hắn, trực tiếp hỏi.

Hoa Nam Bình do dự, "Là chất tử Tây Lương, A Mặc Nhĩ."

"À."

Ta gật gù đầu, ngẩng đầu nhìn ánh mắt lo lắng của hắn, hỏi, "Thần có thể cáo lui chưa?"

Ta không phải người ngu xuẩn cố chấp, nếu thân phận của Giang Hành Tri là chất tử Tây Lương, như vậy hết thảy đều có giải thích hợp lý, tỷ như Lâm Sương bị chiếm đóng, tỷ như cảm tình của hắn đối với ta gần như tình linh xảy ra, tỷ như hai năm trước hắn đáp ứng lời cầu hôn của ta. Thì ra dù sao hết thảy cũng đều là hoa trong gương, trăng trong nước, hai năm qua tất cả cẩn thận che chở quan tâm, bất quá chỉ là một trò ảo không có ba hàng của chất tử điện hạ Tây Lương sắc xảo ẩn nhẫn.

Đồn đãi hắn có từ danh Hành Tri, kinh tài tuyệt diệu thế khó tìm, hắn tao nhã, bình tĩnh, trên người hắn có tất cả những điều tốt đẹp mà ta ái mộ, chỉ tiếc, hắn đã chết trước khi ta gặp được hắn. Ta nhớ tới hình ảnh hắn đứng dưới cánh mai ngang dọc, áo bào trắng tóc đen, mắt phượng mỉm cười, vài bông tuyết từ ngọn cây rơi xuống, trường thân ngọc lập, nho nhã phong hoa.

Hắn tiếp nhận thật tình ta dâng tới, sau đó dùng một loại tư thái cao cao tại thượng đập nát tất cả.

Tự mình đa tình, không vui.

Ta chống đỡ thân mình lung lay sắp đổ, nở một nụ cười với Hoa Nam Bình, cắn răng hỏi từng chữ một: "Tội thần, có thể cáo lui chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Ngày hôm qua không thể giữ lại

Edit: V-Emy

Hoa Nam Bình khẽ nhủ mày, nói: "A Ngọc, nếu trong lòng nàng khó chịu, vậy thì không cần phải đi Lư Phong thành."

Ta cúi đầu nói với hắn: "Tội thần sẽ không bởi vì vậy mà làm chậm trễ công sự, tội thần hiện tại chỉ muốn yên tĩnh mà thôi."

Ta chỉ cần an tĩnh một chút, từ nhỏ đến giờ ta chịu đủ kích mà lớn, ta không cảm thấy ta sẽ không vượt qua được, cũng không cảm thấy việc này sẽ đủ kích ta đến không gượng dậy nổi, ta biết cái gì quan trọng hơn, mấy vạn bại binh tàn nhưng đừng cảm ở Lư Phong thành, khói lửa chiến trường ở Lâm Sương, đều quan trọng gấp trăm lần so với tư tình nhi nữ.

Nhưng ngược ta như có một lỗ hổng, tư vị này thật không dễ chịu.

Giang Hành Tri, Hành Tri, Hành Tri.

Mũi ta chua xót vô cùng.

Thần sắc trong đôi mắt hổ phách của Hoa Nam Bình mờ mịt, hắn cúi đầu thận trọng nhìn ta, "Không cho phép nàng khóc."

Ta chỉ cảm thấy trước mắt nổi lên một mảnh sương mù, chung quanh mờ một mảnh, cung điện và mái ngói đều chẳng phân biệt rõ, ngay cả gương mặt của Hoa Nam Bình cũng mờ đi, ta đẩy vừa chớp mắt, một giọt lệ trên mi mắt nặng nề rơi xuống.

Ta dùng mu bàn tay lau nước mắt, rầu rĩ hỏi: "Lúc này không phải nên nói, người khóc đi khóc đi, khóc ra sẽ thoải mái hơn một chút sao?"

"Dù sao, cô cũng không cho phép nàng khóc." ánh mắt hắn thoát nhìn thâm thúy xa xăm "A Ngọc, hắn không đáng."

Trong lòng ta cười nhạt.

Bản chuyện đáng giá hay không, cảm tình, có gì là đáng giá hay không đáng giá.

Yêu chính là yêu, tổn thương chính là tổn thương, quá khứ cũng chỉ là quá khứ.

???

Lúc ta hồi phủ, Triệu Khả đang sợ hãi ngồi xổm trước cửa vẽ vòng tròn.

Triệu Khả cẩn thận quan sát sắc mặt của ta, rồi chạy tới quý hai đầu gối ở trước mặt ta, ngẩng ngốc nửa ngày, mới bật ra một câu: "Triệu Khả tội đáng chết vạn lần."

Ta vui vẻ.

"Ta nghe những lời này từ miệng Triệu Thanh Y mấy năm nay đã chán rồi, chẳng lẽ người cũng không thể đổi mới sao?" Ta tỏ ý bảo nàng đứng dậy.

Nàng ngơ ngác nửa ngày, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư —— Triệu Khả thật sự tội đáng chết vạn lần."

Ta xoa tay tỏ ý bảo nàng không cần nhiều lời.

Tiến vào cửa phủ, ta liền nhìn thấy cha ta ngồi trên ghế trúc dưới giàn hoa chờ ta, lão gia từ giường mắt nhìn ta, hỏi: "Nghe nói con muốn đi Lư Phong thành?"

"Đúng vậy." Ta đáp. "Chuyện ở Lâm Sương hơn phân nửa đều là trách nhiệm của con, việc này xem như bù đắp, tuy rằng..."

Cha ta nghiêm túc gật đầu, lại nói: "Như Ngọc, có một số việc không thể đoán trước được, cha hy vọng con có thể gánh vác trách nhiệm mà nữ nhân Triệu gia phải làm."

Ta cúi đầu thụ giáo, "Như Ngọc nhớ rõ."

Cha ta còn muốn nói gì đó, nhưng lão gia tử dường như lo rằng càng nói ta càng khó tiếp nhận, vì thế liền mở tấm bản đồ đang nắm trong tay bắt đầu giảng giải cho ta bố phòng phụ cận Lưu Phong thành và quân tình quan trọng.

Lão gia tử nói hăng say, hai mắt sáng như sao, một lát sau, người khép bản đồ lại, nói với ta, "Nhu Ngọc, cha muốn con nhớ kỹ, tư tình nhi nữ không vậy khốn được bước đi của nữ nhân Triệu gia, không vậy khốn được cô cô con, càng không vậy khốn được con, thế gian này có bầu trời bao la, có đất đai mệnh mông, có thể cưỡi ngựa thỏa thích rong ruổi, ca hát với ánh trăng, chạy băng băng dưới ánh mặt trời, vĩnh viễn đừng để trái tim bị trói buộc, có biết không?"

"Cha." Ta hung hăng gật đầu, sau đó ngồi quỳ xuống đất, dúm đầu vào lòng cha ta.

Trên người cha ta có một mùi khói thuốc nồng đậm, loại cảm giác an toàn kỳ diệu này làm cho ta thoải mái nhắm hai mắt lại, con buồn ngủ kéo tới, ta ôm thắt lưng cha ta ngồi quỳ trên mặt đất, tự nhiên mơ màng ngủ mất.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ láng máng nghe được tiếng của tên thú y Cố Phán Hề kia: "Ta nghe nói bệ hạ chỉ để tiểu thư đi ra tiền tuyến, vội vàng tới đây, lão tướng quân, thân mình tiểu thư tiếp tục bị ép buộc như vậy, đứa nhỏ trong bụng nàng thế nào cũng sẽ bị nàng giày vò đến hư mất!"

Ta cảm giác được bàn tay ấm áp rộng lớn của cha nhẹ nhàng vuốt lưng ta, "Nhu Ngọc nhà ta vừa mới cai sữa đã bị ta ôm ra biên cương, chưa hề khóc cũng không nháo, vô luận là người lớn hay là đứa nhỏ trong bụng, chỉ cần trong người nó có dòng máu Triệu gia, nó càng phải có thói quen ngủ trên lưng ngựa."

"..." Cố Phán Hề dường như không nói được gì, "Dù sao mà nói, đứa nhỏ trong bụng tiểu thư này quả thật là kiên cường dũng mãnh quá sức tưởng tượng. Nhưng lão tướng quân à, nhân lúc tiểu thư giờ đang ngủ, ngài nói thật đi, chẳng lẽ ngài thật sự yên lòng về nàng sao?"

Cha ta khịt khịt mũi. "Nếu năm ấy không phải ta cùng tiên đế chia rẽ nó với bệ hạ, nếu năm ấy không phải ta gả nó cho thằng nhóc kia, nếu —— ta thực xin lỗi đứa nhỏ này. Chuyện gì nó cũng thích phiền muộn ở trong lòng, người hỏi ta rốt cuộc nên yên tâm hay lo lắng về nó, đáp án này không phải rõ ràng sao?"

Cha ta than thở, "Ngày bé ta xem nó như nam hài tử mà nuôi dưỡng, đồng lúa ở Triệu gia chỉ còn lại một mình nó, nó chỉ có thể kiên cường, nhưng rốt cuộc nó cũng chỉ là một cô nương, nếu có thể làm lại một lần, năm canh dần bại trận đó, ta nên mang theo nó ẩn cư, làm một hộ săn bắn tầm thường, cũng tốt hơn ngày nay gấp trăm lần."

Cố Phán Hề thấp giọng phụ họa một tiếng.

"Phán Hề, người đi theo Nhu Ngọc đi, ta sợ đứa nhỏ này luẩn quẩn trong lòng, lỡ nó uống thuốc phá thai xóa sạch đứa nhỏ trong bụng nó, làm sao để giải thích với bệ hạ bên kia chỉ là việc nhỏ, ta chỉ sợ nó tổn hại thân mình, mất nhiều hơn được."

"Ta đang có ý này, đợi ta trở về chào từ giả với bệ hạ."

Cha ta vỗ lưng của ta tỏ vẻ không nhất thiết, "Ta không yên lòng về nó, phòng chừng trong lòng bệ hạ cũng nghĩ như vậy, người không cần chào từ giả, chỉ chờ tiếp chỉ là được."

Ta dựa vào lòng cha ta tìm một vị trí thoải mái, cha ta liền đề thấp tiếng nói chuyện.

Ngày đó sau khi tỉnh ngủ ở trong lòng cha ta, nắng chiều hừng hực nơi chân trời.

Cha đang ôm ta xướng tiểu khúc trước kia ở U Vân người thường xuyên xướng, giai điệu chín khúc, người còn nhắm mắt lại hưởng thụ, mặt mày ta cong lên vui vẻ, cha ta cúi đầu cọ cọ lên trán ta, cũng cười.

Một khắc kia, trong lòng ta đã sáng tỏ thông suốt.

Ngày hôm qua không thể giữ lại.

???

Ba ngày sau.

Ta cưỡi ngựa đến cổng thành Trường An chuẩn bị hội họp cùng chinh tây tướng quân Kha Cửu An, Triệu Thanh Y cùng Triệu Khả đi theo ta.

Sắc trời còn mang năm phần tối, đường phố vắng vẻ không mấy người qua lại, ta mới ra tới cổng thành, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Hắn đứng trên bãi cỏ khô ở ngoài thành, nắm dây ngựa lẳng lặng nhìn ta, thấy ta qua, nhẹ nhàng gọi ta một tiếng.

Ta kéo dây cương, xoay người xuống ngựa, nhanh chóng quỳ xuống hành lễ, "Bệ hạ thánh an, —— sao ngài lại đến đây?"

Hoa Nam Bình một thân trường sam màu xanh, tóc đen dùng ngọc quan buộc lên đỉnh đầu, bên gò má lại rũ ra một vài sợi, chắc là bởi vì thời gian chờ đợi quá dài nên bị gió thổi tán loạn.

Ta nhìn ra sau lưng hắn, thấy mấy thị vệ đang đứng, còn Phúc công công ở một bên cười tủm tỉm nhìn ta.

Hoa Nam Bình đỡ ta đứng lên, bình tĩnh nói: "Ta chỉ tới tiễn nàng, nàng không cần hành lễ."

Ta trực tiếp xem lời này như lời khách sáo, vì thế chỉ bâng quan nói: "Thần chắc chắn sẽ dốc hết toàn lực, sớm ngày khai hoàn."

Con người màu hồ phách của hắc đảo qua gương mặt ta, thanh âm lãnh đạm đi vài phần, "Ta hình như đã nói qua, chuyện này nàng chỉ đi trấn an quân tâm, Triệu Như Ngọc, ngay từ đầu nàng đã có chủ ý bằng mặt không bằng lòng, có đúng không?"

Lưng ta phát lạnh, "Thần sợ hãi, thần không dám."

Hắc hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói, "Ta đã phái Cổ Phán Hề theo quân chinh tây làm quân y, mọi chuyện nàng đều phải nghe theo hắc, nếu ta biết nàng có chút nào tùy hứng, ta liền lập tức hạ chỉ bắt nàng quay về Trường An."

"Vâng." Ta nghe hắc không so đo mà nói ra hết, ra là để Phán Hề trông chừng ta, vì thế hắc mới nhanh chóng đáp ứng.

"Ba ngày một phong chiến báo, tự tay nàng viết, ba trăm chữ trở lên." Hắc tiếp tục dặn dò.

Ta giải thích với hắc: "Chiến báo không cần thường xuyên như vậy, bình thường mười ngày một phong là đủ."

Hắc vung ống tay áo màu xanh, đôi mắt màu hồ phách nheo lại, xuất ra phong phạm hoàng đế bệ hạ trấn áp ta, "Cô bảo nàng viết thì cứ viết, nhiều lời vô ích làm gì?!"

Ta chỉ có thể đáp ứng.

Hắc tiến lên từng bước, dường như còn muốn nói điều gì, ta giương mắt nhìn sắc trời, nói: "Ta phải đi, chỉ sợ lại trễ nải đại quân xuất phát."

Hắc gật đầu, cánh tay vươn ra cứng ngắt rũ xuống, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh nhạt như nước, "Sớm ngày trở về."

Ta chấp tay cáo biệt. Đang xoay người chuẩn bị lên ngựa, lại phát hiện Hoa Bình không biết chạy đi nơi nào.

Bất đắc dĩ xoay người nhìn khắp nơi một chút, nhìn thấy một thân đồ thẩm của Hoa Bình lên đến chỗ con ngựa Hoa Nam Bình đang nằm bên người, ra sức lấy lòng con ngựa tuyết trắng có bốn vó màu đen kìa, cọ cọ vành tai nhau.

Khỏe miệng ta co rút ——con ngựa háo sắc này!

Ta tiến lên dắt Hoa Bình đi, con ngựa kìa của Hoa Nam Bình đối với việc này hung hăng cào đất tỏ vẻ bất mãn, Hoa Bình thì phát ra tiếng phì phì từ lỗ mũi rồi còn nhe răng nhếch miệng với ta, Hoa Nam Bình quay đầu, ánh mắt bình tĩnh liếc nhìn con ngựa nhà hắc một cái, ta dường như cảm giác được con ngựa kìa co rúm lại một chút, phụt chốc liền ra vẻ bản thân mình nhu thuận đáng yêu.

Ta ngồi lên ngựa, nghe thấy Triệu Thanh Y nhỏ giọng nói với Triệu Khả, "Ta nói, ánh mắt kìa của bệ hạ vừa rồi thật là khủng bố, ta còn tưởng rằng ngài muốn làm thịt Thạch Đầu của ngài cơ đó."

Triệu Khả lãnh lạnh đáp lời hắc, "Cũng không phải thế, bệ hạ chính là muốn làm thịt nó."

"Người khẳng định như vậy, lời này làm sao mà nói?"

"Từ sáng tinh mơ đợi ở cửa thành nửa ngày, Thạch Đầu lại cùng Hoa Bình ân ái ái ái, còn bệ hạ thì ngay cả bàn tay nhỏ bé cũng chưa chạm tới được, nếu là ta, ta cũng muốn làm thịt Thạch Đầu."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lưu Phong thành

Edit: V-Emy

Ở doanh địa đại quân bày trận sẵn sàng nghênh địch, ta cưỡi ngựa nhanh chóng đuổi theo đội ngũ xuất phát phía trước, vốn nên đi bái kiến chủ soái trước, nhưng khi tới nơi, ta liền cảm thấy không khí không đúng.

Kha Cửu đồ hồng mắt quật cường trừng Hồ Mặc, Hồ Mặc đỉnh đặc chỉ tay lên trời mà mắng, ta ho khan một tiếng, Hồ Mặc khản trương cầm miệng lại, Kha Cửu thấy ta, hấp háy mũi, ánh mắt hắc trong nháy mắt phát sáng lên như nhìn thấy cứu tinh: "Như Ngọc tỷ..."

Ta mỉm cười vuốt xuôi lông hắc, kéo chặt dây cương hỏi Hồ Mặc: "Chủ soái đâu?"

Hồ Mặc liếc mắt Kha Cửu một cái, ta lúc này mới quay đầu tỉnh tể đánh giá hần: "Kha Cửu An?"

"Vâng." Kha Cửu hung hăng gật đầu, "Tên này là đại danh của ta, nhưng Như Ngọc tỷ cứ gọi ta là Tiểu Cửu nhi đi."

Lòng ta hiểu rõ, Hoa Nam Bình kia quả nhiên chẳng có chủ ý hay.

Con nuôi của Bình bộ thượng thư Kha Diệu, chính là tôn tử duy nhất của nhà giàu có bậc nhất Đại Hoa Kha lão nhi, trước kia chỉ nghe nói hần được nuôi dưỡng nơi nhà cao cửa rộng, nghe Hoa Nam Bình nói hần vào cấm quân, ta còn rất kinh ngạc, cũng chưa từng nghĩ đến người này chính là Kha Cửu.

Một đạo thánh chỉ của Hoa Nam Bình đưa Kha Cửu không hề có kinh nghiệm lên chiến trường, Kha lão nhi tất nhiên sẽ quỳen góp rất nhiều rất nhiều quân lương, quân tư, lui một vạn bước mà nói, cho dù Kha Cửu hần chết trận sa trường, cũng có ta với Hồ Mặc thay thế bổ sung, không ngăn trở được đại sự, mà thủ phủ Kha lão nhi lại mất đi người thừa kế duy nhất, tài sản giàu có như địch quốc phòng chừng sau cùng chỉ mất đi một vận mệnh sung công mà thôi.

Ta lại không muốn nghĩ nhiều, chỉ bảo Hồ Mặc đừng bắt nạt hần.

Hồ Mặc không nói chuyện, xoay người lớn giọng hô lên: "Khởi hành! Mấy tên nhóc kia nhanh chút cho lão tử, đừng kéo dài thời gian như đàn bà."

???

Đại quân ngày đêm gấp rút hành quân, rốt cuộc đến hoàng hôn ngày đó chạy tới Lưu Phong thành, Lưu Phong vừa rơi một hồi tuyết, hơi thở ra đều mang theo sương trắng, nơi này so với Trường An lạnh hơn rất nhiều.

Đại môn Lưu Phong thành rộng mở, cửa son đỏ sặc sỡ, một người đang đứng ở cửa đại môn, sắc mặt trắng bệch, nhưng cũng không ngăn được khuôn mặt tươi đẹp như phụ nhân hấp dẫn ánh mắt người qua đường.

Ta để cho Triệu Khả cùng Triệu Thanh Y đi sắp xếp chuyện của họ, tự mình huơ roi phóng ngựa đi về phía người nọ, "Tô mỹ nhân."

Tô Hi lấy tay đặt lên môi ho khan hai tiếng, trên gương mặt tái nhợt mang theo kích động mà trở nên đỏ sẫm, hần giữa đầu nhìn ta ngồi trên ngựa, "Không được kêu đại gia là mỹ nhân!"

Ta cười sang sảng, xoay người xuống ngựa.

Tô Hi nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, cô cuối cùng cũng đến đây."

Lưu Phong thành hiện nay tàn bại không khác mấy so với tường tượng của ta, thành nhỏ ở biên quan này vốn không lớn, thu dụng một vạn tàn binh Lâm Sương còn sót lại chính là miễn cưỡng, chi phí ăn uống đương nhiên là không thể cam đoan.

Ta nhìn khắp nơi, quả nhiên trên đường không hề thiếu thương bệnh nằm dưới mái hiên rên rỉ, lại thêm những tên ăn vạ cướp bóc. Đường xá đổ nát, thành phố điêu tàn, bên tai nghe được tiếng oán than dậy đất của dân chúng. Binh lính y phục rách nát lại sống trong cảnh nghèo túng như vò đã mẻ lại sứt, nảy sinh lòng đạo tặc tàn ác.

Bại quân không bằng cướp, lưu binh tức thành tặc.

Ta nhận ra những người đi ngang qua không phải quân Triệu gia ta, vì thế chỉ cúi mày không nói.

Bệ hạ phái ta tới nơi này, cũng không cho ta chức vị gì, việc này ta không có quyền nhúng tay vào, ta quay đầu hỏi Tô Hi, "Quân Triệu gia đâu?"

"Ở ngoài thành." Tô Hi trả lời ta.

Ta nhú mày, "Ngoài thành?!"

Tô Hi cúi đầu đi theo phía sau ta, bắt lực nói: "Quân phòng thủ thoái lui không cho quân Triệu gia vào thành, chúng ta cũng không nguyện chịu họ bắt nạt, vì thế tạm thời đóng quân ở ngoài thành, bại binh cũng có khí tiết của bại binh."

Ta tức giận trừng mắt với hần một cái, "Khí tiết, khí tiết có thể làm cơm ăn sao? Đóng quân ở ngoài thành dưới loại thời tiết này, người muốn đông chết binh của ta à?! Ở Lưu Phong vốn thiếu y phục thiếu lương thực, người cũng không tranh không thương, bọn họ không cho người vào thành người liền không vào thành, bọn hần là cha mẹ người hay sao mà người nghe lời bọn hần như vậy!"

Tô Hi cứng cổ không chịu nhận sai.

Ta bình tĩnh một lát, nghĩ rằng Trần Lưu Danh bị bắt, bọn họ cố ý bắt nạt Tô Hi là một người đọc sách tâm cao hơn trời, coi trọng mặt mũi hơn hết, việc này cũng không thể hoàn toàn trách hần, vì thế ta không mắng tiếp nữa.

Đi lên trước hai bước, ta lấy bạc từ trong lòng ra đưa cho hần, "Tự mình đi mua chút đồ ăn, ta nghe được tiếng bụng người kêu to."

Mặt Tô Hi lại càng thêm đỏ.

Ta dừng bước, xoay người lên ngựa, nói: "Chút nữa ta dẫn Cố Phán Hề tới tìm ngươi, xem vết thương cho ngươi, ngươi trở về nói cho quân ta biết, Triệu Như Ngọc đã trở lại."

"Tiểu thư cô định đi đâu?" Tô Hi gật đầu đáp ứng, lại đuổi theo vài bước hỏi.

Ta nghe răng cười với hắn, "Tổng tiền, nói cho mọi người biết đêm nay sẽ có thịt ăn."

???

Tổng tiền đương nhiên là phải chọn một khối thịt béo.

Kha Cừu không được tự nhiên nhìn ta, "Như Ngọc tỷ, tỷ có chuyện gì cứ việc nói."

Mặt ta sáng rực lên.

Lúc Hồ Mặc thay ta chở mấy chục xe lương thảo cùng đồ ăn đi, sừng kính nhìn ta, "Tiểu tướng quân, lão tử xưa nay chỉ biết ngươi đã đủ vô sỉ, lại không biết ngươi còn có thể vô sỉ đến nước này."

Ta chấp tay khách khí nói: "Quá khen quá khen"

Tất cả những thứ này ta đều học được từ cha ta, phải biết rằng khi xưa lúc cha ta chinh quân lương tổng tiền người ta xưng là Quý Kiến Sầu, toàn bộ Đại Hoa cũng chỉ có Tô Thiếu Ngân có thể ngang hàng với cha ta, cho dù phân đỉnh đối kháng, cũng chẳng qua là người hấp hối giấy dựa thêm vài cái mã thôi.

Ta thờ ra một hơi, nói với Hồ Mặc, "Lần này người đứng sau cung ứng quân lương cho chúng ta là Kha lão nhi, không bóc lột nhiều một chút chẳng phải là khinh thường thanh danh người giàu có nhất hay sao?" Hồ Mặc còn nghiêm túc một lát, "Cũng đúng." Sau đó liền trở mặt, hung hăng phi nhỏ ta, "Hay lắm, tiểu tướng quân, ta không hơn ngươi được điểm ấy, được tiện nghi còn khoe mẽ, thiên vị Triệu gia quân nhà mình, thiên vị đến tâm nhân nghiêng về phía tây!"

Ta khiêm tốn cười.

Lúc kêu Cố Phán Hề cùng nhau tới quân doanh Triệu gia, binh lính đang bắt đầu nấu cơm, hương thơm tràn ngập.

Binh lính thủ doanh đang tuần tra đầu vào đầu ra như cũ, nhìn thấy ta đến, đều vui vẻ hành lễ, ta đều mỉm cười đáp lại, lúc này, phó tướng dưới quyền của Trần Lưu Danh chạy về phía ta, "Mặt tướng mới từ trong thành đi ra, nhìn thấy đoàn xe vận chuyển lương thực vào doanh trường, liền xác định rõ tiểu tướng quân đã trở lại."

Ta vui vẻ, "Đoán chính xác như thế, vậy chẳng phải là có thể vượt qua Tô Hi rồi sao?"

Phó tướng kia cười ha ha, "Mặt tướng nhìn thấy xe vận chuyển lương thực rỗng rỗng thấy đầu không thấy đuôi, cư nhiên còn có rau tươi thịt mới để ăn, Tô Hi làm sao có thể thu hoạch được nhiều như vậy. Lão tướng quân tuổi cũng đã cao sẽ không ra chinh chiến nữa, người đến chỉ có thể là tiểu tướng quân, tiểu tử Tô Hi kia làm sao so được với năng lực của tiểu tướng quân được cơ chứ."

Nếu da mặt dày cũng được coi là năng lực —— ta tiếp tục cười khiêm tốn, "Quá khen quá khen."

Cố Phán Hề đã bắt đầu xem bệnh cho nhóm thương binh, thủ pháp băng bó bốc thuốc nhanh đến không thể tưởng tượng nổi. Ta xem một lát, cảm thấy không có ý nghĩa, liền tiện tay lấy bản đồ thành trấn biên cương Đại Hoa và Tây Lương ra bắt đầu xem, lúc Tô Hi mang theo cái đầu đầy nơ con bướm xinh đẹp lác lư theo gió xuất hiện ở trước mặt vẫy tay hấp dẫn lực chú ý của ta, tay ta run lên thiếu chút nữa xé rách bản đồ.

Nhìn thủ pháp thất nơ con bướm kia, tuyệt đối là bút tích của Cố Phán Hề.

Ta hỏi Tô Hi: "Ngươi bị thương ở đâu?"

Tô Hi bị phần lác đầu: "Không phải, ta bị thương ở chỗ gần □ phía sau mông!"

Ta: "..."

"Ta nói chuyện với tên thú y kia, nhưng tên kia lại nói kỳ thật là đầu óc ta có bệnh, không nói hai lời liền băng bó ta thành ra cái dạng này!" Tô Hi cầm giẻ chỉ chỉ đầu. Đầu đầy nơ con bướm lác lư lung tung.

Ta: "Ha... rất là đáng yêu, thật đó."

Tô Hi nghe thấy liền nói mà không biết ngượng: "Đương nhiên, người ta vốn đáng yêu mà."

Ta bỗng nhiên nhớ tới một việc, liền nói với hắn: "Đúng rồi, Tô thượng thư bảo ta chuyển lời tới ngươi."

Về mặt Tô Hi nhất thời đau khổ: "Ta đã nói với ông ấy là ta đoạn tụ, ông ấy còn muốn bức ta mang con dâu trở về sao?"

Ta cúi mày tiếp tục xem bản đồ, "Tô thượng thư nói mang con dâu là nam trở về cũng được. Ông ấy chỉ cần con dâu." Ta nhẹ giọng khuyên hấn, "Trở về xem một chút, chất nhĩ của ngươi đã sắp hai tuổi còn chưa được gặp qua thúc thúc đó."

Tô Hi không muốn cùng ta đàm luận vấn đề này, liền chuyển hướng đề tài hỏi, "Cô thì sao, cô cùng trạng nguyên lang kia tự nhiên không diễn nữa, cô không tính tìm một nam nhân khác sao?"

Ta nghe vậy vò đầu không nói, cách hồi lâu mới rầu rĩ đáp, "Vận khí của ta có bao nhiêu ngươi cũng không phải không biết."

Tô Hi lắc đầu: "Chỉ giáo cho?"

"Hai năm trước, trước khi ta thành thân, cha ta từng thu xếp hôn sự cho ta hai lần, lần đầu tiên là tìm người, kết quả ngày hôm sau người liền ngã bài với người nhà nói rằng người đoạn tụ, chuyện này ngươi còn nhớ rõ đúng không?" Ta nói.

Tô Hi ngượng ngừng xoa xoa cái mũi.

"Lần thứ hai, cha ta coi trọng đại nhĩ tử nhà Lễ bộ Tàn thượng thư." Ta nâng cằm lên rầu rĩ nhớ lại, "Ngày hôm sau sau khi cha ta tìm tới cửa, hấn liền lên Tướng Quốc Tự quy y xuất gia, chính là phương trượng Hư Tịnh của Tướng Quốc Tự hiện giờ."

Tô Hi phốc một cái cười ra tiếng.

"Kết quả lần thứ ba này, nam nhân lại chạy theo người Tây Lương." Ta gấp bản đồ lại than thở, "Nhân duyên của ta thật là xui xẻo, hình như có người ở sau lưng cố ý sai khiến ngáng chân, lường trước lần thứ tư lần thứ năm cũng sẽ không có kết quả gì tốt, vì thế vẫn nên dẹp đi."

(Ai ngáng chân thì các nàng biết rồi ha:)))

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ngẫu ngộ Giang Hành Tri

Edit: V-Emy

Tô Hi như bị sắc liên tục ho khan, ta nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hấn, mặt Tô Hi đỏ lên nói: "Trực giác của cô thật là chuẩn."

Ta cúi đầu mở rộng bản đồ trong tay, cau mày tiếp tục nghiên cứu, không yên lòng nói với Tô Hi: "Đúng vậy, thế nên ta không đi gieo họa cho nam nhĩ nhà lành."

Ta ngừng nhàn thoại, bày bản đồ ra trước mặt Tô Hi, chỉ vào một trấn nhỏ rất gần Lâm Sương trấn, "Tây Lương bố binh ở chỗ này thế nào?"

Tô Hi cúi đầu nhìn thoáng qua, liền nở nụ cười, "Ta biết cô đang đánh chủ ý gì, Tịch Nguyệt trấn này cực kỳ gần Lâm Sương, nếu có thể thừa dịp người Tây Lương không chú ý, nhân lúc đêm tối lãnh binh đánh vào Tịch Nguyệt trấn, đợi đến bình minh cùng quân chính diện phát động tập kích, đánh úp, đến lúc đó bọn họ hai mặt thụ địch, lấy lại Lâm Sương dễ như trở bàn tay." Hấn kích động nói xong, lại tiếc hận thở dài, "Nhưng mà, tiểu thư, ta dẫn Triệu gia quân tới đây nghỉ ngơi không lâu, còn chưa kịp phái thám tử tìm hiểu rõ ràng."

Ta gật gật đầu. "Lâm Sương bị chiếm đóng là sỉ nhục của ta. Ta tuyệt không cho phép Tây Lương chiếm đóng ở Lâm Sương dài lâu, người đã không tới kịp, vậy hiện tại liền chuẩn bị một chút."

Tô Hi lĩnh mệnh chấp tay lui ra, sau khi rời khỏi quân trướng hấn lại đột nhiên vén rèm tiến vào, "Tiểu tiểu... Tiểu thư, cô đừng nói với ta cô tính tự mình đi một chuyến đó nhé."

Ta thu bản đồ lại gấp bỏ vào trong tay áo, nhíu mày hỏi: "Có gì là không thể?"

???

Cố Phán Hề dắt ngựa trái phải tránh né không chịu đưa ta dây cương, "Không được, việc này tuyệt đối không được."

Ta nóng nảy, hiện tại nếu còn không xuất phát, trước bình minh tuyệt đối không thể trở về, "Cố Phán Hề, nếu ngươi không buông tay, quân pháp xử trí!"

Cố Phán Hề trừng ta một cái, vẫn không chịu buông tay như cũ, "Ta cũng không phải là quân Triệu gia của cô, nói gì đến quân pháp, hơn nữa Triệu Như Ngọc cô không quan không chức, ở trong chinh Tây quân so với đầu bếp cô còn không bằng, dùng quân pháp xử trí cô hù dọa được ai!"

Ta đau đầu nâng trán, mềm giọng: "Phán Hề, ta đi rồi sẽ về, tới bình minh nhất định sẽ trở lại." Nhưng Cố Phán Hề hần cứng mềm đều không ăn, "Ta đã đáp ứng bệ hạ, cũng đáp ứng lão tướng quân nhất định phải trông coi cô, hơn nữa bệ hạ đã nói, nếu cô ở biên quan có bất kì hành động tùy hứng làm bậy, không để ý nguy hiểm gì, ta có thể lập tức viết phong thư về Trường An, Triệu Như Ngọc cô cũng đừng mong tiếp tục ở lại Lưu Phong thành."

Ta cẩn thận ngẫm nghĩ lời hần nói, cảm thấy vẫn có lực uy hiếp nhất định, nhưng hiện tại nếu không nắm chắc thời gian, sẽ đánh mất cơ hội, đợi Tây Lương bố trí phòng ngự xong, công đánh Lâm Sương sẽ phải trả cái giá đắt hơn, ta ngoài mạnh trong yếu nói, "Tướng ở bên ngoài, quân mệnh nhiều khi không thích hợp. Tô Hi, người trói Cố Phán Hề lại cho ta, chờ ta trở về thì thả hần ra."

Tô Hi âm trầm từ sau thắt lưng rút ra một sợi dây thừng đã chuẩn bị từ sớm, "Tuân lệnh, tiểu thư." Sau đó quay đầu ngoài cười nhưng trong không cười nói với tên thú y đang giam chân: "Người cũng có ngày hôm nay!" (Tô Hi này cũng thù dai gớm)))

An trí Cố Phán Hề xong, ta mang theo Triệu Thanh Y lên ngựa chuẩn bị đi Tịch Nguyệt trấn, sắc mặt Triệu Thanh Y vẫn tái nhợt, như có chút suy nghĩ, ta quay đầu liếc hần một cái, hỏi: "Thân mình người không thoải mái sao?"

Triệu Thanh Y lắc đầu, còn chăm chú nhìn ta một cái, nói, "Tiểu thư, trong lòng ta không yên, có cảm giác dường như sắp có chuyện không may."

Tay ta kéo dây cương nhất thời cứng lại, nói với Tô Hi ở phía sau đưa tiễn vẫn còn chưa trở về: "Tô mỹ nhân, người nhanh chóng đi tìm Triệu Khả, bảo nàng lấy tấm bùa hộ mệnh của ta đến cho ta."

Triệu Thanh Y giải thích: "Tiểu thư, đó chỉ là cảm giác, chưa chắc đã là thật."

"Triệu Thanh Y cẩn thận cái miệng quạ đen của người, cầm miệng lại ngay cho ta!" Ta phát điên rít gào với hần.

???

Thời gian Tây Lương chiếm lĩnh Lâm Sương trấn cũng không dài, đối với Tịch Nguyệt trấn cho dù có bày bố phòng ngự hần cũng không tính là chu toàn, ta cùng Triệu Thanh Y nhân lúc trời tối tiến vào Tịch Nguyệt trấn, quả nhiên ở cửa trấn chỉ có hai tên lính Tây Lương.

Ta mặc một thân nam trang màu xám, tóc buộc lên đỉnh đầu, lính Tây Lương ở cửa kiểm tra chúng ta, Triệu Thanh Y đưa bạc hối lộ, tên đầu lĩnh liền cười tủm tỉm cho chúng ta đi vào.

Lúc ta đi vào trong trấn, nghe được lính Tây Lương ở cửa dùng tiếng Tây Lương nói chuyện với nhau: "Người Đại Hoa như đám kiến rất đáng chết, một đao giết chết không phải là xong sao?"

Tên đầu lĩnh kia phỉ nhổ hần một ngụm, nói: "Người không nghĩ lại cho ta, cấp trên hạ lệnh, không thể lạm sát. Dù sao bọn họ cũng như một đám cừu đợi làm thịt, giết thịt còn không phải chuyện sớm muộn sao?"

"Ha ha, nói cũng phải!"

Ta kêu Triệu Thanh Y cột dây cương vào cây, ta cùng hần thông thả đi dọc khắp thôn trấn, ta quan sát địa hình hoà thế chung quanh, trong lòng định ra từng phương án một, sau đó lại phủ quyết từng cái từng cái.

Đi tới thôn trấn phía sau, ta đột nhiên cảm giác có chút không thích hợp, quay đầu nói với Triệu Thanh Y: "Nếu ta bị người Tây Lương bắt được, người nói bọn họ sẽ giết ta như thế nào?"

Triệu Thanh Y không phản ứng lại. "Tiểu thư người có ý gì?"

Ta thở một hơi thật dài, nói: "Còn có thể là ý gì." Ngẩng đầu nhìn phòng ốc không có chút khí tức đèn đuốc, ta sảm hỏi, "Ta quả thật không nên bốc đồng."

"Tiểu thư?" Triệu Thanh Y vẫn một bộ dáng ngu si như trước.

Ta hạ giọng nói với hần: "Tách ra chạy!"

Lần này hần nghe hiểu, chúng ta tách ra nhanh chóng trốn vào trong ngõ hẻm dọc các con đường khác nhau, cũng ngay lúc đó, phía sau vang lên một trận xôn xao bất thường, một tiếng tục tăng rống to: "Mau đuổi theo! Bắt sống chúng, thưởng hoàng kim mỹ nhân!"

Ta chạy trong hẻm nhỏ tới đen hồi lâu, lâu đến lúc ta thở hần hần, thể lực chống đỡ hết nổi, hai chân như co quắp, dường như không đứng dậy nổi, mà truy kích ở phía sau vẫn không ngừng nghỉ như trước. Từ lúc hoài thai đứa nhỏ, ta càng có cảm giác thể lực giảm xuống, ta bắt đầu đi vuốt ve cục cưng trong bụng: trứng thôi con đang muốn hại chết nương..

Rẽ trái rẽ phải, ta chạy tới đường lớn trên thôn trấn, sắc trời đã tối đen, trên đường không một bóng người, ta nghe được tiếng truy binh phía sau càng ngày càng gần, hít sâu một hơi bình tĩnh trở lại, tức khắc tiến vào một ngõ hẻm khác.

Nào biết ở đầu ngõ lại có một người đang đứng, đầu ta liền cắm vào người hần, không kịp lui về phía sau đã bị hần dùng lực ôm vào lòng.

Bước chân chạy trốn bị bắt phải dừng lại, trước mắt ta biến thành màu đen, thể lực tổn hao quá lớn, ta không có khí lực đẩy ra, cũng không có năng lực đánh gạt người này.

Ôi thôi, thế này là xong đời rồi.

Người nọ không nói gì, một tay trói buộc thắt lưng của ta, một tay nhỏ ngọc trầm trên đầu ta xuống, ta cảm giác được tóc như dòng nước trút xuống. Tay người nọ di chuyển xuống dưới, tìm được đai lưng của ta, cực kỳ thuần thục cởi bỏ đai lưng sau đó kéo vạt áo ngoại bào ta ra.

Ta lập tức nghe được tiếng bước chân truy binh sắp tới, nhận mệnh nhắm hai mắt lại, nhớ lại bọn họ vừa mới ồn ào kêu muốn bắt sống, đêm nay ta hẳn có thể bảo trụ tánh mạng.

Ngoại bào màu xám mặc ở bên ngoài của ta bị người này lột xuống, vurun tay ném vào sân nhà người ta trong ngõ. Ta lạnh đến run rẩy, thờ hồng học như trước hỏi: "Người muốn làm gì?"

Người nọ ôm ta vào trong ngực, ta cảm nhận được độ ấm truyền đến từ người hấn, cũng ngửi được hương vị quen thuộc từ hấn.

Như bị sét đánh, ta tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Hấn thấp giọng nói: "A Ngọc, đừng lên tiếng."

Giang Hành Tri.

Hay là, A Mạc Nhĩ.

Truy binh phía sau đã sắp đuổi tới đây, giọng nói tục tằng của tên đầu lĩnh vừa nãy lại vang lên: "Bắt!"

Thư Ngữ lớn tiếng châm chọc: "Người nào người cũng dám bắt, Cách Nhật Lặc người ăn gan báo rồi phải không?"

"Điện hạ?" đầu lĩnh kia đã nhận ra Giang Hành Tri.

Giang Hành Tri ôm ta, ta cảm giác được ống tay áo của hấn che khuất lưng ta, cảm hấn đặt trên đỉnh đầu ta, ta có thể cảm nhận được nhịp tim hấn đập cũng ngửi được vị bồ kết hòa cùng ánh mặt trời trên người hấn.

Hấn dùng giọng điệu lười nhác lại mang theo tức giận nói: "Cách Nhật Lặc, người còn muốn mang theo lính của người tiếp tục xem sao?"

"Thuộc hạ không dám." Người nọ nói, sau đó, ta nghe được tiếng bước chân thong thả lui về phía sau.

Ta nghe cước bộ người nọ lui về phía sau còn do dự, vì thế liền hung hăng ngẩng đầu lên đụng vào cằm Giang Hành Tri, hấn đau đến rên lên một tiếng, ta ở trong lòng hấn bắt đầu giãy dụa, dùng một giọng vừa sợ hãi vừa nhu nhược nói: "Cứu mạng, người buông ta ra, van cầu người thả ta."

Giang Hành Tri đề thắt lưng của ta lại, vẫn dùng sức như cũ trói buộc ta ở trong ngực hấn, chẳng mấy may động đậy.

Tên tướng lĩnh Cách Nhật Lặc ở bên kia cười ha ha, "Xem ra đây là một nữ nhân ngang bướng, điện hạ, phải biết rằng cường bạo nữ nhân không thú vị, thuộc hạ ở đây có một lọ bí phương mang đến từ Nạp Đạt Mộc, cho nàng ăn vào, cam đoan nữ nhân trình liệt gì cũng sẽ biến thành một bãi xuân thủy ai ai cầu hoan, ha ha!"

Một trận trời đất ngả nghiêng, ta bị Giang Hành Tri khiêng lên đầu vai, hấn tiến lên hai bước, hình như tiếp nhận được tướng lĩnh kia dâng lên, sau đó trầm giọng nói: "Vậy thật sự đa tạ Cách Nhật Lặc tướng quân."

"Ha ha, điện hạ, thuộc hạ cáo từ."

"Tướng quân tạm biệt không tiễn."

Ta nghe tiếng bước chân đi xa nơi góc đường thẳng đến khi biến mất, lúc này mới hạ giọng nói: "Thả ta xuống."

Hấn không nghe, Thư Ngữ ở bên cạnh hấn đốt đèn, nhỏ giọng nói với ta: "Phu nhân, người tạm thời phải nhẫn nại, Tịch Nguyệt trấn này nơi nơi đều có tai mắt."

Ta nghe vậy liền im tiếng.

Giang Hành Tri khiêng ta đi rất xa, hô hấp đều đều, cước bộ hữu lực như cũ, ta bi ai thờ dãi, hai năm, thế mà ta lại không biết người từng bên gối cư nhiên lại là người tập võ.

Hấn mang ta vào trong một gian phòng, đặt lên giường. Thư Ngữ châm đèn, lại liếc mắt Giang Hành Tri một nhìn cái, lấy một viên thuốc từ trong tay áo ra nhét vào cổ họng ta, nhìn thấy ta nuốt xuống, lúc này mới cáo lui.

Ta cảm thấy lạnh lẽo vô cùng, nằm chẵn trên giường phủ lên người, lạnh lùng giường mắt nhìn hấn.

Hấn cong khoe miệng cười yếu ớt, gọi ta, "A Ngọc."

"Im miệng!" Ta nhú mày.

Cảm tình từng có và nợ máu Lâm Sương đồng thời vọt vào đầu ta, ta lảo đảo: "Ngươi có tư cách gì, có tư cách gì mà kêu tên của ta —— "

"A Ngọc, ta không phải cố ý muốn gạt nàg."

"Vây tất nhiên là cố ý gạt ta, " ta lãnh đạm nói, "Nếu không dối gạt ta, ngươi làm sao trộm được bố phòng đồ Lâm Sương."

Hắn im lặng.

Ta rũ mắt tiếp tục nói, "Hôm nay nếu ngươi không giết ta, ngày sau ta tất nhiên sẽ giết ngươi, —— A Mạc Nhĩ điện hạ, nợ máu trả bằng máu."

"Thật xin lỗi." Hắn ôn hòa nói.

Ta ngừng đầu nhìn hắn, ung dung không chút cảm tình mỉm cười, "Chưa từng trách ngươi."

Trong mắt hắn toát ra kinh hãi, sau đó là không thể tin.

"Ngươi phải lựa chọn giữa quốc gia của ngươi và ta, ngươi cuối cùng lựa chọn quốc gia của ngươi, ta cũng không thể nói gì hơn, nhưng ngươi phải biết rằng, lúc ngươi buông tha ta, cảm tình giữa chúng ta, liền từ đó về sau kết thúc." Ta nhìn ánh mắt của hắn, thong thả nói.

Hắn hiểu rõ cười khổ, nói: "Nàng thật sự chưa từng nghĩ tới giữa chúng ta có thể còn có một con đường khác sao?"

Ta trầm tĩnh chặc sất nói: "Giữa chúng ta không bao giờ có một con đường khác, ta có thể lí giải tất cả việc làm của ngươi, nhưng cũng không thể tha thứ cho ngươi."

Giang Hành Tri lẳng lặng nhìn ta, trong mắt phượng tối đen hiện lên bi ai cực kỳ nồng đậm.

"Ta nghĩ nàng đã chết, bọn họ trở về nói cho ta biết, nói nàng đã chết, bọn họ nói nàng vì người kia, tình nguyện giết chết bản thân." Giang Hành Tri hô hấp dồn dập nói, "Nàng xem, nàng ngoài miệng nói thích ta, nhưng lại tình nguyện vì hắn mà chết, A Ngọc ơi A Ngọc, đến tận cùng tim của nàng làm thế nào mà lớn lên?"

Ta trầm mặc không nói.

"Ta xem bố phòng đồ Lâm Sương là thật, nhưng ta lại chưa bao giờ nghĩ tới việc thật sự tiết lộ ra ngoài, ta chưa bao giờ nghĩ sẽ thật sự phản bội nàng, nếu thật sự phải luận thị phi đúng sai, cũng là Triệu Như Ngọc nàng phụ lòng cho ta trước." trong mắt hắn mang theo tức giận nồng đặc hơn, từng bước ép sát mà đến.

Ta chống thân mình lui về phía sau, tay nắm chặt, lại phát hiện không xuất ra được chút khí lực, lúc này mới ngộ ra phòng chừng vấn đề nằm ở viên thuốc Thư Ngự cho ta ăn kia. Lưng rất nhanh đã dán vào vách tường, ta không đường thối lui.

Gương mặt Giang Hành Tri gần trong gang tấc, hắn nâng tay mon trón hai má của ta, ta có thể cảm nhận được độ ấm cùng một sự run rẩy nhẹ nhàng truyền từ đầu ngón tay hắn.

Thân mình ta hư nhược vô lực dựa vào vách tường, bình tĩnh nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, cuối cùng nghiêng mặt đi, không muốn nhìn hắn nữa.

"A Ngọc." Hắn nhẹ giọng gọi ta, trong thanh âm ôn hòa mang theo chút run rẩy không dễ phát hiện, "Nàng còn sống thật tốt, ta so với tất cả mọi người đều vui vẻ, chuyện Lâm Sương, là ta làm sai, nàng hận ta cũng được, mắng ta cũng được, nhưng nàng có thể..."

Tay hắn đặt trên đùi lạnh như băng của ta, bàn tay ấm áp khoan khoái trước sau như một làm cho ta muốn thờ dài.

"... đừng không cần ta hay không?" Hắn cúi mày, thân nhiên cười khổ mà nói.

Đèn hoa trên bàn ba một tiếng bùng lên, trong màn đêm yên tĩnh có vẻ hết sức vang dội, ánh đèn loang lổ, ta nghĩ về hai năm trước, tân khoa Trạng Nguyên cười ngựa dạo phố, hắn một thân hồng y nồng đậm, phô ra dung mạo tuấn mỹ, làm hoa mẫu đơn tươi đẹp nhất Trường An cũng phải ảm đạm, nhưng trong chớp mắt hắn nghiêng mắt nhìn ta, nụ cười nơi khóe môi lại ôn nhu tĩnh mịch.

Lúc đó tình yêu của ta đang chết non, mắt say ngập nước, buồn bã nâng mắt nhìn qua, tìm ta đang đập liên đột nhiên đánh mất tiết tấu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: A Ngọc tò vò vừa gặp mặt đã bị lột quần áo cảm giác phi thường khó chịu... ==

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Tâm tư của Như Ngọc

Edit: V-Emy

Hoàng hốt tỉnh lại từ hồi ức, hai mắt ta mê mang chăm chú nhìn hấn, thì thào: "Nếu như —— "

Hai chữ này vừa mới ra khỏi miệng ta liền giật mình tỉnh táo lại, trên đời này không có nếu như. Nếu ta thật sự nói ra những lời này, cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Trầm mặc hồi lâu, ta bình thần nói với hấn: "Người và ta chung quy cũng là hữu duyên vô phận."

Giang Hành Tri lưỡng trước ta sẽ trả lời như vậy, chỉ hồ hững nở nụ cười, không hỏi lại nữa, "Trời đã sắp sáng, nàng ngủ một giấc đi."

Ta gật đầu đáp ứng.

Hấn đứng dậy thổi tắt ngọn đèn, lại trở về giường, không có một chút ý tứ muốn rời khỏi.

Ta rồi rầm: "Người đi ra ngoài!"

"A Ngọc, nơi này không có phòng khác." sắc mặt hấn có hơi trắng.

"Nếu không muốn ta thừa dịp người ngủ mà giết người, người cứ việc ngủ yên giấc." Ta nằm xuống nghiêng người đối mặt vách tường, lặng lẽ nắm chặt nắm đấm, vẫn không xuất ra chút khí lực, cả người mềm nhũn như bị đánh đứt gân mạch. Thư Ngữ nhét cho ta uống viên thuốc kia, có lẽ vì phòng ngừa ta mạnh bạo vượt ngục chạy trốn.

Giường hơi lồi xuống, hấn nằm bên cạnh ta, sau đó cẩn thận thay ta dịch góc chăn.

Thế lực ta tiêu hao quá lớn, mí mắt rất nhanh liền nặng trĩu xuống, trước khi lâm vào giấc mộng, nghe được hấn nhỏ giọng nói bên tai ta: "Kỳ thật, ta lại lừa nàng, sự thật là còn có phòng khác."

"Hả?" trong lúc nửa tỉnh nửa mơ ta đáp hấn một câu.

Hấn chôn mặt vào mái tóc ta, chưa sót nói: "Mấy ngày nay không có nàng ở cạnh, ta chưa từng có một ngày yên giấc, mỗi khi nằm mộng, phảng phất cảm thấy nàng đang ở trong lòng ta, nhưng lúc thanh tỉnh, cũng chỉ có cái lạnh của đêm khuya, loại cảm giác này, rất mệt mỏi, vậy nên tối nay, ta muốn ở trong này, nàng sẽ không trách ta chứ?"

Ta không trả lời hấn.

Qua hồi lâu, lại nghe hấn hỏi: "A Ngọc, nếu ta muốn nàng ở bên cạnh ta, nàng có hận ta hay không?"

Ta nghe mình dùng thanh âm bình tĩnh trả lời hấn: "Không tự do, không bằng chết."

Hấn dường như cười một tiếng, "Nhưng ta lại không muốn buông tay."

???

Ở trong này đợi ba ngày, Thư Ngữ mỗi ngày đều tiến vào đưa cơm cho ta, buổi tối thì Giang Hành Tri đến bồi ta nói chuyện. Ta chỉ biết là ta còn ở Tịch Nguyệt trấn, lại không biết vị trí chuẩn xác, ta thử hỏi Giang Hành Tri một chút, biết được Triệu Thanh Y đã chạy ra ngoài, không bị người Tây Lương bắt được, ta thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Viên thuốc của Thư Ngữ làm tay chân ta vô lực, tuy rằng có thể miễn cưỡng hành tẩu, nhưng lại không thể dùng một chút khí lực, nếu không toàn thân liền vô cùng đau đớn sau đó mềm nhũn ngã xuống đất, ta thử mọi nơi có khả năng trốn chạy, nhưng đều phí công vô ích.

Ta ngồi trong bóng tối, thân mình sợ hãi không ngừng phát run, lần đầu tiên trong cuộc đời, ta cảm thấy hoang mang và sợ hãi. Ta không sợ chiến tranh, không sợ chết chóc, chỉ sợ duy nhất loại cảm giác bị cắt bỏ cánh nhót trong lòng, nhìn bầu trời qua khe hở nhỏ hẹp.

Ta tính toán ngày, đánh giá hiểu biết của ta đối với Hồ Mặc, phỏng chừng hấn định phản công Lâm Suong trấn vào mấy ngày nữa, vì thế ta lại càng cảm thấy nóng nảy bất an.

Buổi tối lúc Giang Hành Tri ôm ta vào lòng hấn, nhẹ giọng dỗ ta ngủ, nói cho ta biết đợi mấy ngày nữa hấn liền mang ta về nhà. Hấn nói mẫu thân của hấn là một người Đại Hoa ôn nhu, thì từ ca phú của hấn đều là mẫu thân hấn dạy, hấn nói nữ nhân Nạp Đạt Mộc vừa xinh đẹp lại coi mờ, nam nhân vừa uy vũ vừa cường tráng.

Đó không phải là nhà của ta, nhà của hấn ở Nạp Đạt Mộc xa xôi, mà nhà của ta lại ở thành Trường An đông đúc và phồn hoa.

Ta rốt cuộc không áp chế được tâm tình u ám tối cực điểm của mình. "Giang Hành Tri, niệm tình cảm tình hai năm, ta vẫn gọi người là Hành Tri, người và ta quen biết hai năm, ta đối đãi người như thân nhân, cho dù ngay từ đầu ta đã biết rằng người tính kế ta, ta cũng chưa từng bạc đãi người chút nào.

Nhưng cho tới bây giờ, vì sao ngươi vẫn không chịu buông tha ta?!"

Hắn chỉ ôm ta, không nói lời nào.

"Các ngươi đều cảm thấy ta rất dễ lừa, cảm thấy ta rất ngốc, ——trên ngực ta lưu lại vết sẹo ta không tin ngươi chưa từng thấy, ta không tin ngươi không biết tim của ta vốn bị lệch, đêm Nguyên Tiêu ta tự mình đâm một đao, thậm chí từ nay về sau có thể một thân thoải mái rời khỏi Trường An đã là kẻ sách tốt, nhưng sau khi ta tỉnh lại, lại phát hiện người ta muốn nắm tay, thế nhưng lại tàn nhẫn phản bội ta!" Ta đã ghen rất nhiều ngày, rốt cuộc có thể không chút cố kỵ nói hết ra.

"Tịch Nguyệt trấn này, ta và Tây Lương giao chiến mấy năm nay, rất rõ thủ pháp tác chiến của bọn họ. Bọn họ trăm ngàn lần không có khả năng sớm chú ý tới một trấn nhỏ trên bản đồ như vậy, hơn nữa còn thiết binh mai phục. Trong toàn bộ quân Tây Lương, người nắm rõ cách ta tác chiến dụng binh, chỉ có ngươi, phục binh kia ở Tịch Nguyệt, căn bản chính là vì tróc nã ta mà đến!"

Thân mình Giang Hành Tri run lên, dường như đã ngầm thừa nhận.

Ta vô lực cười khổ, "Hành Tri ơi Hành Tri, lúc ngươi đáp ứng cùng ta thành thân, ngươi cho là ngươi đã diễn phần phân nhu tình mật ý kia rất sống động, nhưng ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được ngươi vô tâm với ta, thậm chí còn có chút khinh thường ta. Ta là *muộn hồ lô (*ví với những lời nói hay việc làm rất khó hiểu, khó đoán-QT), không muốn nhiều lời, dù sao cũng là ta thiếu nợ ngươi, cho nên hết thảy cũng tận lực bù đắp cho ngươi, ta đã từng nghĩ thứ ngươi muốn nhất là đường làm quan, thế nên không biết thứ ngươi cảm thấy hứng thú hơn nữa, chính là đầu của ta."

Hắn hơi bối rối giải thích: "Không, ta chưa bao giờ nghĩ sẽ giết nàng, chưa từng có!"

"Ta biết ngươi không có, có lẽ ngươi chỉ muốn trói buộc ta ở bên cạnh ngươi làm một nữ sủng. Năm đó, ngươi thấy ta đối với ngươi phòng bị chưa dứt, cũng nhìn ra, ta sớm nhận ra cảm tình của ngươi là giả dối, cho nên diễn giả thành thật, biến tình ý đối với ta thành tình thật, vì bỏ phòng đồ Lâm Sương và bố trận đồ của Triệu gia quân, ngươi cam nguyện tính kế cảm tình của chính bản thân ngươi, thật đáng buồn rằng, ta lại cứ nhiên tin tưởng cảm tình của ngươi mà tin nhiệm ngươi."

"Lúc ngươi dẫn quân công phá Lâm Sương, lúc ngươi đầu tiên của Triệu gia quân bởi vì ngươi mà đầu người rơi xuống đất, ngươi đã phải đoán trước rằng, ngươi và ta thù này không đội trời chung!"

"A Ngọc! Đừng, đừng như vậy." Hắn ôm chặt ta, lặp lại một lần lại một lần, "Ta thật sự yêu nàng, ta không muốn rời khỏi nàng, mới rời khỏi nàng vài ngày, cảm giác tương niệm tận xương như trăm móng vuốt cào vào tim đã thật sự khiến ta không chịu nổi, nếu nàng không muốn vậy, ở bên cạnh ta không tốt sao?"

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, "Ta biết ngươi yêu ta, Hành Tri, thật xin lỗi, cuối cùng phải lợi dụng tình cảm của ngươi đối với ta một lần, hoặc là, thả ta đi, hoặc là, dứt khoát để ta chết."

Hắn như bị khiếp sợ lui về phía sau.

"Thời gian ba ngày." Ta bị ai giương mắt nhìn hắn, "Hành Tri, ta chịu không nổi tư vị bị trói buộc, ta tình nguyện dùng tất cả để trao đổi tự do."

Giang Hành Tri đã bình tĩnh lại, mắt phượng tối đen lần lần gọn sáng. Hắn nói, "Ta đã xem nhẹ nàng, ta từng nghĩ nàng dù sao cũng là một nữ tử, nhưng lại chưa từng nghĩ tới nàng có thể nhìn thấu tình cảm như thế, A Ngọc, nàng là cô nương thông minh nhất ta từng thấy."

"Ta ngu dốt không chịu nổi, ngươi nói như vậy, là quá khen rồi."

Giang Hành Tri lắc đầu, "Nàng không cần khiêm tốn, ta chỉ hỏi nàng, ta dùng thật tình của ta, chỉ cầu nàng có thể ở lại bên cạnh ta, nàng thật sự không chịu sao?" "Không chịu." Ta trầm giọng chắc chắn nói.

Hắn nghe vậy thở dài, "Có câu gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, đáng thương nàng nhìn thấu tình cảm của mọi người, nhưng duy nhất tâm tư của bản thân mình lại không nhìn thấy rõ."

"Chỉ giáo cho?"

Hắn cười tự giễu, gian nan nói, "Nàng từng nói với ta nàng thích ta, ta cho rằng hết thảy là thật, nhưng hiện nay nhìn lại, nàng đối với ta căn bản không có một chút tình yêu nam nữ."

"Nói không là không đúng." Ta bị hiểu lầm nên có chút tức giận, nhú mày giải thích, "Nếu ta là nữ tử khuê các bình thường, ngươi nói những lời này cũng có chút đạo lý, nhưng với ta thì không phải."

Giang Hành Tri khua tay tỏ ý bảo ta không cần nói nữa, "Ta có thể thả nàng đi." Hắn dứt lời, đưa người về phía trước, hơi thô lỗ đặt ta ở dưới thân, nói, "Nếu cuộc đời này của ta không chiếm được tâm của nàng, không bằng chiếm được thân thể nàng. Nàng và ta phu thê hai năm, nàng cũng nên làm tròn nghĩa vụ thê tử một lần."

Ta gãy dựa muốn đứng dậy, nhưng căn bản không tài nào lay động hắn được một chút.

Hắn cúi người xuống, đôi môi hơi không chút sắc máu cọ qua khóe mắt ta, đến mũi, sau đó dừng lại trên môi ta, hắn cúi mắt nhìn ta, mắt phượng nhìn ta chòng chọc, tựa như khiêu khích mà hỏi, "Nàng và ta viên phòng, ta thả nàng tự do. Giao dịch này, nàng làm hay không làm?"

Chương 44: Buông tay...

Edit: V-Emy

Ta nâng tay phải lên đẩy mặt hấn ra một chút, ngón trỏ đặt lên môi hấn, khẽ cười yếu ớt: "Ta tuy là một nữ tướng lỗ mãng, nhưng loại chuyện vụn vặt này cũng không đáng để giao dịch, song nếu điện hạ đã tự tiến cử, vậy đương nhiên Triệu Như Ngọc từ chối thì bất kính."

Hấn há mồm muốn nói gì đó, ngón tay ta liền hơi dùng sức, ngăn hấn lại.

Thu hồi tươi cười trên mặt, thanh âm ta nhuộm chút sắc bén: "Nhưng hai chữ viên phòng này ngươi đừng hòng nhắc lại. Ngươi đi lấy giấy bút ra đây, hôm nay chúng ta liền cùng cách!"

"Mơ tưởng!" Hấn đẩy tay ta đang đặt trên môi hấn ra, gắt gao nắm vào lòng bàn tay, "Ta sẽ không bao giờ ký tên, cũng sẽ không có người dám can đảm mình chứng, chuyện cùng cách này cả đời nâng cử việc mơ tưởng."

Ta tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn, "Mặt nạ mang lâu, không tháo xuống được."

Ngươi không phải Giang Hành Tri.

Hấn giật mình, hô hấp có chút dồn dập.

Ta nói tiếp, "Ngươi thậm chí không dám dùng gương mặt thật đối diện với ta, đồ hèn nhát, ngươi chỉ dám mang mặt nạ, che giấu hết thấy ở đằng sau khuôn mặt này, sau đó lừa mình dối người nói với bản thân, tất cả đều không thay đổi, cho nên, ngươi chính là một kẻ hèn nhát."

Hấn trầm mặc trong chốc lát, bỗng dưng đứng dậy rồi đi. Cửa gỗ oành một tiếng bị một lực mạnh đóng sập lại, ta thờ dãi nhẹ nhõm một hơi.

Đó là một phép khích tướng thấp kém, nếu hấn thực sự không chịu nhượng bộ, ta cũng không thể tránh được. Ta không có cách nào trả lời vấn đề của hấn, Cách trốn chạy cho dù tìm kiếm gian nan, nhưng vẫn phải có. Nhưng nếu ta đáp ứng hấn, như vậy hai năm cảm tình giữa chúng ta trong phút chốc liền không đáng một đồng.

Đoạn cảm tình này tuy rằng bắt đầu từ lừa dối, kết cục là lừa dối, nhưng tóm lại, ta vẫn tình nguyện quý trọng. Đêm đó dưới tàng mai, hấn cúi mắt phượng ôn nhu buộc dây lưng áo choàng cho ta, dịu dàng nói thích ta. Ta nhớ rõ hình ảnh bông tuyết rơi trên tóc hấn hóa thành giọt nước, cũng nhớ rõ nhu tình mật ý trong đáy mắt hấn, tất cả đều liên quan đến mùa đông ôn nhu.

Ta không đành lòng quên, cũng không nhẫn tâm bôi nhọ.

..

Ngày hôm sau, lúc Thư Ngừ đưa cơm tới cho ta, ta đang nghiêng mình dựa vào tháp, trong tay lật một quyển Liệt Quốc Chí, Thư Ngừ dọn đồ ăn xong, lại bày ra bộ dáng muốn nói lại thôi nhìn ta.

"Có chuyện cứ việc nói." Ta lật một trang sách, "Năm đó lúc ở tướng quân phủ, ngươi vừa thấy ta đã như pháo nổ, nay ta chỉ là tù nhân của các ngươi, sao ngược lại ngươi lại ôn nhu thế?"

Thư Ngừ giậm chân trừng ta, "Ai ôn nhu đối với ngươi, nếu không phải trong lòng công tử chỉ có ngươi, hiện tại ta đã giết ngươi rồi!"

Ta trở mình, "Cậu còn không được."

Thư Ngừ cúi đầu, sau đó chậm rãi đến gần ta, nói, "Ngươi và công tử lại làm sao vậy? Ở bên công tử so với ở Đại Hoa kia tốt hơn rất nhiều. Ít nhất ngươi không cần phải chạy ngược chạy xuôi đánh giặc quanh năm, ngày cũng có thể trời qua an ổn."

Ta lấy sách đập lên mặt, lườm trả lời hấn.

"Triệu Như Ngọc, ta thật sự rất ghét ngươi!" Thư Ngừ chột chột lưng ta, "Ta hận ngươi chết đi được, đều tại ngươi biến công tử thành bộ dáng thế này, trước kia công tử là người rất ôn nhu, hiện tại công tử luôn lo lắng cái này sợ hãi cái kia, cái gì cũng nhìn trước ngó sau, tất cả đều là vì ngươi cái tên vô tâm vô phế!"

Ta lạnh nhạt trả lời hấn: "Ta đang ngủ."

Thư Ngữ hung hăng nện ta một cái, làm ta đau ôi một tiếng.

"Đồ vô tâm vô phé, đồ hỗn đản, đồ trướng thối, đều tại ngươi, ngươi... Ngươi trả công tử nguyên xi lại cho ta!"

Ta bắt đắc dĩ bỏ sách xuống, né tránh nắm đấm của Thư Ngữ, bình tĩnh nói: "Ta với hấn không chung đường, không thể hòa hợp."

"Ta biết ngươi ghét bỏ công tử là người Tây Lương, nhưng Tây Lương thì có làm sao, người Tây Lương không phải là người ư?" Thư Ngữ bắt đầu gạt nước mắt, "Lúc trước công tử ở thành Trường An cứu ta sắp đông chết, ta liền thề cả đời này sống là người của công tử, chết cũng là hồn của công tử, nếu ngươi yêu công tử, sẽ không để ý những chuyện đó!"

Ta nghe vậy liếc mắt nhìn kỹ Thư Ngữ một cái, nói, "Ta ở Trường An đã gặp qua Thư Ngữ thật sự, tuy rằng khuôn mặt ngươi với hấn giống nhau như đúc, nhưng mà..." Ta cẩn thận ngắm nghĩ, "Ngươi là một nữ hài tử, có đúng không?"

Thư Ngữ nghẹn một chút, ngừng rơi lệ, cảm tức nói với ta, "Không cho ngươi chuyển đề tài, ngươi nói đi, nói đi, công tử có gì là không tốt, cho dù công tử phản bội Đại Hoa tìm Tây Lương làm nơi nương tựa, cũng không phải là vì ngươi sao?"

"Nực cười." Ta phát tay áo rũ bên người, chống trán rũ mắt đọc sách, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này nói chuyện thật nhàm chán.

"Tâm tư của Tuyên Hi để đối với ngươi, toàn bộ Thành Trường An chỉ sợ chỉ có ngươi là hồ đồ!" Thư Ngữ dùng giọng nói the thé rống ta, âm cuối đậm vào lỗ tai làm ta đau, phỏng đoán trong lòng về việc nàng là một nữ hài tử càng được xác định.

"Chuyện bệ hạ đối với ta như thế nào với việc Giang Hành Tri phản bội ta, có liên hệ gì sao?" Ta đang rảnh rồi nhàm chán, vì thế liền bắt đầu tán gẫu với Thư Ngữ.

Hai má Thư Ngữ đỏ bừng trừng mắt ta, "Ngươi cho là công tử không muốn ở bên cạnh ngươi, không cầu có thể cùng ngươi bạch đầu giai lão sao? Nhưng công tử làm sao có thể so sánh được với hoàng đế ở trên vạn vạn người, bệ hạ một lòng muốn chia rẽ ngươi và công tử, nếu công tử ở Trường An, cũng chỉ là thần tử, chỉ có trở lại Tây Lương, công tử mới có thể có quyền lợi và địa vị! Công tử còn không phải là vì một ngày nào đó có thể có năng lực bảo vệ ngươi ư?"

Tay ta cầm sách có chút phát run, dùng sức cuộn quyển sách trong tay, ngồi thẳng thân mình nhìn Thư Ngữ nói, "Nếu thật là vì quyền lợi và địa vị, hấn sẽ không cần nguy trang với ta, ngươi nói những điều này, thật đúng là xem ta là kẻ ngu."

"Ngươi ——" Thư Ngữ chìa tay vào cái mũi của ta, bực tức không nói ra lời.

Ta dùng sức ném quyển sách trong tay lên cửa, nghe ba một tiếng, "Đi ra ngoài."

Mất Thư Ngữ ngăn lệ, thút thít chạy ra ngoài, cửa gỗ bị hung hăng đóng sập lại, kinh động hai con chim sẻ đang nằm bên cửa sổ vu vu bay đi.

Ta đứng dậy đi đến cửa sổ, tiện tay mân mê cánh hoa lê bị gió thổi vào.

Xuân đến sớm, nhiều kinh mộng.

Phú quý vinh hoa vốn mơ hồ, ngại gì bỏ y thanh son ao.

..

Cơ hội ta vốn đang tìm kiếm cuối cùng đã đến, được hiệu của viên thuốc Thư Ngữ cho ta uống dường như đã đến cực hạn, ta nắm tay lại lần nữa cảm thấy khí lực đã trở lại trên người.

Nửa đêm, ta vụng trộm lên ra, trước khi thủ vệ phát hiện, ta đánh ngất bọn họ, sau đó lấy cây đao từ trên người họ mang theo bên mình, dọc theo hành lang hướng ra ngoài, thuận tay bắt một tên xui xẻo gặp trên đường, hỏi hấn làm sao để ra khỏi Tịch Nguyệt trấn, tên xui xẻo kia cúi đầu nhìn thoáng qua lưỡi đao ta đang đặt trên gáy hấn, khua tay múa chân bảo hấn sẽ dẫn ta đi.

Ta suy nghĩ một chút, đoán rằng hấn không có khả năng tổn hại tánh mạng ta, vì thế gật đầu đồng ý, nhủ mầy hỏi hấn: "Ngươi bị cầm điếc sao?"

Hấn nghiêng đầu nhìn ta, không trả lời, đôi mắt giấu sau làn tóc, không nhìn thấy rõ.

Dưới sự dẫn dắt của hấn, chúng ta xuyên qua con hẻm tối, vòng qua thủ vệ ở cửa thành, hấn dẫn ta xuyên qua một mảnh rừng rậm, sắc trời dần dần sáng lên, cây cối trong rừng dần trở nên thưa thớt, ta rốt cuộc thấy được đường lớn dẫn tới Lưu Phong thành.

Ngừng bước tại chỗ trầm mặc trong chốc lát, ta thu hồi đao, nâng tay vén mớ tóc buông xuống trước mặt người nọ lên, hấn co rúm lại lui về phía sau, nhưng đã chậm.

Một đôi mắt phượng vô cùng quen thuộc, đáy mắt ôn nhu và sâu muộn có thể làm tan chảy cả linh hồn. Hấn miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, dường như đã nhìn thấu nghi hoặc của ta, hấn nhẹ giọng giải thích: "Ta không muốn nàng hận ta."

Ta lúng ta lúng túng nói lời cảm tạ.

Giang Hành Tri vén mấy sợi tóc rũ xuống của ta ra sau tai, nói, "Đây là diện mạo thật của ta, nàng nhớ cho kỹ, đừng quên ta."

Sắc trời xám trắng, mắt của hắn lạnh như sao canh từ nơi chân trời.

Trong lòng ta dâng lên một loại cảm xúc bi ai, chỉ cảm thấy từ biệt thế này, cả đời sẽ không gặp lại, "Ta..."

Trên cây chim hót chim chirp, nghe qua vui vẻ hoạt bát. Ta vừa định há mồm muốn nói, mấy sợi tóc bên gò má bị gió thổi vào miệng, cổ họng đắng chát nghẹn lại như hoàng liên khó có thể nuốt xuống.

"Ta làm sao có thể quên ngươi."

Hắn đưa tay đẩy mấy sợi tóc bên khóe môi ta ra, hung hăng nhắm mắt, chỉ vào phương xa nói: "Nàng đi nhanh một chút, nếu không đi, ta sợ ta sẽ hối hận."

Ta lui về phía sau hai bước, hắn đột nhiên nhẹ nhàng lại chắc chắn nói, "A Ngọc, lần này ta buông tha nàng, nhưng nàng phải nhớ kỹ, ta sẽ không buông tay. Chúng ta —— sẽ gặp lại."

Ta kinh ngạc nhìn hắn.

"Đáng tiếc không được nhìn hài tử của nàng sinh ra, nếu là nữ hài tử, đến lúc gặp lại, để nó gọi ta một tiếng phụ thân, có được không?" Hắn tiếp tục nói.

Ta không nói gì.

Giang Hành Tri gật đầu nói: "Ta coi như nàng đã đồng ý. Đi đi!"

Dứt lời, hắn xoay người một lần nữa đi vào một mảnh mật rừng rậm, thân ảnh chỉ lan ngọc thụ làm nổi bật tán hoa lê bên rừng, hết như bức họa.

Trên quan đạo vang lên tiếng vó ngựa lộc cộc, ta chạy ra ngăn xa phu lại, nói chuyện với nhau đôi câu, đại thúc chất phác đồng ý mang ta theo đến Lư Phong thành, ngồi lên xe ngựa, ta quay đầu nhìn lướt qua, Giang Hành Tri đứng ở dưới tàng lê ven rừng, dưới chân cỏ xanh trải dài vô tận, gió thổi tán cây, hoa lê như tuyết, rơi trên áo bào hắn.

Hắn há mồm nói hai chữ.

Ta nhận ra khẩu hình của hắn, hắn đang nói, gặp lại.

..

Xuống xe ở cửa Lư Phong thành, ta cảm tạ đại thúc đã cho ta quá giang, ta hướng tới quân doanh của Triệu gia quân ở ngoài thành.

Người qua đường nhìn thấy bộ dáng của ta, đều bày vẻ mặt không đành lòng, ta bị nhìn đến sợ hãi, chạy ra sông hồ thành soi mình một chút, suýt nữa bị dọa.

Người ở trong nước đúng là ta, nhưng sắc mặt lại tái nhợt, y phục bị nhánh cây và đá vụn cắt qua, tóc rối bù xù, rất giống một nữ tử nhà lành bị người ta làm nhục.

Khóe miệng ta co rút, cuối cùng cũng hiểu được vì sao ánh mắt đại thúc chất phác trên xe ngựa kia lại nhìn ta tràn ngập thương hại.

Ta nhìn ảnh ngược trên sông chính trang lại tóc tai, nhưng lại bị ai phát hiện, sau khi ta chỉnh trang lại càng rối loạn hơn. Ta dứt khoát bỏ cuộc, tiếp tục đi về hướng Triệu gia quân đang trú.

Xa xa binh lính gác cửa nhìn thấy ta, sợ run lên, sau đó khăn trương đi vào thông báo.

Lòng ta rầu rĩ, bộ dạng hiện tại của ta nếu để Tô Hi thấy được, không biết sẽ cười nhạo ta thế nào nữa.

Nhưng sau khi nhìn thấy bóng người lao ra khỏi cửa, ta nhất thời dừng bước.

Người nọ dáng người nổi bật, váy cánh màu xanh, ngoài khoác áo lông cáo, lông mềm tôn lên gương mặt xinh đẹp đáng yêu của nàng. Ta nhìn thấy nàng trong lòng tuy rằng vui mừng, nhưng, tiểu tử tông này không phải là đang ở Trường An sao? Từ khi nào đã chạy đến Lư Phong thành rồi?

Ta còn chưa kịp hành lễ, nàng đã nhào lên lấy tay vòng lên cổ ta, trông mắt sáng như sao như hàm lệ. "Bản cung, bản cung rất nhớ ngươi, ngươi là cái đồ trướng thối, trướng thối, bản cung hận ngươi!"

Ta vỗ vỗ lưng nàng dỗ nàng đôi câu.

Trường công chúa lúc này mới buông tay trên cổ ta xuống, sau khi đi vòng quanh ta vài vòng thấy ta bình yên vô sự, liền nhẹ nhàng thờ ra.

Lúc này ở phía sau nàng Cố Phán Hề cùng Tô Hi mới chạy ra, Cố Phán Hề mang theo cái hòm thuốc, hai mắt Tô Hi sưng lên như gấu mèo, ta giơ tay về phía bọn họ lên tiếng chào.

Ta tỏ ý bảo trưởng công chúa hỏi doanh, ai ngờ nàng đứng ở tại chỗ không chịu di chuyển, còn cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Công chúa điện hạ?" Ta gọi nàng.

Trưởng công chúa ngẩng đầu, kim bộ điều trên mái tóc đen phát ra tiếng vang thanh thúy, nàng cắn cắn môi, có chút u oán chăm chú nhìn vào bộ dáng của ta, sau nửa ngày rốt cuộc nghẹn ra một câu.

"Tướng quân, —— trình tiết còn chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đường quy

Edit: V-Emy

Ta lao đảo một cái thiếu chút nữa ngã quy.

Trưởng công chúa u oán cực kỳ, nàng giậm chân một cái, "Người nói mau!"

"Cái này..." Ta lắp bắp, không biết nên trả lời nàng như thế nào.

Nàng vừa thẹn lại vừa giận, "Người rốt cuộc có nói hay không?"

Tô Hi ở một bên vụng trộm cười rộ lên, trưởng công chúa hung hăng trừng mắt nhìn một cái, "Tô pháo nương, người câm miệng ngay, còn ầm ỹ nữa bản cung lại đánh người!"

Tô Hi nghe răng nhếch miệng xoa viền mắt, ai oán thu hồi tươi cười, ta nhìn hai mắt gấu mèo xanh tím cân xứng trái phải của Tô Hi, trong lòng hiểu được vài phần, thật đáng thương Tô nữ nhân...

Cố Phán Hề thức thời ngắt lời nàng, "Trưởng công chúa điện hạ, tướng quân nàng vừa mới trở về, xin để vi thần bắt mạch cho nàng trước xem thân mình nàng có gì trở ngại hay không."

Trưởng công chúa cúi đầu suy nghĩ, nói: "Vậy các người đi đi, lát nữa bản cung lại tới tìm người."

"Thần cáo lui." Ta chấp tay với trưởng công chúa, xoay người cùng với Cố Phán Hề một đường rời đi.

Đi vào trong doanh trưởng quân y, Cố Phán Hề rũ mắt bắt mạch cho ta, ta thuận miệng hỏi: "Trưởng công chúa sao lại đến đây, bệ hạ nuông chiều nàng từ bé vậy mà lại đồng ý cho nàng rời khỏi thành Trường An sao?"

Cố Phán Hề lắc đầu nói: "Công chúa điện hạ tự mình lên chạy tới đây, lúc bệ hạ biết đến, nàng đã đến Lưu Phong thành rồi."

"Rời nhà trốn đi?"

"Cũng có thể nói như vậy." Cố Phán Hề thu tay, xoay người bắt đầu bốc thuốc cho ta.

Ta kéo cái hòm thuốc của hắn qua, lật đến tầng dưới cùng, quả nhiên tìm thấy một cái bọc chứa mấy cái bánh đậu xanh, cầm một cái bỏ vào miệng, ta thỏa mãn ưm một tiếng.

"Đói bụng lắm à?" Cố Phán Hề dùng khước mắt nhìn ta.

Ta bĩu môi không trả lời hắn.

Cố Phán Hề nghiêng mắt liếc ta một cái, "Ai biểu người tùy hứng, đáng đời tự mình chuốc lấy khổ."

Đoạn thời gian ở Tích Nguyệt trấn kia ta thực sự không muốn nhắc lại, vì thế liền chuyển hướng đề tài, hỏi, "Trong khoảng thời gian trưởng công chúa ở nơi này, ờ, không nhắc ra chuyện gì lớn đấy chứ?"

Cố Phán Hề phối được xong bỏ vào hòm thuốc, nói, "Trưởng công chúa có bao nhiêu tùy hứng chẳng lẽ người không biết sao?"

Ta lo lắng đứng thẳng thân mình, tiểu tổ tông kia là chủ nhân điều ngoa dám náo loạn cả hoàng cung, dù nàng muốn gây ra chuyện động trời gì ở Lưu Phong, phòng chừng ta căn bản cũng không thu phục được nàng.

Cố Phán Hề dừng một chút, thương hại nói: "Chinh tây tướng quân Kha Cửu An, hiện tại mỗi ngày ngủ ở chuồng ngựa cho ngựa ăn, phó tướng Hồ Mặc, nay ở nhà bếp cảm muộn lớn."

Ta 囧 囧, "Thế Tô Hi đâu? Những người khác thì sao? Cứ mặc nàng hồ nháo ư?!"

"Nàng vừa tới liền đánh Tô Hi thành bộ dạng kia, huống chi trong toàn bộ Chinh Tây quân nàng là lớn nhất, bệ hạ không ở đây ai có thể áp chế được nàng?" Cố Phán Hề bất đắc dĩ lắc đầu, "Dù sao hai ngày trước đã truyền tin tới Trường An, phỏng chừng thánh chỉ của bệ hạ cũng sắp đến rồi."

Ta cho tất cả bánh đậu xanh trong hòm thuốc của hân vào bụng, tháo dây buộc tóc để búi tóc tán loạn buông xuống phía sau nói với hân: "Ta đi qua doanh địa chinh tây quân bên kia."

"Người đứng lại, uống thuốc rồi đi."

Ta nghe vậy cước bộ liền nhanh hơn, cơ hồ là chạy ra khỏi doanh trường quân y.

..

Binh lính gác cửa Chinh Tây quân nhìn thấy ta như gặp phải quỷ, "Triệu, Triệu... Triệu tướng quân."

Ta lộ ra một nụ cười ôn nhu: "Là ta, mang ta đi gặp Hồ phó tướng."

Cố Phán Hề nói không sai, Hồ Mặc hân quả nhiên đang ở nhà bếp, nhưng thằng nhãi Hồ Mặc này chỉ biết làm bánh màn thầu ngâm nước lã, thật không biết quân chinh tây hai ngày nay làm sao mà ăn cơm.

Ta đi đến nhà bếp, quả nhiên nhìn thấy Hồ Mặc đang ngồi xỏ ở một góc nhìn bầu trời trầm tư. Ta đi đến phía sau hân ho khan một cái, Hồ Mặc tức giận quay đầu, sau khi nhận ra là ta, liền hung hăng tự nhéo mình một cái, đau rống ra tiếng.

"Triệu Như Ngọc, lão tử vừa rồi còn đang suy nghĩ nếu người không trở về, ngày mai ta sẽ đi trói trưởng công chúa lại!"

Ta vỗ vỗ bờ vai của hân, nói: "Ủy khuất người rồi, tiểu tử tông kia quả thật là khó hầu hạ." Dứt lời ta quay đầu nói với tiểu binh đã mang ta đến ở phía sau, "Người đến chuồng ngựa thỉnh tướng quân đến chủ trưởng đi, ta có chuyện muốn thương nghị với hân."

Trên đường Hồ Mặc hỏi ta đến tốt cùng là có chuyện gì xảy ra, ta giải thích đôi câu: "Bị lính Tây Lương bắt được, nhưng không nhận ra ta là ai, làm ta khó khăn lắm mới trốn thoát được."

Hồ Mặc thở phào nhẹ nhõm, "May quá may quá, lão tướng quân sau khi biết được người gặp chuyện không may đã đi tìm cha ta cãi nhau, cha ta viết thư lại mắng ta một trận củ chuối."

Ta bình tĩnh trả lời: "Cha ta luôn có sức sống."

Ta cùng Hồ Mặc đi đến chủ trưởng, trải bản đồ lên bàn bên cạnh, ta hỏi: "Mấy ngày nay quân ta tấn công Lâm Suong thành sao?"

Hồ Mặc gật đầu nói: "Ngày thứ ba sau khi người gặp chuyện không may ta đã ra lệnh tiến hành phản công một lần."

Ta nói: "Nói thẳng."

"Như Ngọc, tướng lĩnh chỉ huy Tây Lương lần này, chỉ sợ không phải Cách Nhật Lạc." Hồ Mặc nói thật. "Trần nhò chung quanh Lâm Suong đều sớm được bố trí cơ sở ngầm, Lâm Suong lại như thùng sắt chặt chẽ, ngay cả ruồi bọ cũng không thể bay vào. Ta với Cách Nhật Lạc giao thủ mấy năm nay, tính tình tên này bất nhẫn, thích tiến công nhưng không am hiểu phòng thủ, cho nên tướng lĩnh lần này hân là một người khác."

Ta cười khỏ, "Là A Mặc Nhĩ."

Hồ Mặc thở dài, "Thì ra là thế." Hân trầm mặc một lát, hỏi ta, "Vậy người tính công đánh Lâm Suong như thế nào?"

Vừa vặn lúc này Kha Cửu vén rèm tiến vào, ta quý dị nở nụ cười, "Bệ hạ phái cho chúng ta một kim chủ lớn như vậy, không tận dụng tốt sao được?"

Kha Cửu nhìn thấy ta, đầu tiên là kinh hãi, sau đó mới cẩn thận ngắm nghĩ ý tứ trong lời ta nói, rất nhanh liền hiểu được, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Ta liền viết thư cho gia gia."

"Trẻ nhỏ dễ dạy." Ta gật đầu, sau đó nói với Hồ Mặc, "Tây Lương vội vàng tiến đánh Lâm Suong, lương thảo vốn không đủ, nay bọn họ đã ở Lâm Suong một tháng, chỉ sợ lương thảo cũng sắp cạn kiệt, mà chúng ta lại khác, lương thảo của chúng ta dồi dào cực kì."

"Ta đã hiểu." Hồ Mặc gật đầu. Hân tìm trên bản đồ con đường duy nhất lưu thông Tây Lương với Lâm Suong, "Cắt đứt con đường này, sau đó bức bọn chúng bỏ thành, sau đó chúng ta thừa thắng truy kích!"

"Cứ làm như vậy." Ta cười tùm tùm liếc mắt nhìn Kha Cửu đang viết thư một cái, tựa như thấy được một núi tiền vàng lấp lánh, "Dù sao chúng ta cứ cầm chân bọn họ là được."

Hồ Mặc thở dài một tiếng, "A Mặc Nhĩ hẳn đối với Lâm Suong hết thấy đều rành rẽ, con mẹ nó ngay cả lỗ chó cũng có người gác, xem ra, cũng chỉ có biện pháp đó."

Ta lấy tờ giấy bắt đầu viết thư cho cha ta, nghe vậy bút trong tay dừng một chút, nói: "A Mặc Nhĩ hẳn luôn luôn cho rằng ta lỗ mãng quật cường, sẽ vì rửa sạch sỉ nhục Lâm Suong này mà không tiếc cật mạnh công thành, khẳng định hẳn cũng chuẩn bị trang bị đầy đủ để thủ thành, cho nên lần đầu tiên các ngươi công thành phải chịu nhục, cũng là chuyện đương nhiên. Ai, A Mặc Nhĩ cho rằng hẳn như vậy là hiểu rõ ta, quả thật như thế, chỉ là —— "

Tướng sai một lệnh, quân chết xê đàn.

Ta kỳ thật không có dừng cảm như vậy.

..

Lại qua vài ngày, cha ta hồi âm đến cho ta, thánh chỉ của bệ hạ mới được Ân Đào Đào đưa tới, nàng mang thai bụng đã lộ ra rồi, ngồi trên lưng ngựa nháy mắt nhìn ta cười.

Trường công chúa sau khi tiếp thánh chỉ, liền tự nhốt mình vào nội trướng phát giận, Tô Hi tiến đến khuyên nài, kết quả lại bị đánh thành mất gấu mèo. Cố Phán Hê nhìn chằm chằm Tô Hi trong chốc lát, từ trong hòm thuốc tìm cái bình nhỏ đồ chút thuốc mỡ lên mảnh vải trắng, băng Tô Hi thành người một mắt, vẫn là cái hứng thú tà ác vạn năm không đổi buộc mảnh vải trên đầu Tô Hi thành cái nơ con bướm.

Ân Đào Đào kéo tay của ta lo lắng nói không ngừng, "Nữ Ngọc ngươi không biết đó, tin tức ngươi bị bắt ở Tây Lương vốn bí mật truyền tới Trường An, ta chỉ mơ hồ đoán chắc là ở biên cương có người xảy ra chuyện, nhưng rốt cuộc là ai thì một chút cũng không đoán được, nhưng mà, mấy ngày nay tâm tình bệ hạ không tốt —— "

Ân Đào Đào dường như lâm vào hồi ức kinh khủng nào đó, nàng không tự chủ được run rẩy, "Thật sự là kinh khủng, tâm tình bệ hạ ngài không tốt... Ai, sau đó Tô thượng thư nói phỏng chừng là người đã xảy ra chuyện, cho nên việc đến truyền chỉ buộc trường công chúa quay về Trường An lần này, ta liền xung phong nhận lấy mà tới đây, may là người bình yên vô sự!"

"Ta còn tốt, chỉ có một chút phiền toái nhỏ." Ta nói với Ân Đào Đào, "Lần này ngươi mang thai đến Lưu Phong thành, Chiều Nguyệt nhà ngươi không giận dữ ngươi sao?"

Ân Đào Đào bĩu môi, "Đừng nói nữa, nghĩ tới bộ dạng nước mắt nước mũi của hẳn ta liền sốt ruột." Nàng vỗ đầu, nhớ tới cái chuyện gì quan trọng, lấy một phong thư từ trên người ra giao cho ta, "Đây là bệ hạ kêu ta tự tay giao cho ngươi."

Ta tiếp nhận, tin khẩu dùng con dấu hòa tất niêm phong, ta cẩn thận mở ra, đây chẳng qua chỉ là tin nhắn thông thường, bên trên là chữ viết nội liễm thanh thoát của Hoa Nam Bình, nội dung cũng bình thường, hẳn một phen răn dạy việc ta tùy hứng làm bậy.

Ta không lưu tâm, một lần nữa thư vào trong phong thư, lại nghe tiếng soạn soạn từ phong thư, dường như bên trong còn có cái gì, ta úp ngược lên tay, bên trong rơi ra một thứ đen thui nhiều nếp nhăn như nhánh cây.

Ta cầm lên xem kỹ, mờ mịt hỏi: "Đây là cái gì?"

Ân Đào Đào lắc tay tỏ vẻ không biết.

Cố Phán Hê nghe vậy liền ngẩng đầu, lấy nhánh cây kia đặt dưới chóp mũi ngửi, dường như có chút suy nghĩ trả nó lại cho ta.

"Phán Hê?" Ta hỏi.

Cố Phán Hê liếc mắt nhìn ta một cái, "Đây là một vị dược liệu, gọi là —— đương quy."

Ta vẫn mờ mịt quay đầu nhìn Ân Đào Đào: "Bệ hạ có ý tứ gì, là châm chọc đầu óc ta bị hồng nên phải uống thuốc sao?"

Ân Đào Đào cũng lắc đầu không biết.

"Đương quy!" Cố Phán Hê nhấn mạnh.

"Phán Hê, ta nghe được, không cần lớn tiếng như vậy." Ta thở dài u buồn nhìn trời, " Tâm để vương quả nhiên là khó đoán."

Ân Đào Đào cũng rối rắm nhíu mày, hung hăng gật đầu.

"Đương quy* ——" Cố Phán Hê ngữ khí vô lực lặp lại lần nữa.

Tô Hi ở bên cạnh xì cười ra tiếng, vui vẻ nói: "Ta thật sự chẳng hiểu được, bệ hạ không được tự nhiên cái lông gì, trực tiếp viết "Triệu Nữ Ngọc ta muốn nàng nhanh chóng trở về cho ta", không phải so với việc vòng vo tam quốc tốt hơn gấp trăm lần sao? Ít nhất còn có thể làm cho tiểu thư nghe hiểu được!"

* Chữ "quy" có nghĩa là quay về, chữ "đương" trong đương thời chỉ hiện tại, nên đương quy ở đây có nghĩa là quay về ngay.

Ta nghe ra được Tô Hi đây lại đang khinh bỉ chỉ số thông minh của ta.

"Cũng đúng." Cố Phán Hề cúi đầu một lần nữa thu dọn cái hòm thuốc, đồng ý phụ họa.

Ta: "... "

Ân Đào Đào chọt chọt ta: "Như Ngọc, bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì..."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Thân cận

Editor: V-Emy

Sáng sớm ngày hôm sau, trưởng công chúa lòng tràn đầy không tình nguyện khởi hành về Trường An thành, ta thấy mắt nàng đỏ hoe, liền ôn hòa khuyên nhủ: "Nơi đây khi ho cò gầy, không thể so với Trường An thành, nàng sớm trở về, miễn phải chịu khổ."

Trưởng công chúa ừy khuất cần môi, hung hăng trừng mắt nhìn ta hồi lâu, cả giận nói: "Bản cung thích ở nơi nào các người cũng muốn quản! Bản cung thích ở đây đó không được sao? Vì sao người lại muốn đuổi bản cung đi?!"

Ta bắt đầu nhìn nàng, nâng tay vén tóc mai nàng ra sau vành tai, trấn an: "Được rồi, nghe lời nào, ngoan ngoãn trở về, đừng để bề hạ lo lắng."

Về giận dữ trên gương mặt nàng nhất thời biến mất không dấu vết, nàng cũng thu hồi bộ dáng giương nanh múa vuốt như con mèo, nhưng vẫn bĩu môi bất mãn, không vui thỏa hiệp: "Thôi, bản cung cũng không làm khó xử người, bản cung đi."

"Cô nương ngoan." Ta khen nàng.

Thị vệ bên người nhắc nhở nàng nên ly khai, nàng lúc này mới xoay người chuẩn bị lên xe, ai ngờ mới vừa đi được một nửa, nàng lại quay đầu chỉ vào người ta, "Người tiễn bản cung đoạn đường, không khó xử người chứ?"

"Được." Ta chấp tay đáp ứng, quay đầu nói với Triệu Thanh Y, "Dắt con ngựa lại cho ta."

Hoa Bình từ sau lần ta bị bắt ở Tịch Nguyệt trấn, cũng không tìm thấy bóng dáng của nó, con ngựa Hoa Bình này rất có nhân tính, chỉ nhận một chủ hơn nửa lại cực kì thông minh, ta không tin nó bị tóm được, phỏng chừng là nó đã chạy về nhà ở Thành Trường An rồi.

Trưởng công chúa gật đầu.

Ta ngồi trên lưng ngựa đi theo cạnh nàng đưa nàng tới đường lớn, trời đầu xuân mặc dù còn lạnh, nhưng hai bên đường mấy gốc hoa đào, hoa lê đã xum xuê rực rỡ, từng chấm nhỏ tô điểm, cách xa nhìn lại, như một mảnh sương phấn lượn lờ.

Trưởng công chúa vờn đầu từ trong liễn xa, nói với ta: "Triệu Như Ngọc, người xướng một khúc cho bản cung đi!"

Ta sững sốt, bắt đầu đi lắc đầu: "Ta không biết."

"Nói bừa!" Nàng phản bác ta, "Trước kia ta đã nghe người xướng cho hoàng huynh nghe, sợ là người không tự nguyện xướng cho ta, ta biết người là tên hỗn đản, đồ phụ lòng mà!"

Nàng dường như sắp phát hỏa, ta khẩn trương ngăn nàng lại, hỏi: "Ta thật sự không biết xướng ca gì cả, nàng nghe ta xướng cho hoàng huynh nàng cái gì?"

Trưởng công chúa oán niệm: "Người xướng cho hoàng huynh người còn không nhớ rõ! Căn bản là người không nguyện xướng cho bản cung nghe đúng không, đúng không? Triệu Như Ngọc người —— "

Ta đau đầu: "Tiểu tử tông của ta ơi, ta chỉ là muốn nàng nhắc nhở ta một chút thôi!"

Nàng lúc này mới chịu thu hồi oán khí, cẩn thận hỏi ngược: "Đêm nguyên tiêu bốn năm trước, ta tới vương phủ tìm hoàng huynh, nhìn thấy người ngồi trên nóc nhà, hoàng huynh ngồi bên cạnh người, lúc đó người đang xướng ca, đúng rồi, người còn uống rượu!"

"Có nhớ rõ là ca từ gì không?" Ta hỏi.

"Cửa tương tư tương tư khổ cái gì đó..." Nàng nhớ lại, "Ta không nhớ rõ."

Tay kéo dây cương của ta có chút cứng ngắc, bài hát này ta biết, ngày bé cha ta lấy làm khúc hát ru ngậm nga cho ta, nghe nói là bài nương ta thích nhất, cũng là thủ khúc hiếm hoi ta biết xướng, nhưng từ khi biết đến hàm nghĩa, ta không bao giờ xướng cho người ta nghe nữa.

Trưởng công chúa thấy ta trầm mặc, rầu rĩ: "Người không muốn thì thôi."

"Bài này không thích hợp," ta cười với nàng, nói, "Nếu không được, vậy ta xướng dân ca U Vân cho nàng nhé."

Nàng buông màng xuống che khuất cửa sổ nhỏ trên xa liễn, từ chối cho ý kiến.

Ta ho khan để thanh cổ họng, mở miệng bắt đầu xướng. Dân phong U Vân dững mảnh, dân ca địa phương cũng rung động đến tâm can, bởi vì lời ít mà ý nhiều, cho nên lưu truyền rất rộng rãi, mỗi trẻ nhỏ ở Đại Hoa đều biết xướng vài câu.

"Hảo nhi lang ra chiến trường, đừng rơi nước mắt a nương ơi ——"

Ta vừa mở miệng xướng hai câu, thị vệ đi theo ở chung quanh liền người này nói tiếp người kia hòa vào giai điệu, thanh âm càng ngày càng lớn, càng ngày càng vang dội, trưởng công chúa vén rèm lên tò mò nhìn xung quanh, ánh mắt lấp lánh rất hưng phấn.

Ta biết nàng đã muốn quên không vui vừa rồi, cũng thả lỏng hoàn toàn.

Nhìn sương hoa cách đó không xa, ta cau mày lâm vào trầm tư.

Nhớ dáng hình, nhớ diện mạo, tương tư vô cùng, sớm biết tìm sẽ ràng buộc như thế, sao khi xưa lại quen biết nhau.

Lúc trước ta từng xướng ra những lời như vậy với Hoa Nam Bình ư? Ta lại phát sinh loại cảm xúc oán phụ này với hán sao? Ta đến tột cùng đã quên bao nhiêu thứ?

Nghĩ đến đây ta lại không ngừng âm thầm thông suốt: may là ta đã quên!

Ta nhìn sắc trời, quay đầu nói với trưởng công chúa: "Điện hạ, mười dặm đưa tiễn chỉ đến đây, thần phải trở về."

Nàng thu tay áo, ra lệnh dừng xe, sau đó ngoác ta, "Đưa lỗ tai lại đây."

Ta kéo dây cương, hơi khom lưng.

Hai phiến môi mềm mại dán lên mặt, vang dội một tiếng bẹp, ta khản trương tránh người, □ con ngựa cả kinh quay một vòng.

Trưởng công chúa ngồi ở trong liễn hai má đỏ bừng cười giảo hoạt, "Người nhớ kỹ sớm quay về Trường An, bản cung chờ người!"

Ân Đào Đào ở cách đó không xa nhìn ta, tỏ ý bảo ta lau son trên mặt, sau đó cười đến không thẳng lưng được.

..

Từ lần đó truyền thư tín về, Hoa Nam Bình lại viết cho ta phong thư, nói ta biết rượu hoa đào ở Hồng Tuyết lâu sắp bắt đầu khai.

Hồng Tuyết lâu hàng năm khai rượu hoa đào vào mùa xuân lúc hoa đào nở, đến lúc đó toàn bộ thành Trường An đều tràn ngập một cỗ hương rượu, hương rượu hoa đào thơm ngát, vào miệng cũng rất nhẹ nhàng khoan khoái, tác dụng vô cùng chậm, là một trong những loại rượu ngon ta thích nhất.

Ngón tay cầm thư của ta không tự chủ được run run, tham lam hít hà cái mũi, dường như mơ hồ có thể ngửi được hương thơm thuần khiết của rượu hoa đào.

Nắm chặt nắm tay miễn cưỡng đè nén ham muốn xuống, ta cầm bút lông dùng khẩu khí chất phác viết một hàng chữ nhỏ ở phía dưới quân báo, "Vì Trường An hàng năm hoa đào phiêu hương, thần nguyện tử thủ chiến trường."

Tô Hi bụng chén trà già vờ giả vịt đứng ở bên cạnh ta, lé mắt nhìn sang phong thư, sau khi thấy rõ chữ viết của ta xong liền chỉ tiếc rên sất không thành thếp phun lá trà lên mặt ta.

Lần thứ ba thúc giục ta về Trường An, đổi thành cha ta.

Cha ta hữu khí vô lực, tỏ vẻ người bị bệnh nguy kịch, có lẽ không sống qua ngày mai, bắt buộc ta lập tức quay về, nếu không liền phái người bắt ta trở lại. Phong thư cuối cùng lại dụ hoặc nói một câu, có kinh hi cho ta.

Ta thờ dãi trong lòng, lão gia tử này nói dối dơ tẻ, nhưng mà ta lại cứ sợ ông thật sự gặp chuyện không may, ta lo lắng, gọi Triệu Khả tới kêu nàng thu thập hành lý của ta, ta thu bản đồ trên bàn lại đi tới chủ trưởng, Hồ Mặc và Kha Cửu đang ở chủ trưởng sầm mi khổ kiểm nhìn bản đồ Lâm Sương, nhìn thấy ta đến như nhìn thấy cứu tinh.

"Như Ngọc tỷ, đã sắp bao vây Lâm Sương nửa tháng rồi, vì sao Tây Lương vẫn án binh bất động như trước? Theo lý thuyết số lương thực bên Lâm Sương hẳn là bị ăn hết rồi mà." Kha Cửu chỉ vào điểm kia trên bản đồ, rồi rầm hỏi ta.

Ta có chút áy náy."Lâm Sương từng có hàm quân lương ta và cha ta chuẩn bị khẩn cấp cho quân Triệu gia, Tô Hi lúc trước rút lui vội vàng, chưa có hủy nó. A Mặc Nhi từng là phu quân của ta, lại từng làm giám quân của ta, hẳn là biết được vị trí hàm lương đó."

Hồ Mặc vô lực ném bút lông trong tay, "Hèn chi không trách được, tiểu tướng quân, dự tính số lương thực này bọn họ có thể ăn tới khi nào?"

Ta thốt ra: "Còn nửa tháng nữa."

Tay Hồ Mặc chỉ vào mũi ta run rẩy: "Triệu gia quân nguoi quả nhiên là tài đại khí thô!"

Ta trấn an hẳn, sau đó nói với Kha Cửu: "Hình như thân mình cha ta không tốt lắm, bắt ta lập tức về Trường An, nơi này ta không tiện ở lâu, hôm nay trễ chút nữa, ta liền khởi hành."

Kha Cửu nhìn ta, ánh mắt hết như một con thỏ trắng bị vút bỏ.

"Yên tâm, Hồ tướng quân sẽ không bắt nạt nguoi." Ta mở bản đồ trong tay ra, an ủi hẳn, "Trước khi đi nói cho nguoi chút sự tình, nguoi nghe cho cẩn thận."

"Số lương thực ở Lâm Sương nhiều lắm chỉ có thể chống đỡ được nửa tháng, nửa tháng này tất nhiên bọn họ sẽ có động tĩnh, nhớ không được vọng động." Ta chăm chú nhìn Hồ Mặc, "Lần này tướng lĩnh không phải Cách Nhật Lạc, cho nên nhớ không thể tùy tiện truy kích."

Ta cúi đầu chỉ chỉ địa hình phụ cận Lâm Sương, "Phía tây Lâm Sương rộng lớn, quân đội của chúng ta cưỡi ngựa, bắn cung so ra kém kỵ binh Tây Lương, cho nên vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ, Tiểu Cửu nhi, chỉ cần nguoi có thể bức người Tây Lương ra khỏi Lâm Sương chính là công lớn, phải tránh liều lĩnh, nhớ kỹ chưa?"

"Hiểu rồi, Như Ngọc tỷ." Hẳn nhìn ta cười.

Ta sờ sờ đầu của hẳn, nói với Hồ Mặc, "Hồ tướng quân, Tiểu Cửu nhi vẫn là một đứa nhỏ, vạn mong nguoi bảo vệ hẳn bình an."

Thấy Hồ Mặc nghiêm túc đáp ứng, ta mới nhẹ nhàng thở ra, sang sang cười, cáo từ xoay người ra khỏi chủ trường.

..

Bởi vì ta ở trong chinh tây quân không quan không chức, cho nên trực tiếp phui mông rồi đi, khi ta cưỡi ngựa không ngừng nghỉ chạy về nhà ở thành Trường An, quả nhiên nhìn thấy cha ta còn bùng bùng sức sống nháy mắt ra hiệu với ta.

"Bệnh nguy kịch?" Ta cẩn rắng hỏi.

Cha ta buông tay xấu hổ: "Biết con trở về, liền lập tức khỏe lên!"

Ta ra về tức giận xoay người muốn đi, cảm giác cha ta ngăn ta lại, mềm lòng xin lỗi, "Như Ngọc à, bụng con cũng sắp lớn rồi, ở lại Trường An chờ sinh đứa nhỏ rồi đi, con ở bên ngoài, cha rất lo lắng."

Trong lòng ta ảm áp, khẽ gật gật đầu.

Cha ta mặt mày hớn hở vẫy tay với ta, "Ta viết thư cho con nói có kinh hi cho con, con nhanh chút đến xem!"

Ta lúc này mới chú ý tới dưới chân cha ta và trên bàn bên cạnh vứt không ít cuộn tranh, có cái còn dùng lụa cột lấy, có cái mở ra để ở một bên, lão gia tử cầm cuộn tranh trên bàn quảng vào tay ta một cái, ái muội cười: "Như Ngọc con xem xem có hợp ý không?"

Cha ta cười khiến cả người ta sợ hãi, cẩn thận đưa tay nhặt một cuộn tranh lên, nhẹ nhàng mở ra, ta liếc mắt một cái, "Mi thanh mục tú."

Lão gia tử cười tủm tỉm lại đưa cho ta một cuộn, ta xem kỹ, đánh giá đúng trọng tâm, "Phong lưu nhã nhĩ."

"Diện mạo tuấn lãng."

"Người này... khí phách lộ ra ngoài."

...

Nhìn đến cuộn cuối cùng, ta do dự một lát, hàm súc hình dung: "... Rất sáng sủa."

Cha ta bắt đầu thu gom mấy bức họa ta khen ngợi rồi cuộn lại, đếm ra ước chừng hai mươi mấy cái, sau đó nói với ta, "Bắt đầu từ ngày mai, bọn công tử ở trên tranh này, con đi gặp từng người từng người một cho ta, có nghe hay không?"

Ta ngốc lăng nhìn cha ta, "Cha đây là muốn cho con thân cận sao?"

Cha ta trừng ta, "Cái tên nhóc không biết xấu hổ này, chẳng lẽ ta chuẩn bị mấy bức họa nam nhân này là để tự mình thân cận sao."

"Con nghĩ cha còn tính tới cái kia."

Cha ta cầm cuộn tranh đánh ta, "Ranh con dám bố trí lão tử của ngươi, lão tử đánh ngươi!"

Ta ôm đầu trốn đông lùi tây.

Cha ta cuộn bức họa trong tay xong rồi, mới vẫy tay với ta, chăm chú nói, "Kỳ thật ta làm như vậy, cũng có nguyên nhân, mọi người đều nói, trong lúc nữ nhân mang thai, thấy ai nhiều nhất, đứa nhỏ liền lớn lên tám phần giống người đó! Nếu mấy ngày tiếp, mỗi ngày con gặp một thư sinh tài trí hơn người học phú ngũ xa, không chừng Triệu gia ta còn có thể có một văn Trạng Nguyên đó!"

Mắt ta sáng rực lên, "Lời này là thật sao?"

"Đương nhiên, lúc nương con mang thai con nếu không phải nhìn ta nhiều, làm sao có thể sinh ra con được thể này chứ, —— đứng lại, con muốn đi đâu?!"

Ta cũng không quay đầu lại nói với cha ta: "Con đi tìm trưởng công chúa!"

Nếu ta sinh nữ nhi có thể có eo nhỏ chân dài của trưởng công chúa, khuôn mặt xinh đẹp sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, ngấm lại trong lòng ta liền thấy mỹ mãn.

Cha ta ở đầu tường rỗng giận: "Triệu Thanh Y, trời tiểu thư lại quăng đến Hồng Tuyết lâu thân cận cho ta!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: **thân cận A Ngọc = chộc giận Tiểu Thất**

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chuyện cũ không thể nhớ lại

Editor: V-Emy

Ở Hồng Tuyết lâu ta tìm một vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống, chống cằm ngắm tiểu mỹ nhân ở trên đường, Triệu Thanh Y đứng ở phía sau ta yên lặng làm mờ nhạt sự tồn tại của bản thân, hần thấy ta quay đầu nhìn hần, áy náy chấp tay nói: "Ty chúc tội đáng chết vạn lần, nhưng mà —— "

Hần một lòng cho rằng cha ta làm tất cả đều là vì tốt cho ta, mệnh lệnh của lão gia tử ở trong mắt hần còn lớn hơn trời, cho nên hiện tại ta muốn đào tẩu từ trên tay hần căn bản là không có khả năng. Ta cũng hết cách, nhưng cha ta cũng lớn tuổi rồi, ta làm ra bộ dáng như vậy đối lấy niềm vui của lão gia tử cũng là đương nhiên. Nghĩ đến đây, ta thở phào nhẹ nhõm, quay đầu hỏi Triệu Thanh Y đang rồi rắm mặt mày: "Ngươi có biết lần này cha ta tìm cho ta công tử nhà ai không?"

Triệu Thanh Y nghiêm túc suy nghĩ một lát: "Người lão gia tử coi trọng, tám phần là con của bọn quan văn."

Ta vừa nghe lời này, nhất thời mất hưng trí: "Ta lại tình nguyện cha tìm nữ nhi của quan văn cho ta."

Triệu Thanh Y: "..."

Quan văn Đại Hoa hơn phân nửa đều cổ chấp bảo thủ, nhi tử của mấy vị đồng liêu này không chỗ nào là không chất phác giống tên ngốc, nếu ta sinh đứa nhỏ với bộ dáng kia, còn không bằng làm như Ân Đào Đào nói, sớm chìm nó vào thùng nước chết đi cho rồi!

Triệu Thanh Y đồng tình liếc mắt nhìn ta một cái, nói: "Tiểu thư, nén bi thương."

Lại chờ thêm thời gian nửa chén trà nhỏ, Triệu Khả thở hồng hộc chạy đến bên cạnh ta, "Tiểu... Tiểu thư, đến đây, người nọ đến đây."

Ta bẻ đậu phộng cho vào miệng, chẳng có chút hứng thú.

Triệu Khả nóng nảy, vọt tới đoạt lấy đậu phộng trong tay ta, phui sạch sẽ xác đậu phộng rót xuống y phục của ta, thay ta chỉnh lại cái trâm cài đầu trên tóc trước khi ra khỏi cửa cha ta tự tay cài cho ta. Ta không kiên nhẫn muốn né tránh tay nàng, Triệu Khả khuyên ta: "Người nọ em thấy bộ dáng không tệ, thái độ của tiểu thư phải nghiêm túc một chút. Hơn nữa, tối thiểu, tiểu thư cũng không thể cô phụ một thân y phục này phải không."

Ta cúi đầu nhìn làn váy màu lam nhạt xóa xuống mặt đất trên người, khẽ thở dài một cái, ngồi đoan chính lại.

Y phục này cha ta đặt dưới đáy hòm, người nói đó là bộ nương ta thích nhất, người còn nói nương ta lúc trước mặc bộ váy này thân ảnh trong bóng bắt đom đóm ở vườn hoa, cha chợt liếc mắt một cái nhìn thấy nương, liền thích. Lúc ta vừa mới thay này bộ y phục xong, cha ta kinh ngạc nhìn cả buổi, xoa cái mũi nói: "Như Ngọc, kỳ thật con với nương con rất giống nhau."

Triệu Khả thấy ta rớt cuộc đứng đắn, nhẹ nhàng thở ra, mở cửa phòng đi ra ngoài nghênh đón người nọ.

Một lát sau, Triệu Khả dẫn theo một thư sinh áo trắng đến, thư sinh kia mi thanh mục tú, nhưng sắc mặt có hơi tái nhợt ốm yếu, làm nổi bật đôi mắt đen láy không tạp chất, hần giương mắt nhìn thấy ta ngồi bên cửa sổ, tự nhiên lại ngưng ngưng đỏ mặt cúi đầu, "Ta... Ta, ta tên, tên là Trần Triệt, không biết tiểu thư..." Ta thấy bộ dáng ngưng ngưng của hắn có chút tú sắc khả xan, cũng khơi dậy chút hứng thú, ta đứng dậy giờ tay tỏ ý bảo hắn ngồi xuống: "Ta là Triệu Như Ngọc, người ngồi đi."

Trần Triệt nghe được tên của ta, đôi mắt sáng lên, ngẩng đầu nhìn ta, khẩu khí lấp bắp trở nên có chút khẩn trương: "Nàng có từng đọc sách ở Thái Học viện không?"

Ta không giấu diếm, "Năm ta mười ba tuổi từng đọc sách ở Thái Học viện một năm, sau đó biên quan có chiến sự, không tiếp tục đọc nữa."

Hắn lại cúi đầu vò tay áo, "Chúng ta... Chúng ta từng là đồng môn."

Ta thả ống tay áo dài rủ xuống bên người, cẩn thận suy nghĩ một hồi, thực sự không nhớ được, năm ấy ở Thái Học viện hầu như mỗi ngày ta đều ngủ, nếu không thì bất nạt mấy thằng nhóc nhìn không vừa mắt cùng trường. Nghĩ đến đây, ta bưng tỉnh đại ngộ, rồi rầm mồm miệng hỏi: "Ta —— từng đánh người sao?!"

Hắn vội vàng xua tay giải thích, "Không phải không phải! Ta... Ta —— "

Ta thấy hắn lại bắt đầu lấp bắp, tỏ ý bảo hắn nhanh chóng ngồi xuống: "Người tạm thời ngồi xuống uống chén trà trước, từ từ nói."

Hắn mắt tự nhiên ngồi đối diện ta, thỉnh thoảng giương mắt nhìn ta, bộ dáng muốn nói lại thôi, "Triệu tiểu thư thật sự không nhận ra ta sao?"

Ta xáu hổ không thôi: "Ta đây dễ quên, người gọi ý chút đi?"

Trần Triệt khẽ cười với ta, nhấp một ngụm trà, lúc này mới nói: "Lúc trước ở Thái Học viện, chỗ ngồi của ta ở phía trước tiểu thư —— "

Hắn nhắc tới tình ta liền nhớ ra, lúc trước ở Thái Học viện, đúng là có người tên Trần Triệt như vậy, là con trai độc nhất trong nhà hình bộ thượng thư, một đầu nhỏ yếu, thân mình cũng không chịu thua kém, hai ba ngày lại mắc bệnh, lúc đi học tiên sinh ở bên trên giảng bài, hắn một bên ho khan, có đôi khi giống như có thể ho ra cả phổi.

"Ta nhớ ra rồi, thân mình của người giờ có khá hơn không?" Ta hỏi.

Hai má hắn phấn nộn cười với ta, "Khỏe, khỏe hơn mấy năm kia rất nhiều."

Triệu Khả nặng nề ho khan một tiếng, ta ý thức được nên vào chủ đề chính, "À, trước khi người tới nơi này, cha người dặn dò người thế nào?"

Hắn bị nước trà làm sặc, ho khan hồi lâu mới thở nổi, khuôn mặt hồng hồng dường như có thể bốc ra hơi nước, "Ta... Cha ta không biết chuyện này, nương ta nói người cho ta gặp một cô nương tốt thích hợp, muốn ta nhất định lấy cô nương này về nhà."

Ta bị bộ dáng đáng yêu của hắn chọc cho ngực ngứa ngáy, còn muốn đùa giỡn mấy câu, cửa phòng lại "oành" một tiếng bị dùng sức đẩy ra.

Ta sững sờ giương mắt nhìn lại, người phá cửa một thân trang phục gia đình nhà phú quý, nhưng ta liếc mắt một cái liền nhận ra, đó là trưởng thị vệ cấm quân ta tự tay mang ra ngoài, hần nhìn ta, co rúm rụt cổ, làm như đứng trước có sói sau có hổ bị buộc đến độ muốn khóc.

Ta nghi hoặc nhìn ra phía sau hắn, giờ mới phát hiện phía sau hắn có một người đang đứng, người nọ nghiêng người đứng nơi đó, hai tay chấp ở sau người, hoa văn ở góc tay áo dài màu đen được dùng tơ cùng màu thêu như ẩn như hiện, hần khẽ quay đầu, con ngươi màu hổ phách như tràn ngập một cỗ sương mù, hần nói với trưởng thị vệ: "Đuổi hết mọi người ra, trừ Triệu tướng quân."

Triệu Khả cùng Triệu Thanh Y đều phức tạp liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó đi ra ngoài, Trần Triệt lại dường như không nhận ra người đến là ai, ta nói với hắn: "Người đi ra ngoài trước, ta có chuyện thương lượng với vị đại nhân này."

Trần Triệt nghi hoặc nhìn gương mặt người tới, đột nhiên khẩn trương, hình như là nhận ra Hoa Nam Bình, hần vốn định hành lễ, lại bị trưởng thị vệ lôi kéo ra ngoài.

Cửa được cẩn thận đóng lại, ta đứng dậy khuy mở gối định quỳ xuống, hần đỡ cánh tay của ta ngăn ta lại, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không nghe ra hi giận: "Nàng đang mang thai, không cần hành lễ."

Vì thế ta cúi đầu quy củ dựa vào tường đứng ngay ngắn, biểu tình trên mặt đổi thành bộ dáng chất phác vạn năm kia.

Hắn ngồi xuống vị trí của ta, bưng chén trà ta đã dùng qua lên, ta vừa mới chuẩn bị lên tiếng nhắc nhở hắn, hần lẳng lẳng liếc mắt nhìn ta một cái, nói: "Cô nhiều lần muốn nàng quay về Trường An, nàng lại qua loa tắc trách lờ đi, nay tốt xấu gì cũng đã trở lại, liền lập tức đi phong lưu khoái hoạt, Triệu Như Ngọc nàng thật sự là quá giỏi."

Ngữ khí hần bình thản, nhưng loại khẩu khí như nước sâu không gợn sóng thế này, lại làm ta không phỏng đoán được thái độ của hần, ta cúi đầu giả bộ hồ đồ: "Bệ hạ thúc giục thần về Trường An khi nào?"

Hoa Nam Bình nghiêng đầu nhìn ta, tóc tán trên vai trượt xuống từ bờ vai như tơ lụa, hần nói: "Triệu Như Ngọc, nàng đừng giả ngu với cô."

Ta bị xé toạt lời nói dối, liền dứt khoát cầm miệng không nói. Hơn nữa nghe hần gọi ta Triệu Như Ngọc, cũng biết phỏng chừng là hần tức giận không nhẹ. Ai biết ta lại chạm vào cái váy ngược nào của hần.

Hoa Nam Bình nhấp một ngụm nước trà trong chén, lông mi dài rủ xuống, in cái bóng hình quạt lên mi mắt, bên ngoài Hồng Tuyết lâu gió thổi cánh hoa đào phấn tán bay vào trong cửa sổ, một hai cánh hoa phấn trắng rơi trên mái tóc đen như mực và tay áo của hần, hần phất tay áo hất ra, đào dạt rơi xuống.

"Người nọ là ai?" Hần hỏi.

Ta giải thích: "Đó là con nhà Trần Thượng thư, bệ hạ chẳng lẽ không nhận ra?"

Hần không kiên nhẫn ngắt lời ta, "Cô hỏi hần với nàng có quan hệ gì."

Ta do dự, dứt khoát thừa nhận: "Đối tượng thân cận của ta, nói không chừng phát triển tiếp, là phu quân tương lai của ta."

Mấy ngón tay cầm chén trà của Hoa Nam Bình tái nhợt, "Nàng dám!"

Ta quát cường nhìn hần: "Vì sao không dám?!"

Hần nghe vậy bỗng nhiên đứng dậy, từng bước ép sát đi tới hướng ta, nét mặt tức giận không đè nén, trong lòng ta có hơi khiếp đảm, nhưng vẫn ngửa đầu ương ngạnh đối diện với hần, hần cúi đầu nâng mặt của ta lên, ép ta vào vách tường, gương mặt của hần gần trong gang tấc, hô hấp ồ ồ phun trên mặt ta, hần cúi đầu xuống, ngậm môi ta, thô bạo hôn ta giống như đang phát tiết lửa giận.

Ta dốc hết toàn lực dời đầu đi, tay chống trên hần ngực cự tuyệt, phát âm không rõ: "Buông ra... ưm..."

Trâm ngọc trên đầu rơi xuống trong lúc giây dựa, búi tóc bó buộc nháy mắt xỏa tán loạn, hần thuận tay đưa tay luồn vào tóc ta, ấn cái ót ta hôn càng sâu.

Tư vị bị người bạo ngược trên môi thật là khổ sở, môi sinh đau, phỏng chừng là bị hần cắn ra máu, ta thừa dịp hần thờ dốc, dời đi một chút khoảng cách, vội nói: "Bụng đau."

Mi mắt nhắm chặt của hần mạnh mẽ mở ra, trong đôi mắt hổ phách tràn ngập ảo não và kinh sợ, hần lui về phía sau nửa bước, cho ta chút không gian, nhưng vẫn trói buộc ta trong ngực không chịu tránh ra, hần vươn tay cẩn thận sờ xuống bụng ta, lại nhìn thoáng qua biểu tình của ta, ý thức được không có gì lo ngại, hần thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt ta một cái, "A Ngọc, thật xin lỗi, là ta lỗ mãng."

Ta rũ mắt không nói lời nào.

Hoa Nam Bình cúi đầu xuống lại ngậm môi dưới của ta, ôn nhu mút nơi vừa mới bị cắn qua một lần nữa.

Ta nản lòng thoái chí, dờ dẩn nhìn hần, không đáp lại cũng không phản kháng.

Hần xoay người nhặt trâm ngọc vừa rơi trên mặt đất lên, bởi vì mặt đất rất cứng, ngọc trâm vỡ thành hai nửa, hần nói: "Ta tìm cái mới cho nàng."

Ta lắc đầu, tiếp nhận cây trâm trong tay hần ném ra ngoài cửa sổ, "Ta ơn bệ hạ, nhưng mà không cần."

"Vì sao muốn vứt bỏ? Đó là cái nàng thích nhất." Hoa Nam Bình khó hiểu.

Ta chăm chú nhìn ánh mắt hần, giải thích: "Chỉ là từng thích." Hần lập tức hiểu được ý ngoài lời của ta, mi mắt nháy một cái thật nhanh, gắt gao ôm ta vào ngực, "Từng thích, về sau cũng sẽ thích, hiện tại nàng chỉ là quên thôi, tất cả đều là tạm thời, về sau nàng sẽ nhớ lại."

Ta chỉ trầm mặc không nói lời nào. Lời hần nói như đang nói cho bản thân hần nghe.

Ta nâng tay vân vê cánh hoa đào bị thổi trên đầu vai hần, đè nén cảm giác hít thở không thông và muộn phiền đau đốn trong lòng.

Hồi ức nặng nề như hạnh phúc như thống khổ với nam nhân quang phong tể nguyệt chôn sâu trong đáy lòng, cùng hình ảnh những lúc mặt trời lặn ở biên quan cười ngựa băng băng dọc sông dài liên tục xoay chuyển trong đầu ta, đúng là cái sau vẫn nặng hơn vài phần.

"Bệ hạ, chuyện cũ không thể nhớ lại."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Tiểu Thất nổi giận

Editor: V-Emy

Hoa Nam Bình nghe nói thế, cúi đầu nở nụ cười. Hắn vén mớ tóc rối của ta ra sau tai, nói: "Tính từ lần đầu tiên ta gặp nàng tới nay, nhোáng cái đã mười năm trôi qua, giữa bao nhiêu cảnh còn người mất, tiểu tử bột chộp khi xưa nay đã thành nữ tướng ôn trọng, nhưng A Ngọc, ta chỉ muốn nói với nàng một điều, ta sẽ không buông tay, cả đời cũng không."

Ta kinh ngạc nhìn hắn. "Từ Tô Hi đến con trai của Tần thượng thư, rồi đến Giang Hành Tri ——" đôi mắt màu hổ phách của hắn ôn nhu đến tận cùng nhìn ta, nhưng ta lại cảm thấy lưng rét run, tựa như có một con rắn uốn lượn bò lên lưng,

"Nàng cẩn thận hồi tưởng một chút xem, tâm tư của nàng đặt trên những nam nhân này, có người nào có kết cục tốt?"

Tô Hi đoạn tụ, Tần Minh xuất gia, Giang Hành Tri... đi Tây Lương. Ta muốn lui về phía sau, nhưng lưng đã gán chặt vào vách tường, không thể động đây.

Ngày xuân ở thành Trường An, gió nhẹ phơ phất, ánh nắng rực rỡ ấm áp, ta lại lạnh đến tận xương tủy, ta ngửa đầu nhìn gương mặt hắn, cố sức tỉnh táo lại, cắn răng: "Người... thật sự đều là người làm?"

Hoa Nam Bình rũ mắt nhìn ta, cũng không trả lời câu hỏi của ta, "A Ngọc, nay ta tạm thời không bức nàng phải ra quyết định gì, nhưng nàng cũng đừng hồ nháo, những chuyện khác, chờ sinh hài tử xong chúng ta sẽ nói sau."

Ta nhanh chóng suy nghĩ, nháy mắt ngăn ngừa trong đầu ta đã lướt qua năm sáu phương án giải quyết, giả chết, giả ngu, chạy trốn, kẻ sách nào cũng nghĩ qua một lần, nhưng đều bị ta phủ nhận từng cái một. Mỗi lần ấm áp dán vào vành tai ta, hơi thở phun vào lỗ tai ta, ngứa ngáy tựa như mê hoặc như câu dẫn, nhưng lời hắn nói ra sau đó, trong nháy mắt lại làm cho ta như ngã vào hầm băng, "A Ngọc, trêu chọc đến ta, nàng thật sự nghĩ mình còn có thể toàn thân trở ra sao?"

Ta vô lực giải thích: "Nhưng ta thật sự đã quên hết toàn bộ rồi."

"Vậy thì nhớ lại cho ta" hắn buông ta ra, bình tĩnh nói."

Lúc trước nàng nuốt si tình cổ, ta vốn cảm thấy thấy thẹn với nàng, nên chưa từng trách nàng mây may. Nhưng nay ta hối hận, từng chuyện nhỏ năm đó, một chút ta cũng không cho phép nàng quên." Ta quay đầu đi bắt đầu dĩ vãng dài một tiếng.

Hoa Nam Bình xoay người mở cửa phòng ra ngoài, lúc bước qua Trần Triệt hắn dừng lại, không khí đột nhiên căng thẳng lên vài phần, hắn nghiêng đầu liếc mắt kỹ lưỡng đánh giá Trần Triệt một cái, sau đó mới nhanh chóng rời đi. Triệu Khả kích động vào cửa liếc mắt nhìn ta một cái, há to miệng ngây ngẩn cả người, đợi nàng phản ứng lại liền lập tức đóng sầm cửa phòng một cái đập vào mũi Triệu Thanh Y, nàng dựa vào cửa không cho Triệu Thanh Y tiến vào, bình tĩnh nhìn ta, hốc mắt đỏ hồng. "Đều do lão gia ngài hồ nháo, ngài thu thập tranh của các công tử hợp độ tuổi khắp thành Trường An, bệ hạ làm sao có thể không biết!"

Nàng nâng tay áo lên dụi dụi mắt, "Bệ hạ đã biết làm sao có thể buông tha tiểu thư."

Ta 囧 đi qua an ủi nàng: "Ta không sao, người đừng có đoán mò."

Triệu Khả chỉ cho rằng ta chôn tất cả trong lòng không muốn nói, oa oa gào khóc càng vang dội.

"Đều tại tiểu thư, lúc trước mọi người không muốn tiểu thư thích bệ hạ, mọi người đều khuyên tiểu thư, nhưng tiểu thư vẫn đi trêu chọc người ta, giờ thì ăn phải quả đắng rồi đó!"

"Triệu Khả được rồi được rồi, đừng khóc, đều là tại ta được chưa?"

Triệu Khả nghe xong lời này của ta, nước mắt nhất thời như dòng hạt châu ào ào rơi xuống, "Đều do em hết, đều do Triệu Khả em vừa ngốc lại vừa nát!"

Ta thấy nàng còn muốn khóc, đưa tay rút cây trâm trên đầu nàng, cố tự mình búi tóc buộc lên. Triệu Khả gào khóc một hồi cũng mệt mỏi, nước mắt vẫn rơi tí tách, nhưng đã không còn hăng như lúc này, ta vỗ vỗ khuôn mặt nàng "Đi thôi, về nhà, ta đói bụng."

Triệu Khả cắn khần tay ô lên tiếng trả lời. ··· Tiến bước Trần Triệt, trên đường hỏi phủ Triệu Khả vẫn quở trách nam nhân xấu xa, Triệu Thanh Y thật sự nghe không nổi nữa, ủy khuất nói: "Kỳ thật nói thật ra, ta thật sự có thể hiểu được bệ hạ."

Triệu Khả lập tức xù lông, lưng ta cũng cương cứng, Triệu Khả âm trầm hỏi Triệu Thanh Y, "Người hiểu như thế nào? Cảm thấy ngài ấy làm vậy là đúng sao?"

Triệu Thanh Y thành thật vô đầu cười: "Ai thấy cô nương mình để trong lòng cùng nam nhân khác hẹn hò mà có thể kiềm chế được, vậy không gọi là

nam nhân."

Ta chỉ cười nhạt. Triệu Thanh Y giải thích, "Tiểu thư người đừng cười, ý niệm trong đầu bệ hạ đối với tiểu thư nay không có chút ý nào che giấu, tiểu thư cũng nhìn thấy rõ ràng, tiểu thư tự ngẫm lại đi, bệ hạ như vậy, nếu nghe được tin tức tiểu thư đi thân cận, còn có thể ngồi ngay ngắn ở Tuyên Chính điện phê tấu chương, vậy thực sự ——"

Triệu Khả giờ tay đánh hắt, Triệu Thanh Y bị đánh một cái, lúc này mới ủy khuất nói tiếp: "Nam nhân ăn dấm chua, tuy nói không giống nữ nhân thích oán giận tố khổ với người ngoài, bụng dạ hẹp hòi không quan tâm tướng công, nhưng trong lòng nam nhân lại ủy khuất chua xót ghen tị khó có thể chịu được, nhất là nhìn thấy tiểu thư ăn mặc xinh đẹp cười với người nọ, nếu là ta, phỏng chừng ta sẽ lập tức đi giết Trần công tử."

Triệu Thanh Y nghiêm túc suy nghĩ, "Lại tỷ như tướng công của Triệu Khả, mỗi lần nhìn thấy ta cùng Triệu Khả làm việc, ánh mắt hắt nhìn ta cứ như dao vậy."

Ta không muốn nói tiếp, liền chuyển đề tài, hỏi: "Hồi phủ hai ngày, sao không thấy Hoa Bình?"

Những con ngựa khác trong phủ không thông minh lanh lợi bằng Hoa Bình, Hoa Bình quả thật thông minh đến thành tinh rồi, nó biết khi nào có thể vui vẻ phi nước đại, khi nào phải cẩn thận cất bước. Bởi vì lý do đó, hiện tại ta cười ngựa khác có chút không quen.

Triệu Thanh Y lắc đầu, "Hôm đó hồi phủ ta đến chuồng tìm, nhưng không phát hiện bóng dáng Hoa Bình." Triệu Khả nói tiếp: "Không phải nó đi tìm Thạch Đầu chứ?"

"Thạch Đầu?" Triệu Khả co rút khóe miệng, "Tiểu thư, người quên luôn Thạch Đầu rồi sao?" Ta cam chịu.

Triệu Thanh Y giải thích cho ta: "Con ngựa bệ hạ cười tên là Thạch Đầu. Năm đó tiểu thư theo mang đến hai con bảo mã U Vân thuần huyết, khi đó đều là ngựa con, một con tiểu thư giữ lại nuôi lớn, chính là Hoa Bình, con còn lại được tiểu thư đưa cho bệ hạ, chính là Thạch Đầu. Nay Hoa Bình vừa không ở Lưu Phong lại không ở trong phủ, tám phần là ở chỗ Thạch Đầu kia rồi." "Thạch Đầu? —— tên này..."

Ta cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Triệu Khả nói: "Rất giống tiểu thư!" Ta nhẹ nhàng liếc mắt nàng một cái, Triệu Khả lập tức cúi đầu nhu thuận.

"Thạch Đầu..." Ta gọi tên này một tiếng, chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, "Nó không phải là ở hoàng cung sao?"

Triệu Khả cười hắc hắc, "Hoa Bình nó rất lanh lợi, thủ vệ bên hoàng cung đều biết nó là ngựa của tiểu thư, hơn nữa bọn họ rất thích nó, làm sao có thể ngăn cản nó được, và lại Hoa Bình cũng không phải là lần đầu tự mình ở lại hoàng cung, nó quen đường quá rồi."

Ta yên tâm, "Ngày khác ta tiến cung mang nó về."

..

Ngày hôm sau ta vốn chuẩn bị sáng sớm đi vào triều, nhưng còn chưa xuống giường, chân đã mềm nhũn ngã trở lại, sau đó dựa vào đầu giường phun long trời lở đất, Cố Phán Hề sốt ruột như lửa đốt chạy tới bắt mạch cho ta, thở phào nhẹ nhõm đặt bút bắt đầu kê đơn, tựa như vui sướng khi người gặp họa nói với ta: "Đứa nhỏ trong bụng ngươi, cuối cùng cũng bắt đầu nháo."

Ta nửa hiểu nửa không nhìn hắt, cha ta vốn đang ở bên cạnh hút thuốc, nghe được lời này của Cố Phán Hề, liền quay đầu thương hại liếc mắt nhìn ta một cái, vụng về an ủi: "Như Ngọc à, ô gà này tóm lại con vẫn phải đi qua, trước kia lúc nương con mang thai con cũng như vậy, cho nên con nhất định phải nhẫn nại à nha."

Ta định đặc phát tay tở về nam tử hán đại trượng phu chịu được đau đớn. Cha ta vẫn lắc đầu, gọi Triệu Thanh Y truyền tin vào cung, nói thân thể ta không khỏe, xin nghỉ lâm triều.

Đến trưa, ta liền hiểu được sự vui sướng khi người gặp họa của Cố Phán Hề và ánh mắt thương hại của cha ta, nhìn mỹ vị trên bàn, một ngụm ta cũng ăn không vô, chỉ nghe mùi liền cảm thấy dạ dày quay cuồng muốn nôn mửa, chạng vạng Cố Phán Hề lại đến bắt mạch cho ta, sắc mặt ta đã muốn tái nhợt, chân nhũn như mỹ sơi. Cố Phán Hề thu gom hòm thuốc, nói với ta: "Đứa nhỏ hơn bốn tháng, có sức sống như thế cũng là chuyện tốt."

Mặt ta nhợt nhạt hữu khí vô lực cười với hắt. Triệu Khả vỗ vỗ cái trán, "Đã hơn bốn tháng, là thời điểm tìm bà đỡ."

Cha ta nghe vậy rít đầu thuốc, "Tìm bà đỡ cái gì, Phán Hề không phải là đại phu sao?" Triệu Khả đỏ mặt, "Lão gia, đại phu với bà đỡ không giống nhau, hơn nữa, Phán Hề cũng không nhất định là biết đỡ đẻ." Cha ta nghe vậy hỏi Cố Phán Hề: "Phán Hề, có biết đỡ đẻ không?"

Cố Phán Hề đáp: "Có làm vài lần."

"Thì phải biết chứ!" Cha ta vỗ cái bàn, "Quyết định như vậy đi." Triệu Khả sốt ruột giậm chân.

Ta cũng có chút lo lắng, nhưng ta với Triệu Khả lại hoàn toàn không quan tâm cùng một vấn đề, ta ngẩng đầu cẩn thận hỏi: "Phán Hề, ngươi từng đỡ đẻ cho người khác chưa?"

Cố Phán Hề bình tĩnh nhìn ta trả lời: "Heo chó bò dê, có làm vài ba lần, có lẽ đỡ đẻ cho người cũng không khác biệt lắm." Cha ta nghiêm túc gật đầu tỏ

về đồng ý: "Đó cũng là đạo lý!"

Nhưng ta tuân lệ lật bàn liều chết không theo, "Cha, con có phải là con ruột của cha hay không? Nếu cha thực sự để tên thú y này đỡ đẻ cho con, hiện tại con liền trực tiếp cắt cổ trước mặt cha cho xong!"

Triệu Khả ghen đến mức mặt đỏ bừng nói với cha ta: "Lão gia! Việc này không được, không phải là không tin y thuật của Phán Hề, mà là chuyện đỡ đẻ dù sao vẫn nên để nữ nhân làm thì tốt hơn!"

Cha ta nghe vậy lập tức phản bác: "Nói bừa, Như Ngọc nhà ta đầu đội trời chân đạp đất, sao phải để nữ nhân đỡ đẻ ——" người dường như cảm thấy có chút không đúng, và miệng hai ba cái, vỗ đầu bưng tỉnh đại ngộ, "Như Ngọc cũng là nữ nhân mà?"

Ta bi thương nhìn cha ta: đúng, con là nữ nhân không sai, nhưng cha à, người vì sao lại dùng cái loại khẩu khí bỗng nhiên tỉnh ngộ như vừa mới nhận ra được, chẳng lẽ nuôi con hai mươi hai năm cha mới biết con là cô nương chứ không phải tiểu tử sao?!

Cha ta run rẩy rụt cổ. Ta... Ta đánh chết cũng sẽ không nói cho cha ta biết kỳ thật ta cũng mới vừa bắt đầu ngộ ra chuyện này... ==

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tra cô nương

Editor: V-Eny

Ngày xuân thành Trường An ấm áp, chim hót ríu rít, khiến tâm tình người ta cũng nhẹ nhàng khoan khoái vài phần.

Đứa nhỏ trong bụng ta nháo được hai ba ngày sau liền yên lặng, ta không cần phải nôn nghén mỗi ngày, sắc mặt trắng bệch, tứ chi vô lực nữa, mỗi khi an tĩnh lại, ta có thể cảm giác được hải tử của ta giống như một con cá bơi ngoạn ở trong bụng, thỉnh thoảng lại còn đá bụng của ta, Phán Hề nói đứa nhỏ này không những khỏe mạnh, mà còn là oa nhi ngoan, còn ở trong bụng đã biết thương mẫu thân rồi. Cha ta cao hứng vô cùng.

Mà ta lại bắt đầu lo lắng một chuyện khác, về sau nếu đứa nhỏ lớn lên đòi cha với ta, ta nên làm thế nào cho phải? Kỳ thật nó muốn cha chỉ là việc nhỏ, cùng lắm thì đến lúc đó ta lấp liếm cho qua, cái ta lo lắng là, nếu sau khi sinh hạ hải tử Hoa Nam Bình muốn mang nó vào cung nuôi nấng, ta cự tuyệt chính là kháng chỉ, là đại nghịch bất đạo, đáp ứng chính là đẩy đứa nhỏ vào hố lửa...

Ta phiền muộn mấy ngày, vẫn không nghĩ ra ý kiến nào hay, thẳng đến khi——

Chiều hôm nay về nhà, trên đường gặp Lại bộ thượng thư Trần Chi Thừa, lúc này bụng ta đã hơi nhô lên, trên triều Hoa Nam Bình chuẩn cho ta nghỉ phép, để ta an tâm dưỡng thai, tâm tình ta không tệ, nhìn thấy Trần Chi Thừa chào hỏi với ta, ta cũng cười híp mắt đáp lại.

Trần Chi Thừa là một người tính tình nóng nảy, đám mình hàng năm trong quan trường cũng không làm thay đổi được tính cách thẳng thắn, chọc một cái liền xù lông của hắn, nói hai câu, hắn liền nói thẳng ra mục đích: "Triệu tiểu tướng quân, ta muốn hỏi mấy ngày trước khuyến tử cùng tướng quân... có gặp mặt qua sao?"

"Xác thực có việc này." Ta gật đầu đáp.

Trần Chi Thừa lấp bấp trong chốc lát, uyển chuyển nói: "Tiểu nhi tư chất đần độn, so với tướng quân chỉ như mây với bùn... Mong rằng tướng quân... Hắn không biết nên nói gì liền ngừng lại, khẩn thiết nhìn ta.

Ta xấu hổ cực kỳ, khẩn trương giải thích: "Ta đối với Trần Triệt cũng không có tư tưởng không an phận."

Trần Chi Thừa thờ phào nhẹ nhõm, "Chuyết Kinh nàng không hiểu chuyện, vọng trèo cao với tướng quân, ta đã giáo huấn nàng rồi."

"Trần đại nhân nói quá lời." Ta chấp tay nói, "Vậy cáo từ."

"Ai..." Trần Chi Thừa ngăn ta lại, "Đêm nay ta thiết yến ở Hồng Tuyết lâu, mong rằng tướng quân nể mặt."

Hiện tại ta chỉ muốn thoát khỏi nơi thị phi này, ta xua tay nói: "Trần đại nhân không cần khách khí."

Hắn áp a áp ứng ngăn ta lại, còn muốn ta nhất định phải đồng ý, cuối cùng cắn răng nói ra chân tướng, "Mong rằng tướng quân có thể làm cho khuyến tử của ta hết hy vọng, nó từ ngày ấy gặp mặt tướng quân liền kêu gào muốn cưới tướng quân, ta trách cứ nó mấy lần, nhưng nó chưa va phải tường nam không chịu quay đầu, tướng quân nể tình mấy năm nay ta với người cùng làm quan, liền giúp ta khuyên nhủ dòng tộc đình ný của ta đi."

Ta mặc dù có chút kinh ngạc đối với việc làm của Trần Triệt, nhưng do dự một lát cuối cùng cũng đáp ứng.

..

Ban đêm sắc trời hơi tối, ánh nắng chiều nơi chân trời như tấm cảm rực rỡ trải rộng, ta dẫn Triệu Thanh Y theo, một thân vấy cánh đơn giản ra khỏi cửa phủ, Hồng Tuyết lâu lúc này đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, dưới lầu tiểu nhị nghênh đón nhận ra ta đến, ta dẫn hần mức một bầu rượu hoa đào, lát nữa ta mang đi, tiểu nhị liền cao hứng đáp ứng, sau đó vung khăn trắng lên vai dẫn ta lên phòng ở lầu ba, tiểu nhị gõ gõ cửa, người mở cửa là Trần Chi Thừa, hần nhìn thấy ta, liền thở một hơi, nghênh tiếp ta vào, nói: "Tướng quân tự mình nói với tiểu nhị đi. Ta... Ta đi ra ngoài dạo giải sầu."

Ta lúc này mới chú ý tới vẻ giận dữ chưa tiêu trên mặt hần, râu mép tức giận còn đang run nhè nhẹ, mà phòng trong còn có mảnh vỡ của chén trà với lá trà vung vãi, ta gật đầu nói: "Trần đại nhân yên tâm, ta đương nhiên sẽ dốc hết sức."

Trần Chi Thừa thở dài xoay người đi ra ngoài, cửa phòng được hần thuận tay đóng lại.

Ta nhìn Trần Triệt ngồi ở trong góc đôi mắt hồng hồng, mỉm cười với hần, nói: "Người nói với cha người những lời này ——"

Trần Triệt ngắt lời ta, "Ta nghiêm túc."

Ta ngồi trên ghế, cầm chén trà cười hắc hắc, "Ta tự mình hiểu lấy, hơn nữa, so với ta, tiểu thư khuê các dịu dàng thích hợp với người hơn."

Hần nhut chỉ cúi đầu, như đứa nhỏ chịu ủy khuất.

"Cha người nói muốn ta để người hết hy vọng, có lẽ với người, đơn thuần là giả dối hư ảo mà thôi." Ta đứng dậy sửa sang lại nếp nhăn trên y phục, "Nghe cha người nói, người là phu tử trẻ tuổi nhất Thái học viện, ta cũng biết, thanh danh của ta ở trong miệng bọn thư sinh ở Thái học viện..." Ta dừng một chút, "—— dĩ thường khó nghe!"

Đám thư sinh kia hàng năm lấy việc khoa văn chơi chữ làm thú vui, thích miêu tả ta thành một tên thân cao tám thước, mạo tựa nữ la sát Chung Quỷ*, còn nói ta đánh thắng trận kỳ thật không phải do dùng mưu dùng kế, mà là người ngoại tộc vừa thấy mặt của ta đã bị dọa lui. Ban đầu ta chỉ dở khóc dở cười, nhưng mấy ngày nay có mấy lời đồn xôn xao, nói ta mệnh cứng khắc người nhà, khắc chết toàn tộc Triệu gia lại khắc phu khắc phụ...

* Thần Chung Quỷ (vị thần có thể đánh quỷ trong truyền thuyết, dân gian xưa thường treo ảnh của Thần, cho rằng có thể trừ được tà ma) – QT

Trần Triệt khần trương lắc đầu: "Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng tin bọn họ!"

Ta thở dài một hơi, "Nhưng người thương hại ta." Trong đôi mắt đen không tạp chất của hần hiện lên sự thương hại rõ ràng như viết trên giấy trắng, "Nếu thật sự căn cứ vào nguyên tắc ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục mà muốn cưới ta, điều đó là vô cùng không cần thiết."

Hần cúi đầu không nói.

"Mấy ngày nay ta quả thật là xui xẻo, không nghĩ người lại thề thắm như vậy, tâm tư của người tốt, ta rất cảm kích, nhưng đừng ủy khuất bản thân mình."

Trần Triệt đỏ mặt: "Ta không cảm thấy bản thân ủy khuất, ta... Ta không muốn nàng ủy khuất, ta không nghĩ bọn họ lại nói nàng như vậy, nàng muốn thành nương tử ta, ta cũng không chết được, bọn họ nói mạng nàng cứng khắc thân nhân điều này phải cẩn thận suy nghĩ lại."

"Vây cầu xin người lần sau giúp ta nói vài lời hay." Ta cười tủm tỉm nhìn hần, "Về phần chuyện cưới ta, không cần nhắc lại, cha người lớn tuổi rồi, người cũng đừng dọa ông ấy, ráng tìm một cô nương môn đăng hộ đối thành thân đi, đến lúc đó ta nhất định đưa người một phần hậu lễ."

Hần cúi đầu, dường như đang cẩn thận suy xét lời ta nói.

Ta nhìn thoáng qua sắc trời bên ngoài, "Tối rồi, ta phải trở về, chốc lát người nói lời xin lỗi với cha người đi, ông ấy cũng là vì tốt cho người thôi."

Ta xoay người mở cửa phòng ra, Trần Chi Thừa dán vào cửa nghe lén ở bên ngoài lập tức ngã vào, hần xấu hổ vuốt râu, ho khan không ngừng.

Ta chấp tay: "Trần đại nhân, cáo lui."

Hần qua loa gật đầu.

Ta đi đến chỗ cầu thang, hần đột nhiên gọi ta từ sau lưng, gian nan nuốt nước miếng, nói: "Ta không cho Triệt nhi cưới tướng quân người, không phải do lời đồn này."

Ta thiếu hưng trí, lễ phép biểu đạt sự cảm tạ.

Hần nghiêm túc nhìn ta, mang theo chút sợ hãi nói: "Thế nhân này ai dám tranh nữ nhân với thiên gia chứ..." Hần thở một tiếng thật dài, nhẹ giọng nói: "Như Ngọc, thế đạo gian nan, phải trân trọng sinh mệnh của mình."

Ta gạt mình, khẽ gật đầu, mang theo Triệu Thanh Y bước nhanh rời khỏi Hồng Tuyết lâu.

..

Hoa hải đường ở hậu uyển quân phủ nở rộ rất đẹp, ta xách ngọn đèn lưu ly, ngồi dưới tàng cây hải đường hóng gió lim dim. Ta nâng tay nhìn bầu rượu

trong tay từng dùng để chứa rượu hoa đào, trong lòng tê rần nhện không được thờ dài thờ ngắn.

Mới vừa rồi Triệu Thanh Y cầm bầu rượu của ta, còn chưa vào cửa phủ, đã bị Triệu Khả tịch thu, rượu thì rót cho cha ta, còn bầu rượu thì bị đem đi súc nước hai ba lần, cho đến khi không còn ngửi được một chút hương hoa đào thuần khiết nào, mới rót đầy trà vào trong trà lại cho ta, để ta nhìn bầu rượu cho đỡ thèm. Lòng ta đau nghiêng răng ngứa lợi, hết lần này tới lần khác nàng đều có cha ta với Cố Phán Hề làm chỗ dựa, ta chỉ có thể cam chịu cào tường. Dưới ngọn đèn lưu ly mỏng manh, những cánh hoa hải đường rơi xuống, dùng trên tấm thảm ta trải trên mặt, chén rượu giả ta rót, uống một hơi cạn sạch, cảm thấy thật sự không có mùi vị, vì thế ta dứt khoát đổ hết nước trong bầu xuống đất, đặt bầu rượu không bên cạnh, lúc này, ta nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân xa lạ có ý thả chậm và nhẹ, ta cảnh giác quay đầu, quát: "Ai?!" "Là ta, A Ngọc." Ta nghe ra đây là tiếng của Hoa Nam Bình, liền thả lỏng, vốn định hành lễ thỉnh an, nào biết từ lúc có thai thân thể lại nặng nề lên rất nhiều, một chút không đứng vững đã đặt mông xuống thảm, ta đau nhe răng nhếch miệng. Hắn khẽ cười ra tiếng, đi đến bên cạnh khom người xoa xoa tóc trên đầu ta, "Cẩn thận một chút." Dứt lời hắn thuận thể ngồi xuống bên cạnh ta. "Nàng là người sắp làm nương rồi, đừng giống như tiểu cô nương lỗ mãng trước kia, gần đây thân mình nàng khỏe chứ? Đứa nhỏ trong bụng có nháo nàng hay không?" Ta trả lời ngắn gọn, "Không." Hoa Nam Bình liếc mắt nhìn ta một cái, dưới ánh sáng mỏng manh của ngọn đèn lưu ly, phát hiện bầu rượu với chén rượu ta đặt bên cạnh. Thần sắc hắn trong nháy mắt âm trầm, đưa tay qua quơ quơ, "Trong thời gian mang thai không được uống rượu, không ai nói cho nàng sao?" Ta rũ mắt, một kế hoạch đột nhiên thành hình trong đầu ta, nếu làm cho hắn chết tâm đối với ta như Trần Triệt, hắn không phải sẽ buông tha ta cùng hài tử của ta sao? Vì thế ta nhẹ giọng trả lời hắn: "Là tự thân trộm uống, không nên trách người khác." Hắn chau mày không biết suy nghĩ cái gì. Gió đêm thổi qua, hơi lạnh. Hoa hải đường đào dạt rơi đầy đất, ngọn đèn lưu ly lúc sáng lúc tối làm nổi bật cảnh này giống như tiên cảnh. Hai câu thơ trên đèn lưu ly là do Giang Hành Tri lúc còn ở đây tự tay viết xuống, chỉ sợ đêm dài hoa ngủ, cổ tình thấp ngọn nến hồng. (hai câu thơ mình chém đó, xin lỗi mình không có khiếu thơ văn >.<) Ánh mắt Hoa Nam Bình dừng lại trên cây đèn một lát, hắn đứng lên đưa tay về phía ta, "Mùa xuân đêm lạnh, ta đưa nàng trở về phòng." Ta xua tay cự tuyệt, "Bệ hạ, thần còn muốn yên tĩnh, thứ cho thần không thể tiễn xa." Hắn phát tay áo muốn đi, ta đột nhiên níu tay áo của hắn lại, hắn nghi hoặc quay đầu nhìn ta, ta nhỏ giọng nói, hắn không nghe được, khẽ nhíu mày nghiêng người tới gần ta, dưới ngọn đèn mờ hồ gương mặt hắn không đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông như ban ngày, ngược lại có vài phần ôn nhu quyến luyến. Ta thẳng lưng ngẩng đầu lên lung tung hôn lên bờ môi hắn, đôi mắt màu hồ phách của hắn kinh ngạc tròn to, sau đó liền tràn ngập một cổ nhu tình, tình cảm ẩn nhẫn nhiều năm đã tìm được lối phát tiết, thể sống lớn mãnh liệt không thể chống đỡ. Hắn ôn nhu đáp lại ta. Hoa hải đường rơi xuống như đang múa, ta đặt hắn ở dưới thân, hắn chống thắt lưng của ta, miễn cho ta đè lên bụng, ta nhắm mắt lại, ngửi được hương hải đường trong khí trời se lạnh cùng hơi thở xa nhạt không biết tên lại làm cho người ta an tâm trên thân thể hắn. Ta run giọng, dùng thanh âm thấp mà rõ ràng ghé vào lỗ tai hắn gọi một câu, "—— Hành Tri."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Hòa thân

Edit: V-Emy

□ như nước. (ô vuông xuất hiện trong bản raw và convert luôn, mình giữ nguyên)

Đôi mắt màu hồ phách của Hoa Nam Bình ở dưới ngọn đèn mờ có vẻ càng long lanh, nhu tình cùng □ trong mắt hắn dần dần lui khỏi, thay vào đó là sự tức giận và thất vọng khôn nguôi. Hắn xoay người đặt ta trên thảm, "Nàng nhìn cho kỹ, người ở trước mặt nàng rốt cuộc là ai!"

Ta trầm mặc trong chốc lát, rũ mắt bình tĩnh giải thích: "Bệ hạ, vì thần say."

"Tuồng niệm cố nhân, cho nên rượu không làm người say mà là người tự say sao?" khẩu khí của hắn mang theo một cỗ châm chọc và chua xót.

Ta bị giáng một đòn làm tỉnh táo lại, mùi rượu hoa đào thuần khiết của Hồng Tuyết lâu, cách rất xa vẫn có thể ngửi được một mùi hương ấm áp làm người ta muốn say, nhưng bầu rượu Triệu Khả súc nước cho ta làm sao có thể có được loại hương vị này. Ta tự cho là thông minh giả say muốn hắn chết tâm, lại không nghĩ đến cuối cùng lại tự mình đánh mình một bạt tay.

Ta giả bộ trấn định, nhìn chằm chằm hắn giải thích, "Nếu không bệ hạ cho rằng một người thô lỗ như ta vì sao lại có hưng trí ngồi ở đây ngắm hoa hải đường? Đương nhiên là vì tương tư mà tới."

Hoa Nam Bình nhíu mày.

Ta nằm trên mặt đất, tâm tư trôi xa. Một năm trước ở tướng quân phủ, cũng ở nơi này, Giang Hành Tri ngồi ở đây tự châm tự uống, đọc cho ta rất nhiều câu thơ ta chưa bao giờ nghe qua, nghe ta vụng về lặp lại, cười ha ha.

"Hơn hai năm trước, " Hoa Nam Bình nhìn ta, tiếng nói trầm thấp lạnh như băng. "Nàng giận dữ ta, ở Dịch Lạc lâu uống say như chết. Trùng hợp gặp tân khoa Trạng Nguyên đang dạo phố, nàng nhìn thấy bộ dáng Giang Hành Tri liền thích, và lại nàng vẫn còn giận ta nên đoạt hắn tới Quân phủ."

Hắn đột nhiên nói một chuyện chẳng liên quan gì, ta có chút không hiểu, nhưng theo như lời hắn nói đó cũng là một phần trí nhớ bị mất của ta, ta không khỏi nổi lên vài phần tò mò.

"Cha nàng và phụ hoàng ta cũng không cho phép ta và nàng ở cùng một chỗ, luôn luôn kiệt lực ngăn cản, nàng đoạt Giang Hành Tri hồi phủ, ở giữa có ý của cha nàng, ông tiến cung thỉnh cầu phụ hoàng thỉnh chỉ tứ hôn cho nàng. Phụ hoàng lập tức đáp ứng." ánh mắt hắn rơi vào khoảng không, hoảng hốt

roi vào hồi ức trước đây, "Ta đương nhiên là không muốn, ta thỉnh cầu phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nhưng nài nỉ đến cầu ta —— "

Hắn đưa tay vuốt ve khóe mắt ta, "Nàng nói cha nàng lớn tuổi rồi, không muốn lão nhân gia lại thương tâm, chỉ cùng Giang Hành Tri kia ở trước mặt cha nàng diễn trò. Ta luôn luôn răm rắp nghe lời nàng, trong lòng tuy rằng không muốn nhưng cũng đã đáp ứng, kết quả nàng lại —— diễn giả làm thật."

"Sau đó, trước khi nàng xuất chinh đi Tây Lương, vào đúng dịp sinh thần nàng." Hắn nhắm mắt, dường như không đành lòng nói tiếp, dừng hồi lâu, mới tiếp tục nói, "Ta đến gặp nàng, lại nhìn thấy nàng vật áo tăn loạn nằm ở dưới thân hắn, uyển chuyển hầu hạ..."

Trí nhớ mơ hồ như pháo hoa nổ tung trước mắt ta, từng hình ảnh một bay lướt qua đầu ta, dần dần góp nhặt thành một đoạn ngắn đầy đủ.

Khi đó cha ta tươi cười quý dị tặng cho ta cùng Giang Hành Tri rượu, nhưng sau khi uống rượu kia vào xong, trên người lại dâng lên cảm giác khó nóng không biết tên chọc cho tâm ngứa ngáy như có cọng lông kêu vào, lúc Giang Hành Tri tiến lên bắt đầu tháo vật áo tăn lưng của ta, ý thức của ta đã sớm mơ hồ.

Khi nụ hôn nóng ẩm ướt của hắn dán lên cổ ta, ta khó nhịn rên rỉ một tiếng, đưa tay ôm chặt người hắn, xuyên thấu qua kẻ hở giữa mái tóc đen của hắn, nhìn thấy biểu tình không thể tin cùng thất vọng của người nọ ngoài cửa sổ, lửa giận trong đôi mắt màu hổ phách của hắn giống như con sóng gió động trời quay cuồng mà đến, nháy mắt ta liền thanh tỉnh vài phần, thấy Giang Hành Tri đang ý loạn tình mê ra khỏi người, chỉ qua loa khoác ngoài bảo vào, ngay cả giày cũng không mang, cước bộ lao đảo chạy ra ngoài.

Ta hoảng hốt lắc lắc đầu, tỉnh lại từ hồi ức.

"Ta giận nàng dây dưa không rõ với nam nhân khác, giận nàng không tuân thủ hứa hẹn, giận nàng không biết tự ái, nếu khi đó ta không tới, nàng liền thật sự cho hắn! Nhưng nàng đuổi theo nói với ta trong rượu cha nàng đưa cho nàng có hạ hợp hoan, nàng không phải cố ý, ta đương nhiên tin tưởng nàng." Hoa Nam Bình tiếp tục nói: "Lúc ấy được hiệu của hợp hoan trên người nàng chưa giải, cước bộ yếu ớt đến mức không đi nổi, nàng dựa vào chút ý chí đứng ở trước mặt nói chuyện với ta, ánh mắt nhìn ta giống như một con mèo, ta —— "

Trí nhớ lộn xộn như giọt mực loan trên mặt nước, uốn lượn thành nhiều loại hình dạng, tổng hợp thành hình ảnh năm đó hắn tuổi trẻ khí thịnh, ở phía sau là bối cảnh tường quân phủ với mái cong lầu gác và hồ sen.

Hắn xen lẫn lửa giận cùng dục vọng hôn vào đôi gò má và môi ta, quyết tâm muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Trên người ta chỉ khoác ngoài bảo, kéo một cái liền lộ ra toàn bộ, ta dùng sức cắn cổ tay hắn, thừa dịp hắn ăn đau, dùng đầu gối hung hăng đá một cái vào bắp đùi hắn, sau đó ta xoay người nhảy vào hồ sen, dòng nước lạnh như băng làm được hiệu quả tan hết, ta thở phào nhẹ nhõm, lúc trở lại bờ, chỉ có Triệu Khả cùng Triệu Thanh Y và vài gia phó, hắn đã vô tung vô tích.

Từ lần đó đến lúc ta rời Trường An xuất chinh đi Tây Lương, không còn gặp lại hắn.

"Ta nhìn chừng ấy năm, không phải để đến lúc hoa nở lại bị người bên ngoài hái mất, huống chi lúc ấy nàng quả thật rất khó chịu, nhưng nàng lại tình nguyện nhảy vào hồ sen lạnh lẽo cũng không nguyện để cho ta chạm vào nàng."

Đầu óc ta hỗn loạn.

Ngón tay Hoa Nam Bình lướt qua mắt ta, khóe môi và xương quai xanh, hắn thở dài một tiếng, lạnh nhạt nói: "Từng chuyện cũ rõ ràng trong mắt, chuyện tình về sau... Ta quả thật thấy thẹn với nàng, nhưng nếu chỉ luận phụ lòng, nàng nói xem đến tột cùng là ai phụ ai trước?! A Ngọc, nàng đến tột cùng là tàn nhẫn bao nhiêu, nàng còn dám dùng Giang Hành Tri chọc giận ta?"

Hắn dứt lời, đứng lên nhắc ngọn đèn lưu ly dưới tàng cây, khom người đưa tay về phía ta, bốn đầu ngón tay chạm cùng một chỗ hơi cong lại, ngọn đèn lưu ly chạm chôn ánh lên bàn tay hắn tạo ra cái bóng như đang nhảy nhót: "Đêm lạnh, ta đưa nàng trở về phòng."

Buổi nói chuyện vừa rồi giữa ta với hắn và trí nhớ đột ngột tràn về làm ta có chút không phản ứng kịp, chờ hắn đưa tay kéo lấy ngón tay ta, hắn nắm thật chặt, dùng một chút lực kéo ta lên.

Lúc đó Triệu Khả đứng trước cửa phòng ta hết nhìn đông lại nhìn tây chờ ta, nhìn thấy ta và Hoa Nam Bình cùng trở về, không biết là thờ dài nhẹ nhõm một hơi hay là thờ một hơi nửa vơi, nàng ghen đến mức trợn trắng mắt. Vì thế liền trực tiếp cáo lui rồi đi.

Hoa Nam Bình trực tiếp đẩy cửa đi vào phòng ta, động tác tự nhiên thông thuận.

Ta xấu hổ nhìn hắn: "Hay là thân tiền bối hạ trước?"

Hắn buông lỏng tay của ta ra, nói, "Ta chờ nàng ngủ rồi đi, " hắn giống như nhìn thấu tâm tư của ta, lắc đầu nói, "Cũng không phải lần đầu tiên, trước kia lúc nàng sinh bệnh, ta cũng trông nom nàng như vậy, yên tâm, nay cha nàng không dám làm khó ta nữa."

Ta cúi đầu suy nghĩ, cảm thấy vô luận như thế nào ta cũng không chịu thiệt, vì thế liền lưu loát cởi ngoài bảo, đá giày chui vào trong ổ chăn, ta cảm giác được hắn ngồi xuống giường, ta lúng túng cứng ngắc xoay người đưa lưng về phía hắn.

Hắn lặng lẽ đợi, không nói một lời cũng không phát ra tiếng động nào lớn, ta lặng lẽ nghiêng mình hít thở nhìn trộm, hắn đang dựa vào cột giường rũ mắt xem một quyển sách, không có thần sắc cao thâm, không lộ hi vọng giận như trên triều, ngược lại có chút mệt mỏi không che giấu, dưới mí mắt có dấu vết quầng xanh, hắn lật trang sách, quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, ta cuống quýt nhắm mắt giả bộ ngủ, cảm giác được hắn thay ta dịch góc chăn ở lưng,

động tác cực kì dịu dàng.

Qua hồi lâu, ta mới nghe được tiếng y bào hần ma sát với nhau, mí mắt tối sầm lại, ta biết hần thối tắt đèn, cửa phát ra tiếng chi nha rất nhỏ, hần là hần rời đi.

Ta nhắm mắt lại quay cuồng trong chốc lát, rơi vào mộng ngọt.

Những lời Hoa Nam Bình nói ở dưới tàng cây hải đường một lần lại một lần vọng vào tai ta, vẫn như giọt mực hắt vào nước chậm rãi loan ra, tổng hợp thành nhiều cảnh tượng, quen thuộc như đã từng xảy ra, không chút nghi ngờ.

Năm ấy ta tựa vào lòng cha ta, lần đầu tiên đi vào thành Trường An, người thiếu niên với khuôn mặt mơ hồ từng xuất hiện ở trong mộng ghénh đón ta, lần này cuối cùng cũng thấy rõ chân diện mục của hần, hần có một đôi mắt màu hồ phách, trên người có sự từng trải trầm ổn tích lũy nhiều năm, giống hệt một lão nhân, nhưng khuôn mặt lại xinh đẹp kinh người, ta âm ỉ muốn cha ta cho ta bắt hần cười về làm vợ, cha ta khó xử vô cùng.

Người kể chuyện ở Dân An phường nói ta vừa thấy Hoa Nam Bình liền cuồng dại không kiềm chế được bản thân, kỳ thật lời này quả nhiên là vọng đàm, tâm tư lúc trước đối với hần so với lần đầu tiên nhìn thấy trưởng công chúa, nhìn thấy Giang Hành Tri, không có gì khác biệt, cùng lắm cũng chỉ là tật xấu háo sắc thôi.

Nhưng sau đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Sao ta lại không tài nào nhớ nổi, tỉnh lại mồ hôi đầm đìa, sắc trời bên ngoài đã rạng sáng, ta lớn tiếng gọi Triệu Khả, hỏi nàng giờ nào rồi.

Triệu Khả cười tùm tùm mở cửa sổ ra để không khí mát mẻ bên ngoài tràn vào phòng, nói, "Còn sớm, tiểu thư có muốn ngủ tiếp một lát không?"

Ta lắc lắc tay, Triệu Khả một bên giúp ta mang giày, một bên nói: "Bên kia Tô Hi tức hành đưa đến đây một phong thư, tiểu thư có muốn nhìn xem không?"

Ta xoa huyệt thái dương đau nhức, khẽ gật đầu, "Người lấy đến cho ta ngay đi."

Vừa mới khoác ngoại bào, Triệu Khả đã chạy tới, ta tiếp nhận thư tín trong tay nàng, cẩn thận xem xét dấu mộc và nếp gấp, xác định chưa có ai mở, lúc này mới mở phong thư ra.

Trong thư Tô Hi nói cho ta biết, tin tức của mật thám Tây Lương, A Mạc Nhĩ đã bị triệu về Nạp Đạt Mộc, ở Lâm Suong chỉ còn Cách Nhật Lạc trông coi, hần tính dùng phép khích tướng, dụ Cách Nhật Lạc xuất binh, nhưng lại lo lắng Cách Nhật Lạc muốn bắt Trần Lưu Danh làm tằm mộc, hỏi riêng ý kiến của ta.

Ta nói với Triệu Khả: "Người viết một phong thư trả lời Tô Hi, nói hần không cần lo lắng cho Trần Lưu Danh, lần trước ở Tích Nguyệt trấn ta từng thăm dò, nội bộ Tây Lương không có tin tức Trần Lưu Danh bị bắt, phỏng chừng hần đã trốn thoát khỏi Lâm Suong, bởi vậy lâu rồi không thể truyền tin cho những người khác."

Triệu Khả đáp ứng, ngẩng đầu nhìn thư trong tay ta, nâng tay chỉ chỉ, nói: "Tiểu thư, mặt trái còn có chữ."

Ta có chút kinh ngạc.

Triệu gia quân hình như đâu có nghèo đến mức đó, Tô Hi đây là muốn làm gì?

Triệu Khả oán giận nói: "Tô Hi viết ở chỗ này, rõ ràng là không muốn cho tiểu thư xem được..."

Ta lật mặt trái thư, bút tích Tô Hi dùng bút ngoáy hai hàng chữ nhỏ: mật thám ở Tây Lương báo, Tây Lương vương có ý định hòa thân.

Hòa thân?!

Ngón tay ta không kiềm chế được thu lại thành quả đấm, phong thư phát ra tiếng bị xé rách yếu ớt, tuyên cáo chấm dứt sinh mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Công chúa Tây Lương hòa thân

Edit: V-Emy

Biểu hiện của cha ta khi nhìn thấy tin tức của Tô Hi rất bình tĩnh, lão gia tử tỏ vẻ đã thấy trước mấy năm rồi. Giữa nước lớn và nước nhỏ đánh đánh hòa hòa cũng là bình thường, nhưng đây là lần đầu tiên Tây Lương vương dùng tư thái hèn mọn như vậy, thậm chí nguyện ý dâng con gái độc nhất ra cầu hòa, trong đó đầy tâm tư, cân nhắc hết sức.

Tây Lương vương giết huynh thế chỗ, nghe nói sau này vì vậy mà gặp báo ứng, dưới gối chỉ có duy nhất một nữ, không có con khác.

Ta vô lực ngồi ở trên ghế, xoa bụng thờ dãi: "Nếu Tây Lương vương thật sự dùng tư thái hèn mọn hòa thân để cầu hòa, bệ hạ không có lý do để cự tuyệt, nếu Giang Hành Tri trở về có lẽ có thể làm sáng tỏ, nhưng hết lần này tới lần khác ——"

Phủ đệ giam lỏng chất tử trong đêm hắc rồi khỏi thành Trường An liền hóa thành tro tẫn, tất cả chứng cứ đều hóa thành tro bụi, trong đồng lửa có hai thi thể, mà Giang Hành Tri lúc ở Trường An vẫn luôn dùng mặt nạ, ngoại trừ lời chứng thực của Thư Ngữ thật sự, không có căn cứ chính xác có thể chứng minh hắc chính là A Mạc Nhĩ, nhưng Thư Ngữ chỉ là một gã sai vặt, thấp cổ bé họng, người Tây Lương căn bản không thể nào lấy những lời của hắn làm chứng cứ. Chuyện này nếu xuất ra chứng cứ xác thực để chứng minh với hai bên đều gian nan, song phương không hiểu rõ lòng nhau, khó lựa chọn rõ ràng.

Đại Hoa tuyên bố với bên ngoài là Giang Hành Tri bởi vì bệnh hiểm nghèo mà chết, tuyên bố nơi ở của chất tử A Mạc Nhĩ cháy, hắc táng thân biển lửa.

Cha ta rút đầu thuốc, đột nhiên nói: "Nhu Ngọc, kỳ thật, kỳ thật cha thật sự, không cam lòng!"

Năm canh dần thua trận, quân Tây Lương hung hăng ngang ngược như yêu ma, ba đời Triệu gia khổ tâm gây dựng hóa thành tro tàn.

Cha ta khịt khịt, "Ta thật sự không cam lòng, thúc thúc con, bá bá con, gia gia con, còn có người thím vừa mới mang thai ba tháng, đều bị một trận lửa thiêu cháy hoàn toàn, tro cốt bay đầy trời Lâm Sương. Trước kia ta vẫn nói với nương con, sống muốn cùng nàng ngủ chung một chăn, chết nằm một chung một quan tài, nhưng hiện nay, ngay cả thi thể của nàng ta cũng không tìm ra!"

Tay vịn ghế dựa bị cha ta dùng sức nắm xuất hiện mấy vết xước. Ta giữ chặt tay cha ta, tay ta đặt trên ngực người cho thuận khí, cha ta miễn cưỡng ngẩng đầu cười với ta, thuận tay sờ sờ bụng ta, "Nhu Ngọc à, sinh đứa con gái đi."

"Ngài không phải vẫn muốn một đứa con trai sao?"

"Tô Thiếu Ngân nói với ta, cháu gái lớn lên giống bà ngoại, " người vò đầu cười, "Người càng già lại càng không có tiền đồ, ai, biết nói sao đây, Nhu Ngọc, cha nhớ nương con."

Ta bất đắc dĩ nói: "Lời của Tô Thiếu Ngân nói mà cha cũng tin, hắc còn nói tôn nhi hắc là đứa bé bên cạnh tài thần chuyển thế kia." Ta dừng một chút, nói tiếp, "Nếu cha thật sự nhớ nương con, vậy con lấy bộ y phục của nương mặc vào cho cha xem nhé, được không?"

Cha ta gật đầu: "Ai, được, nhanh đi!"

..

Nửa tháng sau, tin tức Tây Lương rời khỏi Lâm Sương và tin thư cầu hòa của Tây Lương cùng được đưa đến, Tô Hi viết thư cho ta nói chinh tây quân chuẩn bị khai hoàn trở về, còn nói vẫn không tìm được Trần Lưu Danh, ta bảo hắc lưu lại phó tướng dẫn đầu Triệu gia quân trấn thủ Lâm Sương, chờ Trần Lưu Danh tự mình trở về, mà bản thân hắc theo chinh tây quân về Trường An.

Tô gia phu nhân mỗi ngày từ sớm tới trễ ba lượt tới nhà của ta làm ẩm ỉ, cha ta vừa thấy Tô gia phu nhân đến liền giống như thấy lệ quỷ đòi mạng trốn đông trốn tây, ta cũng đau đầu không chịu được, chỉ có thể đáp ứng, nhưng cũng không chắc Tô Hi liệu có đáp ứng ta hay không.

Mấy ngày sau ta vác cái bụng đã lộ hơi rõ ra ngoài thành tiếp Tô Hi, ngoài ý muốn thấy được Tô Thiếu Ngân mặt mũi bầm dập, ta chấp tay chào hỏi hắc, Tô Thiếu Ngân cười cười với ta, động tới vết thương, đau nhe răng nhếch miệng.

Ta nháy mắt ám hiệu cười nhạo hắc: "Một thân trang phục của Tô đại nhân đây thật đúng là quá độc đáo."

Hắc mặc một thân áo khoác màu xanh cực kì nổi bật, rất giống một củ cải trắng. Tô Thiếu Ngân khóc không ra nước mắt, "Ta nói này tiểu tướng quân, hai nhà chúng ta nhiều năm làm hàng xóm như vậy, chuyện của nhà ta người cũng hiểu được, cười nhạo ta như thế không khỏi không phúc hậu."

Ta nín cười, nhìn đến mặt mũi vận vẹo.

Tô Hi năm đó thừa nhận với người nhà là đoạn tỵ, Tô Thiếu Ngân giận dữ đuổi hắc ra khỏi nhà, Tô Hi này đi một phát là ba bốn năm, chưa từng bước vào Tô phủ một bước, Tô phu nhân bởi vì tưởng niệm tiểu nhi tử, cho nên sức chiến đấu trở nên càng ngày càng hung hãn, hai năm gần đây rõ ràng dày vò Tô Thiếu Ngân bị đến mức sợ vợ như sợ cọp. Nay hắc với bộ dáng thế này xuất hiện ở cửa thành nghênh đón chinh tây quân, không cần nghĩ cũng biết là bị ai bức.

Qua một lát, cửa thành đột nhiên tràn ra một đại đội nhân mã, thị vệ cầm quân đứng trật tự dọc hai bên đường, thoát nhìn uy vũ chinh tề.

Trưởng thị vệ cầm quân nhìn thấy ta cùng Tô Thiếu Ngân, lại đây chào hỏi, ta nhân tiện hỏi hắc đây là tư thái gì, chinh tây quân thắng một trận không lớn không nhỏ, căn bản không cần phô trương thế này.

Trưởng thị vệ nói: "Bệ hạ nói, đội ngũ hòa thân của Tây Lương và chinh tây quân đi cùng nhau, bệ hạ chỉ muốn tiếp bọn họ vào hoàng cung, để miễn... miễn... ngộ thương."

Tô Thiếu Ngân cau mày lắc đầu: "Bọn họ không khỏi quá sót ruột rồi, chẳng lẽ không phải hòa thân công chúa mà là độc dược sao?"

Ta lười nghĩ nhiều như vậy, quay đầu gọi Triệu Khả, "Đi mua mấy giò trứng thối cho ta, chia cho dân chúng ven đường, nói Tây Lương đến cầu hòa, để bọn họ nhìn cho đủ!"

"Triệu tướng quân, này... này..."

Ta cười tùm tùm nhìn hắn, "Này cái gì mà này, người nghe thấy cái gì sao?"

Trương thị vệ trào lệ thỏa hiệp trước dâm uy, "Ty chức không có nghe thấy gì hết!"

Tô Thiếu Ngân ho khan hai tiếng, lấy hà bao từ trong tay áo ra đưa cho Triệu Khả, nói: "Mua nhiều chút, đường dài, mua càng nhiều trứng gà càng tốt, báo là ta chuẩn cho người, đi nhanh về nhanh, bọn họ sắp đến rồi."

Đội đến khi đội ngũ chinh tây quân chậm rãi tiến vào tầm mắt đã sắp giữa trưa, thân ảnh Tô Hi cùng Kha Cửu, Hồ Mặc cười mấy con ngựa lớn xuất hiện trên đường lớn, quả nhiên ánh mắt đầu tiên của ba người đều thấy được Tô Thiếu Ngân ăn mặc như cọng rau xanh ở bên cạnh ta, trên mặt lộ ra biểu tình ghét bỏ giống nhau như đúc.

Tô Hi xuống ngựa bên cạnh ta, Kha Cửu cùng Hồ Mặc chỉ lên tiếng chào với ta liền tiếp tục đi về hướng hoàng cung, bọn họ tới Hàm Nguyên Điện trước báo tình hình chiến đấu.

Ta cùng Tô Hi nói chuyện một lát, sau đó liền nhìn thấy đội ngũ sứ giả Tây Lương cùng công chúa đang được bọn họ lo lắng gấp rút nhét vào.

Cách một tầng sa mạn nhìn lại, chỉ nhìn thấy công chúa kia một thân hồng y, nhìn bóng lưng cũng giống một mỹ nhân, Tô Hi than thở một tiếng, nói, "Nàng là chiến lợi phẩm gả tới, nhưng lần này chung quy cũng chỉ là thắng nhỏ, Tây Lương vương bày ra tư thái hèn mọn như thế, không khỏi có phần ——"

"Quá mức." Ta tiếp lời.

"Đúng." Tô Hi trả lời.

"Ta đã sớm viết thư kêu tăng mạnh biên phòng Lâm Suong, phạm vi cảnh giới phía tây đẩy ra hai mươi dặm." Ta nói với Tô Hi, "Không cần lo lắng quá."

Tô Hi híp mắt cười: "Tiểu thư quả nhiên là tiểu thư."

"Ít vượt mong ngựa đi, người vẫn nên nhanh chóng trở về lấy lòng cha nương người kia." Ta chỉ chỉ Tô Thiếu Ngân đang ở phía trước thờ phỉ phò đi tới, "Ngày mai đến phủ ta, ta có chuyện thương lượng với người."

..

Buổi tối hôm nay, Hoa Nam Bình hạ chỉ quan viên tam phẩm trở lên đến Trường Thọ cung tham gia cung yến, vì công chúa Tây Lương điện hạ đón gió tây trần, ta cảm thấy may mắn chức quan ta còn chưa đủ, quay đầu liền nhìn thấy cha ta chớp mắt nhìn ta, mới nhớ tới cha ta vẫn còn cái phong hàm đại tướng quân.

Trong bữa tiệc, ta vô lực ngồi ở vị trí cha ta, mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm không chú ý gì khác, sợ tâm niệm mà động một cái liền trực tiếp đoạt đao của cấm quân bên ngoài chém công chúa Tây Lương đang ngồi ở đầu kia.

Trường Thọ cung ca múa mừng cảnh thái bình, hai cung nữ phân thức ăn đứng ở phía sau ta thấp giọng lủi rủ không ngừng.

"Người nói công chúa Tây Lương kia ngàn dặm xa xôi đến đây, không phải là ngọc sao? Gà xa như vậy về sau không chừng lại chịu khổ đó!"

"Người biết cái gì, trong hậu cung của bộ hạ không có một bóng người, nàng gả cho bộ hạ, cho dù không phải là hoàng hậu, nhưng có ai có thể bắt nạt nàng? Hơn nữa, nếu nàng sinh con trai, vậy ——"

"Xuyt ——"

Ta giương mắt nhìn về phía công chúa Tây Lương, kinh ngạc phát hiện nàng hình như đang có chút suy nghĩ nhìn chằm chằm ta, ta chợt cảm thấy bộ dáng nàng nhìn có chút quen mắt, có lẽ có quan hệ biểu muội biểu huynh với A Mặc Nhĩ cho nên bộ dáng có chỗ tương tự.

Lúc này trường công chúa lặng lẽ từ chỗ ngồi đối diện tiến lại đây, ngăn chặn tầm mắt của ta, cẩn thận chột chột ta mấy cái, "Ai ui, Triệu Như Ngọc, nửa tháng không gặp, sao người lại béo ra thế này?"

Ta cúi đầu nhìn nhìn bụng, chấp tay nói: "Gần đây có mập ra chút."

Nàng bữu môi có vẻ đặc biệt không vui. "Người mà còn béo nữa... Ta sẽ không muốn người!"

Hoa Nam Bình ở bên trên nhìn nàng ho khan một cái, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Niệm Nguyệt."

Trường công chúa sợ hãi co rụt cổ lại, cứng ngắc ưỡn ngực ngẩng đầu bày ra tư thế công chúa ngoan ngoãn về lại chỗ ngồi của mình.

Nghe nói nàng bởi vì chuyện lần trước trốn ra ngoài, sau đó trở về bị Hoa Nam Bình răn dạy một chút, phạt chép thực nữ thủ tắc ba trăm lần, nay thoát nhìn, lời ấy không giả nha.

Trưởng công chúa chỗ ngồi kế bên công chúa Tây Lương, ta nhìn thấy nàng sau khi trở lại chỗ ngồi liền hung hăng trừng mắt công chúa Tây Lương kia một cái, nói, "Ngươi còn liếc nhìn nàng một cái bản cung liền móc hai tròng mắt của ngươi ra!"

Ta đỡ trán thở dài, xem ra bề hạ phạt nàng sao chép sách kia mấy trăm lần căn bản không có hiệu quả gì cả.

Ta vốn tưởng rằng công chúa Tây Lương kia ở nơi dị quốc tha hương sẽ nhẫn nhịn sự tùy hứng ngang ngược của trưởng công chúa, nào ngờ nàng ta một thân hồng y liền vỗ cái bản đứng dậy, "Ngươi nói móc tròng mắt ai?"

Trưởng công chúa thấy lớn chuyện, liền khăn trương đoàn chính ngồi xuống, mở to hai mắt vô tội nhìn mọi người, thiên chân đáng yêu như con thỏ trắng. Nàng nhỏ giọng than thở, "Bản cung không có trách ngươi nhìn Triệu tướng quân đâu!"

"Ai thêm nhìn cái tên quý la sát nam không ra nam nữ không ra nữ kia!" công chúa Tây Lương oán hận trừng mắt nhìn ta một cái, khi mỹ nhân phẫn nộ khuôn mặt đều biến dạng, không còn cảnh đẹp ý vui nữa. Ta thở dài một tiếng cúi đầu uống trà.

Thị nữ phía sau công chúa Tây Lương khuyên nàng, nhưng nàng cũng không nghe, "Nàng ta cùng lắm chỉ là một tên xấu xí, các ngươi làm sao ngăn cản được ta nói nàng, Triệu gia dù sao cũng chỉ là con chó của Đại Hoa thôi, nếu về sau ta làm hoàng hậu, nàng liền trở thành chó của ta, huống hồ bọn Triệu gia nay đã già yếu, không chừng mấy ngày sau sẽ chết hết."

Ta ngồi tại chỗ bắt đầu hoài nghi Tây Lương vương đưa cô công chúa này đến có phải là bởi vì chịu không nổi nàng *họa thủy đông dẫn hay không.

*họa thủy đông dẫn: mầm tai họa

Tô Thiếu Ngân sang sảng cười ha ha, trong ánh mắt lóe ra tia âm hiểm, hần nói, "Công chúa Tây Lương điện hạ, lời này người nói không đúng rồi, Như Ngọc chúng ta đang mang thai, qua mấy ngày nữa tiểu tiểu Triệu tướng quân xuất thế, Triệu gia không theo đó mà bắt đầu hưng thịnh lên sao?"

Công chúa Tây Lương cao ngạo ngược cầm cười nhạt, "Nam nhân của nàng đã chết, ai biết nàng làm sao mà có đứa nhỏ, cùng lắm là đã loại thôi!"

Những lời này nói năng quá mạnh mẽ, rống lên ở trong Trường Thọ cung huyên náo có hiệu quả vang vọng rất tốt.

Không khí xung quanh nháy mắt lạnh đi vài phần, nhiệt độ trong đôi mắt màu hổ phách của Hoa Nam Bình vẫn luôn yên lặng xem kịch vui quả thật rét lạnh như tiết trời đông tháng chín, không khí chung quanh im lặng quỷ dị, ngay cả tiếng hít thở đều cũng có thể nghe thấy được.

Ta chỉ cúi đầu cười cười, những lời này ta nghe nhiều rồi, cũng không để ở trong lòng, nhưng đây lại là lần đầu tiên có người dám ở trước mặt ta nói vậy, ta không khỏi có chút kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Tâm sự

Edit: V-Emy

Tiếng nói của Hoa Nam Bình nhiễm một tầng hơi thở âm lệ nồng đậm, như gió lạnh nặng nề đập thẳng vào mặt, người nghe cảm thấy ngực rét lạnh, "Nơi đây không phải Tây Lương của công chúa, không phải nơi để công chúa hồ nháo sinh sự, nếu Tây Lương vương không có thành ý, vậy xin phiền công chúa về cho!"

Lời hần nói thật sự có hơi nặng, nếu hần đáp ứng Tây Lương hòa thân, nay lại đuổi người, khó tránh khỏi có chút không thể nào nói nổi, có phần suy xét không chu toàn toàn.

Hơn nữa, hần luôn luôn hi giận không hiện ra, lại có thể giận dữ hiếm thấy thế này.

Nhưng trong lòng ta không biết tại sao lại thoáng ảm áp.

Thân mình Công chúa Tây Lương co rúm lại, hung hăng cắn môi không dám nói tiếp nữa, nhưng trên mặt vẫn tràn đầy sự bất phục và ủy khuất.

Ta xoa xoa bụng, thở dài một hơi, lời cha ta nói ta khẳng định không tính sai, quả nhiên ta đây còn chưa tìm tới nàng gây sự, nàng đã tìm tới ta trước rồi. Mấy đồng liêu chung quanh ta đều có thần sắc không ngờ hoặc ít hoặc nhiều, Ân Đào Đào ở bên kia rốt cuộc nhìn không được nổi giận, lập tức nâng ngọn đèn lên ném xuống dưới chân công chúa kia, lực đạo nặng nề làm mẻ một góc đá cẩm thạch huyền sắc.

Công chúa Tây Lương tức giận trừng Ân Đào Đào: "Người đây là có ý gì?"

Ân Đào Đào thẹn thùng phồng mặt: "Ai nha ngại quá, người ta trượt tay!"

Công chúa Tây Lương giận không thể kiềm được, vỗ bàn đứng phắt dậy định phát hỏa.

Hoa Nam Bình lãnh đạm liếc nhìn nàng ta một cái, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén, hần nói: "Yến hội chấm dứt tại đây, người tới, đưa công chúa điện hạ về dịch quán."

Công chúa Tây Lương há mồm còn muốn nói gì nữa, Hoa Nam Bình đã cười lạnh một tiếng, "Nghe tiếng Tây Lương lễ tiết thể sở hiêm thấy, hôm nay nhìn thấy mới biết là danh bất hư truyền."

Gương mặt công chúa điện hạ kia lúc hồng lúc trắng, nhỏ giọng nói: "Bản cung không cảm thấy nói sai điều gì."

Gân xanh trên trán Hoa Nam Bình hung hăng nẩy lên, mày nhăn lại, "Công chúa quả thực là thiên chân chất phác."

Đại thần ở dưới nhỏ giọng lên tiếng cười.

Ngay cả lời châm chọc mà cũng nghe không hiểu, quả thật thiên chân đến trình độ nhất định.

"Công chúa xin tạm thời ở lại dịch quán, đợi sau khi sử quan đến Trường An, cô lại tiếp kiến. Ân Đào Đào, phái binh bảo vệ công chúa điện hạ cho tốt, nếu không có chuyện quan trọng, không được ra ngoài."

Ân Đào Đào cười thấy rằng không thấy mắt, "Bệ hạ yên tâm, thần, tất nhiên sẽ không phụ sự phó thác." vừa nói vừa nở nụ cười xuân quang *xán lạn về phía công chúa Tây Lương.

*Từ "xán lạn" này mình không viết sai chính tả đâu, nhiều bạn cứ nghĩ nó là sáng lạn nhưng thật ra không phải, viết chính xác là "xán lạn" có nghĩa là rực rỡ.

Nụ cười ấy làm cho ta rung mình một phát, nếu Ân Đào Đào thật tình muốn treo cổ một người, quả thật có thể khiến người đó muốn sống cũng không được.

Công chúa Tây Lương miễn cưỡng kiềm chế sự nóng nảy hành lễ cáo lui với Hoa Nam Bình, thân ảnh nàng ta biến mất khỏi cửa đại điện Trường Thọ cung, ta còn chưa kịp thở phào nói lời cảm tạ với Ân Đào Đào, chợt nghe trường công chúa oa một tiếng khóc lên, tiếng khóc kia đi từ nhỏ đến lớn, làm cho người nghe vừa chua xót vừa đau lòng.

Người ngồi đều kinh hãi.

Trường công chúa tuy nói xưa nay ôn nhu trang nhã, đoan trang đại khí, trước mặt người ngoài cũng có thể giữ gìn được mặt mũi công chúa một nước, nhưng nếu luận điều ngoa tùy hứng thì đây phải là tổ tông của công chúa Tây Lương kia, chắc không có khả năng bị một tên gia hỏa như vậy chọc tức mà khóc chứ?

Cung nữ bên cạnh luống cuống tay chân đỡ nàng.

Hoa Nam Bình xoa xoa thái dương: "Niệm Nguyệt, muội lại làm sao vậy?"

Trường công chúa khóc nức lên, nín đến thở không nổi, run run mới nói. "Hoàng huynh... hức..." Trường công chúa bi thương nhìn Hoa Nam Bình, "Triệu Như Ngọc nàng mang thai... hức! —— hu hu..."

Các đại thần với đầy loại tâm tư dưng thẳng lỗ tai nghe thấy những lời này, cũng giống như ta dở khóc dở cười.

Gân xanh trên trán Hoa Nam Bình lại căng cứng vài phần. Hần xoay người nói với chư vị đại thần, "Các người lui ra hết đi."

Ta đứng dậy cũng muốn đi, Hoa Nam Bình tức giận gọi tên của ta lại, "Triệu Như Ngọc, nàng đứng lại, chuyện tự nàng gây ra thì tự mình giải thích với Niệm Nguyệt đi."

Ta dừng bước lại, lòng tràn đầy ủy khuất: chuyện ta mang thai cũng không phải một mình ta có thể làm ra được, nói cái gì mà chuyện ta tự mình gây ra chứ?

Trường công chúa vừa khóc, vừa bĩu môi mắng ta là tên phụ lòng, đôi mắt cuối cùng sưng lên như hạch đào, Hoa Nam Bình vốn đang tính đỡ nàng đôi câu, về sau lại thấy nàng căn bản không có xu hướng dừng lại, dứt khoát vung tay áo rời đi. Ta luống cuống tay chân cầm khăn tay đưa cho nàng lau nước mắt, đợi đến khi mấy ngọn nến ở Trường Thọ cung đều cháy sạch, nàng mới chớp mắt dừng rơi lệ, khăn cổ họng muốn uống nước.

Cung nữ bên người nàng đều bị đuổi ra ngoài, ta đành đứng dậy, chỉ chốc lát sau, ta bùng một chén trà nóng lại, nàng ngồi trên bậc thang Trường Thọ cung vò tay áo, thần sắc đã bình tĩnh hơn rất nhiều, ta ngồi bên cạnh nàng, nàng liền tiếp chén trà trên tay của ta, uống một hơi cạn sạch nước trà ấm trong chén, sau đó tựa đầu lên đùi của ta, nói: "Bản cung nghĩ thông suốt rồi!"

"Nghĩ thông suốt là tốt rồi." Ta lúng ta lúng túng tiếp một câu.

Nàng oán hận trừng ta một cái, sau đó tựa đầu lên đầu gối ta, rầu rĩ nói: "Ngươi là thân nữ nhi, bản cung cũng là thân nữ nhi, đời này muốn cùng ngươi thành thân là không thể, ngươi sinh đứa nhỏ cũng tốt, nhưng nhất định phải sinh đứa con trai, như vậy chờ nó lớn lên, bản cung sẽ thành thân với nó!"

Ta: "..."

Nàng lại lầm bầm lầu bầu nói rất nhiều, một lát sau không còn thanh âm, ta cúi đầu nhìn xuống mới biết nàng đã muốn ngủ rồi.

Cung yến thật là dày vò người, ta ngáp một cái liền nhắm mắt lại, dựa vào cây cột chợp mắt.

Lúc tỉnh lại, cảm giác trên bụng có thứ gì đó ấm áp dán vào, muốn đẩy thứ kia ra, tay lại bị gác qua một bên, ta buồn ngủ mông lung mở to mắt, mới phát hiện ta đã không ở Trường Thọ cung nữa, rèm che trên giường tuy nói cũng là nguyệt nha bạch sắc thường dùng trong phòng ta, nhưng vải dệt lại tốt hơn gấp trăm lần, hình như là tơ lụa thượng phẩm Giang Nam tiến cống.

Ta híp mắt nhìn thứ trên bụng kia, thỉnh thoảng phát hiện kia là đầu của Hoa Nam Bình, thân mình ta liền cứng ngắc, khăn trương nhắm mắt lại tiếp tục giả bộ ngủ, lại nhìn không được hé mắt lộ ra một khe hở nhìn lên động tác của hắn.

Hắn cho rằng ta tỉnh, khăn trương đắp kín chắn cho ta rồi ngồi ngay ngắn ở một bên, qua một lúc, phát hiện ta không có động tĩnh, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hoa Nam Bình thấy ta vẫn ngủ say sưa như trước, lúc này mới lặng lẽ nhấc một góc chắn lên, dán lỗ tai vào bụng ta, động tác của hắn rất nhẹ, ôn nhu chọc ta ngứa muốn cười.

Hắn đè ép cưỡng hòng, nhỏ giọng nói: "Con à, có nghe được phụ hoàng nói chuyện với con không? Nghe thấy liền động một chút."

Nói đến cũng khéo, thẳng nhóc trong bụng ta trùng hợp hưng hăng đá ta một cước, lực đạo rất lớn khiến ta thiếu chút nữa phun ra nước mắt.

Hoa Nam Bình nhẹ nhàng vuốt lên chỗ vừa mới bị thẳng nhóc kia đá, nhỏ giọng nói: "Nhẹ chút, đừng đánh thức mẫu thân con."

Thẳng nhóc trong bụng dường như có thể nghe hiểu được, như cánh côn trùng đập khẽ hai ba cái, động tác không còn lớn như mới nãy, nhưng cũng rõ ràng hơn bình thường rất nhiều. Ta âm thầm chắc lưỡi, người ta nói phụ tử liên tâm, loại chuyện này quả thật là kỳ diệu.

Hoa Nam Bình cong khốe môi nở nụ cười, tựa như ngàn vạn đóa hoa mai đột nhiên nở rộ, xưa nay hắn luôn luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng, cười như thế làm cho đầu ta phảng phất như bị nện một cú thật mạnh, hoảng hốt cảm thấy bản thân mình đang ở trong mộng.

Hắn không chú ý tới động tĩnh của ta, chỉ lo vuốt bụng ta đáp lại thẳng nhóc, hắn thấp giọng nói rất nhiều lời, hắn nói hắn hy vọng là con trai, bởi vì hắn cảm thấy nếu ta sinh một nữ nhi nhất định sẽ bị dưỡng thành bộ dáng của ta hoặc là bộ dáng của trưởng công chúa, hắn nói hắn muốn lông mi con giống ta, ánh mắt giống hắn, cái mũi giống ta, môi giống hắn, tính tình giống ta, đầu óc giống hắn, hắn còn nói hắn đã nghĩ ra tên rồi, nhưng cũng không biết ta có nguyện ý hay không.

Cuối cùng hắn nói: "Phụ hoàng lo lắng nhất là, nếu về sau nương con giấu con đi, không cho phụ hoàng gặp con, phụ hoàng nên làm sao bây giờ?"

Trong lòng ta cả kinh, hắn làm sao mà biết ta có chủ ý đó chứ!

"Nương con luôn là như vậy, quật cường, vừa thối lại vừa cứng như đầu đá (Thạch Đầu:))." Hắn khẽ thở dài một tiếng, nói tiếp với đứa nhỏ: "Nương con không cần phụ hoàng, cho nên con à, con sẽ không không cần phụ hoàng chứ, đúng không?"

Thẳng nhóc thật nhu thuận động đậy.

Hoa Nam Bình nhất thời vui vẻ, đôi mắt màu hổ phách của hắn giống như gắm vóc hoa lệ nhất ở dưới ánh mặt trời, tràn đầy lưu quang.

Hắn nâng đôi mắt tràn đầy tươi cười, đối diện với đôi mắt tròn to của ta đang nhìn hắn, biểu tình trên mặt hắn liền cứng lại, miễn cưỡng tỉnh táo lại đắp kín chắn cho ta, sau đó đoan chính ngồi thẳng lại, trầm giọng hỏi ta: "Nàng tỉnh lúc nào vậy?"

Ta không biết nên trả lời thế nào, liền dứt khoát nhắm mắt lại trở mình, giả bộ là ta vô ý thức mở to mắt nhưng kỳ thật không có tỉnh.

Hắn dường như tin.

Hay chỉ là càng nguyện ý lừa mình dối người.

..

Ngày hôm sau lúc rời cung, trời đổ mưa phùn lất phất, Hoa Nam Bình nói ngày mưa đường trơn, kiên trì muốn đưa ta hồi phủ, hắn đôi huyên sắc long bào trên người, mặc một cái áo khoác màu thiên thanh, ta không muốn ngồi kiệu, hơn nữa khoảng cách từ hoàng cung tới tướng quân phủ cũng không xa, cho nên dứt khoát đi bộ về nhà, hắn giong ô ra che mưa cho ta, phía sau có hai ba hắc y thị vệ đi theo.

Mưa chảy dọc theo mép ô, lũ lũ như sợi bạc, mái hiên lầu các đều là một màn nước mờ mờ, hơi nước nồng đậm màu xám trắng làm phai nhạt □ nồng đậm của thành Trường An, muôn hoa như hòa vào sắc nước về nên một mảnh sương mù. Con mưa rửa sạch các loại mùi hoa tràn ngập trong không khí,

chỉ còn lại vị đất ẩm ướt nhàn nhạt.

Mưa có tiết tấu gõ lên mặt ô, mưa phùn bị gió thổi nghiêng làm ướt giày ta, Hoa Nam Bình nghiêng ô về phía bên này của ta, ta nhìn thấy tay áo hắn ẩm ướt một nửa, mưa từ đầu ngón tay của hắn chảy xuống.

Ta do dự một lát, cẩn thận mở miệng: "Cha ta chỉ nghĩ nhũ danh cho đứa nhỏ, còn đại danh thì chưa nghĩ ra, không biết bộ hạ ngài có ý kiến gì không?"

Hắn run rẩy, dứt khoát lắc đầu: "Chưa nghĩ tới."

Ta kinh ngạc, vì thế nói lời khách sáo, "Bộ hạ đọc qua nhiều sách, tên nghĩ ra được nhất định uy vũ đại khí, nếu thực sự để cho cha ta và ta đặt tên đứa nhỏ, tám phần là tục, lớn lên đứa nhỏ khẳng định sẽ trách ta."

"Nếu là con gái, vậy nàng còn muốn đặt tên uy vũ đại khí làm gì?" Hắn hỏi vặn lại ta.

Ta bị chặn họng không nói nên lời.

"Nếu sinh con gái, vậy kêu là Yên Nhạc."

"Thế nếu là con trai thì sao?"

Hoa Nam Bình không trả lời ta, chỉ nói, "Nàng sẽ không thích tên ta đặt, phỏng chừng nàng còn muốn đặt tên con trai là Định Cương, An Biên, hoặc là Trục Di gì đó, nhưng mà ——" hắn dừng một chút, không nói thêm gì nữa.

Ta cũng lười hỏi lại, kỳ thật ta cảm thấy ba cái tên hắn nói rất không tệ, để chúc lát trở về báo cha ta tham khảo cho ta.

"Ta không hy vọng lông mi đứa nhỏ lớn lên giống ta." Ta nghĩ một lát, lại chăm chú nói với hắn.

Tay cầm cán ô của hắn siết chặt lại, biểu tình trên mặt cứng ngắc.

Ta nói tiếp: "Nhưng mà cái mũi giống ta thật ra không tệ."

Hoa Nam Bình chỉ che ô không trả lời ta, xung quanh có thể nghe được tiếng mưa nhỏ vụn đập lên ô và một chút tiếng chim hót véo von từ xa xa truyền đến.

Tướng quân phủ đã xuất hiện ở trong tầm mắt ta, Hoa Nam Bình dừng lại, khom người nhìn ta, trên mặt hiện lên sự rối rắm và không được tự nhiên hiếm thấy.

"A Ngọc, tối hôm qua, lúc đó nàng thật sự đang ngủ sao?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương sau Tiểu Hoa Bình được sinh ra ~

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Sinh đứa nhỏ

Edit: V-Emy

Ta nháy nháy mắt: "Người nói xem."

Hoa Nam Bình cúi đầu nhìn ta chăm chú, trong mắt là sự gầy dựa rõ ràng, "Nàng nghe được bao nhiêu?"

Ta giọng tay thè: "Ta thật sự một chút cũng không nghe được người nói ghét bỏ ta dường như thành bộ dáng của ta đâu nha."

Tiếng mưa rơi ngưng ngừng. Ta cười yếu ớt nhìn hắn.

Trên mặt hắn hiện lên hai mảng hồng nhưng rất nhanh liền tan thành mây khói, dường như chưa từng phát sinh.

Hắn giải thích: "Ta không có ý tứ ghét bỏ nàng, chỉ là, một mình nàng đã đủ làm cho ta đau đầu, lại thêm một nữ nhi giống nàng như đúc..." Vậy không phải là ghét bỏ ta. Đúng lúc phía sau, Triệu Khả che ô đi ra cửa phủ nhìn xung quanh, xa xa mơ hồ nhìn thấy ta, kiễng chân vẫy tay với ta. Hắn đặt ô vào tay ta, thị vệ phía sau hắn lấy ra một cái ô khác che trên đỉnh đầu hắn, ta nắm cán ô ẩm áp của hắn, xoay người cáo biệt rồi đi.

Triệu Khả nháy mắt ra hiệu hỏi ta, "Nam nhân kia là ai? Tân hoan tiểu thư xem trọng sao?"

Ta ghen hòng, nói: "Chỉ sợ tiểu thư nhà ngươì phúc mỏng, thừa nhận không nổi."

Triệu Khả cũng không truy vấn, chỉ nói với ta: "Cung yến ngày hôm qua tiểu thư không trở về, lão gia tử nói không có việc gì, nhưng lại làm em lo lắng muốn chết, cũng tại Triệu Thanh Y hấn đi theo đó! Không thì tiểu thư, chúng ta tìm một thị vệ bên người đi."

Ta lắc đầu: "Muốn thị vệ làm gì, ta cũng không phải là nữ nhân yếu đuối, ngươì còn sợ ta bị người xấu bắt đi sao?"

Ta không bắt người bên ngoài đã không tệ rồi."

"Cũng đúng, nhưng mà --" Triệu Khả còn muốn nói gì đó, nhưng rất nhanh lại nhớ tới một việc khác, "Đúng rồi, tiểu thư, Trần công tử nhà Trần Thượng thư sáng sớm đã đến phủ tìm người, phòng chừng lúc này còn ở phòng khách chờ đó, tiểu thư mau xem đi."

"Trần Triệt? Hấn có chuyện gì sao?" Triệu Khả nhún vai, "Này em làm sao mà biết được, chẳng lẽ tiểu thư lại thiếu nợ hoa đào sao?"

..

Ta đi vào phòng khách, Trần Triệt ngồi ở chỗ kia phẩm trà, cha ta vui trên ghế dựa nói chuyện phiếm với hấn, thoạt nhìn hai người rất có chung đề tài.

Cha ta nhìn thấy ta trở về, ánh mắt lấp lánh nhìn ta, hỏi: "Như Ngọc, sau cung yến đêm qua con đi nơi nào?" Khẩu khí của người với việc đặt ra câu hỏi chẳng bằng nói là bắt quái.

Ta quy củ trả lời, "Ồ trong cung quá muộn, liền dứt khoát ngủ một giấc mới trở về." Cha ta có chút thất vọng. Trần Triệt nhìn thấy ta, cúi đầu chào hỏi, sau đó hưng trí bưng bưng hỏi, "Triệu tướng quân biết công chúa Lương đến hòa thân không?"

"Đương nhiên biết." đêm qua nàng còn chửi bới ta một trận. Trần Triệt cẩn thận nói: "Chuyện xảy ra đêm qua, cha ta đã kể với ta, hôm nay ta liền nói với đám bạn ở Thái học viện, bọn họ nói muốn thay tướng quân xuất khẩu ác khí (gần như là mắng), giáo huấn công chúa hòa thân kia một trận, để nàng ta biết người Đại Hoa lợi hại."

Ta tuy rằng cảm thấy không quan trọng, nhưng cũng nổi lên vài phần hứng thú, hỏi: "Ồ đâu? Ta có thể tham gia náo nhiệt không?"

"Ồ lâu một Hồng Tuyết lâu, có tiệc trà, Triệu tướng quân nếu nể mặt, đương nhiên là tốt nhất!" Trễ một chút, lúc ta chạy tới Hồng Tuyết lâu, bên trong tiếng người ồn ào, đều là những thư sinh mặc trường sam màu trắng của Thái học viện, tiểu nhị giơ âm trà lên đỉnh đầu, gian nan chen vào giữa đám đông.

Ta tìm một góc, nâng một đĩa hạt dưa ngồi cẩn thận, trên đài một thư sinh mặc trường sam nói đồng dục, vung tay hô to: "Tây Lương khinh ta không người, có gan ác xâm phạm biên giới, vì thế bệ hạ phái Hồ tướng quân, Kha tướng quân, Triệu tướng quân đi Lưu Phong thành, thu thập đám người Tây Lương không tự hiểu lấy mình, chỉ có thể dâng công chúa cầu xin hòa thân, nhưng, ngay tại cung yến đêm qua! Các ngươì có biết đã xảy ra chuyện gì không?"

"Nói mau lên!"

"Cổ Khải ngươì nói mau!" Thư sinh mặc trường sam kia bị thông nói: "Công chúa Tây Lương vậy mà dám công khai vũ nhục Triệu tướng quân của Đại Hoa ta, bộ mặt đáng ghê tởm làm ngươì ta giận sôi!"

Bên cạnh ta, một thư sinh thâm thĩ với mấy bạn của hấn, "Ngươì có biết công chúa Tây Lương kia nói gì không?"

Ta nhàm chán tiếp lời: "Nàng nói Triệu Như Ngọc là kẻ xấu xí mặt như la sát, chẳng qua chỉ là một con chó của Đại Hoa, nếu về sau nàng ta làm hoàng hậu, nhất định trừng trị Triệu Như Ngọc. Đại khái là nói vậy đó."

Thư sinh kia nghe xong lòng đầy căm phẫn, đứng ở ghế trên hô to, "Công chúa Tây Lương khinh ngươì quá đáng!"

Sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ lại cúi đầu liếc mắt nhìn ta một cái, "Này vị huynh đài, ngươì làm sao mà biết rõ ràng như vậy?"

Ta cười hắc hắc, "Ta có người ở bên trên."

Thư sinh kia ái muội cười với ta, liên tục gật đầu. Ta thuận thế bắt chuyện với thư sinh, "Chẳng phải xưa nay các ngươì luôn nói Triệu Như Ngọc như thế sao, sao lần này công chúa Tây Lương nói ra những lời này các ngươì liền tức giận như vậy?"

Thư sinh khản trương lắc đầu, "Xưa nay, mấy lời này ta chưa từng nói một câu, hơn nữa, ngươì nhìn Cổ Khải trên đài kia đi, trước đây hấn ghét nhất là Triệu tướng quân, nhưng lần này xảy ra chuyện Tây Lương, hấn lại là người tức giận nhất, theo ta nói, mặc dù chán ghét nàng, nhưng nếu người Tây Lương ngươì Nam Chiêu dám ăn hiếp nàng, vậy không có cửa đâu." Ta cắn hạt dưa.

"Hơn nữa, " thư sinh kia tiếp tục tán dục với ta, "Ta đã nhìn thấy Triệu tướng quân rồi, mi thanh mục tú, bộ dáng không có gì khác biệt so với muội muội ta, lời đồn này đều là ngấm máu phun ngươì."

Ta nở nụ cười, "Các ngươì tính ở trong này nói rất cổ hòng suốt một ngày sao?"

"Vậy người có tính toán gì?"

Ta nhẹ nhàng ho khan, công chúa Tây Lương dám can đảm mắng hai từ của ta là đã loại, ta thực sự không muốn buông tha nàng dễ dàng vậy.

Ta cười tủm tỉm nhìn về mặt chờ mong của thư sinh, "Đưa lỗi tại đây."

Lúc ta xoay người đi ra Hồng Tuyết lâu, tên thư sinh tên là Cố Khải kia đang nói đến chuyện trước đây của hoàng đế Tây Lương. "Tây Lương vương kia, cũng không phải thứ gì tốt, hán trời sanh tính tình tàn bạo, giết huynh oán vị, đến cuối cùng rơi vào báo ứng, không chỉ lão bà bị điên, hơn nữa hiện tại đến chừng này tuổi mà còn chưa sinh ra được đứa con trai, nghe nói hiện tại chỉ có thể nhận chất tử là con của ca ca đã chết của hán làm nhi tử, nước như vậy, vua như thế, thật sự là buồn cười buồn cười..."

Trễ chút nữa, Triệu Khả mang đến tin tức cho ta, nói thì ra là đám thư sinh ở Hồng Tuyết lâu đều kéo nhau tới dịch quán mà công chúa Tây Lương đang ở, Ân Đào Đào đương nhiên không cho bọn họ vào, sau đó đám thư sinh này hỏi: "Chúng ta đây có thể ném đồ vào bên trong không?"

Ân Đào Đào mặt mày hớn hở, "Đương nhiên, phía trước rẽ trái, bên kia đá vụn nhiều, đi nhặt mau lên, đi chậm kéo hết."

Vì thế đám thư sinh Thái học viện lại chậm rãi đi nhặt đá vụn, trên đường có người tò mò tiến lên hỏi mấy câu, đám thư sinh này kể lại chuyện vừa nói, đám người qua đường cũng lòng đầy cảm phẫn, xắn tay áo gia nhập đại quân đầu đá.

Việc này càng nháo càng lớn, nghe nói đá trong vòng một dặm bên ngoài dịch quán đều bị người ta nhặt đi, mọi người phân công hợp tác, có người đập đá lớn ra, có người đưa thức ăn nước uống, có người hô khẩu hiệu, đám này một mỗi thì đổi thành đám khác.

Bên trong dịch quán cây bị chơi đá đến ngay cả phiến lá nguyên vẹn cũng không còn, càng miễn bàn đến người ở bên trong, một đám sắc mặt trắng bệch giống như quỷ. Ta nghe xong cười đau bụng.

..

Hoa Nam Bình mỗi buổi tối vẫn đến phủ xem ta, hoặc ít hoặc nhiều ngồi trong chốc lát, chờ ta ngủ liền rời đi. Cha ta hình như không rõ thân sắc, chưa bao giờ hỏi đến, như thế được bốn năm tháng, ta lại xem thành thói quen. Buổi sáng hôm nay ta hưng trí bừng bừng muốn đi hội chùa ngắm cô nương.

Cố Phán Hề lại bình tĩnh liếc mắt nhìn ta một cái, dứt khoát cự tuyệt, hần nói: "Tiểu thư đừng có nháo nữa, tính toán ngày, hai ngày nữa là cô sinh rồi."

Ta hoảng sợ, cúi đầu nhìn bụng, bất tri bất giác phát hiện lúc cúi đầu đã không nhìn thấy được bàn chân. Ta đột nhiên có hơi sợ, đột nhiên nhớ tới tháng trước lúc Ân Đào Đào sinh đứa nhỏ, gào khóc thảm thiết nói muốn giết Chiêu Nguyệt, nghe như thật vậy. Ta đột nhiên có chút sợ hãi, vết sẹo lưu lại từ chiến trường trên người Ân Đào Đào cũng không ít hơn ta, nàng đã đau thành cái dạng kia, có lẽ rất khó có thể chịu được, chờ lúc ta sinh, không biết tình huống có tệ hơn nàng hay không.

Cha ta cuối cùng vẫn tính dùng bà đỡ đỡ đẻ cho ta, nghe nói bà đỡ được mời đến là bà đỡ có kinh nghiệm thành Trường An, ta thoáng yên lòng.

Cố Phán Hề tính ngày thật sự rất chuẩn, buổi tối hôm nay, còn chưa ăn cơm chiều, bụng ta liền bắt đầu cảm thấy đau, một dòng chất lỏng ấm từ đùi ta chảy xuống, ta bình tĩnh cảm nhận hồi lâu, xác định không phải là ta tiểu ra quần, mới chột chột Cố Phán Hề vẫn luôn trông nom ta ở một bên, cứng nhắc nói: "Hình như ta sắp sinh."

Cái gọi là bà đỡ có kinh nghiệm dường như không đủ kinh nghiệm, trước kia thân mình ta từng trúng tên, mất máu quá nhiều thiếu chút nữa chết, từ sau lần đó chứng lạnh thân thể vẫn phải chịu bó tay, Cố Phán Hề nói có lẽ bởi vậy sinh đứa nhỏ gian khổ hơn so với người bình thường một chút, hơn nữa nếu sau khi sinh mà rong huyết liên tục tiếp hết cứu, ta nghĩ là hần cố ý làm ta sợ, nhưng không nghĩ là đau lợi hại như vậy.

Bà đỡ run rẩy khóc chạy ra ngoài nói nàng vô năng vô lực. Cuối cùng vẫn là Cố Phán Hề xắn tay áo đỡ đẻ cho ta. Ta mơ hồ nghe được bên ngoài có người muốn xông vào, nhưng bị ngăn cản, không có sức suy nghĩ, đau đớn và mệt mỏi đã thu hút toàn bộ lực chú ý của ta. Ngay tại lúc thân mình ta đau đến chết lặng, chỉ muốn khỏi sinh nữa, ta nghe thấy Cố Phán Hề thở một hơi, sau đó có tiếng oa oa của tiểu hài tử vang lên, ta thở phào một cái, mệt mỏi trước mắt tối đen thiếu chút nữa ngất đi, Cố Phán Hề khàn trương lay ta tỉnh. "Tiểu thư đừng ngất, còn một đứa nữa!" Ta vừa nghe xong liền nện vào giường mắng to: "Con mẹ nó, lão tử muốn giết cha thằng nhóc này!"

Mắng thì mắng, đi ngoài nói không chừng có thể nín được chứ đứa nhỏ này thực sự không thể nín, đợi đến lúc cái thằng nhóc thứ hai chui ra khỏi bụng ta, ta mệt chỉ muốn ngất xỉu, lại miễn cưỡng chống giữ một hơi muốn nhìn bộ dáng đứa nhỏ ta sinh một chút.

Một lát sau Cố Phán Hề ôm hai cục thịt đang oa oa khóc lớn đặt ở bên cạnh ta, ta vừa hé mắt nhìn, liền trực tiếp trợn trắng mắt hôn mê bất tỉnh.

Con mẹ nó, hai cục thịt nhiều nếp nhăn kia thật sự là hai đứa nhỏ ta sinh ra sao?!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình... Mẹ ta nói lúc sinh ta ra nhìn thấy đứa nhỏ xấu như vậy, cái mũi chua xót, khóc ngay tại đường trường... t't

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Sứ giả Giang Hành Tri

Edit: V-Emy

Lúc ta tỉnh lại đã là mấy ngày sau, hai cục thịt xấu xí cũng không còn ở bên người, ta thở một hơi, nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên, Triệu Khả nghe được động tĩnh của ta, liền tiến vào nâng ta dậy, ta hỏi nàng: "Ranh con ta sinh đâu?"

Triệu Khả 囍: "Tuy nói tiểu thiếu gia với tiểu thiếu thư còn chưa có tên chính thức, nhưng tiểu thư kêu chúng như vậy, không khỏi... không khỏi..."

Ta vung tay lên, "Không phải chỉ là cái tên thôi sao, cùng lắm thì một đứa tên là A Miêu, một đứa tên là A Cầu, nếu không thì một đứa tên là Vượng Tài, một đứa tên là Lai Phúc."

Triệu Khả vô cùng thương hại nhìn trời. Ta xốc chân lên đứng dậy muốn đi ra ngoài hoạt động gân cốt, Triệu Khả liền sốt ruột lớn tiếng kêu la, "Tiểu thư! Người đang còn ở đang ở chỗ đó!"

"Ồ cũ là cái gì?"

Ta nghi hoặc nhìn nàng, "Có ăn được không?" "Ăn -- " Ta tội nghiệp nhìn Triệu Khả: "Đói..."

Lúc này, cửa được nhẹ nhàng đẩy ra, ta giương mắt nhìn lại, nhận ra người đứng ở cửa là trưởng thị vệ cấm quân, hần nháy mắt với ta, dùng khẩu hình nói chúc mừng, ta ôn hòa cười với hần, lúc này Hoa Nam Bình từ cửa đi vào, trong lòng ôm một đoàn màu đỏ được bọc kỹ lưỡng bằng gấm, trên mặt hần nổi bật lên sự vui sướng, gương mặt lạnh lùng xưa nay trong lúc ấy tràn ngập nhu tình, người xem cũng không nhận được mà tâm tình nhộn nhạo, hần nghiêng đầu nhìn ta, từ khóe mắt đến chân mày đều tràn đầy ý cười, "A Ngọc."

Triệu Khả quỳ xuống hành lễ, ta cũng muốn vén chân muốn đứng dậy, hần nhanh chóng ngăn ta lại, "Nàng đừng hồ nháo, cứ nằm đi."

Sau đó nói với Triệu Khả, "Người đi xuống đi."

Cửa được nhẹ nhàng đóng lại. Ta dựa vào gối đầu nằm ở trên giường, rồi rầm rì tò mò nhìn cái đoàn hần đang ôm, ta hít một hơi thật sâu chuẩn bị tâm lý thật tốt, dù sao có xấu thì cũng là hài tử của ta, nghĩ đến đây ta liền cúi đầu thở dài một tiếng, nghe Triệu Khả nói ta sinh một nam một nữ, nhi tử còn không sao, nhưng bộ dáng nữ nhi như thế thì làm sao gả ra ngoài... Ta chỉ chỉ đứa nhỏ trong lòng hần, "Đề ta nhìn nó một cái."

Hần ôm đứa nhỏ do dự nhìn ta, "Nghe Phán Hề nói nàng vừa sinh hạ đứa nhỏ liền bị hai đứa dọa hôn mê, nàng thật sự còn muốn xem sao?" Ta đại nghĩa lãng nhiên phát tay, "Không có việc gì, xấu chút cũng chẳng sao, cùng lắm thì ngày khác ta xuất môn tìm cho chúng đường tức với đường phu gì đó (con dâu với con rể nuôi từ bé), nữ nhi và nhi tử của Triệu Như Ngọc ta sao có thể cưới không được, gả không ra chứ!" Hần nín cười, ôm đứa nhỏ ngồi bên cạnh ta.

Ta thống khổ nhắm mắt lại, chuẩn bị thật lâu sau mới dám mở ra, vừa nhìn thấy khuôn mặt tiểu gia hỏa kia, ta nhất thời sững sốt, thốt ra một câu, "Làm thế quái nào mà giống trường công chúa vậy?" nhìn ánh mắt long mi này thật sự làm người ta yêu thích, chẳng lẽ lúc mới sinh ra xấu như vậy là vì thời gian ngâm ở trong bụng ta quá dài cho nên sưng lên?

Sắc mặt Hoa Nam Bình nhất thời trở nên cực kỳ đặc sắc.

"Ta và Niệm Nguyệt lớn lên giống mẫu hậu." Ta nhìn thấy đứa nhỏ thật ra có bộ dáng này, tâm lý cao hứng, đối với lời hần nói chỉ ở một tiếng cho có lệ, ta vờn một ngón tay nghịch môi tiểu tử kia, tiểu tử kia non non mềm mềm, khiến người ta vô cùng thích. Cho nên, đứa nhỏ giống ta, không phải giống Niệm Nguyệt."

Ta thuận miệng nói: "Mặc kệ là giống ai, tóm lại là một tiểu mỹ nhân là tốt rồi, nữ nhi ngoan, chờ con về sau lớn lên, nương bắt hai ba phu quân về cho con." Sắc mặt Hoa Nam Bình càng đặc sắc.

"A Ngọc -- " Ta ngẩng đầu liếc nhìn hần một cái, tiếp tục cúi đầu xoa nắn khuôn mặt cục cưng trong lòng.

"Đây là nhi tử của chúng ta, không phải nữ nhi." Hần nghiêm túc giải thích.

Ngón tay ta không khống chế được lực đạo, chọt ra một vết hồng nhạt trên gương mặt cục cưng, ta khẩn trương thu tay lại, nhìn kỹ vẻ mặt của hần, thoát nhìn không giống như đang gát ta, ta cúi đầu nhìn gương mặt tiểu mỹ nhân rất có tiềm chất họa thủy, nhất thời muốn roi lệ. "Xốc chân nó lên, nếu thực sự là nhi tử, ta liền vắt tiểu tán giang (tiểu j) của nó lên cho xong!" Hoa Nam Bình: "..."

..

Ta không biết Hoa Nam Bình thương lượng với cha ta như thế nào, cha ta trực tiếp nói với ta, muốn để Hoa Nam Bình ôm con trai ta vào trong cung nuôi nấng. Lúc đó ta đang ăn cơm, nghe vậy liền bị nghẹn đến chảy nước mắt.

"Như Ngọc..."

Hai đứa nhỏ đồng thời oa oa khóc lớn, bà vú mới được mời đến luống cuống tay chân hết đỡ đứa này lại đỡ đứa kia, hiện tại ta có thể nhận ra được, đứa sinh ra trước một chút là nữ nhi, đứa nhỏ hơn là nhi tử, trên lỗ tai nữ nhi có một nốt chu sa cỡ hạt gạo, mi tâm nhi tử có ấn ký màu đỏ hình thoi, hẳn là nốt ruồi mỹ nhân. Gương mặt nữ nhi giống ta, nhưng cha ta nói, kỳ thật còn giống nương ta hơn, nhi tử giống Hoa Nam Bình, nhưng ta vẫn tin tưởng chắc chắn bộ dáng nhi tử càng giống trưởng công chúa hơn. (Anh Bình mà nghe được chắc tức hộc máu:3)

Đề nhi tử rồi đi, tỷ đệ tuổi còn nhỏ đã phải tách ra, không thể thân cận, không thể gặp lại, ta thật sự không muốn. Chiếc đĩa nằm trong tay ta thiếu chút nữa chọc thủng bát cơm, ta nói với cha ta: "Đội mấy ngày nữa đi... dù sao vẫn phải, vẫn phải để cho con, làm tiệc đầy tháng cho bọn nhóc đi."

Cha ta nhìn ta, thờ dài một tiếng, khuyên giải an ủi: "Dù sao hậu cung của bệ hạ cũng trống rỗng, không có nữ nhân lộn xộn, Thái Hậu đốc lòng niệm Phật, nhìn đứa nhỏ thích còn không kịp, không chịu đến ủy khuất đâu. Về phần chuyện tiệc đầy tháng... Như Ngọc à, bộ dáng tiểu nhi tử giống bệ hạ, nếu thực sự ôm hân ra lúc tiệc đầy tháng, trước mặt bao người nó chỉ cần mở mắt ra, vậy việc này liền không giấu giếm được nữa."

"Con biết..."

Việc này ta đương nhiên có nghĩ tới, nữ nhi ta gọi là Yên Nhạc, nhưng tên nhi tử vẫn chưa đặt, không phải là không tìm thấy tên thích hợp, mà là cảm thấy có đặt cũng không chắc có thể sử dụng được, nếu trong cung thật sự ban một đạo thánh chỉ xuống, lấy công lao khổ lao của cha ta và ta mấy năm nay, việc giữ lại nữ nhi vẫn có hi vọng, nhưng nhi tử thì -- Tiểu nhi tử là trưởng tử dưới gối Hoa Nam Bình, cũng là con trai duy nhất. Cho dù ta thật sự muốn tùy hứng một lần, chỉ sợ cha ta cũng sẽ không đáp ứng. Ta buông bát cơm xuống, đi qua ôm tiểu nhi tử, nó mở một đôi mắt màu hổ phách di truyền từ phụ thân, vô tội nhìn ta, trong lòng ta đau xót, thiếu chút nữa rơi lệ.

Cha ta nhìn thấy lại hết hồn. "Ể Như Ngọc, đứa nhỏ không phải ôm như vậy!"

"Ồi Như Ngọc thẳng ranh con này, cô của ngoại tôn lão tử mà bị gãy, lão tử làm thịt ngươi trước tiên!"

"Triệu Như Ngọc! Ngươi con mẹ nó có phải không làm thì thôi đã làm là làm đến cùng muốn giết chết nhi tử ruột của ngươi hay không?" Ta ủy khuất.

Trần lão quân sư rõ ràng nói ta ngày bé cha ta cũng ôm ta như vậy, ta cho rằng nhất định là không sai mà!

..

Ta cuối cùng vẫn tranh chấp cơ hội làm tiệc đầy tháng cho bọn nhỏ, hôm nay tướng quân phủ đại yến tân khách, kiếp ở cử gian khổ của ta cuối cùng cũng kết thúc, trời biết ta nhàn đến mức đầu mọc đầy nấm rồi. Mà tiệc đầy tháng của hai đứa nhóc hôm nay, vừa vặn đúng dịp đội ngũ tổng thân Tây Lương tới thành Trường An, mà dẫn đầu, đứng là A Mạc Nhĩ.

Hắn mặc trang phục Đại Hoa, vẫn là bộ dáng công tử ôn nhuận trước kia, nhưng gương mặt xa lạ, không có người có thể nhận ra hắn, lúc hắn ở Trường An đều dùng mặt nạ, lần này thay đổi, tuy rằng khí chất còn có chỗ giống nhau, nhưng không ai dám thừa nhận hắn chính là vị công tử trần thế kia.

Lúc người hầu dẫn hắn vào đại sảnh tổ chức yến tiệc, ta đang đứng ở bên cạnh Hoa Nam Bình muốn đoạt nữ nhi lại, hắn ôm nữ nhi trốn đông trốn tây không chịu đưa cho ta, ta nổi giận, "Ngươi không phải cả ngày ghét bỏ nói đừng là nữ nhi đừng là nữ nhi sao, hiện tại thế này là có ý gì?" Hắn cười tủm tỉm.

Ta ghét bỏ vung tay áo, trùng hợp lúc này xa xa thấy được Giang Hành Tri, thứ đầu tiên ta nhận ra, chính là cặp mắt phượng mang theo ưu thương nồng đậm kia. Ánh mắt của hắn lảng lảng dừng trên người ta, qua thật lâu sau mới cong môi lên cười, tươi cười này không giống với khuôn mặt ôn nhuận hòa nhã với người bên ngoài trước đây, tuy rằng còn lại vài phần bóng dáng từng có, nhưng khuôn mặt dị tộc hỗn huyết có vẻ u buồn mà cao nhẽ. Ta giật mình, thì thào há mồm, dùng khẩu hình gọi Hành Tri. U buồn trong mắt hắn như là sương mù được ánh mặt trời rọi đến, nhất thời trong trẻo hơn vài phần.

Ta nhớ tới lời hắn nói ở Tích Nguyệt trấn trước khi thả ta rồi đi, nghiêm mặt xoay người nói với Hoa Nam Bình ở phía sau, "Bệ hạ, đưa Yên Nhạc cho ta."

Hoa Nam Bình bình tĩnh nhìn Giang Hành Tri ở bên kia, thần sắc bí hiểm, nhưng đợi đến lúc hắn nhìn về phía ta đôi mắt màu hổ phách của hắn có chút ủy khuất, "Không cho!"

Ta nói hồi lâu, hắn mới mềm mỏng thái độ, đưa nữ nhi cho ta. Ta ôm nữ nhi thật cẩn thận xuyên qua sân trước tràn đầy bóng cây về phía Giang Hành Tri, nữ nhi xoe tròn đôi mắt to màu đen nhìn ta, thanh âm non nớt i i a a không biết là đang nói cái gì.

Giang Hành Tri tiến lên mấy bước tiếp đón ta, nhìn đứa nhỏ trong lòng ta, hắn hỏi: "Tên nàng là gì?" "Yên Nhạc." Hắn ngừng đầu cười với ta, "Tên này rất êm tai, sợ không phải là nàng nghĩ." Ta hồ thẹn.

Yên Nhạc nắm vạt áo của ta, đôi mắt to đen bóng cẩn thận nhìn chăm chăm A Mạc Nhĩ, miệng thỉnh thoảng phát ra một hai âm tiết non nớt đáng yêu, Giang Hành Tri đưa tay muốn ôm đứa nhỏ, ta do dự, liền đưa Yên Nhạc cho hắn.

Yên Nhạc so với đệ đệ nàng, lá gan lớn hơn rất nhiều, cũng không e ngại người xa lạ, trước đó vài ngày ta tâm huyết dâng trào cho hai tỷ đệ chơi trò chơi, quảng bọn chúng lên không trung rồi tiếp được, Yên Nhạc cao hứng cười khanh khách, tiểu nhi tử lại sợ tới mức trực tiếp vung cho ta một thân nước tiểu, sau đó cha ta nhìn thấy sắc mặt liền khó coi lợi hại, không cho phép ta một mình mang đứa nhỏ nữa, nếu không phải ta còn đang ở cử, phỏng chừng người đã trực tiếp quăng ta sang từ đường quý rồi.

"Nó giống nàng." Giang Hành Tri nói.

Ta vò đầu cười, "Yên Nhạc quả thật không có bộ dạng xinh đẹp như đệ đệ nàng."

"Không, ta không phải có ý này..."

Yên Nhạc đang nắm lộn tóc trước ngực Giang Hành Tri đùa cao hứng, lúc này người gác cổng bên kia lại rống một tiếng: "Công chúa Tây Lương điện hạ đến." Ta nhú mày. Nàng ta tới làm gì? Giang Hành Tri nhìn thấy biểu tình trên mặt ta, áy náy nói, "Sợ là nàng ta đi theo ta, ta đi bảo nàng ta rời đi."

Dứt lời, hắn cúi đầu hôn lên mặt Yên Nhạc, sau đó đưa nàng cho ta, ta nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý, ôm Yên Nhạc xoay người rời đi, trong lương đình phía trước, Hoa Nam Bình khoanh tay lãnh đạm nhìn ta, rất giống như đang nhìn nương tử hồng hạnh xuất tường. Ta bị ý niệm trong đầu này làm hoảng sợ. Hắn nhàn nhạt hừ lạnh một tiếng, ôm lấy nữ nhi trong lòng ta muốn đi. Ta giữ chặt tay áo của hắn. Hắn quay đầu nhướn mày nhìn ta.

Ta nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng cọ cọ hai má của hắn: "Hoa Bình đừng tức giận, ta đối với hắn... chỉ là phương diện cá nhân hắn có ân với ta, ta có thẹn với hắn mà thôi, cũng không tâm tư khác, việc nước và việc riêng, ta phân rõ."

Khuôn mặt Nam Bình hơi bớt giận, hôn phớt môi ta một cái.

"Ta biết, nếu nàng thật sự sinh ra tâm tư khác với hắn, nàng cho là hắn còn có thể sống sao?"

Tươi cười ôn hòa trên mặt ta liền cứng ngắt.

Hắn cúi đầu nhìn nữ nhi, "Yên Nhạc, phụ hoàng mang con đi tắm rửa, lần sau nhìn thấy mấy thúc thúc lung tung muốn ôm con, con liền khóc cho bọn hắn xem, nhớ kỹ chưa?"

Yên Nhạc làm sao có thể nghe hiểu, chỉ phát ra mấy âm tiết i i a a vô nghĩa. Hắn lại vừa lòng.

Ta dở khóc dở cười.

Hoa Nam Bình ôm Yên Nhạc đi chưa được hai bước, đột nhiên quay đầu lại, âm cuối mang theo chút run rẩy, "A Ngọc, mới vừa rồi nàng gọi ta cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trí nhớ trở về

Editor: V-Emy

Ta vừa lòng cười.

Hoa Nam Bình thấy ta không nói lời nào, đột nhiên có chút luống cuống, "Triệu Như Ngọc, ta hỏi lại nàng, nàng vừa mới gọi ta là cái gì?"

"Người không phải không nghe thấy được."

Trên mặt hắn tràn ngập sự khó tin, môi run rẩy, cúi đầu lộ ra một nụ cười ôn nhu. "A Ngọc, rốt cuộc..."

Ta lắc lắc đầu, nói: "Ta cũng không nhớ hết toàn bộ."

Sự vui sướng trong mắt hắn vẫn không chút nào suy giảm: "Nàng chịu gọi ta như thế, chứng tỏ nàng đã nhớ lại rất nhiều, A Ngọc, rồi sẽ khá hơn."

Ta chỉ cảm thấy không được tự nhiên, rất áp lực.

Nữ nhi trong lòng Hoa Nam Bình đột nhiên bắt đầu oa oa khóc, ta chỉ chỉ nữ nhi, chuyển hướng đề tài, "Có lẽ nàng đói bụng."

Hoa Nam Bình vẫy tay thị vệ đứng cách đó không xa, "Mang Yên Nhạc đi tìm nhũ nương đi, thuận tiện kêu nhũ nương tắm rửa cho nàng."

Ta cười khề, hắn còn nhớ Giang Hành Tri từng hôn Yên Nhạc một cái cơ đó.

Thị vệ ôm đứa nhỏ cẩn thận lui ra, Hoa Nam Bình xoay người cầm tay của ta, cúi đầu chăm chú nhìn ta, "A Ngọc, rồi sẽ nhớ lại thôi, chúng ta không vội, ta chờ nàng, được không?"

Ta gật đầu đáp ứng.

Hắn hít một hơi, từ khóe mắt đến chân mày tràn đầy ý cười.

Bóng râm ngày hè in bóng trên y bào hần, theo gió đung đưa, cách đó không xa hoa lựu đã nở rực lửa.

Hắn cúi đầu gắt gao siết chặt tay của ta, dùng sức đến mức làm ta hơi đau, hắn nói, "A Ngọc, gọi ta lần nữa."

..

Trong tiệc đầy tháng của đứa nhỏ, các vị đồng僚 đến chúc mừng chỉ biết ta sinh một nữ nhi. Nữ nhi bởi vì lớn lên giống ta, không được người ta xem trọng mấy, toàn chúc phúc ta có nữ nhi giống mẫu thân, là phúc của Đại Hoa, cha ta nghe được sắc mặt càng khó coi.

Trưởng công chúa tới chàng vạng mới đến, ngồi trên xa liễn trước cửa phủ, xóc mình châu ngọc lên lộ ra khuôn mặt như mặt trăng, nàng liếc mắt nhìn ta một cái, có chút ai oán, "Vì sao lại là nữ nhi? Vì sao lại là nữ nhi? Vì sao lại là nữ nhi?"

Người bên ngoài đều không hiểu nàng đang nói cái gì, nhưng trong lòng ta lại bồn chồn không yên.

Ta thỉnh nàng xuống xa liễn, nàng thờ dài nói, "Nữ nhi thì nữ nhi, nàng ở nơi nào? Bản cung muốn đến xem nàng!"

Ta đưa nàng đến phòng tỷ đệ Yên Nhạc, tiểu nhị từ vừa mới được Hoa Nam Bình ôm ra ngoài, giờ phút này ở trong phòng hẳn chỉ còn có mình Yên Nhạc đang ngủ, ai ngờ mở cửa phòng ra, lại nhìn thấy nhị từ trắng nõn, đang nhắm mắt lại ngủ say ngọt ngào.

Ta xoay người muốn ngăn trưởng công chúa lại, nàng lại khom mình một cái chui từ cánh tay ta vào.

Nàng chăm chú nhìn tiểu nhị từ trong chốc lát, chớp mắt hỏi ta, "Triệu Như Ngọc, người có thể giải thích cho bản cung nghe, vì sao đứa nhỏ này lại giống bản cung đến vậy hay không?"

Ta ho khan che giấu, không biết nên nói gì.

Nhân tình nàng đột nhiên sáng lên, khuôn mặt phồng lên vì rạo rực: "Chẳng lẽ đây là cái gọi là tướng phu thê?" Dứt lời, nàng cao hứng đưa tay muốn ôm tiểu nhị từ, vừa vịn ngay lúc đó, tiểu nhị từ mở mắt.

Tay trưởng công chúa cương cứng tại chỗ, nàng và tiểu nhị từ cùng nhìn nhau một hồi.

Một lớn một nhỏ đột nhiên đều khóc thành tiếng, lớn hu hu nức nở không ngừng, nhỏ dất cổ họng gào khóc.

"Trưởng công chúa..." Ta vươn ngón trỏ gạt lệ ngưng trên khóe mắt nàng. Nàng kéo tay áo của ta qua hung hăng lau mặt một phen.

Trưởng công chúa chỉ vào cái mũi của ta, "Đồ phụ lòng! Đồ phụ lòng! Ta tuyệt đối sẽ không cho người với hoàng huynh ở cùng một chỗ đâu, người.. người mơ đi!" Nàng giậm giậm chân, chạy ra ngoài, cung nữ đứng ở cửa liễn cuống quýt đuổi theo sau.

Ta ôm lấy tiểu nhị từ đang oa oa khóc lợi hại, đung đưa hai ba cái, nó càng khóc lợi hại hơn, ta bất đắc dĩ đi ra ngoài tìm người, "Triệu Khả, Triệu Khả, tiểu thiếu gia nhà người khóc!"

..

Tiểu nhị từ trong tiệc đầy tháng được Hoa Nam Bình trực tiếp ôm vào cung, trước khi đi hắn quay đầu lại nhìn ta, thần sắc có chút áy náy, ta miễn cưỡng kiềm nén đau lòng, biểu tình trên mặt cứng ngắc. Nhưng nữ nương ôm tiểu nhị từ bên người hẳn vẫn nói không ngừng, ta tức giận đến run tay.

Sau khi bọn họ rời đi, cha ta ở một bên châm chọc, "Cũng không phải về sau không được gặp, con cũng có thể tiến cung thăm đứa nhỏ mà."

Ta cào cửa phát tiết bất mãn: "Nếu hai ba ngày con lại chạy vào cung của bề hạ, người bên ngoài sẽ tưởng rằng con có gì với hắn đó!"

Cha ta hừ hừ: "Con không phải đã sớm xem người ta là vậy sao?"

Ta bình tĩnh nhìn chằm chằm cha ta: "..."

Lão gia tử có chút bất mãn, "Ngay cả đứa nhỏ cũng sinh rồi còn lo lắng lời đồn đãi nhảm nhí cái gì, may là ngoại tôn nữ của ta đáng yêu, nếu không —— hừ hừ."

Mãi cho đến vị khách cuối cùng ở tiệc đầy tháng của đứa nhỏ rời đi, Giang Hành Tri vẫn không xuất hiện lần nữa, có lẽ công chúa Tây Lương không phải là người dễ đối phó, gần như hòn đá vụn chân, đang chuẩn bị mang Triệu Khả trở về phòng, cha ta đột nhiên ngăn ta lại hỏi: "Công chúa Tây Lương hôm nay là người mấy ngày trước con nhắc tới sao?"

Lúc đón khách, người hầu trong phủ đẩy cha ta đi khắp nơi, có thể là cha ta vô tình gặp được ở cửa.

"Thành Trường An không phải chỉ có một công chúa Tây Lương thôi sao?"

Cha ta cúi đầu lầm bầm: "Không có khả năng, rốt cuộc sao lại thế này..."

Ta không biết cha ta đang nói cái gì, nhưng nhìn dáng vẻ nghiêm túc của người, ta cũng không dám quấy rầy.

Trở lại phòng nhìn thấy bên cạnh Yên Nhạc thiếu đi một thân ảnh, không biết tại sao, lòng ta lại có chút trống trải.

Ôm Yên Nhạc vào ngực, ta lấy tay dọc dọc khuôn mặt của nàng, chỉ chốc lát sau trên gương mặt nàng liền hồng hồng một mảnh, nàng cũng không khóc, ngược lại còn cười toét miệng nhìn ta, ta thở dài một tiếng, đứa nhỏ này quả thực là giống ta...

Lúc ta mười bốn mười lăm tuổi, ở Thành Trường An bị cha ta nuôi thành một đứa trẻ mập, hai má phúng phính có chút hỉ cảm, Hoa Nam Bình mỗi lần gặp ta, nếu chung quanh ta không có người, hẳn đều xoay người híp mắt cười nhìn ta, vuron ngón tay trắng nõn thon dài chọt chọt thịt béo ở hai bên má ta.

"A Ngọc A Ngọc, nàng mà còn béo nữa ta sẽ không muốn nàng!" Lúc ấy hẳn vẫn còn trẻ sung sức, mặc dù bị lão hoàng đế giáo dục khuôn mặt phải lãnh đạm không tùy tiện lộ hỉ nộ, nhưng tháo lớp vỏ bọc đó đi thì kỳ thật không khác gì trường công chúa hiện nay.

Khi đó ta mặc dù cười tùm tùm híp mắt nhìn lại hẳn, nhưng trong lòng lại nghĩ, chờ một lát nữa sẽ cho ngươi khóc.

Sau đó thừa dịp hẳn không chú ý, ta ôm lấy cổ hẳn mạnh mẽ hôn hẳn, nhìn hẳn kinh ngạc trừng mắt to, lòng ta rất ư là sáng khoái.

Nếu nữ nhi này của ta thật sự giống ta, vậy——

Ta nhủ cái mũi, người được một mùi tanh tươi.

Yên Nhạc nhìn ta, tươi cười trên mặt càng ra vẻ thiên chân vô tội.

Ta sùng sốt hạ, 囧 囧 nâng mông của nàng lên, quả nhiên... bất tri bất giác lại bị lây tính buồn bực của ngươi, quả thực là cùng một khuôn mẫu khác ra.

..

Mấy ngày nay, Triệu Khả luôn luôn lăm nhăm bên tai ta: "Nếu tiểu thiếu gia ở trong cung ăn không ngon thì làm sao bây giờ? Nếu tiểu thiếu gia ở trong cung uống không tốt thì làm sao bây giờ? Nếu tiểu thiếu gia lạnh không có người đắp chăn, khóc không có người dỗ thì làm sao bây giờ?"

Ta yên lặng ăn cơm, lười quan tâm nàng.

Nhưng Triệu Khả lại còn lải nhải nhiều hơn, ủy khuất nhìn ta, "Tiểu thư ơi là tiểu thư, em cảm thấy tiểu thư thật là nhẫn tâm, như vậy mà là mẹ ruột sao? Tiểu thư thật sự là mẹ ruột sao? Ôi mẹ ruột sao có thể nhẫn tâm thế, ôi tiểu thiếu gia đáng thương của em." Triệu Khả đầm ngực giậm chân.

Ta ho khan một tiếng, buông bát đĩa: "Triệu Khả ngươi đủ rồi nha."

Triệu Khả ai oán nhẹ nhàng đi ra ngoài, lại đứng ở cửa u oán quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái: "Tiểu thiếu gia, tiểu bạch thái, lý hoàng..."

Ta thấy nàng đã rời đi, liền đứng dậy vụng trộm đi ra chuồng tìm Hoa Bình.

Ta lặng lẽ canh giữ ở chuồng chờ Hoa Bình hành động, đợi khoảng nửa canh giờ, Hoa Bình liền lộc cộc khễ chân bước ra, sau đó vui vẻ một đường ra khỏi phủ. Ta đi theo phía sau nó, âm thầm cảm thấy may mắn vì tướng quân phủ cách hoàng cung không xa.

Hoa Bình quả nhiên biết đường tắt tiến cung, nó đứng ở chỗ cửa nhỏ, thủ vệ nhìn ra, thấy là Hoa Bình, đều vây quanh nó hết sờ lại nấn, ta thừa dịp bọn họ không chú ý, chọt lách người vọt vào trong hoàng cung.

Ta tùy tiện túm lấy một thị vệ đang tuần tra thăm dò chỗ ở của tiểu nhị tử, ngón tay thị vệ kia run rẩy chỉ phương hướng cho ta, ta tiếc hận rèn sắt không thành thép nhìn thị vệ đang co rúm lại kia nói: "Lúc trước ở trại huấn luyện cầm quân người ta dạy các ngươi ra sao, thật sự là trẻ con không thể dạy mà, quay về trại huấn luyện huấn luyện ba tháng lần nữa đi."

Thị vệ roi lệ.

Tiểu nhị tử được an trí ở Cẩm Vân điện gần phạt đường của Thái Hậu nhất, cách nơi đây rất xa, ta phải đi vòng ít nhất hơn phân nửa hoàng cung nói không chừng mới có thể nhìn thấy mặt nhi tử ta, lúc ta đang lặng lẽ đi ngang qua trước Trường Thọ cung, ngoài ý muốn gặp được người quen, đúng là Giang Hành Tri và công chúa Tây Lương kia.

Ta nghiêng đầu suy nghĩ, nghe nói hôm nay bệ hạ thiết yến chiêu đãi sứ giả Tây Lương, cho nên lúc này nhìn thấy bọn họ cũng không phải là tình huống gì đặc biệt, vì đề phòng bất trắc, ta tăng tốc cước bộ, lúc này ta nghe được công chúa Tây Lương mấy ngày trước còn chửi ầm lên với ta ngạo mạn nói với Giang Hành Tri: "Bản cung muốn làm cái gì, không cần ngươi quản."

"Ngươi đừng tùy hứng."

Công chúa Tây Lương cười lạnh một tiếng châm chọc: "Sao nào? Ca ca đại nhân luôn luôn ôn nhu dễ gần với ta cuối cùng cũng vạch trần tầng tầng mặt nạ nguy trang sao? Để ta đoán xem đây là vì ai nào, thật là khéo, ta đến thành Trường An này thật là có đắc tội với một người, một người duy nhất."

Ta chống trán, công chúa Tây Lương này quả nhiên là nhắm vào ta.

Không muốn tiếp tục nghe, ta liền dứt khoát treo tường vào một cung điện.

Cuối cùng nghe thấy thanh âm Giang Hành Tri mang theo chút ảo não: "Ta nói lại lần nữa, ngươi đừng vội hồ nháo, nếu không phải vì khuôn mặt này của ngươi, ta đã sớm lấy mạng của ngươi đi tể mẫu thân ta!"

Ta vượt qua hơn mười bức tường, thẳng đến khi thở hổn hển mới nhìn thấy mấy chữ chữ Cẩm Vân điện vàng nền đen. Ta tìm một chỗ thấp, nhón chân nhẹ nhàng nhảy qua, nhảy vào trong cung điện, may mắn nơi ta nhảy vào có vẻ hẻo lánh, không có ai canh gác.

Ta lục tìm ba bốn cái phòng, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, Cẩm Vân cung này vậy mà lại không có một thị vệ gác, thậm chí ngay cả tuần tra ban đêm cũng không có một người, không khỏi rất bất thường.

Chợt nghĩ thông suốt, ta cũng không ần núp nữa liền trực tiếp đi từ hành lang đến chủ điện.

Đẩy cửa đại điện ra, người nọ đang ngồi dưới ngọn đèn rử mắt cầm một cây bút lông, trong tay cầm một quyển tấu chương, bên cạnh có mấy quyển đã phê duyệt xong, thoạt nhìn đã ở trong này được một lúc, thấy ta tiến vào hần giương mắt nhìn thấy, lộ ra một nụ cười trong trẻo: "A Ngọc."

Ta xoay người hành lễ, "Bệ hạ, mạo muội tiến đến, vì thần chỉ muốn xem đứa nhỏ, bệ hạ xin thứ cho tội."

Hắn chỉ một phương hướng, "Nó ngủ rồi."

Ta nâng bước muốn đi qua, hắn lại lên tiếng ngăn ta lại, "Vì sao lại né tránh ta như vậy? Nàng nhớ ra cái gì rồi sao?"

Ta giật mình ngừng bước, rử mắt không nói.

Sức quan sát của hắn làm cho ta sợ hãi, từ khi sinh hạ đứa nhỏ, có ba bốn đoạn ngắn lướt qua đầu ta, tất cả đều là về hắn, không có ngoại lệ, ban đầu ta có chút kinh hoàng, sau đó cũng bình tĩnh tiếp nhận, về sau nữa, cho đến đêm hôm qua, ta đã nhớ ra nửa năm ta mất tích kia đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

"Ta chỉ làm một chuyện rất có lỗi với nàng... Nàng không tha thứ cho ta cũng không sao, bản thân ta cũng không thể tha thứ cho chính mình." Hắn thờ dài, buông tấu chương trong tay, đi về phía ta.

Ta đột nhiên cảm thấy lửa giận ngàn ngút, "Nói tha thứ hay không tha thứ làm gì, sớm biết có ngày hôm nay thì làm gì có lúc trước, thế nhân đều biết bệ hạ ngài là người đi một bước nghĩ mười bước, làm sao có thể không nghĩ tới kết quả bây giờ, ngài dù sao cũng ý vào việc ta thích ngài."

Hoa Nam Bình thấy ta tức giận, có chút ngạc nhiên, hắn rử mắt xuống lại chợt lóe lên một cái, không biết nhớ tới cái gì, trong đôi mắt đột nhiên lại lấp lánh âm áp, hắn nâng mắt lên chăm chú nhìn ta, "A Ngọc, nàng đừng nóng giận, nếu thật sự nàng vẫn cảm thấy ủy khuất, ta cho nàng cường lại là được."

V-Emy: "A Ngọc A Ngọc, nàng mà còn béo nữa ta sẽ không muốn nàng!" đúng là hai anh em, ngay cả suy nghĩ cũng giống nhau.v

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Hòa thân

Edit: V-Emy

Ta nhất thời giận không kiềm được, "Ngươi còn có thể vô sỉ hơn không?!"

Hoa Nam Bình lại cười tùm tùm dầu muối không tiến, làm như gặp phải chuyện vui ngắt trời gì vậy, hiện tại ta cũng không muốn tìm hiểu rốt cuộc hắn đang cao hứng cái gì, hơn nữa tâm tình của bản thân không tốt vì thế ta dứt khoát phất tay áo cáo lui.

Hắn ngăn ta lại, trầm mặc tại chỗ nửa ngày, sự kiên nhẫn của ta cũng cạn kiệt, không kiên nhẫn ngẩng đầu, lại thấy hắn cúi đầu áp chế môi ta.

Hoa Nam Bình thấy ta giật mình, liền lui về phía sau ta nửa bước, hai má hắn hơi ngượng ngừng ứng đo, hảo tâm giải thích: "Ta đương nhiên có thể càng vô sỉ hơn."

Ta nhất thời hỗn loạn, cố giữ cho sợi dây lý trí không để nó hồng mắt, lui về phía sau rồi đi.

Đến cửa phủ ta mới vỡ đầu nhớ ra, lần này lên lút tiến cung không chỉ là một chuyến tay không mà còn không gặp được nhi tử, hơn nữa vô duyên vô cớ lại bị cọ một chút đậu hủ, tuy rằng đậu hủ của ta khá là khó ăn.

..

Ngày hôm sau lúc lâm triều, sứ giả Tây Lương và công chúa chính thức vào triều yết kiến, thương lượng việc hòa thân, nghe đâu là đặc biệt để lễ quan chọn lựa ngày tốt.

Sáng sớm hôm nay lúc vào triều, cha ta có chút thương hại một bên ôm Yên Nhạc một bên nhìn ta, nói, "Như Ngọc, nếu trong lòng con khổ sở, lâm triều hôm nay có thể không đi, có lẽ bệ hạ khoan dung độ lượng, sẽ không để ý mấy việc nhỏ này đâu."

Ta quay đầu lại nhìn cha ta, nói thẳng, "Ngài lại nói vậy."

Cha ta bị ghen hòng, nhưng dự tính ban đầu vẫn không thay đổi khuyên ta, "Như Ngọc ta thế này là vì tốt cho con."

"Nếu con không đi lâm triều, bệ hạ muốn khấu trừ bổng lộc của con, vậy làm thế nào cho phải?" Ta khiêu khích cha ta.

Cha ta đặc biệt nghiêm túc suy tư, gian nan nói, "Nói thì nói vậy, nhưng mà..." Cha ta thở dài một tiếng, "Như Ngọc à, con có biết Tây Lương phái công chúa kia tới là có tâm tư gì không?"

"Hòa thân." Ta không hiểu cha ta đang dong dài cái gì.

"Vói người nào?"

"Đại hoàng tử, nhị hoàng tử đã chết trước khi bệ hạ đăng cơ rồi, tam hoàng tử là một tên ngốc, tứ hoàng tử bởi vì có liên quan tới nhị hoàng tử vẫn bị giam giữ ở trong thiên lao, lão ngu, lão lục chết trẻ, còn có thể là với ai? Dù sao cũng không thể với trưởng công chúa chứ?"

Cha ta trùng to mắt ngạc nhiên, có lẽ người vốn tưởng rằng ta còn hồ đồ nhưng không nghĩ rằng kỳ thật trong lòng ta lại như gương sáng. Sau khi cha ta phản ứng lại đặc biệt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói với ta, "Thì ra con đều hiểu được, Triệu Như Ngọc con ngấm lại cho ta, nếu nữ nhân kia mỗi ngày ngủ với nam nhân của con, đánh con của con, về sau con còn có tâm tư nhân nhả như vậy sao? Chuyện ngủ với nam nhân của con thật ra không quan trọng, tên kia ta vốn nhìn không vừa mắt, ta cũng không cần, nhưng mà chuyện đánh con của con! Con đặt tiểu nhị tử ở đáy lòng mà thương nó đi!"

Về mặt vốn đang bình tĩnh mỉm cười của ta nhất thời cứng lại.

Yên Nhạc trùng hợp oa oa khóc lên ở phía sau, cha ta luống cuống tay chân đỡ đứa nhỏ, không trêu chọc ta nữa, ta lại ngốc lảng trước buổi lâm triều, mới vô tri vô giác bị Triệu Thanh Y mang đi.

Ở Hàm Nguyên Điện hết sức náo nhiệt, bởi vì sứ giả Tây Lương vào triều yết kiến, cho nên buổi lâm triều không chỉ có quan ngũ phẩm trở lên, quan viên có phẩm cấp bình thường ở thành Trường An cũng đều đứng ở ngoài đại điện, ngự phố đến cửa Hàm Nguyên điện, đại thần cẩn thận đứng thành hai hàng, phía sau các đại thần là mấy cấm quân hắc y, tư thế bọn họ uy vũ chỉnh tề, rất có phong phạm.

Toàn bộ những lời chúc mừng ở buổi lâm triều ta đều không nghe rõ, lỗi tại ta chỉ có câu nói kia của cha ta, ngủ với nam nhân của con, đánh con của con...

Cứ nghĩ đến tiểu nhị tử trắng nõn có khả năng mất đi sự che chở của ta, phải nhẫn nhục sống tạm bợ dưới □ của nữ nhân nào đó, bộ dáng mỗi ngày rom róm nước mắt, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, lòng của ta liền chua xót như bị người dùng tay hung hăng siết chặt nhào nặn một lần lại một lần.

Lúc này Hồ Mặc đứng ở phía sau ta đột nhiên hung hăng chọt ta một cái, nhỏ giọng nói, "Người xem công chúa Tây Lương kia."

"Mỹ nhân rắn rết lão tử xem nàng làm cái lông gì?!" Ta không kiên nhẫn đáp lại.

Biểu tình của Hồ Mặc giống như ăn phải ruồi bọ, "Chắc chắc, dù sao người liếc mắt nhìn một cái tuyệt đối sẽ không hối hận, người Tây Lương đưa nàng ta đến đây là có tâm tư gì?"

Ta thoáng nghiêng đầu, công chúa Tây Lương kia vẫn một thân hồng y như trước, từ bên cạnh nhìn qua làn da trắng nõn, cái cổ thon mảnh, điều duy nhất khác biệt chính là lần đầu tiên nàng ta đến, tóc mái che phủ trán giờ đã được chải lên, lộ ra gương mặt tròn bóng.

Nàng thật sự rất giống một người.

Ấn tượng lưu lại khi lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng quả nhiên là chính xác, nhưng khi đó ta chỉ cảm thấy vì nàng và Giang Hành Tri là biểu huynh muội cho nên mới có vẻ giống nhau, nhưng sự thật lại kém cách xa vạn dặm.

Nàng không giống Giang Hành Tri, cũng không giống người mà ta quen biết.

Dáng vẻ vén tóc ra sau của nàng ta vậy mà có năm phần tương tự ta!

Công chúa Tây Lương lúc này quay đầu, phát hiện ta đang nhìn chằm chằm gương mặt của nàng, đột nhiên lộ ra một loại ánh mắt bi thương, thần sắc chột lóe rồi biến mất cực nhanh nơi đáy mắt, thế nên ta hoài nghi là ta nhìn lầm.

Hồ Mặc lại chọt ta một cái, "Ta nói cha người có khi nào đã ngủ với lão bà của Tây Lương vương hay không?"

Ta dương dương tự đắc hất cằm, "Hâm mộ sao, bằng khuôn mặt này của ngươi hâm mộ không nổi đâu! Không chừng còn chưa lên được giường của người ta đã bị thần Chung Quỷ trừ tà rồi."

Lúc Hoa Nam Bình nhìn thấy bộ dáng công chúa Tây Lương kia, trên mặt vẫn là dáng vẻ không lộ hi giận, ánh mắt của hắn chỉ nhẹ nhàng lướt qua công chúa Tây Lương, liền dừng lại trên người Giang Hành Tri ở bên cạnh, hắn nói: "Tây Lương vương quả thực rất có thành ý."

Giang Hành Tri dùng lễ tiết Tây Lương đáp lời hắn, "Khách khí."

Công chúa Tây Lương nghe được lời của bọn họ, chân liền mềm nhũn thiếu chút nữa ngã quỵ, ta nhìn thấy đáy mắt nàng ngần ngại nhìn Giang Hành Tri, bộ dáng cần mỗi hàm oan chịu khuất.

Nghe nói nàng luôn luôn được nuông chiều từ bé, bị xem là hàng hóa qua tay như thế, có lẽ nàng ta vô cùng không quen.

Nhưng cứ nghĩ tới việc có thể về sau nàng sẽ ngủ với nam nhân của ta, đánh con của ta, ta liền không nặn ra được một chút đồng tình nào.

Hoa Nam Bình gõ tay vịn một cái, nói: "Cô có hai vị huynh đệ, một người thành thật, một người rất nội liễm, không biết công chúa điện hạ thích người nào hơn?"

Người ở dưới vừa nghe thấy, nhất thời ghen cười vất vả, cái gì mà người thành thật, cái gì mà rất nội liễm, một tên ngốc có thể không thành thật sao? Một người bị nhốt ở thiên lao, phạm vi hoạt động chỉ tầm ba bước, có thể không nội liễm sao? Thậm chí ngay cả Giang Hành Tri cũng kinh ngạc nắm chặt nắm đấm rừ ở hai bên sườn. "Không biết hoàng đế Đại Hoa bệ hạ đây là có ý gì?"

"Cô nói chuyện không thích lặp lại." Hoa Nam Bình bình tĩnh nói.

Giang Hành Tri cẩn thận suy nghĩ, dường như muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng lúc này công chúa Tây Lương lại đột nhiên ngừng mặt nhìn Hoa Nam Bình, kiên định nói, "Bản cung gả!"

"Vây rất tốt, chuyện kế tiếp cứ để Từ Lễ bộ toàn quyền phụ trách." Hoa Nam Bình nhẹ nhàng cong khóe môi cười nhạt.

Giang Hành Tri không kịp ngăn cản công chúa Tây Lương, sắc mặt rõ ràng có chút ảo não.

Công chúa Tây Lương xoay người đối diện Giang Hành Tri, "Ngươi không cần khuyên ta, sớm muộn gì ta cũng phải lập gia đình, gả cho người bên ngoài dù sao vẫn tốt hơn rất nhiều so với việc giữ một phần cảm tình vĩnh viễn sẽ không bao giờ đơm trái!" thanh âm công chúa Tây Lương không lớn không nhỏ, nhưng cũng đủ làm cho mọi người ở Hàm Nguyên Điện nghe rõ ràng.

Lễ bộ Tàn đại nhân run rẩy bước ra khỏi hàng, cẩn thận hỏi, "Không biết công chúa muốn gả cho vị vương gia nào trong hai vị vương gia vừa mới được nhắc tới?"

Công chúa Tây Lương lộ ra một nụ cười châm chọc, "Vị có tính cách thành thật kia, đời này của bản cung ăn đủ thiệt thòi từ nam nhân quá thông minh rồi."

Ta đột nhiên ưu tư gật đầu, lúc này ở cổ bỗng dưng toát ra một cảm giác lạnh lẽo, tựa như có một con rắn đang bò lên, ta run lên một cái, ngừng đầu đối diện với thần sắc bí hiểm của Hoa Nam Bình, hắn thấy ta nhìn hắn, ánh mắt nheo lại lộ ra biểu tình uy hiếp, ta lập tức mất nhìn mũi mũi nhìn tìm làm bộ như đang thiền.

Hoa Nam Bình gật đầu, "Vây bây giờ liền định thế đi, bãi triều."

"Chờ đã!" công chúa Tây Lương lớn tiếng ngắt lời hắn, mi tâm Hoa Nam Bình nhăn lại thành hai nếp uốn, rõ ràng không hờn giận, công chúa Tây Lương cúi đầu nói, "Ta biết ngắt lời hoàng đế Đại Hoa là chuyện đại bất kính, nhưng ta chỉ còn lại một câu cuối cùng này, nếu không nói ra, trong lòng không được thoải mái."

Sắc mặt Nam Bình lạnh như băng ném ra chữ kế tiếp, "Nói đi."

Công chúa Tây Lương xoay mặt về hướng ta chậm rãi đi tới, hất cằm nói, "Không hiểu kỳ khuôn mặt này sao?"

Ta lúng túng tỏ vẻ ta không hiểu kỳ nên không muốn biết: "Thế giới to lớn không thiếu điều kì lạ, chuyện này không có gì kì quái."

Nhưng công chúa Tây Lương kia lại nháy mắt hừ hừ hai tiếng, "Ngươi không muốn biết, ta càng muốn nói cho ngươi, ta với ngươi lớn lên giống nhau không phải là giả, bởi vì hai chúng ta cùng một mẫu thân sinh ra."

Đầu ta như bị búa nện phải.

"Nhưng bà ta đã điên rồi." công chúa Tây Lương lại quăng tràng bom kế tiếp, mới thần nhiên xoay người đi.

Đầu ngón tay ta đều bắt đầu run rẩy.

Nàng ta đi ngang qua người Giang Hành Tri, nhìn các đốt ngón tay phải trắng bệch của hắn, cười nhạt: "Kế hoạch của ngươi nay hắn là rồi tung rồi?"

"Nhờ phúc." thanh âm của Giang Hành Tri vừa ngẩn lại vừa vội, dường như sợ nói nhiều sẽ lộ ra nhiều cảm tình.

Công chúa Tây Lương cười lạnh, "Ngươi đã không chịu tiếp nhận bản cung, vậy bản cung liền phá ngươi không yên! Đây mới chỉ là bắt đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Trần Lưu Danh trở về

Edit: V-Emy

Vị trí của Hồ Mặc cách ta gần nhất, lời của công chúa Tây Lương hẳn là hẳn nghe được nhất thanh nhị sở, lúc trong đầu ta đang hỗn loạn, nghe được hẳn hạ giọng nói với ta: "Triệu Như Ngọc, bình tĩnh!"

Ta gất gao nhắm mắt lại, nắm đầm rũ ở hai bên sườn, bởi vì dùng sức quá mức, móng tay cắm vào lòng bàn tay, chỉ chốc lát sau, có dòng chất lỏng ấm áp từ đầu ngón tay chảy xuống dưới, kỳ lạ là ta lại không cảm nhận được một chút đau đớn nào, trong đầu vẫn là hai câu công chúa Tây Lương vừa mới nói, "Chúng ta cùng một mẹ, đáng tiếc, bà ta đã điên rồi..."

Ta không biết thân mình ta không ngừng run rẩy là vì hưng phấn hay là vì không yên, hít sâu mấy hơi để tĩnh táo lại, ta giương mắt nhìn về phía trước, nhìn thấy công chúa Tây Lương đang cáo lui rồi đi lại nghiêng mặt liếc mắt nhìn ta một cái, thần sắc trào phúng.

Sau khi sứ giả Tây Lương rời đi, Phúc công công ở bên trên tuyên bố bãi triều, các đại thần lục đục đi ra ngoài, ta vừa mới động cước bộ, chợt nghe Hoa Nam Bình gọi ta, "A Ngọc, nàng tạm thời lưu lại."

Đầu thu Thuởng Lâm uyển hieu quạnh đầy ý vị, ban đêm gió tây thổi qua những tán cây xanh thưa thớt, đường nhỏ hẻo lánh trong rừng rơi đầy những phiến lá còn xanh, giẫm lên chúng không tiếng động.

Cung nữ, thái giám, thị vệ bên người Hoa Nam Bình đều bị bỏ lại ngoài rừng, hẳn dẫn ta đi sâu vào trong, ta không biết hẳn đang muốn nhớ lại hay muốn đùa giỡn cái gì, cho nên chỉ có thể phối hợp. Thái độ của ta vô cùng có lệ, hiện tại ta chỉ do dự rốt cuộc là nên mau chóng chạy về nhà thương lượng đối sách với cha ta hay cần phải gạt cha ta dùng năng lực của bản thân mạng nung ta trở về.

Nhưng vì sao nung ta sau khi rời cha ta đi nhaoáng một cái hơn hai mươi năm không có tin tức, chẳng lẽ thật sự giống như lời đồn bên ngoài, bởi vì bà không chịu nổi kích thích cho nên điên sao?

Hoa Nam Bình nhìn ra ta không yên lòng, dùng sức bóp cổ tay ta, ta hồi thần, nhanh chóng đuổi kịp bước chân của hẳn.

Không biết đi được bao lâu, hẳn mang ta tới chỗ một tàng cây to lớn đến nỗi hai người giang hai cánh tay cũng khó có thể ôm trọn, hẳn hỏi, "A Ngọc, nàng còn nhớ rõ trước kia nàng từng ở dưới cây này chôn cái gì không?"

Chuyện cũ trước đây tuy rằng ta đã nhớ lại được hơn phân nửa, nhưng chuyện này hiện tại ta không có ấn tượng, chỉ có thể lắc đầu.

Hắn dường như có chút kinh ngạc, nhưng dù sao cũng lập tức phản ứng được, "Là ta quên, ngày đó nàng uống rượu."

Ta sau khi tỉnh rượu thường xuyên quên chuyện đã xảy ra sau khi say rượu, theo lý thuyết rượu phẩm (phẩm hạnh khi uống rượu) của ta tuy rằng làm cho người ta thờ dài nhưng thật ra cũng không đến mức nháo ra chuyện gì đáng chê cười, vì thế liền dứt khoát hỏi, "Ta có nói bậy gì đó hay không?"

Hắn tiện tay nhặt một nhánh cây lên, gạt đi lớp lá cây chùng chát... "Lần đó nàng nói lung tung rất nhiều, không biết ý nàng là câu nào?"

Ta xem thái độ này của hẳn, phỏng chừng là sau khi say rượu ta không kháng cự được sắc đẹp dụ hoặc rồi náo loạn, trong lòng ta áy náy bất an, lúc này, Hoa Nam Bình nghiêng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, "Thôi, không đùa nàng nữa."

Hắn gạt đi lớp lá dày như thảm ngô đồng dưới chân, nói, "Ngày đó là sinh thần của nàng, lễ vật ta đưa cho nàng là một bộ y phục mẫu hậu ta may cho nàng, nàng có biết, mẫu hậu ta luôn luôn thương nàng không?"

Việc này ta có biết, trước khi Thái Hậu đóng cửa ở phạt đường không ra ngoài, quả thật rất thương yêu ta, bà rất khéo tay, thường xuyên làm chút điểm tâm, luôn có phần của ta, ngày lễ ngày tết hoặc là lúc gặp dịp ta xuất chinh, bà cũng tự tay may chút quần áo cho ta.

Thái Hậu xuất thân tiểu hộ nhân gia (gia đình nhỏ ít người), nghe nói lúc tiên đế ngao du bên ngoài nhất kiến chung tình đối với bà, đưa bà vào hoàng cung, cung đường đầy đủ, nhưng bà vẫn không bỏ thói quen tự mình động thủ cơm no áo ấm, ở trong hoàng cung có thể nói khác người...

Nhưng nói thật, ta thích điểm tâm bà tự tay làm.

"Nàng nói nàng hâm mộ ta có nung, mà bản thân nàng là đứa nhỏ muốn có nung, ta liền nói cho nàng, nói nung nàng chưa chết." nhánh cây trong tay

Hoa Nam Bình bị gãy trong lớp bùn đất, hất đổi một cảnh khác, lại đào chỗ vừa nãy, vạt áo dính một chút bùn đất.

"Khi đó nàng cười cười nói ta chi an ủi nàng thôi, vì thế ta viết phong giấy cam đoan, nếu một ngày kia có tin tức truyền đến nói nương nàng còn sống, ta sẽ không tìm có từ chối không cho nàng đi tìm nương nàng." Hắn dứt lời liền không lên tiếng đào hồi lâu nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Ta ngăn hắn lại, "Thôi, có lẽ là bị cung nữ nghịch ngợm nào đó lấy đi rồi."

Hoa Nam Bình nghe lời ta, buông nhánh cây trong tay xuống.

Ta cầm tay hắn, dùng tay áo lau cho hắn, hắn lại cự tuyệt, trở tay cầm cổ tay của ta, ngửa lòng bàn tay của ta lên dưới thẳng năm ngón tay, nhất thời vết thương máu me dử tợn ở lòng bàn tay đập vào mắt.

Hắn không nói gì mà lôi kéo ta bắt đầu hướng ra ngoài.

Ta do dự bước nhanh lên phía trước hỏi hắn, "Ý của ngươi là, chuyện nương ta không chết, kỳ thật ngươi đã sớm biết."

Hoa Nam Bình quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, trong đôi mắt màu hổ phách tràn ngập hàn ý, "Nàng động não suy nghĩ một chút là có thể sáng tỏ, cảm tình của cha nàng đối với nương nàng sâu chỉ sợ thế gian hiếm thấy, nhưng vì sao nương nàng sau khi mất ngay cả mộ bia cũng không có, thậm chí ngay cả mộ chôn y phục và di vật cũng chưa từng gặp qua?"

Ta cúi đầu không nói.

"Cũng bởi vì một câu nói của công chúa Tây Lương kia mà nàng dẫn vật bản thân mình thành bộ dáng thế này sao?" Hắn giơ bàn tay phải của ta lên, thần sắc sắc bén, "Triệu như ngọc, thân thể nàng đều là của ta, từ sợi tóc đến đầu ngón tay toàn bộ đều là của ta, nàng muốn thương tổn chính mình, cũng phải hỏi ta một câu có nguyện ý hay không."

Tuyên bố trắng trợn này của hắn làm ta có chút kinh ngạc, nhưng nghi hoặc lớn hơn lại lập tức bao trùm ta, không để ý tới sự phẫn nộ của hắn, ta trực tiếp hỏi, "Ý của ngươi là, chuyện nương ta còn sống, không chỉ có ngươi có biết, thậm chí cha ta đã sớm biết?!"

Hoa Nam Bình miễn cưỡng áp chế sự nóng nảy, tức giận kéo ta đi ra ngoài, "Chuyện kia là do ta ngẫu nhiên từ chỗ phụ hoàng ta biết được, về phần cha nàng ——" hắn dừng một chút, thở dài, "So với việc nói cha nàng không biết, không bằng nói là ông ấy không muốn biết."

Ta thất vọng rũ mắt xuống.

"Ta đã hạ lệnh cho bọn họ không được tiết lộ nửa chuyện xảy ra ở buổi lâm triều hôm nay, cho nên, tốt nhất nàng đừng nên nói với cha nàng." Hoa Nam Bình thấy ta rồi rầm, nhẹ giọng đề nghị.

..

Chuyện nương ta còn sống lại nghe trong đầu ta hai ba ngày, đúng là ta vẫn còn tính gặt cha ta.

Lúc tâm tư lão gia tử thâm trầm lên một chút là không mò ra được rốt cuộc lão đang suy nghĩ cái gì. Trước khi suy nghĩ ra được đối sách, giấu giếm mới là kế tốt nhất.

Nhưng mà ý nghĩ của ta lại duy trì không đến hai ngày, chạng vạng ngày hôm sau, Triệu Khả nói cho ta biết, Trần Lưu Danh đã trở lại.

Tàng đá vẫn treo ở trong lòng roi xuống, thế cho nên mấy ngày gần đây về u sầu của ta đối với nương ta cũng tiêu tan vài phần, bấm ngón tay tính toán, Trần Lưu Danh mất tích đã nhiều ngày, lúc ta mất đi tin tức của hắn bụng còn chưa lộ, nay nhĩ tử, nhĩ nữ đều hơn một tháng tuổi.

Ta quay đầu nhìn Triệu Khả, "Trần Lưu Danh đã trở lại là chuyện tốt, sao bộ dáng ngươi lại giống như đang mất hứng thế?"

Triệu Khả nôn nóng tím da đi ra ngoài. "Tiểu thư, người nhanh chút đi, nếu không đi chỉ sợ Trần Lưu Danh rất nhanh sẽ bị Trần lão quân sư đánh chết."

Ta lắp bắp kinh hãi.

"Trần Lưu Danh không trở về một mình, hắn còn mang về một nữ nhân Tây Lương! Một nữ nhân Tây Lương lớn bụng! Hắn còn nói... Còn nói nữ nhân kia mang thai đứa nhỏ của hắn! Lúc em tìm đến tiểu thư, Trần lão quân sư đã đánh gãy một cây roi!"

Ta nhất thời không dám trì hoãn, mau chóng đi ra cửa trước, lúc ta đuổi tới, cha ta đã ngồi ở trên xe lăn do Cố Phán Hề làm riêng cho người đến nơi trước ta, người ngăn roi Trần lão quân sư lại, Trần lão quân sư chỉ có thể ôm bài vị của phu nhân ông, sắc mặt tức giận đến đỏ bừng, Trần Lưu Danh quỳ trên mặt đất, y phục trên lưng bị rách thành từng khối từng khối, máu chảy ra nhuộm đỏ một mảng lưng hắn.

Ta không nhìn thấy nữ nhân Tây Lương mang thai kia theo miệng Triệu Khả, phòng chừng đã được an trí rồi, Trần lão quân sư rất trọng mặt mũi, có lẽ sẽ không ở trước mặt nữ nhân hắn cho rằng là ngoại nhân Tây Lương đánh con của mình.

Cha ta nhìn thấy ta đến, chỉ chỉ Trần Lưu Danh đang quỳ: "Như Ngọc, con đi khuyên nhủ nó đi."

Trần lão quân sư được cha ta khuyên rồi đi, ta đỡ Trần Lưu Danh đứng dậy, nhỏ giọng oán thăm, "Sớm nói qua háo sắc chậm trễ chính sự, ngươi thế

này bị lão quân sư đánh là đáng đời." Ta nhìn phía sau lưng hắn, huyết nhục mơ hồ vô cùng thâm thẳm, khăn trương kêu Triệu Khả đang đi theo phía sau ta đi thành Cổ Phán Hề lại đây.

Trần Lưu Danh cắn răng nói, "Mấy vết thương nhỏ không tính là gì, Diệu Tô nàng vì ta mà rời bỏ người nhà, ta làm sao có thể phụ nàng?"

Ta nghe ra Diệu Tô hẳn là nữ nhân Tây Lương mang thai kia, chỉ có thể bĩu môi cười lạnh một tiếng, "Người thật là điềm tĩnh nhưng hậu trách nhà người chỉ sợ không được yên ổn."

Trần Lưu Danh là người đã có thể từ chính quy, thể từ hần tính tình đại khí tựa như pháo hỏa chút là cháy, xưa nay không thể chịu được ánh mắt Trần Lưu Danh dừng lại trên người tiểu cô nương nào dù chỉ một lát, nay hần đỉnh đặc mang một cô nương mang thai như vậy trở lại, biểu tình trên mặt thể từ Trần Lưu Danh hẳn, ta đều có thể tưởng tượng ra được.

Nào biết Trần Lưu Danh căn bản không chút để ý, hần khăn khăn hai tiếng, miễn cưỡng dựa lên ghế, nói với ta, "Ta vốn nghĩ chờ Diệu Tô sinh đứa nhỏ rồi trở về, nhưng lại có chuyện hiện giờ đang bận trong lòng ta không chịu nổi."

Ta hiểu kì về nghiêm túc của hắn, gật đầu nói, "Có chuyện gì, nói đi."

Trần Lưu Danh soàn soạt một tiếng ngồi xuống ghế, động đến vết thương cũng không để ý đau đớn, hần kích động nói, "Phụ nhân còn sống!"

Tay ta nắm chén trà cương cứng, giương mắt chăm chú nhìn thần sắc của Trần Lưu Danh, hỏi, "Người tận mắt nhìn thấy sao?" Nếu Trần Lưu Danh thật sự gặp qua nương ta, như vậy hoàn toàn phủ định giả thiết công chúa Tây Lương lừa gạt ta.

"Không dám có chút vọng ngôn."

Cửa phát ra tiếng rầm rầm rõ ràng, như tiếng mảnh gỗ bị bẻ gãy, ta ý thức được có người nghe lén, nhú mảy đi ra ngoài, không nghĩ lại nhìn thấy cha ta hai mắt đỏ đậm ngồi ở trên xe lăn, thân mình không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cha Như Ngọc

Editor: V-Emy

Ta vốn tưởng rằng phản ứng của cha ta sẽ rất mãnh liệt, chính như lời Hoa Nam Bình nói, toàn bộ Thành Trường An này, ta chưa bao giờ gặp qua nam nhân nào giống như cha ta, nương ta mất hơn hai mươi năm, người không chỉ không tái giá, ngay cả một thiếp thất bên người cũng không có, ngày giờ nương ta hàng năm, người đều ngồi trong đình bát giác ở hậu uyển một đêm, thổi khúc mà lúc còn sống nương ta yêu thích nhất..... Loại tình cảm này bình sinh ta hiếm thấy, nam nhân chung quanh ta, Trần Lưu Danh hảo sắc khác ở trong xương, Hồ Mặc cũng là người cả ngày dạo hoa lâu, về phần Tô mỹ nhân, hẳn là đoạn tụ, dĩ nhiên ngoại lệ!

Chỉ có mình cha ta, làm cho ta có thể tin tưởng trên đời này thực sự có tình yêu đích thực.

Ta an ủi cha ta nói chờ ta chuẩn bị vài ngày, liền lên vào Tây Lương mang nương ta trở về, cha ta lại quả quyết cự tuyệt, ta trăm tư không thể giải.

Ta đang do dự không biết làm như thế nào cho phải, trong triều Hoa Nam Bình lại đề áp nhiệm vụ lên người ta, giao cho ta huấn luyện cấm quân, nhưng ngay cả một giáo đầu cũng không cho ta sai sử, mỗi ngày ta mệt mỏi tới khi sắc trời đen kịt mới có thể về đến nhà, thậm chí ngay cả chuyện của nương ta cũng không có cơ hội suy nghĩ.

Cũng chính lúc này, ta lại phát hiện ta quả thật xem nhẹ cha ta.

Thần sắc lão gia từ suy sụp một thời gian, thể nhưng lại tươi tỉnh trở lại, hành vi cử chỉ vô cùng bình thường không có gì khác lạ, tựa như cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua có sự tình như vậy, ta không dám thử hỏi người, vì thế cũng cố ý giả vờ như không biết.

Buổi tối lúc ta về nhà ăn cơm, Triệu Thanh Y bấm báo với ta, nói lão gia từ lại ôm Yên Nhạc ra cửa.

Ta hỏi Triệu Thanh Y: "Người nói có khi nào cha ta lại chuẩn bị lên lút ra khỏi Trường An tìm nương ta hay không?"

Triệu Thanh Y lắc đầu, "Không có khả năng."

"Vì sao?"

"Đừng nói chân lão gia đi không được vài bước, hơn nữa thần sắc của lão gia hiện nay, chỉ sợ là đã nghĩ thông suốt..... Tựa như..." Triệu Thanh Y nhìn về mặt của ta do dự, nói tiếp, "Tựa như lúc trước tiểu thư đối với công tử."

Ta tiếp tục ăn cơm, Triệu Khả đặt trong tay ta loại canh ta yêu thích, ta cảm muốn uống một ngụm, cha ta liền hào hứng ôm Yên Nhạc phe phẩy xe lăn trở lại, vọt tới cạnh ta, bưng canh của ta lên uống một hơi cạn sạch, khả một tiếng vui sướng.

Người đưa Yên Nhạc cho Triệu Khả, đoan chính ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm.

"Cha, cha chạy đi đâu thế? Thanh Y nói mỗi ngày cha đều không ở nhà, ôm Yên Nhạc ra ngoài chạy lung tung." Ta oán giận.

Cha ta phát phát tay, "Không có việc gì, không có việc gì, ta tốt lắm."

Ta không biết lời cha nói là thật hay giả, nhưng thật ra cũng có chút yên tâm.

Ta ăn cơm xong đang muốn đứng dậy rời đi, cha ta ngăn ta lại, cẩn thận hỏi, "A Ngọc, nếu ta muốn tìm kế mẫu cho con, con có để ý không?"

Vấn đề này trước kia ta đã từng nghĩ tới, cho nên khi cha ta hỏi trong lòng ta cũng có đáp án, chỉ là lúc cha biết được nương ta có khả năng còn sống lại hỏi ta vấn đề này, thật sự làm cho ta có chút kinh ngạc.

"Nói thật, con không ngại, chỉ cần tuổi tác lớn hơn còn nhiều một chút, cha phải biết, muốn con gọi tiếng nương với một nữ nhân nhỏ hơn con, con thật sự không gọi được." Ta nghiêm túc trả lời.

Cha ta nhanh chóng lắc đầu, "Lớn hơn con, điểm đó cứ yên tâm."

Ta thấy bộ dáng cha hình như đã có mục tiêu, ngồi ở bên cạnh bưng một chén trà lên, làm ra bộ dáng muốn nói chuyện lâu, "Cha, cha xem trọng ai? Gia sự như thế nào? Nhân phẩm ra sao? Bộ dáng thế nào?"

Lão gia tử nhăn nhó một chút, trả lời ta, "Người này kỳ thật con cũng có quen ——"

Ta lục lại trong đầu một chút, thật sự không tìm thấy nữ nhân ở goá độc thân hay là gái lỡ thì đến nay chưa thành thân, "Con thật sự không biết kế mẫu tương lai con có thể quen rốt cuộc là ai?"

Lão gia tử chôn mặt phía sau chén trà, không yên nhìn ta liếc mắt một cái, "Chính là Tô Thiếu Ngân..."

Nước trà trong miệng phốc một cái bị ta phun ra hết toàn bộ, ta ho khan đến ra cả nước mắt, chẳng lẽ mười mấy năm qua cha ta thù thân như ngọc không phải là vì cảm tình sâu nặng đối với nương ta, mà là vì cha có tật xấu giống Tô mỹ nhân? Ta gian nan tự hỏi, trả lời người, "Tô Thiếu Ngân hẳn có gia có thất, nếu thực sự bắt buộc hẳn, cũng không chắc hẳn sẽ theo, chẳng bằng ——"

Cha ta dùng chén trà đập ta một phát, "Lão tử làm sao có thể coi trọng tên quý keo kiệt Tô Thiếu Ngân kia chứ, ranh con đừng có ngắt lời ta, nghe ta nói cho hết lời!"

Ta thờ phào nhẹ nhõm, tỏ ý bảo người tiếp tục.

Lão gia tử mãnh liệt nhìn ta, "Lão tử coi trọng Tô Thiếu Ngân lão bà*!"

*đáng ra mình phải đề là "lão bà của Tô Thiếu Ngân" nhưng vì văn phong của Trung Quốc hơi ngược với mình, và lại với ngữ cảnh này mình đành phải để nguyên cho nó phù hợp =.=

Sợi dây trong lòng ta lại bắt đầu căng thẳng, nhưng dù sao nghĩ lại, tốt xấu gì so với Tô Thiếu Ngân, lão bà của hắn tối thiểu cũng là một nữ nhân.

"Con cộp mẹ kia có thể khó đối phó." Ta cảm khái.

Cha ta liếc ngang ta một cái, "Không được nói thân nhiên như vậy!"

Thân nhiên... Ta nhất thời buồn nôn, trước đó vài ngày lúc Tô phu nhân đến phủ muốn ta viết thư kêu Tô Hi trở về, lão gia tử còn lúi nhủn hơn con thỏ, chẳng lẽ lúc trước cha ta rời đi như vậy không phải là vì khó có thể chịu được Tô cộp mẹ lải nhải, mà là vì ngượng ngùng?... Ta bị ý nghĩ của chính mình làm cho cả kinh 囧, khẩn trương áp chế suy nghĩ miên man trong đầu, vung tay áo nói với cha ta, "Cha cứ yên tâm, con sẽ nghĩ biện pháp cho cha, phải biết rằng ngoại trừ Vương Mẫu nương nương là con không làm được, chứ tìm nữ nhân cho cha thì không phải việc gì khó."

Về mặt cha ta chờ mong nhìn ta, "Ai, Như Ngọc nhà ta thật sự là hiếu thuận! Ta trở về phòng đây, cha chờ tin tức tốt của con." Cha ta đi tới cửa lại quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, nói, "Đêm nay ta ôm Yên Nhạc đến phòng ta, con không cần tìm nó."

Ta khoát tay tỏ ý bảo ta đã biết, "Không phải mỗi buổi tối Yên Nhạc đều ngủ với cha sao, còn nói cho con biết làm gì?"

Nhi tử, nhi nữ của ta, nhi tử thì bị Hoa Nam Bình ôm đi, gặp mặt còn khó hơn lên trời, nữ nhi thì mỗi ngày đều bị cha ta ngâm trong miệng, nâng trên tay, ta chạm nhẹ một chút mà cha ta đã đau lòng dựng thẳng lông mày. Giờ phút này, ta có cảm giác địa vị của ta còn thấp hơn cả bùn đất nữa.

Cha ta đi rồi, ta ngồi ở trên ghế phát sầu, quay đầu hỏi Triệu Thanh Y, "Người nói xem, sao đột nhiên cha ta lại muốn nữ nhân vậy?"

Triệu Thanh Y lắc đầu, "Không biết nữa, cưới nữ nhân, là chuyện rất đáng sợ, lão gia lại có bộ dáng vui vẻ như vậy." Hắn dứt lời, phẩy tay rùng mình

một cái. Triệu Thanh Y là một nam nhân lớn tuổi sợ hôn nhân, phương pháp một khóc hai nháo ba thất cổ gì lão thái thái trong nhà hắn cũng dùng hết rồi, hắn vẫn không chịu thành thân, quả thực xem nữ nhân như mãnh thú hồng thủy.

Ta nghiêng đầu nhìn hắn, "Nữ nhân khủng bố như vậy sao?"

Triệu Thanh Y còn nghiêm túc gật đầu, "Không chỉ có ta, ngay cả Cố Phán Hề cũng nói như vậy."

Ta kinh ngạc, "Phán Hề không phải luôn mơ ước muốn lấy một thê tử mỹ mạo sao? Làm thế nào mà hiện tại lại không muốn?"

Triệu Thanh Y cười hắc hắc, nói, "Từ sau lần đó tiểu thư sinh đứa nhỏ Phán Hề đỡ đẻ cho người, nói là để lại bóng ma không muốn ở trên giường cùng nữ nhân nữa."

Ta nghe vậy áy náy, trách không được mấy ngày nay rất ít gặp Cố Phán Hề. Ngày khác ta sẽ dẫn hắn đi dạo Dịch Lạc lâu, tìm cho hắn vài cô nương xinh đẹp, xóa sạch cái bóng ma lưu lại cho hắn, nếu không ta sẽ áy náy cả đời.

Về chuyện cha ta coi trọng lão bà của Tô Thiếu Ngân, ta nhất định sẽ làm hết sức, đừng nói là lão bà của Tô Thiếu Ngân, cho dù cha ta coi trọng Tô Thiếu Ngân, ta cũng sẽ hết sức thỏa mãn người.

Ta nắm chặt tay, âm thầm hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Tiểu nhị tử ghét bỏ

Editor: V-Emy

Tuy nói ta quả quyết đáp ứng cha ta nhất định sẽ giúp cha lấy được Tô phu nhân vào tay, nhưng gần đây vẫn bận bịu đến mức chân không chạm đất, ngay tại lúc ta đang chuẩn bị tìm Hoa Nam Bình bãi công, hắn lại một thân ngoại bào màu thiên thanh, cải trang xuất hiện ở quân doanh cấm quân, có Phúc công công và năm sáu thị vệ đi theo sau. Lúc đó ta đang chống kiếm răn dạy mấy bách phu trưởng cấm quân, nghiêng đầu liền nhìn thấy hắn, Phúc công công cười tùm tùm vẫy tay với ta, tỏ ý bảo ta đi qua.

Ta bắt đắc dĩ, chỉ có thể tạm thời tha cho mấy bách phu trưởng kia trở về, bộ dáng mấy tên kia tựa như rút cuộc có thể thoát kiếp.

Ta đi theo sau Hoa Nam Bình vào trong quân trường, Phúc công công canh giữ ở cửa.

Ta thấy Hoa Nam Bình đến, trong lòng mơ hồ có oán khí, "Bệ hạ có chuyện gì quan trọng sao? Vì thần còn phải gấp gấp huấn luyện tân binh cấm quân."

Trong đôi mắt màu hồ phách của hắn hàm chứa chút ý cười, "A Ngọc, nàng vẫn đang trách ta sao?"

Ta bị hắn nói trúng tâm tư, chỉ nói cho có lệ, "Vi thần không dám."

Hoa Nam Bình ôm ta một cái, nói, "Ta sợ hãi."

Khóe miệng ta co rút, nay ta mỗi ngày đều bận bịu tới tối trời, về nhà một cái là dính lên gối đầu mà ngủ, mỗi ngày đều mệt như con trâu, chuyện đồ lên đầu càng ngày càng nhiều, càng ngày càng phức tạp, ta cảm thấy trên đầu ta hình như cũng mọc ra tóc bạc mất rồi, giờ hắn lại nói cho ta biết, kỳ thật hắn đang sợ hãi?!

Ta giờ cả hai tay ra trước mặt hắn, "Nếu thật sự sợ hãi liền trói ta lại ném vào thiên lao cho xong, chỉ sợ nếu tiếp tục như thế này nửa tháng nữa, cha ta phải thay ta nhật xác đó."

Hoa Nam Bình áy náy cầm tay ta đến trước mặt hắn, "Ta thật sự sợ hãi, ta lo lắng nàng nghe được tin tức của mẫu thân sẽ không nói một tiếng mà chạy đi, cho nên dồn nhiệm vụ nặng nề cho nàng một chút, không nghĩ tới... Đầu là ta sai."

Ta hữu khí vô lực khoát tay, "Bệ hạ nói quá lời." Sau đó giờ tay lấy báo cáo huấn luyện trên bàn bắt đầu ghi chép, vừa mới viết hai chữ, bút lông trong tay đã bị người ta giật đi, ta giương mắt nhìn lại, miễn cưỡng nhẫn nhịn nói, "Việc của mấy hôm trước còn chưa xong, trời sắp tối rồi, bệ hạ không phải là muốn vì thần thức đêm xử lý công vụ chứ?"

Hoa Nam Bình vén tay áo lên, "Ai nói để nàng thức đêm, nàng nói ta viết."

Ta vui vẻ thoải mái, ngồi ở bên cạnh hắn nhìn hắn ním chặt môi hạ bút long phi phượng múa, trên ngón tay hắn còn lưu lại ấn ký màu đỏ nhợt nhạt, làm nổi bật ngón tay hết sức trắng nõn của hắn, phòng chừng trước khi tới tìm ta hắn từng phê duyệt tấu chương. Miệng ta tiếp tục đọc nội dung cần ghi lại, nhìn sườn mặt hắn im lặng cảm khái, nếu lúc ta huấn luyện cấm quân mà cho ta mấy mỹ nhân bên cạnh như vậy, vô luận thế nào ta cũng sẽ không ngại

mặt.

Dưới sự trợ giúp của hấn, báo cáo huấn luyện nhanh chóng được ghi xong, hấn đưa tay sang ta, "Đi thôi."

"Đi nơi nào?" Ta xoa cánh tay mỗi nhừ, thuận miệng hỏi.

"Tiểu nhị từ nhớ nương nó." Hoa Nam Bình nghiêm chỉnh nói.

Ta bật thốt, "Tiểu nhị từ còn chưa biết nói thì làm sao có thể nhớ ta? Hơn nữa nó ghét bỏ ta nhất, ta ôm nó một cái nó liền khóc tuyệt lờ nui mồn."

Hoa Nam Bình nghiêng đầu nhìn ta, "Nàng chỉ cần nói cho ta biết, nàng có đi hay không."

"Đi, đi còn không được sao." Ta đứng lên, nhỏ giọng nói, "Ngươi nói một câu là nghĩ ta có thể mang thai ư?"

Hình như hấn nghe được, da mặt không được tự nhiên co rút.

..

Sự ghét bỏ của tiểu nhị từ đối với ta quả nhiên là khắc vào trong xương, lúc ta dựa vào bên giường nhìn nó, nó đang ngủ say, nhưng khi ta ôm nó một cái, nó liền khóc kinh thiên động địa, bà vú bên kia giật mình thiếu chút nữa đã cho là ta làm rớt tiểu nhị từ, xông tới nhìn, phát hiện vô sự, liền ôm ngực thở phào nhẹ nhõm, "Điện hạ chưa bao giờ khóc thê thảm như vậy, hiện tại điện hạ không đói bụng cũng không lạnh, lão nô còn cho rằng xảy ra chuyện gì, tướng quân thứ tội."

Ta mau chóng giải thích: "Không có việc gì, mỗi lần nó nhìn thấy ta đều khóc thê thảm như vậy, ta quen rồi, ngươi lui xuống đi."

Ta ôm tiểu nhị từ dễ trong chốc lát, nhưng tiếng khóc vẫn không mấy may suy giảm, lúc này Hoa Nam Bình đã thay xong xiêm y đi đến, thấy tình cảnh thế này, không nói hai lời liền tiếp nhận nhị từ trong tay ta, kỳ dị là tiểu nhị từ vừa vào tay hấn, tiếng khóc thu liễm đi rất nhiều, dần dần ngủ say trở lại.

Trước sau khác biệt quá lớn quả thật làm cho ta xấu hổ vô cùng.

Hoa Nam Bình nhìn thấu lòng ta, "Nàng không biết ôm đứa nhỏ, nàng ôm làm nó khó chịu, nó đương nhiên sẽ khóc."

"Thế vì sao ta ôm Yên Nhạc cho tới bây giờ nó cũng không khóc?"

Hoa Nam Bình đặt tiểu nhị từ ở trên giường, quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, "Tính tình Yên Nhạc giống nàng."

Lúc này tiểu nhị từ hoàn toàn tỉnh lại, ngáp một cái sau đó mở to mắt nhìn cha nó trong chốc lát, sau đó cảm thấy nhàm chán quay đầu đi nhìn thấy ta, tự nhiên mặt mày hớn hở phe phẩy tay với ta.

Nó cười làm ta mềm lòng, ta quả thật muốn nhào tới!

Hoa Nam Bình đứng lúc ngăn cản ta, "Phòng chừng nó đói bụng rồi, ta ôm nó cho bà vú đưa đi."

Ta nghi hoặc nhìn hấn, bà vú hình như vừa mới cho tiểu nhị từ ăn, tiểu nhị từ tựa vào cổ Hoa Nam Bình, há miệng nhìn ta vờn cánh tay nhỏ bé của ta, ta vừa muốn khuyên nhủ Hoa Nam Bình, nào ngờ hấn đầu cũng không quay lại liền trực tiếp ôm tiểu nhị từ đi ra ngoài, sau đó đóng cửa phòng lại ung dung đi về phía ta, làm như đã trút bỏ được một gánh nặng lớn.

Cách cánh cửa phòng, ta mơ hồ nghe được tiếng tiểu nhị từ ỉa ỉa khuất.

"Ai, Hoa Bình..."

Hấn nghiêng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, "Nàng còn muốn nghe nó khóc cả đêm sao?"

Ta nhớ lại bộ dáng khóc đến thở không nổi của tiểu nhị từ mỗi lần ta ôm lấy nó, trong lòng đau xót, chỉ có thể gật đầu nói, "Vậy thì thôi." Ta đột nhiên nhớ tới một chuyện khác, liền hỏi, "Ngươi đặt tên tự cho nó chưa? Đứa nhỏ lớn như vậy mà mỗi ngày đều kêu tiểu nhị từ, tiểu nhị từ, rất bất tiện."

"An Khang."

"An Khang?" Ta ghét bỏ cực kỳ.

Hoa Nam Bình dường như đã đoán được ta sẽ có bộ dáng này, không lộ ra thần sắc khác, chỉ thản nhiên nói, "Tiểu nhị từ là nhị từ của chúng ta, tên của nó có thể kế thừa tình cảm và kỳ vọng của hai chúng ta, từ lần đó ở biên cương nàng thiếu chút nữa... Ta chỉ hy vọng nàng bình an."

Lòng ta như có một dòng chảy ấm áp, đối với cái tên An Khang buồn nôn này trong mắt ta cũng bắt đầu thấy có chút thông thuận để tiếp nhận.

"Đúng rồi, lâu ngày không có gặp trưởng công chúa, nàng đi đâu rồi?" Ngày xưa lúc ta huấn luyện cấm quân, trưởng công chúa luôn luôn tìm cơ hội lưu lại chỗ cấm quân, nhưng tự nhiên lần này ngay cả một chút bóng dáng của nàng cũng không nhìn thấy, chẳng lẽ là vì chuyện lần trước nên nàng tức giận thật sao?

"Nàng nhớ muội ấy?" đôi mắt màu hổ phách của Hoa Nam Bình nheo lại, trong đôi mắt bao phủ một tầng sương mù, dường như chỉ cần ta trả lời sai, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Ta lắc đầu, "Cũng không phải..."

Hắn lúc này mới vừa lòng gật đầu, trả lời ta, "Trước đó vài ngày Niệm Nguyệt nháo muốn đi Tướng Quốc Tự dâng hương, ta đã chuẩn, đến nay chưa về."

Nhàn thoạt trong chớp lát, tiểu nhị tử còn chưa được bà vú ôm trở về, có lẽ sắc trời bên ngoài đã tối đen, ta đứng dậy chuẩn bị cáo từ, Hoa Nam Bình chẳng nói chẳng rằng nhìn ta.

Lúc ta đi ngang qua người hắn, hắn lại nâng tay giữ chặt cổ tay ta, ta nghi hoặc nhìn hắn.

Qua một lúc, hắn mới hạ giọng hỏi, "A Ngọc, đêm nay đừng đi, được chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tự làm tự chịu

Editor: V-Eny

Ta cảm giác được tay hắn nắm cổ tay ta hơi run rẩy, lòng bàn tay nóng bỏng dán vào cổ tay ta, nóng đến truyền vào lòng ta.

Hoa Nam Bình thấy ta không phản ứng, lại rũ mắt thấp giọng lập lại lần nữa, "A Ngọc, đêm nay đừng đi."

Lòng hư vinh của ta đột nhiên dâng vọt một cách thần kỳ, ta không đứng đắn xoay người lại nâng cằm của hắn lên, một bộ dáng trêu ghẹo con gái nhà lành đáng đánh đòn, "Hoa Bình nha Hoa Bình, người đang muốn tự tiện cử sao?"

Hoa Nam Bình đẩy tay của ta ra, kéo ta xuống gần hắn, bờ môi của hắn dán vào lỗ tai ta, trong hơi thở có dòng khí ấm áp phun lên vành tai ta, nhồn nhột. Hắn nói, "Đừng đó thì sao?"

Hắn thật sự cách ta rất gần, ta có thể ngửi được hương vị thanh nhã trên người hắn, ánh mắt thoáng nhìn xuống phía dưới, liền nhìn thấy cái cổ như ả như hiện dưới làn tóc đen rũ xuống của hắn, thật muốn làm cho người ta cắn một ngụm.

Ta thất thần.

Môi của Hoa Nam Bình rời khỏi lỗ tai ta, cách ta một khoảng, mắt hắn quét qua cằm của ta, ta đột nhiên giật mình tỉnh lại, hắn nhìn phản ứng của ta, từ khóe mắt tới chân mày đều tràn đầy xuân ý.

Ta lắp bắp, nói, "Bình... Hoa Bình."

"Hử?" Hắn lười biếng trả lời ta một tiếng.

"Người đừng như vậy, ta... ta sẽ nổi thú tính đó!" Ta che mặt.

Hắn nâng đôi mắt màu hổ phách lên nhìn ta, mơ hồ có chút thất vọng, qua hồi lâu, hắn xem như ta vẫn không có ý muốn lưu lại, dùng khẩu khí dụ hoặc nói, "Nam Chiêu tiến cống một thanh kiếm Long Tuyền, kiếm phong ba thước, thổi lông liền đứt, hiện nay đang để trong tủ cung của ta, nàng thực sự không muốn đến xem sao?"

Ta bắt đầu gian nan giãy dụa.

Hắn quá mức hiểu biết ta, ra tay là trúng ngay tử huyệt của ta, quả thật là không phải hiện tượng gì tốt, ta gian nan chống đỡ qua cửa thứ nhất nhưng không chống đỡ nổi cửa thứ hai.

Vì thế, ta thử hỏi, "Do chú kiếm sư (thợ đúc kiếm) Nam Chiêu Thành Thanh chế tạo sao?"

"Đúng là Thành Thanh làm ra."

Hắn thấy ta còn đang do dự, liền trực tiếp hạ trọng được, "Nếu nàng không thích, ngày mai ta liền ban nó cho Hồ Mặc hoặc Ân Đào Đào."

Ta gần như nhảy dựng lên, "Ta thích, ta thích, hiện nay Long Tuyền kiếm ở chỗ nào?"

"Ồ lại?"

"Ồ lại." Ta khấn trương gật đầu.

Hoa Nam Bình liền ôm ta vào lòng, đầu óc ta tràn ngập chuyện Long Tuyền kiếm được làm từ tay Thành Thanh, hưng phấn mà mừng rỡ từng mỗi một chi tiết trên thanh kiếm kia, lúc này lại nghe được hắn thở dài một tiếng, "Ồ trong lòng nàng so ra ta lại kém một thanh Long Tuyền kiếm, lúc trước gọi nàng là đầu đá bướng bỉnh, thật đúng là một lời thành sấm."

..

Đợi đến lúc hắn chân chính lấy thanh Long Tuyền kiếm ra cho ta, cửa cung đã khóa, không có lệnh bài cấm xuất nhập.

Ta cầm chuôi kiếm, hưng phấn vuốt ve mỗi một chi tiết, lúc ngón trỏ lướt qua lưỡi kiếm, không nghĩ lại cắt trúng, máu lập tức nhỏ giọt, "Cứ nhiên sắc bén như vậy, chẳng lẽ không dùng vật liệu bình thường tạo ra sao?"

Ta đang cao hứng, vết thương trên ngón tay cũng lười quản, cầm lấy kiếm đặt dưới đèn lưu ly cẩn thận quan sát, nào ngờ hai mắt vừa mới nhìn, đã bị vẻ mặt tối tăm của Hoa Nam Bình ngăn lại.

"Tịch thu!"

Ta mở to hai mắt nhìn, lắc đầu, "Được rồi Hoa Bình, ngươi biết rõ ta thích nhất là thứ này ——" ta giấu kiếm ở sau người, không chịu đưa cho hắn.

Hắn giằng co với ta trong chốc lát, thỏa hiệp, "Vứt ngón tay lại đây."

"Hả?" Ta nghi hoặc nhìn hắn.

"Ngón tay vừa mới bị cắt qua kia."

Ta lúc này mới cảm giác được ngón trỏ tay phải ần ần đau, đưa tay đang rữ ở bên người cúi đầu lặng lẽ nhìn thoáng qua, nào ngờ còn chưa kịp nhìn rõ đã bị Hoa Nam Bình nắm cổ tay đưa lên trước mặt hắn, hắn nhìn vết thương của ta, đầu cũng không ngẩng lên mà nói, "Đưa kiếm đây tịch thu, nếu không ngày mai ta liền ban nó cho Hồ Mặc."

Ta nhìn đau bỏ thứ yêu thích đặt Long Tuyền kiếm lên bàn.

Hoa Nam Bình lau máu trên ngón trỏ cho ta, nhưng bên trên vẫn còn máu nhỏ giọt trào ra, ta đang muốn rút tay lại, hắn lại cúi đầu ngậm ngón trỏ của ta vào trong miệng, đầu ngón tay nhất thời tê dại khó nhìn, đầu lưỡi mềm mại của hắn lướt qua ngón tay ta, sắc mặt ta nhất thời đỏ bừng muốn né tránh. Răng nanh của hắn nhẹ nhàng cắn xuống, tò ý bảo ta không được trốn.

Làn môi mềm mại, răng nanh cứng rắn và đầu lưỡi linh hoạt, tư vị tê dại kéo dài từ ngón tay đến tứ chi.

Ta rốt cuộc hiểu được, thằng nhãi này hôm nay quả thật là có tâm tư cố ý câu dẫn ta không đạt mục đích không bỏ qua, ngày xưa ta chủ động thành thói quen, nay hắn đột nhiên như thế, ta lại có chút không phản ứng được, trì hoãn lâu như vậy, quả thật là hậu tri hậu giác (phản ứng chậm).

Ta ho khan mấy cái, "Hoa Bình..."

Hắn buông ngón tay ta ra, đầu ngón tay và môi hắn kéo theo một dòng chỉ bạc, mau chóng đứt đoạn không thấy.

Ta nuốt nước miếng, tò ý bảo hắn cúi đầu.

Nhìn hai má và làn môi nhợt màu của hắn tới gần, ta thỏa mãn thở dài một tiếng, ôm lấy cổ của hắn hưng hăng hôn lên.

Qua khe hở khi hít thở lại, ta nhìn thấy được thần sắc vừa lòng vì cuối cùng cũng đạt được mục đích và đôi mắt màu hổ phách tràn ngập ý cười doanh mẫn của hắn.

Hắn ôm ta xoay tới xoay lui, thừa dịp này phát tay áo tắt hết toàn bộ đèn lưu ly.

Trở mình lộn trên giường mấy vòng, ta đẩy hắn ra, dùng giọng nói hơi khàn hỏi, "Hoa Bình, lúc trước ngươi nói là để ta cưỡng lại, có giữ lời không?"

Thân mình hắn đặt trên người ta liền cứng ngắc, tay đang xé rách ta vạt áo ta cũng dừng lại, "Đương nhiên là có."

Ta mượn lực xoay người áp đảo hắn xuống phía dưới. "Được lắm, từ giờ trở đi, ta làm cái gì ngươi cũng không được nhúc nhích."

Bởi vì bốn phía đều tối đen, cho nên cảm xúc trong giọng nói của hắn ta nghe được rất rõ ràng, hắn ảo não gọi ta, "A Ngoc!"

Hắn càng ảo não ta lại càng có một loại khoái cảm trả thù, chuyện lúc trước nói không mang thù đó là thánh nhân, ta dùng tốc độ thông thả làm hao mòn tính nhẫn nại kéo dài lưng và vạt áo của hắn, tay trái lướt qua hai má và cổ hắn, lại từ vạt áo hắn với vào chỗ nhọt nhọt trong ngực hắn mà đảo quanh.

Mơ hồ nghe được tiếng hít thở của hắn càng nặng nề.

Ta không lo lắng hắn lộn xộn, chuyện hắn đã đáp ứng ta luôn luôn có thể thực hiện được, điểm ấy ta cực kì yên tâm, vì thế ta an tâm tùy ý bắt đầu trêu chọc, lúc định cời ngoại bào của hắn, giọng nói của hắn đã khàn khàn ý loạn tình mê, "A Ngọc, nếu nàng còn tiếp tục như vậy, ta thật sự không dám cam đoan —— "

Hắn còn chưa dứt lời ta liền cắt ngang hắn, "Ta liền không bao giờ đáp ứng người ở lại nữa."

Lời này vừa dứt, mơ hồ chợt nghe được tiếng hắn cắn răng kiềm nén.

Cuối cùng ta cũng hiểu rõ cảm giác được một lần xoay người làm chủ, đất ý dời môi từ môi hắn chuyển xuống cổ hắn, đang lúc hắn gian nan nuốt xuống, ta liền đùa dai nhẹ nhàng cắn hầu kết của hắn một cái, thân mình hắn bỗng nhiên căng thẳng, sau đó bị hắn dốc hết toàn lực đè nén.

Tay của ta cách quần áo vuốt ve thân thể hắn chậm rãi di chuyển xuống, hắn vô cùng oán giận nói: "Gãi không đúng chỗ ngứa." Sau đó liền tiếp tục yên lặng cắn răng.

Ta vui vẻ nhìn hắn mất đi vẻ bình tĩnh lạnh nhạt xưa nay, động đậy trên người hắn tính đối tư thế tiếp tục trêu ghẹo, nhưng không nghĩ rằng lại đụng tới thứ □ cứng rắn nóng bỏng của hắn.

Hắn hít một hơi, khẩu khí gọi ta vừa vội vừa giận, "A Ngọc!"

Mà ta đã có chút sợ sệt, hồi ức những đêm kia lại một lần nữa lướt qua đầu, đau đớn xé rách và va chạm dày vò. Người thường đều nói chu công chi lễ là chuyện tiêu hồn thể gian khó có được, nhưng mấy lần kia ta chỉ cảm thấy thống khổ, căn bản là không muốn trải qua lần nữa...

Nhưng hôm nay tên đã lên dây...

Ta liều mạng nghĩ đối sách, Hoa Nam Bình thấy ta không hề có động tĩnh, nhẹ nhàng cọ ta hai cái, lòng ta cả kinh, liền nhỏ giọng nói, "Một quá, ta muốn ngủ."

Sau đó quyết đoán xoay người xuống dưới nhắm mắt giả bộ ngủ.

Ta không biết phản ứng kế tiếp của hắn là gì, bởi vì sau khi ta giả bộ liền lập tức ngủ say như chết, ngày hôm sau tỉnh lại lúc trời còn chưa sáng, ngoại bào trên người ta bị cời, trung y còn chỉnh tề, trên người đang đắp một lớp chăn mỏng.

Mà Hoa Nam Bình không có ở đây.

Ta đứng dậy phủ thêm ngoại bào, tính thừa dịp sắc trời còn chưa sáng rời khỏi hoàng cung, bước ra ngoài tắm điện, ngoài ý muốn nhìn thấy Hoa Nam Bình đang cầm nến phê duyệt mấy bản tấu chương, hắn nghe được động tĩnh, ngẩng đầu nhìn ta liếc mắt một cái, hốc mắt hắn hơi xanh tím, gương mặt trắng nõn tràn ngập dục cầu bất mãn.

"Ngủ ngon giấc không?" Hắn bình tĩnh hỏi ta.

Ta hàm hồ trả lời lấy câu, tận lực không chạm đến sự oán giận của hắn, nhưng hắn nghe được ta trả lời, sắc mặt dưới ánh nến nhất thời có vẻ hơi tối tăm.

Ta khẩn trương cáo lui, cũng thuận tiện xin nghỉ buổi lâm triều hôm nay không tới.

Hắn hừ lạnh một tiếng, chuẩn.

Sự thật chứng minh, ta quả thực quá sáng suốt, Ân Đào Đào sau buổi lâm triều tìm đến chỗ ta, gương mặt đầy bi thảm, "Hôm nay tâm tình bệ hạ không tốt, liên lụy đến cả triều, ngay cả Tô thượng thư cũng bị răn dạy đôi câu, ta cũng không may mắn thoát khỏi, bệ hạ lỗi chuyện hai năm trước ta phun nước miếng vào sớ giả Nam Chiêu ở Đông môn ra mắng ta một trận... Thật đúng là vùng cù làm hồng gạo."

Ta vuốt xuôi lông mày an ủi.

Ân Đào Đào thờ dãi một tiếng, "Ta cũng coi như không đến nỗi tệ, hai vợ chồng Công bộ thượng thư và Thị lang là thảm nhất... Bệ hạ ngài... ngài quả thực là dục cầu bất mãn, kết quả thân phơi khắp nơi, đại sát tứ phương!"

Ta: "... Đào Đào mấy từ loạn thất bát tao để hình dung của người, dù sao, cũng có mấy phần đạo lý."

"Như Ngọc người cảm thấy ta nói quá đúng phải không, chúng ta đều cảm thấy như vậy, hiện tại hậu cung của bệ hạ không có một người, khẳng định là ghen chết đi được." Ân Đào Đào còn nghiêm túc suy đoán.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tình cũ

Editor: V-Emy

Ân Đào Đào lại cúi đầu suy nghĩ một lát rồi ghé vào lỗ tai ta nói, "Như Ngọc nè, người nói bệ hạ từng tuổi này mà chưa chịu lập hậu, có phải là..."

Nàng tỏ ý bảo ta dựa vào gần một chút, sau đó đề ép giọng nói thật thấp nói: "... có... bệnh... kín..... hay không?"

Nước trà trong miệng ta nuốt nửa thì bị phun ra, ta lúng túng nuốt vào nói, "Tiên đế lập hậu không phải còn trẻ hơn sao? So với tiên đế, bệ hạ tuổi này chưa lập hậu cũng không có gì đáng trách..."

Ân Đào Đào quả quyết lắc đầu, "Còn lâu mới phải, tiên đế khi đó không lập hậu, còn không phải là vì nhớ thương cô cô nhà người sao. Nhưng bệ hạ ngài... nhớ thương ai chứ?"

Ta lắc đầu.

Ân Đào Đào rung mình, "Bệ hạ nhớ thương người nào, người đó nhất định không may rồi."

Ta chỉ có thể yên lặng uống trà không nói lời nào. Ân Đào Đào đột nhiên lại bắt đầu bát quái, "Ta nghe nói bệ hạ nuôi dưỡng một tiểu hải tử ở trong cung cỡ một hai tháng tuổi, "nàng thấy biểu tình đại ra của ta, liền hình dung cụ thể nói, "So tuổi với Yên Nhạc nhà người cũng không kém mấy, người nói có phải là nhi tử của bệ hạ không?"

"Phòng chừng là vậy..." Ta nói.

Nàng vung tay áo, "Cái gì mà phòng chừng, phải là nhất định mới đúng!"

Ta ấp a ấp úng: "Nói chuyện này cũng không tốt, dù sao đứa nhỏ bệ hạ mang về còn bé, lại không có nương, huống chi cũng không công bố tin tức gì ra ngoài."

Ân Đào Đào còn nghiêm túc tự hỏi một lát, thấy Triệu Khả đi ra ngoài châm trà, chung quanh không có người, mới nhỏ giọng nói với ta, "Cũng phải, tuy nói tâm tư bệ hạ quá sâu không thích hợp làm tướng công, nhưng dung mạo cũng coi như thế gian hữu hạn, hằng năm ta vào triều có đôi khi còn nhìn không được nhìn ngây ngốc, nương của đứa nhỏ kia nếu thật sự chúng mất bệ hạ, không chừng chính là một kẻ mù."

Ta co rút khoe miệng, "Nói không chừng nương của đứa nhỏ coi trọng cái bên trong hơn."

"Cái gì mà bên trong với chả bên trong." Nàng liếc mắt nhìn ta một cái, đột nhiên có chút không yên lòng hỏi ta, "Như Ngọc nè, mấy năm nay, người đối với bệ hạ, có từng buông tha hay không?"

Ta rũ mắt uống trà, "Ta thì không có vấn đề gì, chỉ sợ..." Hắn không chịu buông tha ta.

"Buông tay là tốt rồi, còn có cái gì để sợ, có công phu kia còn không bằng sớm ngày chọn tướng công." Ân Đào Đào khuyên ta đôi câu, mới vỗ đầu nhớ tới chính sự, "Đứng rồi, không nói nhảm nữa, ta lo lắng Chiêu Nguyệt đang ở nhà trông đứa nhỏ một mình. Hôm nay đến chính là nói cho người biết, lúc lâm triều đã định ra ngày, mười lăm tháng này là hôn sự của công chúa Tây Lương, chúng ta ít nhiều cũng phải lộ diện."

Ta gật đầu nhớ kỹ.

Ta vừa đưa Ân Đào Đào ra ngoài, lão quản gia bên kia liền nói cho ta biết, Ân Đào Đào chân trước vừa mới bước ra, chân sau sứ giả Tây Lương liền đến.

Ta nhíu mày, "A Mạc Nhĩ, hắn tới làm gì?"

Lão quản gia nói cho ta biết, sứ giả không phải tới tìm ta, mà tìm đến lão gia.

Cha ta từ sau khi ta mười tám tuổi có thể gánh vác trọng trách Triệu gia quân, liền hết ăn lại nằm làm một con ma bài bạc, chuyện duy nhất để ở trong lòng là hôn sự của ta và hậu nhân của Triệu gia, cho nên lúc Giang Hành Tri còn ở đây, cha quả thực tốt với Giang Hành Tri đến tận trời, tới mức ta cũng ghen tị, chẳng lẽ lần này A Mạc Nhĩ đến, là vì còn áy náy với cha ta sao?

Lòng hiếu kỳ của ta không kéo dài được bao lâu, mới vừa đi đến phòng khách, ta liền nhìn thấy cha ta cùng Giang Hành Tri đi ra, cha ta phe phẩy xe lăn của mình, trên mặt mang theo nụ cười khách sáo xa cách, cha nhìn thấy ta, chỉ chỉ Giang Hành Tri, "Cha mệt rồi, Như Ngọc con chiều có khách nhân đi."

Ta gật đầu đáp ứng, tay phải nâng lên chỉ đường ra khỏi phủ, "Mời qua bên này."

Giang Hành Tri nghiêng mắt nhìn ta một cái liền nhanh chóng dời tầm mắt.

Lúc đi đến cửa chính, hắn đột nhiên dừng bước, "Ta... Ta có lời muốn nói với nàng."

Ta dứt khoát nói, "Cứ nói đừng ngại."

Hắn tìm đến băng ghế đá bên cạnh ngồi xuống, bưng ấm trà trên bàn lên rót cho ta một chén nước, nghiêm nhiên vẫn là bộ dáng nam chủ nhân khi hắn vẫn còn ở nơi này, ta áp chế tiếng thở dài về cảnh còn người mất trong lòng, xa cách nói, "Có chuyện xin nói."

"Lần này ta đến để nói cho cha nàng tin tức về nương nàng."

"Cha đã sớm biết." Hắn lắc đầu, "Ta mang đến một phong thư nương nàng tự tay viết, nói cho cha nàng nương nàng nguyện ý trở về, ta cũng có thể giúp nương nàng về Trường An, nhưng điều kiện là phải để cho ta mang nàng đi."

Tay ta cầm chén trà run rẩy.

Hắn nhìn thấy ở trong mắt, đưa tay nhẹ nhàng lướt qua tay ta, ta hoả tốc thu rút tay ra, tay hắn cứng ngắc tại chỗ, ta chú ý mắt phượng của hắn lại lần nữa âm đạm như sương mù.

Hắn cực kỳ ung dung thu tay lại, khóe môi gian nan nở nụ cười, nói, "Cha nàng cự tuyệt, thư của nương nàng, người ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn tới liền xé rách, tuy nói trước đây ta với nương nàng đối với hai cha con Triệu gia nàng đều có sai, nhưng hai người, không khỏi cũng quá nhẫn tâm."

Ta thấp giọng nói, "Ta vốn không phải là người từ bi."

Hắn nghe xong những lời này, đứng dậy cáo từ, tỏ ý bảo ta không cần tiễn nữa, "A Ngọc, lần này từ biệt, có lẽ sẽ không còn dịp gặp lại, ta... có thể ôm nàng một lần cuối không?"

Thời gian hai năm trải qua cùng hắn rõ ràng ngay trước mắt, nếu không có chuyện kia... cùng hắn làm bạn cả đời có lẽ sẽ trở thành hạnh phúc lớn nhất cuộc đời này của ta, nhưng rốt cuộc thiên ý trên người.

Ta khẽ gật đầu.

Hắn cúi xuống ôm ta vào lòng, sau đó thừa dịp ta thất thần liền đột nhiên cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi ta như chuồn chuồn lướt nước, không hề nhìn lấy thần sắc của ta liền vội vàng rời đi.

Ta nhìn bóng dáng của hắn ngầy ra chốc lát, cho đến khi rốt cuộc không nhìn thấy thân ảnh của hắn nữa, mới xoay người đi tìm cha ta.

Phòng khách không có một bóng người, hạ nhân đều bị cha ta đuổi ra ngoài, cha nhìn thấy ta đến, vội vàng gom mấy mẫu giấy vụn đang cầm trong tay, động tác quá nhanh kết quả làm rơi nát mấy mẫu dưới chân.

Ta xoay người nhặt lên giùm cha.

Cha ta sờ sờ cái mũi, lúng túng nói, "Như Ngọc, sao đột nhiên con lại vào?"

Ta đưa tay bảo cha ta đưa mấy mẫu giấy cho ta, sau đó bày ra trên bàn, ghép lại, nói, "Con vừa tiễn bước hắn, sau đó đến xem cha."

Cha ta tiến đến trước mặt nhìn ta ghép phong thư bị cha xé loạn thất bát tao, mắt cũng không chớp lấy một cái nói, "Cũng không phải chuyện gì lớn!"

Ta thấy bộ dáng cha ta, trong lòng tê rần, hỏi, "Nếu cha thật sự nhớ nương, vậy ——"

Cha ta lại trực tiếp ngắt lời ta, "Không có khả năng."

"Vì sao?"

Cha ta bình tĩnh nói, "Trước năm canh dần Triệu gia ở Lâm Sương hai đời đóng doanh, dốc hết tâm huyết tạo cho Lâm Sương phòng ngự gần như thùng sắt, so với Lâm Sương của ngày nay chỉ có hơn chứ không kém."

Ta nghe đến đó, nhất thời hiểu được, "Nương... Người là một Giang Hành Tri khác..."

"Gần như thế." Cha ta đưa tay muốn chạm vào phong thư ta vừa ghép được một nửa, bị ta đánh một cái đẩy ra, cha xoa xoa mu bàn tay, tiếp tục nói với ta, "Hơn nữa, là ta thích nương con, trước khi nàng sinh ra con thật sự vẫn không thể nguyện ý nói chuyện với ta, phỏng chừng là trong lòng có người khác cho nên hận ta cưới nàng..."

Ta không biết giữa cha ta và nương ta còn có một đoạn như vậy, rất là cảm khái.

"Lúc trước ta cảm thấy nàng xinh đẹp, muốn đối tốt với nàng cả đời, tự đánh giá đối với nàng thật tình chân ý. Nhưng sau đó lại..." Cha ta dài thở dài một hơi, quay đầu hướng ra ngoài cửa sổ, "Biết nàng còn sống, còn có một nữ nhi, ta đều hiểu được. Nàng còn sống tốt, ta không biết nên cao hứng hay nên bi ai, về phần còn có thể ở cùng một chỗ hay không, Như Ngọc, nếu là con, con sẽ lựa chọn thế nào?"

Ta không nói gì, lưỡng lự trước cha ta cũng biết đáp án của ta.

"Giang Hành Tri, hắn buông tay rồi sao?"

Ta gật gật đầu. "Nhìn thấy thái độ của cha với nương, tâm ý hẳn cũng nguội lạnh."

"Vốn nên như thế." Cha ta chuyển tầm mắt qua phong thư đã ghép lại kia không rời mắt, ta xoay người, lặng lẽ đi ra ngoài.

Bình ổn qua mấy ngày, mắt thấy sắp tới ngày thành thân của Tây Lương công chúa và Tam vương gia, tuy nói chuyện vui này thoạt nhìn không vui chút nào, nhưng dù sao cũng là hôn lễ hoàng gia duy nhất ở thành Trường An mấy năm nay, không thể xem nhẹ, nghe nói trưởng công chúa ở Tướng Quốc Tự thấp hương cũng đã trở lại.

Chạng vạng hôm nay lúc ta hồi phủ, ngoài ý muốn gặp được một vị cố nhân.

Người nọ xoay người lại với ta, chấp tay trước ngực niệm câu Phật hiệu. Khí chất trên người vẫn giống như mấy năm trước, cao thượng như tùng xanh ở nơi thâm sơn tuyết rơi, như lá trúc đung đưa trong gió mát.

Ta vừa nhìn thấy hẳn liền kinh ngạc, "Tần Minh?"

Hòa thượng phảng phất như không dính khói lửa nhân gian khẽ vuốt cằm nói, "Bản tăng pháp danh Hư Tịnh."

Ta dừng cước bộ lại, do dự mà hỏi hẳn, "Người tới nơi này, có chuyện gì sao?"

"Trưởng công chúa ra lệnh bản tăng ôn tình cũ với Triệu thí chủ, nếu có thể tro tàn lại cháy, liền không thể tốt hơn." Hai trông mắt hẳn trong suốt như nước nhìn ta, thần sắc cao thượng không thể ức hiếp.

Ta rung động tâm niệm, nhưng khi ngẩng đầu nhìn về mặt của hẳn, ta nhất thời cảm thấy nhất định là bản thân không sạch sẽ, dùng ý niệm phạm phu tục tử trong đầu làm bản đại sư...

Hắn bình tĩnh nhìn ta, tiếp tục nói, "Suy nghĩ của thí chủ đều là chính xác, trưởng công chúa quả thật là bảo bản tăng đến câu dẫn thí chủ."

Ta thiếu chút nữa thì sặc, thuận khẩu khí, mới nói, "Lặn lội đường xa có lẽ người cũng mệt mỏi, đi vào nói sau."

"Bản tăng còn có nơi phải đi, lần này đến, còn muốn chuyển tới thí chủ vài câu."

"Xin cứ nói."

Hắn vừa thương hại vừa từ bỏ rồi mắt nhìn ta, "Trưởng công chúa nói, vô luận cuối cùng cô ở cùng với ai, nàng đều phải ngăn chân chuyện tình cảm của cô cả đời."

Ta hoảng sợ. "Tần Minh, nể tình chúng ta quen biết lâu như vậy, giúp ta khuyên nhủ trưởng công chúa đi."

"Bản tăng pháp danh Hư Tịnh." Hắn ôn hòa lặp lại lần nữa, sau đó gật đầu nói, "Bản tăng đương nhiên sẽ dốc hết sức cảm hóa cho nàng ấy, thí chủ yên tâm."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Tính toán của Trưởng công chúa

Editor: V-Emy

Hư Tịnh nói chính sự xong, lập tức xoay người bước đi, hẳn đi giày làm bằng trúc, vác theo một cây dù, mặc tăng bào màu xám, góc bào còn có vài vết bùn, bóng dáng đó khắc vào đầu ta, đối lập rõ ràng với thân ảnh mỉm cười nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt của hẳn nhiều năm trước, nếu không phải lúc trước ta tùy hứng, một công tử thế gia như hẳn sẽ không rơi vào kết cục xuất gia làm sư.

Hư Tịnh có tục gia là Tần Minh, là đại công tử của Lễ bộ thượng thư, tính tình thanh cao chán ghét thế tục hồng trần, chưa ai từng nghĩ Tần thượng thư tính tình có chấp, cũng nhắc kia lại có một nhi tử như thế.

Chuyện xưa của hẳn cũng không phức tạp, năm ta vừa tròn mười tám tuổi, cha ta bắt đầu quan tâm hôn sự của ta, khi đó trong lòng ta chỉ có một mình Hoa Nam Bình, ta mặc dù thích hẳn, nhưng không muốn gả cho hẳn, người sáng suốt đều thấy được, hẳn là người kế vị mà tiên đế một lòng bồi dưỡng, chẳng qua không có danh hào thái tử, ta không muốn sau khi gả cho hẳn lại bị trói buộc ở hậu cung buồn chán suốt quãng đời còn lại, nhưng hẳn lại cho rằng cho dù ta gả cho hẳn, hẳn vẫn có thể cho ta tự do, ta không tin, hẳn muốn ta cho hẳn thời gian để chứng minh, ta lại càng tình nguyện làm con rùa đen rút đầu. Cha ta hỏi qua ý kiến của ta, bắt đầu thu thập những công tử hợp độ tuổi trong đám đồng liêu cho ta thân cận.

Lúc bắt đầu, cha ta căn cứ theo ý nghĩ nhà ở ven hồ hưởng ánh trăng trước, chọn trúng Tô Hi, trước đó Tô Hi vốn là ngụy đoạn tụ nam nữ đều chơi, từ

khi biết được cha ta muốn hấn làm con rể, lại trở thành tên đoạn tụ chính hiệu không chạm vào nữ sắc, còn thẳng thắn thừa nhận bản thân long dương chi phích trước mặt Tô Thiếu Ngân. Tô Thiếu Ngân trong con giận dữ đã trực xuất hấn khỏi Tô phủ, chuyện thân cận tự nhiên cũng đành phải bỏ qua.

Sau đó người cha ta chọn chính là Tần Minh.

Hấn xuất thân thế gia thư hương, giờ tay nhắc chân đều tao nhã, rất hợp khẩu vị của cha ta, hơn nữa khí chất bẩm sinh cao nhã xuất trần, cha ta gần như muốn lập tức gả cho con rể, nhưng vì không mang theo bát tự trên người, đến trễ một ngày, qua buổi sáng ngày hôm sau, Tần Minh đã chạy đến Tướng Quốc Tự, quy y xuất gia.

Cha ta đắm ngực dậm chân vì mất đi đứa con rể tốt như vậy, ta lại nhìn thấu những ngọt ngào trong đó không cho phép cha ta tiếp tục cho ta thân cận, việc này lại đành phải từ bỏ.

Trước đó vài ngày trường công chúa chạy đến Tướng Quốc Tự dâng hương, ta vốn tưởng rằng tâm tình nàng không tốt nên muốn giải sầu, nhưng không ngờ nàng lại đi bức Tần Minh xuống núi.

Ta thờ dài một tiếng, xoay người hỏi phủ, quan bào trên người còn chưa thay ra, Phúc công công đã nói cho ta biết, Hoa Nam Bình muốn ta tiến cung một chuyến.

Lúc ta đi đến Tuyên chính điện, Hoa Nam Bình phát tay áo cho cung nữ, thái giám rời khỏi, sau đó tỏ ý bảo ta ngồi xuống.

Ta nâng chén trà, nhìn tấu chương trong tay hấn, hấn đột nhiên nói với ta một câu, "Nghe nói, Tần Minh đã trở lại."

"Tin tức của bộ hạ quả nhiên linh thông."

Hấn "ba" một tiếng khép tấu chương trong tay lại, hỏi; "Hấn nói với nàng cái gì?"

"Người làm sao biết Tần Minh tới chỗ ta?" Ta nghi hoặc.

Hoa Nam Bình đứng bật dậy, tay áo quệt qua nghiêm mực khiến nó rơi xuống đất, nước mực bắn tung tóe. "Hấn thật sự tới sao?"

Ta lúc này mới phản ứng lại, hấn chẳng qua là đang thử ta. Ta lập tức câm miệng không nói.

Tính dấm chua của Hoa Nam Bình đối với Tần Minh khiến cho ta có chút không đoán kịp, lúc trước bởi vì Tần Minh, chúng ta đã cãi nhau một trận lớn, ta thiêu đốt hoa đăng ta vốn chuẩn bị đưa cho hấn ngay trước mặt hấn, hấn phẩy tay áo bỏ đi, kết quả ngày hôm sau, Tần Minh liền xuất gia. Tính tình ta lại quật cường, hôm đó liền xin rời khỏi Trường An.

Hiện nay nhớ lại, mới thấy lúc trước là do ta sai, tâm ý hấn đối với ta ta nhất thanh nhị sở, vậy mà ta còn đáp ứng cha ta cho ta thân cận, tuy nói chỉ vì trấn an cha ta, nhưng ta cũng chưa từng suy nghĩ cho Hoa Nam Bình mà giải thích rõ ràng với hấn, quả thật là ủy khuất hấn rồi.

Bên kia Hoa Nam Bình vòng qua cái bàn chậm rãi đi về hướng ta, "Hấn ta nói với nàng cái gì?"

Ta đá trái cầu đi, "Chuyện đó người phải hỏi trường công chúa."

Hấn nheo mắt lại, "Nếu ta trực tiếp hỏi Tần Minh thì sao?"

"Được rồi Hoa Bình, đừng có làm phiền người ta, Tần Minh thật vất vả mới từ Tướng Quốc Tự trở về, còn rất mệt." Ta buột miệng nói ra. Vừa xuất khẩu, ta liền biết mình quá nhanh mồm nhanh miệng.

Thần sắc trên mặt Hoa Nam Bình lập tức tối tăm mấy phần, hấn nhủu mày nhìn ta, "Triệu Như Ngọc, nàng quả nhiên vẫn đối khác với hấn."

Ta cảm chén trà trong tay đặt qua một bên, đứng dậy nhìn thẳng hấn, "Người lại ăn dấm chua gì thế, ta với Tần Minh căn bản chưa nói được mấy câu, cùng lắm chỉ là quen biết cũ thôi."

"Quen biết cũ, quen biết cũ mà có thể đàm hôn luận gả sao? Nếu không phải ——" hấn nói được một nửa, đột nhiên ngừng lại không nói tiếp.

Ta phát tay áo muốn rời khỏi: "Chuyện năm đó ta có xin lỗi người mấy lần, đừng có cố tình gây sự."

Hấn đột nhiên giờ tay giữ chặt tay cổ tay ta kéo ta vào lòng hấn, ôm chặt ta không buông tay, ta dùng sức giãy dụa, hấn lại ôm càng chặt, làm hai cánh tay ta sinh đau.

Ta chỉ có thể mềm giọng, trấn an, "Ta thật sự không có gì với hấn hết!"

Hô hấp ấm áp của Hoa Nam Bình phả vào lỗ tai ta, trầm mặc nửa ngày, hấn nói, "Nhưng nàng thật sự đối khác với hấn."

Ta bất đắc dĩ, "Hoa Bình à, gần đây người làm sao vậy, dạo này tính dấm chua của người cũng quá lớn đó nhé!"

Hấn ủy khuất gọi một tiếng: "A Ngọc." rồi nghiêng đầu hôn vành tai của ta, không nói.

Ta trấn an Hoa Nam Bình hồi lâu, đáp ứng hẳn tuyệt đối sẽ không gặp lại Tần Minh nữa, hẳn lúc này mới không cam lòng thả ta rời đi.

Hoa Nam Bình bình thường lãnh đạm biết kiềm chế, hiếm có chuyện không làm đúng mực, nhưng đối với Tần Minh hẳn lại nhiều lần thất thố liên tục quá thật làm cho ta kinh ngạc, nghi hoặc này vẫn tiếp diễn trên đường ta xuất cung, đến khi đụng phải trưởng công chúa đang ngồi ôm cây đợi thỏ chờ ta.

Trưởng công chúa một thân xiêm y màu trắng, dải lụa trắng trên tay, vẻ mặt lạnh lùng, thấy ta tiến lại, liền hất cằm nhìn ta, thần sắc kiêu căng.

Ta còn chưa kịp hành lễ với nàng, nàng liền lên tiếng ngăn ta lại: "Triệu Như Ngọc, người đứng lại đó cho ta."

Ta thình an nàng, nàng phát tay áo bảo cung nữ đi theo sau lui ra, lúc này mới nhú mảy hỏi ta, "Gặp Tần Minh chưa?"

Ta gật đầu.

Tính toán của tiểu tử tông này ta cũng rõ vài phần, chỉ nói mấy câu không thể không nói, mặc cho nàng lộ ra thần sắc trào phúng ta vẫn rữ mặt bình tĩnh trả lời, "Công chúa điện hạ, vì thần có mấy câu muốn hỏi."

Nàng hừ lạnh một tiếng, "Quả thế."

"Tần Minh làm người thanh cao gần như bệnh, cơ hồ chán ghét hồng trần, tâm tư lại càng không chịu chấp bậc lễ nghĩa nhân luân thế gian khổng chế, không biết trưởng công chúa dùng biện pháp gì để khuyên hẳn rời khỏi Tương Quốc Tự?"

Trưởng công chúa nghi hoặc nhìn ta: "Người không hỏi ta hiện nay hẳn đang ở nơi nào để đi thăm hẳn, ngược lại hỏi ta thế làm chi?"

"Còn thỉnh công chúa điện hạ giải đáp nghi hoặc của vi thần."

Nàng nhăn mũi ghét bỏ nhìn ta, "Triệu Như Ngọc người lại gạt ta, ta chỉ nói hẳn muốn hẳn giúp ta một việc, hẳn liền đáp ứng, làm gì phiền phức như vậy?"

Đầu óc ta nhanh chóng hoạt động, tính tình Tần Minh tuy nói ta không hiểu biết nhiều lắm, nhưng việc đáp ứng dứt khoát chuyện phiền phức như vậy quả thật không phải là tác phong của hẳn, nhưng mà, nếu hẳn... vậy hết thấy còn có thể giải thích được.

Ta ôm quyền nói: "Chúc mừng trưởng công chúa."

Nàng nghi hoặc nhìn ta.

Ta cáo lui rời đi.

Tần Minh tính tình siêu thoát thế tục, làm đồ tăng không có nhiều ưu phiền như người thường, nếu thế gian này có người có thể trói kiềm chế được tính thanh cao của hẳn, khiến hẳn quan tâm đến hồng trần, vậy cuộc đời hẳn có lẽ có thể được hạnh phúc.

Về phần trưởng công chúa, Tần Minh cũng là một nam nhân có đầu óc, có lẽ về sau nhất định sẽ thật tình thật lòng đối tốt với nàng ấy.

Nghĩ đến đây ta bắt đầu tiếng lòng thờ dài, vì sao ta không phải là thân nam nhi? Nếu ta cưới trưởng công chúa, nhất định sẽ nuông chiều nàng vô cùng, làm gì đến phiền Tần Minh Hư Tịnh gì đó chứ...

Tạo hóa trêu người!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Cổ tình gây hiểu lầm

Editor: V-Emy

Hai ngày sau khi Trưởng công chúa hùng hổ trở về, chính là hôn sự của Tây Lương công chúa, hôn lễ coi như long trọng, mười dặm phố thăm đồ nghênh giá, cấp đủ mặt mũi, ta và mấy đồng僚 đều vội vàng lộ diện liên ly khai, lúc ta và Ân Đào Đào đồng hành ra tới đại môn thì nghe được mấy người gác cổng vương phủ nhỏ giọng nghị luận, "Nghe nói Vương phi chân trước vừa gả vào vương phủ, bên kia đội ngũ Tây Lương đưa tiễn liền khởi hành trở về, thật đúng là nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi."

Ta dừng bước, không cùng Ân Đào Đào và Triệu Thanh Y đi theo sau bất chuyện, quyết đoán xoay người ngồi lên ngựa chạy vội ra cửa thành, lúc đến cửa thành, nhìn tới nhìn lui trong đám người, lòng ta rối rắm như tơ vò, vô luận quyết định như thế nào cũng không quyết tâm ra khỏi cửa thành được một bước, chỉ có thể xuống ngựa ném dây cương đi dọc theo cầu thang bước lên tường thành.

Đứng trên tường thành cao đôi mắt trông về phía xa, đôi ngũ sứ giả Tây Lương đã đi rất xa, ta chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mơ hồ của người, không phân biệt ra người nào là người nào, ta thất vọng thờ dài một tiếng. lúc này, lại ngoài ý muốn nghe được một hồi ngựa hí dưới tường thành, ta theo thanh âm cúi đầu nhìn lại, trong lòng căng thẳng.

Giang Hành Tri lẻ loi một mình ngồi trên lưng ngựa, ngựa đầu nhìn ta, ánh mắt thâm thúy tĩnh mịch, hẳn cảm thấy được tầm mắt của ta, khóe môi khẽ nở một nụ cười, trong tiếng người ồn ào huyền nháo ở cửa thành, tìm ta lại cảm thấy đột nhiên tịch mịch như nước.

Thời gian chậm rãi lướt qua, hai năm sớm chiều với nhau, từng tiếng cười và dáng điệu của hắn, dường như in dấu trong đầu không thể xóa đi. Ta xem hắn như thân nhân, chưa từng nghĩ đến hắn sẽ từ phía sau đâm một kiếm vào tim ta.

Xa xa truyền đến tiếng huyết sáo cô quái của dị tộc, hẳn như bùng tỉnh, cả người chấn động, kéo dây cương xoay người, đánh ngựa rồi đi.

Ta nói với bản thân mình ta và hắn cả đời này cũng sẽ không gặp lại, đáy lòng có chút đau buốt chậm rãi lan tràn.

Ta cúi đầu thờ dài xoay người, lại vừa vịn dụng vào một bức tường thịt, ngửi được hương vị quen thuộc, ta giang hai cánh tay ôm lấy thắt lưng người nọ, rầu rĩ thờ dài một tiếng.

Hắn hừ lạnh một tiếng, thô lỗ vỗ vỗ lưng ta trấn an, cũng không tuông ra những lời ghen tuông.

Ta lặng lẽ thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Sau một lát ổn định tâm tình, ta mới hỏi, "Sao ngươi lại ở chỗ này?"

"Chủ trì hôn sự Lão Tam xong ta liền thay thường phục rồi đi, đến tướng quân phủ đội không được nằng, khẳng định nằng đến nơi này." cánh tay Hoa Nam Bình ôm ta buông lỏng, nhưng vẫn không buông ra.

Ta gian nan giải thích, "Ta chỉ là..."

Ta còn chưa nói xong đã bị hắn ngắt ngang, "Nàng không giỏi nói dối, ta biết, nhưng việc này nàng vẫn đừng nên nói thật, không bằng nàng nói cho ta biết nàng chỉ đi ngang qua." khẩu khí hẳn bình thản, nghe không ra cảm xúc gì, nhưng dường như cũng không tức giận.

Ta có hơi không tin chuyện này cư nhiên lại dễ dàng cho qua như vậy, có chút hoảng hốt: "Hả?"

"Ta không tức giận." Hắn bình tĩnh lập lại, đôi mắt màu hổ phách nhìn chằm chằm gương mặt của ta, "Nhưng mà có một điều kiện."

Ta biết mà..."Ngươi nói đi!"

"Hôn ta." Hắn liếc mắt nhìn chỗ nào đó phía sau lưng ta một cái, chính nhân quân tử đưa ra thứ yêu cầu vô si như vậy."Không được hôn cho có lệ." Hắn bỏ sung.

Ta cũng không có gì kinh ngạc đối với loại ý niệm kì quái trong đầu này của hắn, trước kia lúc ái mộ hắn, hắn cũng đưa ra những đòi hỏi vô lí như vậy, thậm chí có đôi khi còn quá đáng hơn cả trưởng công chúa, trực tiếp bồi dưỡng ta ứng phó với sự hồ nháo của trưởng công chúa có vẻ vô cùng thuần thực.

"Cúi đầu, nhắm mắt." Ta dứt khoát đáp ứng cho xong.

Ta ngẩng mặt gặp phải bờ môi của hắn, qua quét hôn nhẹ lên, vừa định lui bước, hắn lại đè cái ót của ta lại không cho phép ta rời đi, bờ môi của hắn đặt lên môi ta, vừa muốn tiến thêm một bước công thành đoạt đất, vừa vận ta lại nghe thấy phía sau có động tĩnh kỳ quái, hai tay đặt trên ngực hắn đẩy hắn ra, hắn phát ra một tiếng thờ dài có chút thất vọng.

Chỗ góc tường thành, góc áo còn chưa giấu kỹ của Ân Đào Đào với khuôn mặt than đại ra của Triệu Thanh Y cứ ngang nhiên như vậy xuất hiện trong tầm mắt của ta, Triệu Thanh Y thấy ta nhìn hắn, muốn tiến lên hành lễ chào hỏi, lại bị Ân Đào Đào hung hăng lôi kéo chìm vào góc khuất.

Ta nghiêng người nhìn về phía Hoa Nam Bình bên cạnh, hai má hắn lộ ra nụ cười nhạt gần như không thể nhận ra, tuy nói rất nhỏ, lại có thể tỏ rõ tâm tình hắn hiện tại coi như không tệ.

"Ngươi biết bọn họ trốn ở chỗ đó rồi sao?" Ta có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoa Nam Bình hơi rừ mắt, ngầm thừa nhận.

"Cái bà tám Đào Đào kia, sáng mai thế nào tất cả đại thần cũng biết hôm nay ta với ngươi gặp riêng ở cửa thành cho coi." Ta vô lực, tuy nói thanh danh ta cũng không tốt, nhưng gần đây mơ hồ có chút chuyển biến tốt, nếu bị hắn phá hỏng, ta muốn rửa sạch cũng không bao giờ rửa được.

Hắn nghiêm túc liếc mắt nhìn ta một cái, "Như vậy, không tốt sao?"

"Phiền phức." Ta dứt khoát trả lời hắn. Hắn có tư chất minh quân, nếu dính với ta một chỗ, đám thư sinh lắm chuyện kia không biết còn phê bình hắn thế nào nữa, ta làm quan trên triều mấy năm nay, biết chuyện quân chủ khổ não nhất chính là chuyện đám thư sinh kia há mồm.

Tay Hoa Nam Bình nắm ta chặt hơn vài phần, làm ta có hơi đau.

Ta thấy hấn thất thần, gọi hấn, "Hoa Bình?"

Hấn lộ ra một nụ cười với ta, "Không có gì."

Ta và hấn không yên lòng nói chuyện được một lát, Phúc công công liền tới đây nhắc nhở hấn nên trở về cung. Trên đường ta hồi phủ, Triệu Thanh Y dắt ngựa khắp nơi tìm ta, còn Ân Đào Đào đã sớm không thấy tung tích, có lẽ đã hồi phủ làm bà tám rồi.

Ta biết Triệu Thanh Y nhìn thấy gì, chỉ có thể qua quýt giải thích một lần, tỏ ý bảo hấn đừng nói với cha ta, cha ta không bao giờ thích nghe tin ta với Hoa Nam Bình ở cùng nhau.

Triệu Thanh Y trầm mặc một trận, nói ra lời làm người ta kinh ngạc, "Kỳ thật, tiểu thư, người đừng oán thầm bệ hạ, bệ hạ chỉ muốn xác định thân phận thôi."

Ta nghe mà thấy đầu đầy sương mù, hỏi, "Thân phận gì chứ?"

"Chính là muốn thông qua lễ tiết thể tục xác nhận một thân phận, hay chính là thành hôn, nhưng ngài ấy biết tiểu thư khẳng định sẽ không đồng ý." Triệu Thanh Y nghiêm túc suy tư. "Cho nên, đành phải lui bước mà cầu có được địa vị tình lang của tiểu thư trong miệng người khác."

Triệu Thanh Y thấy ta không phản ứng, nói tiếp, "Có lẽ chuyện khổ não nhất của bệ hạ chính là không có địa vị chính thức ở bên cạnh tiểu thư, đứa nhỏ cũng có rồi, nhưng nương đưa nhỏ của ngài ấy lại không muốn cha đứa nhỏ."

Ta trầm mặc một lát, "Thanh Y, ta cũng có nỗi khổ."

Triệu Thanh Y cũng không khuyên ta nữa, chỉ nói, "Tiểu thư, ta chỉ cảm thấy, bệ hạ sẽ đối với tiểu thư rất tốt."

Quả nhiên, ngày hôm sau tin tức liền theo ta vào triều sớm, ánh mắt mấy đồng僚 quen biết nhìn ta có chút kính nể.

"Thật là không tưởng tượng được, thì ra Triệu tướng quân cũng là một mầm mống si tình." Mọi người một phen phát biểu cảm khái như thế với ta rồi thờ dài đứng vào vị trí của mình.

Lúc Hoa Nam Bình đến buổi lâm triều, có một thái giám ôm một oa nhi đi theo phía sau, ta liếc mắt một cái liền nhận ra đó là tiểu nhị tử, chúng đại thần quý xuống hành lễ, vừa đứng dậy, Phúc công công đã bắt đầu tuyên chỉ, nội dung đại khái là cho tiểu nhị tử một thanh danh chính thức, về sau có thể danh chính ngôn thuận nuôi dưỡng ở trong cung, không phải con riêng mà là đại hoàng tử đã được công nhận.

Đại thần chung quanh xì xào bàn tán, đại khái đều đang nghị luận nương đưa nhỏ là ai, bệ hạ chưa lập hậu thì từ đâu lại có đứa con lớn như vậy, thậm chí hoài nghi tiểu nhị tử rốt cuộc có phải là con ruột của bệ hạ hay không.

Lễ bộ thượng thư Tàn đại nhân bắt đầu lớn tiếng tấu sớ.

Hoa Nam Bình chăm chú lắng nghe, nhàn nhạt cười lạnh, không nói một câu.

Tiểu nhị tử bên kia có lẽ mới sáng sớm đã bị ép buộc thức dậy, chưa ngủ đủ, trong chốc lát liền mím môi tỉnh lại, oa oa hai tiếng, liền khóc lớn lên, ta nghe nó khóc liền ngẩng đầu nhìn về phía nó, tiểu nhị tử cư nhiên cách bậc thang cao nhận ra ta, gương cánh tay muốn ta ôm, công công đang ôm nó khó xử, Hoa Nam Bình nắm tay lại, đặt lên môi nhẹ nhàng ho khan một tiếng, công công kia lập tức tỉnh ngộ, ôm tiểu nhị tử xuống bậc thang, đi tới chỗ ta.

Ta không muốn ở trước mặt tất cả đồng僚 ôm con, cho đến lúc nó níu tóc sau lưng ta, úy khuất túm túm mấy cái, ta mới nhìn thẳng vào con.

Đại thần hoặc ít hoặc nhiều trộm nhìn bộ dáng tiểu nhị tử, hoài nghi nó có phải là con ruột của Hoa Nam Bình trong miệng mọi người không.

Ta bắt đầu tiếp nhận đứa nhỏ trong tay công công, tiểu nhị tử dựa vào hõm vai ta nhỏ giọng khóc hai tiếng, cư nhiên ngừng khóc. Ta rất kinh ngạc, trước kia rõ ràng nó vừa nhìn thấy ta liền khóc kinh thiên động địa, hôm nay sao lại thế này?

Ta như có mũi nhọn ở lưng, chỉ cảm thấy ánh mắt thăm dò và đánh giá của đám đồng僚 chung quanh nhìn ta.

Ta ôm tiểu nhị tử đứng suốt buổi lâm triều, sau đó ta liền ôm đứa nhỏ đi tìm Hoa Nam Bình lý luận, hấn buông tấu chương trong tay tiếp nhận đứa nhỏ, tỏ ý bảo ta ngồi xuống nghỉ ngơi, nghe ta tổ khổ, tươi cười nói khoe môi hấn có chút cứng ngắc.

"Chi dễ con tìm nàng ôm một chút mà nàng đã bắt mất như thế?"

Ta muốn giải thích, "Không phải là đạo lý này..."

Hấn phát tay áo ngăn ta lại, nói, "Không cần nhiều lời, nếu nhi tử có thể nói, hôm nay đã không tìm nàng ôm nó, mà đã trực tiếp gọi nương rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64

Editor: V-Emy

Ta biết tính tình của hắn nên chỉ câm miệng không nói, tiểu nhị từ nhỏ giọng lập đi lập lại mấy tiếng, thanh âm thanh thúy đáng yêu cào cào vào lòng khiến ta ngứa ngáy, ta liền nghiêng người qua nựng nó, "Tiểu nhị từ, kêu nương đi——"

Sắc mặt Hoa Nam Bình hòa hoãn đôi chút, mặc cho ta đùa bỡn khuôn mặt tiểu nhị từ trong lòng hắn, tiểu nhị từ mút mút tay của ta hai ba cái, sau đó cong khốe miệng cười ngây ngô, i a i a hai tiếng, chu đôi môi phẩn nộn lên đóng rồi lại mở, cặp mắt màu hổ phách trong suốt sạch sẽ di truyền từ phụ thân. Lòng ta lập tức mềm nhũn, chân như đang bước trên mây.

"Đứa nhỏ mới bấy lớn làm sao có thể nói được, nàng làm nương không xứng chức chút nào." Hoa Nam Bình ôm nó đưa qua Phúc công công, Phúc công công cẩn thận rời khỏi Tuyên Chính điện.

Ta nhìn tiểu nhị từ càng lúc càng xa, lúc này mới quần bách nói với Hoa Nam Bình, "Lần đầu tiên không có kinh nghiệm, lần sau sẽ cố gắng thêm."

Ánh mắt Hoa Nam Bình toé ra chút cảm xúc dịu dàng, hắn xoay người nhẹ nhàng hôn xuống môi ta, nói, "Nàng nói đúng, lần sau sẽ có kinh nghiệm."

Lúc này ta mới phản ứng lại điều vừa mới nói, liền bắt đầu áp ứng.

Hoa Nam Bình nở nụ cười, "A Ngọc, nàng trở về đi, lát nữa ta ta tới phủ nàng thăm Yên Nhạc."

Lúc này Phúc công công đi đến, "Bệ hạ, đại công tử Lễ bộ Tàn thượng thư Tàn Minh cầu kiến."

Ta kinh ngạc, hắn tới làm cái gì?

Hoa Nam Bình phát tay áo đuôi ta đi, sau đó nói Phúc công công, "Tuyên hắn vào."

Ta đi đến cửa lớn Tuyên Chính điện, vừa vịn gập thoáng qua Tàn Minh, thánh tăng cao thượng như thanh tùng nghiêng đầu thân nhiên liếc mắt nhìn ta một cái, khẽ gật đầu chào hỏi. Ta chú ý hắn đã bỏ đi tầng bảo, trang phục tục gia, xem ra hắn quả thật là có tâm hoàn tục.

..

Hoàng hôn ngày hôm nay, Hoa Nam Bình quả thật đến đây, một thân một mình, ngay cả thị vệ và thái giám cũng không dẫn theo, tuy nói Tướng quân phủ gần hoàng cung, nhưng bình thường hắn đến ít nhất cũng mang theo hai thị vệ, ta có chút lo lắng, nhỏ giọng khuyên hắn đôi câu.

Hắn lại mỉm cười giơ bàn tay giấu sau lưng hắn đến trước mặt ta, nhẹ nhàng đóng cửa, ánh mắt ta "ba" một cái liền sáng lên.

Sở thích của ta rất giống cha ta, danh kiếm, bảo mã, rượu ngon, mỹ nhân, tất cả ta đều thích, có đôi khi nhìn thấy liền bắt động không nhúc nhích.

Mà trong tay hắn, đúng là một bầu rượu Trúc Diệp Thanh thượng hạng.

Vừa vịn phía sau hắn không có ai đi theo, ta cũng lười so đo vấn đề tuân thủ lễ hay không tuân thủ lễ, trực tiếp nhào qua đoạt rượu trong tay hắn, để tự hắn đi vào phòng nhìn nữ nhi.

Hoa Nam Bình chỉ có thể thấp giọng thở dài. Qua một hồi hắn đến đình bát giác ở hậu uyển tìm ta, nửa bầu Trúc Diệp Thanh kia đã vào bụng của ta, hắn vuốt ve tóc trên đầu ta, nói, "Yên Nhạc dường như không vui."

Ta mê mẩn nhìn hắn, "Xưa nay Yên Nhạc đều đi theo cha ta, một tác cũng không rời, cha ta sợ ta chiều cổ làm bị thương ngoại tôn nữ bảo bối của ông, bình thường ta ôm nó một chút đã kinh hồn táng đảm, mấy ngày nay có chút việc, nói đến cũng đã lâu rồi không hào hào bồi nó."

"Ta không phải nói chuyện đó." Hắn cúi đầu đùa bỡn vạt áo của ta, "Yên Nhạc và An Khang là song bào thai, cảm xúc giữa hai đứa dường như có thể truyền cho nhau, tách chúng ra như vậy, thật sự không tốt."

"Ta cũng biết là không tốt, nếu về sau hậu cung của ngươi lại thêm vài mỹ nhân, không biết còn bắt nạt tiểu nhị từ của ta thế nào nữa, đứa nhỏ kia thoát nhìn vừa ngây ngô lại ngốc nghếch, ai..." Ta nhũn cái mũi.

Động tác trên tay hắn cứng đờ, nâng ánh mắt lên nhìn ta, khốe môi cong lên cười, "A Ngọc đang ghen sao?"

Ta theo bản năng muốn phủ nhận, nhưng rượu lại xông lên não, ta ngu ngốc gật đầu.

Tâm tình hắn lại không tệ, đoạt đi bầu rượu trong tay ta quăng trên mặt đất, tiến lên muốn hôn ta, không vội không chậm cọ cọ môi ta, hơi thở ấm áp phả

vào mặt ta, rượu ta vừa uống vào lại lập tức xông lên, ta choáng váng nhìn gương mặt hấn gần trong gang tấc.

Ta đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu qua một bên né tránh hấn, chống tay lên ngực hấn hỏi, "Trúc Diệp Thanh... làm thế nào lại ngấm mạnh như vậy? Ta... Ta..."

Gương mặt Hoa Nam Bình gió êm sóng lặng.

"Người lại kê đơn với ta?!" Ta đè nén cảm giác choáng váng trong đầu, ngữ khí tức giận.

"Không phải là được." Hấn dùng một bàn tay trói buộc hai tay ta ở sau người, bàn tay kia nhẹ nhàng vuốt ve hai má của ta, "Trúc Diệp Thanh là do Tần Minh trộn lẫn hồng mai nhị tuyết trình lên từ Tể tướng Quốc Tự, có một chút tác dụng thúc tỉnh."

Ta nhìn khuôn mặt bình thản yên lặng của hấn, tức giận muốn bộc phát.

Vừa vặn ta ngồi ngay lan can đình bát giác, hai tay thừa dịp hấn không phòng bị dùng sức tránh thoát, xoay người "bùm" một tiếng nhảy vào hồ sen.

Mùa này nước ao rất lạnh, hoa sen héo úa, lá sen trên mặt nước cũng có vài phần héo vàng, hơi rượu và □ còn chưa diệt, thất lung đã bị một đôi cánh tay hữu lực ôm lấy kéo lên.

Hoa Nam Bình ướt đầm cả người ôm ta nhanh chóng trở về phòng ta, trên đường gặp được Triệu Khả, Triệu Khả đang muốn tiến lên chào hỏi ta, liếc mắt nhìn Hoa Nam Bình một cái, sắc mặt nàng nhất thời thay đổi, lui ở một bên nói cũng không dám.

Hấn đá văng cửa phòng, bước đến giường quăng ta lên, may là chần trên giường dày ta ngã mới không đau, nhưng đầu vẫn bị đụng, ta đau "ui" một tiếng.

Ta chú ý thấy bàn tay bên người hấn nắm thành quyền rồi lại buông ra, lặp lại nhiều lần, mới đưa tay cởi vạt áo của ta.

Ta xoay người né tránh.

"Cởi y phục ướt của nàng ra!" hấn trầm giọng nói, "Miễn ngày mai lại sinh bệnh."

Ta lúc này mới cảm giác được thân thể bắt đầu rét run, nhìn hấn không có ý muốn rời khỏi, chỉ có thể đưa lưng về phía hấn cởi ngoại bào ướt đầm ra, vứt trên mặt đất, lúc này hấn đột nhiên hỏi ta, "Vì sao?"

Ta biết hấn muốn hỏi cái gì, nhưng không muốn trả lời, chỉ thấp giọng nói "Ta đang muốn hỏi người vì sao lại nghĩ ra chiêu tổn hại như vậy?"

Hấn dùng một chút, thành thật trả lời, "Tần Minh nói đây là khúc mắc của nàng, tâm bệnh cần có tâm được."

Ta xấu hổ xoay người nhìn về phía hấn, "Tần Minh? Hoa Bình người nghĩ sao vậy? Người cứ nhiên đem loại... chuyện này... này nói cho Tần Minh sao?!"

"Ta không có nói với hấn." Hấn thản nhiên liếc mắt nhìn ta một cái, nhanh chóng dời tầm mắt, "Là tự hấn nói."

"Hấn nói cái gì?"

Sắc mặt Hoa Nam Bình trầm xuống, nhưng vẫn trả lời ta chi tiết, "Hấn hỏi, bệ hạ gần đây có phải dục cầu bất mãn hay không."

"Nói bậy." Ta phản bác hấn, "Tần Minh là thánh tăng cao khiết như vậy, làm sao có thể nói ra những lời này, khẳng định là người đồ tội danh lung tung lên đầu người ta."

Huống chi hấn không ưa Tần Minh đã là chuyện sớm có.

"Tri nhân tri diện bất tri tâm, hấn cao thượng hấn đạm bạc hấn vô tranh với đời, vậy hấn ham muốn niệm Nguyệt thì sao?"

Ta không nói tiếp nữa, nhưng quả thật cũng không thể tin được hình tượng của Tần Minh kia đều là biểu hiện giả dối.

Hoa Nam Bình dường như cũng không thích đàm luận chuyện Tần Minh với ta lâu, hấn thở dài một tiếng ngồi ở mép giường, khóa ta lại trong chăn, tâm bình khí hòa nói, "Lần một lần hai, nàng đều vì trốn chuyện thân cận với ta mà một mình khó chịu, nàng thật sự chán ghét ta đến thế sao?"

Ta cười ngậy ngô với hấn, "Người nói gì vậy, ta thích người còn không kịp mà."

Hấn nghe thấy vậy lập tức bắt đầu cởi bỏ dây lưng trung y của ta, ta cả kinh lui về phía sau, "Bình... Hoa Bình à, người làm cái gì vậy?!"

Hoa Nam Bình vô tội nhìn ta, "A Ngọc, ta biết mấy lần kia ta làm nàng đau, nhưng mấy lần đó đều là vì ta giận nàng, loại sự tình này, thật sự không đau."

Những lời này của hấn làm cho ta hồi tưởng lại mấy đoạn ngắn kia, hấn thô lỗ, hấn lỗ mãng gây đau đớn cho ta, quả thật làm ta chùn bước trước loại chuyện này. Kỳ thật nhắc đến, về điểm này đau đớn cũng không phải không thể chịu được, chỉ là trong lòng ta còn chút bất mãn, cố ý không cam tâm tình nguyện cho hấn.

Hoa Nam Bình nhìn ta, "Hãy thử một lần, nếu nàng lại đau, vậy về sau liền..."

Ta quay đầu nhìn hấn, nghiêm túc chờ hấn nói tiếp, hấn lại theo bản năng nuốt những lời phía sau trở vào.

"Khúc mắc của nàng nhất định phải gỡ bỏ." Hấn nghiêm túc nhìn ta, "A Ngọc, chẳng lẽ nàng muốn ta thủ cả đời... sống quá sao?"

Hoa Nam Bình hí nửa mắt, xem bộ dáng ta khẩn trương nhìn hấn, nhoen miệng cười với ta, khóe môi cong lên lộ ra ngàn loại phong tình, ta cảm giác trong đầu lại có một ngọn lửa đang chậm rãi thiêu đốt lý trí của ta.

"Người tắm rửa trước đi..." Ta gian nan dời tầm mắt qua một bên, nói, "Trên người có mùi nước ao, ta nghe thấy khó chịu."

Hấn rũ mắt do dự một lát, xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau Triệu Khả tiến vào, bấu môi với ta bắt đầu chuẩn bị cho ta tắm rửa.

Ta chỉ đơn giản tắm trong thùng gỗ một chút, liền đuổi nàng ra, mềm chân mặc y phục, mở cửa sổ ra chuẩn bị lên ra bên ngoài.

Đang lúc ta muốn thở phào nhẹ nhõm, chân của ta lại không chạm tới được mặt đất kiên cố mà bị cuốn vào một cái ôm ấm áp ẩm ướt mang theo hơi thở tươi mát.

Thanh âm Hoa Nam Bình nghe qua có vẻ bất đắc dĩ, "Ta biết mà."

Ta vô lực gãy dựa, không biết rốt cuộc hấn bỏ cái gì vào rượu cho ta uống, chỉ có thể chôn bả đầu vào cổ hấn cam chịu.

"Mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, hôm nay nàng phải theo ta!" Hấn bình thản nói.

Thân mình ta có chút cứng ngắc.

Hoa Nam Bình xoa xoa lưng ta, "A Ngọc, tin tưởng ta, sẽ không đau."

Ta cắn răng phần uất, "Người ỷ vào việc ta thích người, làm xằng làm bậy."

Hấn nghiêng mặt rũ mắt nhìn ta, trong mắt rạo rực ý cười, ánh trắng như sương rơi trên gương mặt của hấn, viền quanh bóng dáng hấn, ánh trắng nhạt rọi phía sau hấn, làm nổi bật một thân như ngọc của hấn, trên lông mi và gương mặt hấn vẫn lưu lại mấy giọt nước chưa lau đi, lung lay như sắp rơi xuống.

Rượu chưa tán đi trong bụng ta lại dâng lên một trận, cảm giác hỗn loạn kia lập tức khuếch tán lên đến đầu, cắn nuốt hơn phân nửa lý trí ta, hô hấp của ta bắt đầu dồn dập.

Hấn vỗ vỗ lưng ta, "Tư vị thúc tình rất khổ sở, A Ngọc, nàng thật sự không muốn sao?"

Ta hung hăng nhắm mắt lại, cắn răng nhỏ giọng nói, "□ đáng xấu hổ ——"

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Gục

Editor: V-Emy

Hoa Nam Bình ôm đôi chân mềm nhũn của ta, thở phào nhẹ nhõm.

"A Ngọc, đừng nghĩ ra chủ ý quái quỷ gì nữa." khẩu khí hấn bình thản, cước bộ vững vàng đi đến phòng ta, Triệu Khả đang chần chừ đứng ở cửa, nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của ta thì do dự một phen, sau đó liền ườn ngực lộ ra tư thái trung phó, đáng tiếc thần sắc đại nghĩa lãng nhiên của nàng vừa bày ra đã bị ánh mắt Hoa Nam Bình đảo qua một cái, lập tức như quạ cả gặp sương ịu xù.

Hấn vào phòng đặt ta lên giường, ta vô lực uy hiếp, "Hoa Bình, nếu người cứ cứng rắn như thế, chờ ta khôi phục nhất định sẽ làm người đẹp mặt cho xem!" Nhưng dưới tác dụng quý dị của dược hiệu, âm cuối nhẹ nhàng vòng vo, nghe qua lại giống như đang làm nũng.

Ta nghe giọng nói của bản thân liền tự giác buồn nôn mấy phần, nghiêng mặt đi không nói.

Hoa Nam Bình phát tay áo tắt hết đèn đuốc trong phòng, nghe được lời ta nói liền ngừng cước bộ, nhẹ nhàng nở nụ cười, "Muốn ta đẹp mặt thì ta sẽ đẹp mặt."

Ta rầu rĩ không hé răng.

Trong bóng tối hần sờ soạng bắt đầu cời ngoại bào dây lưng của ta, cách lớp y phục ta có thể cảm giác được động tác nhẹ nhàng từ đầu ngón tay hần, nhưng ngay cả khí lực phản kháng ta cũng không có, chỉ có thể phát ra tiếng kháng nghị yếu ớt từ cổ họng.

Hoa Nam Bình dừng động tác lại, hần tìm được tay của ta, mười ngón giao nhau, nhẹ giọng nói, "A Ngọc, đừng sợ, ta tuyệt đối sẽ không lơ mẫn giống như trước."

Hần nghiêng người đè xuống, hơi thở phả vào mặt ta, hần ướt át hôn xuống, nóng bỏng như một chuỗi những ngọn lửa, ta khẽ run lên, nhắm hai mắt lại.

Y phục trên người trong chớp mắt bị cời không còn một mảnh, hần nằm ở bên tai ta dùng thanh âm □ khàn khàn nói, "A Ngọc, tin tưởng ta." Dứt lời, nụ hôn của hần lại in vào vành tai ta, hơi thở ấm áp khuếch vào lỗ tai, trong lòng ngứa ngáy.

Môi của hần một đường lướt xuống phía dưới, dừng lại nơi cổ ta trong chốc lát, ta cảm giác nơi bị hần hôn qua như nổi lên lửa, tư vị ấy dần dần thiêu đốt lý trí còn sót lại trong đầu ta, ta khó nhin bắt đầu vận vẹo.

Môi của hần nhẹ nhàng gặm cắn xương quai xanh của ta, đầu ngón tay nóng rực lại trượt một đường xuống dọc theo thân thể của ta...

Ta tròn to mắt, "Ngươi! Um.. Đừng mà——"

Hoa Nam Bình căn bản không có để ý tới lời của ta, hần quay đầu đi chiếm lấy môi ta, ta kháng cự vuron đầu lưỡi chống lại hần, lại bị hần dùng sức cuộn cuộn nuốt vào.

Ta tận lực bỏ qua cảm giác □ khác thường, nhắm mắt lại đáp lại nụ hôn của hần, hần nhân cơ hội mở hai chân của ta ra, chen thân đi vào, nhẹ nhàng cọ vài cái, sau đó ôn nhu lửa gát, "A Ngọc, cho ta được không?"

Ta cảm thấy câu hỏi của hần căn bản không cần phải trả lời, ta chưa phản ứng lại hần vừa hỏi ta cái gì, □ đột nhiên trướng lên, cảm giác có một loại lửa nóng tràn ngập. Ta khẽ phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn từ cuống họng.

Hần đè dặt cẩn thận động thân, thỉnh thoảng lại thấp giọng hỏi hần có làm ta đau hay không, ta nằm ở dưới thân hần nhẹ nhàng lắc đầu, nhin tiếng rên rỉ ở cổ họng xuống, thân mình cứng ngắc không biết phối hợp thể nào với hần.

Hoa Nam Bình ngừng động tác lại, vỗ về gương mặt của ta, dùng thanh âm miến cưỡng đè nén □ nói với ta, "A Ngọc, nếu thật sự khó chịu, vậy ——"

Tóc hần rũ tán loạn xuống cổ và vai ta, ta ngứa ngáy khó chịu đưa tay phát đi, kinh ngạc phát hiện tay chân có khí lực trở lại, ta liền nâng tay ôm lấy thân mình của hần, thừa dịp hần thất thần, ta xoay người đặt hần ở dưới thân.

Vốn tưởng rằng động tác đủ suất khí lưu loét nhưng trong lơ đãng lại tác động đến thứ cứng rắn của hần đang ở trong cơ thể ta, cảm giác thứ lửa nóng kia nhất thời khảm vào sâu hơn, rung động khác thường làm cho lòng ta run rẩy một trận.

Mơ hồ nghe thấy hần kêu đau một tiếng, phát ra tiếng thở dốc ồ ồ.

Ta cúi người hôn xuống cảm hần, dồn dập nói, "Um, về sau chỉ có ta cưỡng ngươi, không có chuyện ngươi cưỡng ta, nếu ngươi lại làm ra chuyện như vậy, đừng trách ta..."

Hần đáp ứng, bàn tay nóng rực xoa xoa thắt lưng của ta, vừa ôn nhu lại khó nhin đỡ ta, "Ta nhớ kỹ rồi, A Ngọc, động một chút được không..."

Ta vừa lòng bắt đầu động tác lên xuống, hần lại cho rằng ta quá chậm, nắm lấy thắt lưng ta không ché tẩn suất động tác của ta, mỗi lần rơi xuống, hần đều nhân cơ hội đi lên, ta chỉ cảm thấy rung động trong tim đang chậm rãi tích lũy, càng lúc càng mãnh liệt, chính trong nháy mắt kì vọng có thể bộc phát ra ngoài, lý trí của ta đều trống rỗng, trong đầu chỉ có mỗi lần hô hấp đều có thể mang đến khoái cảm nhanh như tia chớp.

Lần đầu hiểu rõ tư vị nam nữ □ tốt đẹp, tuy nói ta thực tùy biết vị, nhưng cũng không phải là người miệt mài, hơn nữa lúc này đây, còn có chút mệt mỏi, đang định ngã đầu ngủ, Hoa Nam Bình lại một lần nữa đè lên người ta.

Trong lúc mệt mỏi, ta rốt cuộc nhận thức được, hần quả thực chính là tên cầm thú khoái túi da hoa lệ.

...

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, sắc trời đã sáng choang, Hoa Nam Bình không còn ở bên người, hần từ sáng sớm đã đi vào triều.

Thân thể của ta dường như đã được tẩy rửa, cảm giác sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng mà hồi tưởng đến chuyện đêm qua, càng nghĩ trong lòng càng thấy không phải, đứng dậy mặc xiêm y xong, ta tận lực lừa gạt bản thân, xem nhẹ cảm giác mềm nhũn, chua sót giữa hai chân, ta chỉ rửa mặt một chút, liền trực tiếp đến hậu uyển luyện kiếm.

Cha ta ngồi trên xe lăn ôm Yên Nhạc nhìn ta luyện kiếm, qua một hồi, cha nói, "Như Ngọc à, đã luyện một canh giờ rồi, đủ rồi đi ăn cơm đi."

Kiểm trong tay ta run lên, ta phát tay áo nói, "Cha đi trước đi, đợi con lát nữa."

Cha ta ôm Yên Nhạc lầm bầm lầu bầu chuẩn bị đi, Triệu Khả lại ở một bên nói với ta, "Tiểu thư, bình thường không phải chỉ luyện một canh giờ thôi sao?"

Hôm nay tiểu thư làm sao vậy?"

Ta qua quyết giải thích, "Không có gì, chỉ là đột nhiên ý thức được cường thân kiện thể là quan trọng thôi."

Triệu Khả nhìn ta một cách kỳ quái nhưng không hỏi kỹ mà lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho ta.

Song kế hoạch của ta đúng là vẫn còn vì di chứng đêm qua, chân chưa sót chân mềm nhũn mà không tiến hành nổi nữa, ta làm bộ như không có việc gì, lúc ăn cơm, cha ta giương mắt liếc nhìn cổ ta, đột nhiên mở miệng hỏi, "Con vậy mà lại không áp chế được tên tiểu tử nho nhã yếu ớt kia sao?"

Ta đương nhiên biết cha nói tên tiểu tử nho nhã yếu ớt kia là ai, tay cầm chiếc đĩa khựng lại một chút, làm bộ như không có việc gì hồi đáp, "Lão ngài nói đùa rồi."

Cha ta ha ha cười quỷ dị một cái, đột nhiên ra tay dùng sức đập một phát lên cái đùi vốn đang đau xót của ta, ta biến sắc thiếu chút nữa "ui ui" kêu ra tiếng.

Lão gia từ chặc chặc hai tiếng, biểu tình trên mặt rất phức tạp. Tựa như nhìn thấy nhi tử của mình đang đi trên đường bị nữ nhân khác cường bạo, vừa đau lòng lại chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Ta khóc không ra nước mắt.

Từ buổi sáng hôm nay, ta càng kiên định mục tiêu về sau của ta, cường thân kiện thể, lần sau nhất định phải làm chủ toàn bộ quá trình, áp đảo cái tên cầm thú Hoa Bình kia!

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Kết cục

Editor: V-Emy

Hoa Nam Bình từ lần trải qua đêm đó, thực tuy biết vị, dục vọng ẩn nhẫn đè nén bấy lâu đều bộc phát ra. Thỉnh thoảng hẳn lại mượn cơ hội giữ ta lại bên cạnh hẳn. Lúc bắt đầu ta còn có thể cùng hẳn cân sức ngang tài, phản công gì đó cũng tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng sức chịu đựng của ta so ra lại kém hẳn, mỗi khi hẳn thần thanh khí sảng bước xuống giường, ta lại ở đâu kia cắn răng nghiền lợi.

Cha ta vẫn nhìn ta bằng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ôm Yên Nhạc lo lắng thở dài: "Quên đi, Như Ngọc, loại chuyện này con không cần tranh cường hảo thắng như vậy." Cha an ủi ta hình như cũng đang tự an ủi bản thân, "Một nam nhân đang lúc huyết khí phương cương mà cấm dục nhiều năm như vậy, tới giờ con còn muốn cùng hẳn tranh cao thấp thắng bại ở trên giường, thật sự không phải là cử chỉ sáng suốt."

Ta buồn bực cúi đầu ăn cơm không nói lời nào.

Rất nhanh ta liền phát hiện, trưởng công chúa luôn luôn không có việc gì cũng thích tới tìm ta gây phiền toái lại mai danh ẩn tích, hỏi Ân Đào Đào, nàng cười hắc hắc, nói, "Nghe đồn trưởng công chúa điện hạ ham muốn Hư Tĩnh đại sư mỹ mạo - phương trượng Tướng Quốc Tự, đến độ muốn bá vương ngành thượng cung nhưng kết quả lại không thành công." Nàng thuận tay vỗ vỗ bả vai của ta, "Rốt cuộc tiểu thư cũng không cần phải lo lắng cho nàng ấy nữa."

Ta nghi hoặc nhíu mày, phải biết rằng chuyện Tàn Minh ham muốn trưởng công chúa không phải là giả, nhưng trưởng công chúa nàng có ham muốn Tàn Minh sao?

Chạng vạng hôm nay, ta tiến cung thăm tiểu nhị tử, thỉnh linh quẹo chỗ góc hành lang chạm trán phải trưởng công chúa, nàng đau "ui" một tiếng, mày liễu dựng thẳng đang muốn hành hung người, nhìn thấy là ta, khí diễm mới nguôi xuống, xoa cái mũi nói, "Sao người lại ở trong này?"

"Ta đến thăm An Khang, bệ hạ nói An Khang hai ngày nay biếng ăn, có thể là do nhớ nương." Ta lui về phía sau một bước, hồi đáp.

Trưởng công chúa cười nhạo một tiếng, châm chọc, "Tiểu chất của Bản cung mới nhiều tuổi đâu, không chừng còn không nhớ người là ai nữa kia."

Ta rũ mắt không nói lời nào.

Trưởng công chúa dường như có việc gì gấp, cầm khăn tay lên lau lau lớp mồ hôi mỏng trên trán, nói: "Thôi thôi, hôm nay không phải là lúc nhàn thoại, bản cung đi trước một bước, nếu có người hỏi bản cung đi về phía nào, người cứ nói không biết."

Ta gật đầu đáp ứng.

Trưởng công chúa nhắc váy, bỏ chạy, khăn tay vừa mới lau mồ hôi rút từ tay áo hồi nào cũng không biết, lúc này ta mới chú ý phía sau nàng ngay cả

cung nữ cũng không có một người, nhìn thân ảnh nàng nhanh chóng biến mất để lại mùi hương thoang thoảng, ta cúi người nhặt khăn tay của nàng lên, lắc đầu cười yếu ớt.

Mới đi được hai bước, trước mặt lại gặp một nam nhân mặc thường phục trắng, hắn lãnh đạm nhìn quanh bốn phía sau đó dừng tầm mắt ở trên người ta, ta ngẩng đầu cười tủm tỉm hướng về phía hắn chào hỏi, "A, Tàn Minh, thật khéo."

Lần này hắn không sửa lại xưng hô của ta mà gật đầu nói: "Triệu tướng quân."

Ta đang âm thầm nghiền ngẫm mục đích hắn ở trong này lại nghe thấy hắn trực tiếp hỏi, "Triệu tướng quân có thấy trưởng công chúa đi qua nơi này không?"

Lòng ta hớn hờ, xem ra lời đồn trưởng công chúa mấy độ muốn bá vương ngành thượng cung thánh tăng, quả thật là đổi trắng thay đen, giữa hai người này, ai chủ động ai bị động, nhìn vào là biết ngay, ta nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói, "Chưa từng thấy."

Hắn đưa ống tay áo màu trắng đến trước mặt ta, từ trong vạt áo ta kéo ra khăn tay ta chưa giấu kỹ của trưởng công chúa, thương hại nhìn ta, hỏi, "Tướng quân giải thích chuyện này thế nào?"

Ta gian nan nuốt nước miếng, "... Cái này -- "

"Triệu tướng quân không giỏi nói dối, điểm ấy ta đã sớm biết."

Ta đưa tay chỉ lung một cái hướng phái sau, hắn vừa lòng gật đầu, lại bày ra bộ dáng thánh tăng cao thượng, "Bản tăng muốn cảm hóa trưởng công chúa, mong rằng Triệu tướng quân đừng có nhúng tay, nếu không bệ hạ ở bên kia, Triệu tướng quân cũng khó mà ăn nói." Khẩu khí kia giống như hắn đang giảng kinh Phật cảm hóa chúng sinh chứ không phải đang uy hiếp ta vậy.

Ta gần như muốn lật bàn, mắt ta mù rồi mới cho rằng hắn cao thượng vô tranh với thế gian! Cảm hóa?! Cảm hóa đến độ bá vương ngành thượng cung luôn sao?

Trưởng công chúa ngọc ngà nghiệt yêu kiều đáng yêu của ta...

Lúc tới Cẩm Vân điện chỗ của tiểu nhị tử, ta nằm ở mép giường không yên lòng trêu đùa con, Hoa Nam Bình vây quanh phía sau ta, như thường ngày lại bắt đầu động tay động chân.

Đội hắn chuyển ta tới đối diện hắn, động tác trên tay hắn liền ngừng lại, "Hôm nay ai chọc tới nàng, sao lại không vui?"

Ta cúi đầu có chút ừ ừ.

Hắn hôn mi tâm của ta, sự ướt át ấm áp kéo ta đang thất thần về thực tế, ngẩng đầu nhìn gương mặt lo lắng của hắn, ta liền giơ hai tay ôm lấy cổ hắn hỏi, "Nếu ta đòi người muốn... ừm... Người có cho hay không?"

Sự lo lắng trên chân mày Hoa Nam Bình tán đi, "Nàng muốn cái gì mà ta có thể không cho nàng? Nói đi, nàng muốn cái gì?"

Ta thấp thòm chú ý nhìn từng biểu tình rất nhỏ trên gương mặt hắn, "Trưởng công chúa."

Sắc mặt hắn dùng một cái trầm liền xuống, hắn liếc mắt nhìn tiểu nhị tử bên kia đang bình yên đi vào giấc ngủ, đột nhiên ôm lấy ta đi đến Thiên điện.

Cửa điện được đóng chặt, không có người tiến vào quấy rầy, hắn để ta ngồi lên bàn, âm trầm nhìn ta, "Triệu Như Ngọc, nàng thật tình không cho ta thư thái quá hai ngày sao? Nếu ta không thư thái, nàng cũng đừng hòng mong vui vẻ."

Ta trừng to mắt nhìn hắn cắn lên môi của ta, thật vất vả mới chờ hắn buông tha môi ta, động tác đã man xé rách vạt áo của ta, ta mới hít thở dồn dập giải thích, "Ài, Hoa Bình người nghe ta giải thích đã, không phải như người tưởng đâu."

"Người đừng có xé, xé rồi sáng mai ta mặc cái gì..."

"Ta không có tâm tư khác với trưởng công chúa mà!" Ta khóc không ra nước mắt.

Hoa Nam Bình lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, động tác trên tay cũng không ngừng lại, "Triệu Như Ngọc, nàng quá nhàn rồi rồi nên mới có nhiều tâm tư kiều diễm lung tung như vậy, " tay hắn mon trón bụng của ta, "Không bằng sinh cho ta thêm đứa nhỏ nữa, miễn cho nàng lại có thời gian lo lắng người này, nhớ thương người kia."

Ta quay đầu đi không để ý tới hắn, chuyện hắn đã nhận thức là đúng, ta có cãi lại cũng vô dụng. Chỉ biết là lửa cháy đổ thêm dầu, nói không chừng ta nói thêm hai câu, hắn còn tưởng rằng ta nhớ thương Tàn Minh nữa cơ đó.

Vẫn nên chờ thêm một lát cho dấm chua của hắn dịu xuống đi rồi nói sau...

Ngày hôm sau ta trở lại tướng quân phủ, cha ta nhìn thấy bộ dáng của ta liền ôm lấy đầu đập vào cột hồ to hổ phụ khuyên nữ... Ta ôm lấy Yên Nhạc trong lòng ông đi phơi nắng, làm bộ như không thấy biểu tình thẹn với tổ tông kia của ông.

Yên Nhạc nhu thuận nằm ở trong lòng ta, không ngừng nhả nước miếng lên cổ ta, ta cúi người hôn khuôn mặt nó, cổ nhin đau xót trên đùi ngồi xuống, nói với Yên Nhạc, "Nữ nhi à, về sau tìm nam nhân nhất định phải tìm người ôn nhu hiền lương, chứ giống cha con cái loại đằm chua Hoa Bình này thật sự là ngàn vạn lần không được!"

Yên Nhạc thiên chân vô tội nhìn ta cười, không biết rốt cuộc nó có nghe lọt không nữa.

..

Mùa thu năm thứ hai, lúc Yên Nhạc An Khang đều có thể đi được, biên quan truyền đến chiến báo, mười sáu châu U Vân an thuận hơn mười năm mơ hồ lại có xu thế tác loạn, ta lập tức thỉnh cầu đi tiên phong, ta từ lúc bắt đầu biết chuyện đã đối mặt với thiết kỵ U Vân, không có người nào có thể hiểu biết U Vân bằng ta, trong triều vô luận là Hồ Mặc hay là Ân Đào Đào, phải tới U Vân làm đại tướng cũng không thích hợp như ta.

Hoa Nam Bình ngồi trên long ý liếc mắt nhìn ta một cái, hỏi: "Còn có ai không?"

Hồ Mặc bước ra khỏi hàng, "Thần thỉnh cầu được đi."

Ta nghe vậy liền vén vạt áo quỳ xuống trước Hoa Nam Bình, "Bệ hạ, xin cân nhắc."

Bình bộ thượng thư ngoan cố phụ họa ta góp lời đến Hoa Nam Bình, "Bệ hạ, thật sự không có ai thích hợp hơn tiểu Triệu tướng quân, tiểu Triệu tướng quân có nhiều kinh nghiệm, nếu phái tiểu tướng quân tiến đến, ít nhất có thể giải quyết chiến sự bằng phân nửa thời gian."

Tô Thiếu Ngân vẫn luôn thủ sẵn ngón tay tính toán quân lương nghe vậy nhãn tình liền sáng lên, lập tức tỏ vẻ tán thành.

Lần lượt có đại thần bước ra khỏi hàng tán thành ta đi tiên phong.

Hoa Nam Bình day day thái dương, nâng tay chiêu hô: "Hạ chỉ --"

Hạ triều xong ta vẫn muốn tìm cơ hội nói lời từ biệt với hắn, nhưng mà hắn lại không muốn gặp ta, ta cũng bất đắc dĩ, đành để lại phong thư cho hắn, lựa lời ngon tiếng ngọt nói cho thông suốt, chỉ mong lúc ta trở lại hắn có thể không tức giận.

Ngày hôm nay khởi hành, mới ra khỏi cửa phủ, trưởng công chúa không biết từ góc nào nhào ra sà vào lòng ta hu hu trong chốc lát, ta vừa định an ủi nàng thì có một cung nữ thờ hồng học chạy tới, thì thầm với nàng một phen, trưởng công chúa khụt khịt rồi liếc mắt nhìn ta một cái, liền hoảng hốt bỏ chạy.

Dân chúng Trường An tiễn đưa dài cả phố, ta nhìn thấy không ít mỹ nhân phát tay áo, khóc đỏ mắt tặng quà cho ca ca, tâm trạng cảm khái, đáng tiếc mỹ nhân lẽ ra phải tiễn đưa ta kia phỏng chừng sẽ không lộ diện.

Đánh ngựa tiếp tục đi về phía trước, mới ra cửa thành, trước mắt sáng ngời, liền nhìn thấy mũi xe ba thước, liễn xa hoa lệ, cấm quân áo đen nghiêm trang, còn có quan viên dè dặt đứng cúi đầu.

Hoa Nam Bình đứng dưới liễn, chống tay mà đứng, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, tóc rũ trên gương mặt khẽ đung đưa theo gió, gương mặt như người trong tranh gia tăng vài phần tức giận. Hắn xoay người nhìn thấy ta, hình như khẽ thở dài tức giận, chân mày đầy vẻ bất đắc dĩ.

Ta nhanh chóng chuyển biểu tình kinh hi trên mặt thành sinh tử thê lương để đạt được mấy phần ôn nhu của hắn nơi đó.

Ta vừa muốn xuống ngựa, bên kia Cố Phán Hề đột nhiên thờ hồng học chạy tới, giữ chặt dây cương của ta: "Không thể đi, thật sự không thể đi!"

Ta xuống ngựa đỡ lấy hắn, "Phán Hề ngươi lại làm sao vậy?"

"Tôi hôm qua lúc ta tới phủ bắt mạch cho ngươi vì sao không nói cho ta biết hôm nay ngươi muốn xuất chinh?!" Hắn trừng to mắt nổi giận đùng đùng.

Ta nghi hoặc, "Ngươi cũng đâu có hỏi, ta tưởng ngươi đã sớm biết."

Cố Phán Hề hung hăng phát ổng tay áo, "Không thể đi, chuyến này ngươi đi xa mãi mệt nhọc, ngươi nói thai nhi chưa ổn định trong bụng ngươi phải làm sao bây giờ?"

Ta bị lời của hắn làm kinh động, theo bản năng tay vuốt ve cái bụng, sau đó nhìn về hướng Hoa Nam Bình, hắn hơi cau mày, nhanh chóng đi tới hướng này, ta khẩn trương dặn dò Cố Phán Hề, "Không thể nói ra, vạn lần không thể nói ra."

"A Ngọc." Hoa Nam Bình gọi ta, "Thân thể không khoẻ sao?"

Ta khẩn trương nhe răng lộ ra nụ cười vô hại, "Không có không có, Phán Hề vội tới tìm ta là để đưa tiễn thôi."

Mi tâm Hoa Nam Bình nhấn lại càng sâu, "Cô nói rồi, nàng không giỏi nói dối." Hắn quay đầu hướng mắt về phía Cố Phán Hề, "Ngươi nói đi."

Ta chờ mong nhìn về phía Cố Phán Hề, hắn cũng không dám nhìn ánh mắt của ta mà vén vạt áo quỳ xuống, "Bệ hạ, vì thần có tội."

Lòng ta nói xong đời rồi.

Hoa Nam Bình nghe Cổ Phán Hề báo xong, mây đen phủ trên mặt mấy ngày nay rốt cuộc cũng lộ ra một chút ánh nắng ấm, hắn lập lại lời của Cổ Phán Hề lần nữa, "Thai tượng chưa ổn, không nên đi xa mã mệt nhọc?"

"Dạ." Cổ Phán Hề dập đầu.

Hoa Nam Bình xoay người hướng mặt về phía các đại thần đi theo phía sau hắn, "Chúng ái khanh có nghe thấy không?"

Binh bộ thượng thư Kha Diệu lại lập tức quỳ xuống, "Bệ hạ không thể, lâm trận kỳ nhất là trẻ nãi, về phần thai nhi trong bụng tiểu Triệu tướng quân, mong rằng tiểu tướng quân sớm ra quyết định!"

Tất cả mọi người xung quanh đều nghe ra hàm nghĩa hai chữ quyết định này của hắn, ta thờ dài một tiếng, quỳ xuống dập đầu bên người Hoa Nam Bình.

Hoa Nam Bình ngồi thản nhiên nhìn thẳng vào ta, tay đặt trên đầu gối nắm chặt thành quyền, các đốt ngón tay trắng nhợt như tuyết. "Nàng thì sao? Nàng muốn ra quyết định thế nào?"

Ta nhỏ giọng ôn nhu nói với hắn, "Hoa Bình, ta đáp ứng ngươi, nhưng chỉ một lần này."

Ta biết hắn muốn giữ ta lại, không muốn để ta đi biên cương đầy nguy hiểm, nhưng ta ký thân là Triệu gia nữ nhân, thân này của ta đã định là chỉ có thể ở trên lưng ngựa, hắn biết về chuyện này ta rất quật cường, không thể cứng rắn giữ lại, nhưng lòng vẫn luôn kiềm nén.

Chân mày hắn lộ ra niềm vui sướng đẹp mắt, sáng quắc và ấm áp khiến ta vẫn áy náy với hắn, ta trung thành vì nước hồi hải ngược xuôi nhiều năm nay, từ tâm lúc này đây, có lẽ cũng không có gì đáng lo ngại.

"Lần này tiến đến U Vân, Trần Lưu Danh có thể đảm nhiệm chức trách." Ta nói với hắn, hắn gật gật đầu.

Lúc này phía sau hắn lại có đại thần thỉnh cầu ta sớm quyết định, Hoa Nam Bình âm trầm xoay người, "Quyết định? Quyết định thế nào?!"

"Đương nhiên là --" có người đang muốn nói tiếp, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của Hoa Nam Bình liền im bất tiếng.

Chúng thần quỳ xuống hậu tri hậu giác rét run.

Thanh âm Hoa Nam Bình lại vang lên, trong vẻ bình tĩnh lại lộ ra một chút vui sướng không dễ phát hiện, "Chắc chúng khanh cũng biết, dọa sát Hoàng tự, sao gia diệt môn chứ?"

Một trận trầm mặc lâm cho tim người ta đập nhanh.

"Thần tử tội -- "

"Thần tội đáng chết vạn lần..."

Từ đó, danh phận địa vị mà Hoa Nam Bình vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, rốt cuộc cũng có kết quả.

Sau đó, Lễ bộ Tàn thượng thư bạc đầu cũng không biết như thế nào lại dâng tấu chương muốn Hoa Nam Bình nạp nương của hoàng tử, mỗi lần nhìn thấy ta, đều thờ dài không thôi. "Ủy khuất bệ hạ, thật sự là ủy khuất bệ hạ..."

Nữ nhân Triệu gia không có khả năng tiến cung, càng khỏi nói đến trở thành hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ. Nguyên vọng đại hôn lập hậu cho Hoa Nam Bình mà hắn vẫn luôn muốn, lần này chân chính xem như rơi vào hư không.

..

Mùa hè cách năm, An Bình xuất thế, là một tiểu tử mập mạp hoạt bát, lúc sinh nó ra không thiếu khí lực của ta.

Mà lúc này, Yên Nhạc và tiểu nhị tử đã có thể sử dụng thanh âm dính ngọt như gạo nếp kêu đệ đệ.

Tiệc đầy tháng của An Bình vẫn làm ở tướng quân phủ như trước, thứ không giống trước chính là, Hoa Nam Bình có thể quang minh chính đại ngồi ở vị trí phụ thân đứa nhỏ, mang theo nụ cười làm cho người ta kinh diễm, tâm tình rất tốt nhận lời chúc phúc từ mọi người.

Đoạn thời gian này, Tô Hi rốt cuộc chịu không nổi người nhà bức hôn, cưới mười mười Tô Tô Tô hắn nhất được ở biên quan, hai người giống như oan gia hoạn hỉ, ngày trải qua cũng tự tại. Thê tử Trần Lưu Danh không chịu nổi yêu cầu muốn nạp thiếp của hắn, cảm phần cũng hợp lý, yến hội lần này hắn độc thân tiến đến, chúc mừng xong lại vội vàng rời đi.

Cổ Phán Hề từ lần đỡ đẻ cho ta xong cũng không thấy hứng thú với chuyện đàm hôn luận giá, ta áy náy vô cùng, giới thiệu cho hắn rất nhiều mỹ nhân, nhưng đều bị hắn cự tuyệt, chỉ có thể nhìn hắn biến thành nam nhân lớn tuổi sợ hôn nhân giống như Triệu Thanh Y mà cam chịu.

Lúc yến hội sắp chấm dứt, người gác cổng đưa đến một cái hộp gấm được đóng gói tinh xảo, bên trên không có đề tên, mở ra xem thì là một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn, lễ vật này, không giống tặng cho tiểu nhi tử An Bình mừng lễ đầy tháng mà giống tặng cho ta hơn.

Hôm nay, lúc sắc trời sắp tối, Hoa Nam Bình ở hậu uyển bồi Yên Nhạc, ta nắm tay tiểu nhị từ đi tìm hấn, tiểu nhị từ cứ bám lấy ta oán giận, "Phụ hoàng... không thương... thương... con, phụ hoàng thiên vị tỷ tỷ."

Ta bắt đắc dĩ cúi đầu dỗ nó, "Còn có nương thương con, nương thiên vị con mà."

Tiểu nhị từ ngước mặt cười, "Nương tốt, nương ôm một cái."

Ta vẫn nghĩ Hoa Nam Bình sẽ thích đứa nhỏ có bộ dáng tương tự này của hấn hơn, lại không nghĩ rằng hấn thiên vị nữ nhi hơn, quả thật là sùng nịch đến vô pháp vô thiên, luôn chọc tiểu nhị từ nước mắt lưng tròng đi theo ta tổ khổ.

Hoa Nam Bình thấy ta đến, bảo thị vệ phía sau tiếp đón ôm hai đứa nhỏ đi, còn hấn thì nắm tay ta đi uống trà.

Chân trời hiện lên cầu vồng, gió thổi qua lá cây vang lên những tiếng xào xạc, mơ hồ nghe thấy khúc ca vui vẻ mà cha ta không biết lui ở góc nào thối.

Hoa Nam Bình kéo tay của ta, ta dừng bước lại, quay đầu nhìn hấn.

"A Ngọc, ngày mai không có lâm triều, đêm nay ta ở lại được chứ?"

Ta sẽ không cho rằng hấn lưu lại mà chỉ đơn thuần ôm ta ngủ, cúi đầu suy nghĩ, ta nói với hấn, "Ta ở trên."

Hấn do dự rồi đôi mắt màu hổ phách, bắt đắc dĩ đáp ứng, "Nàng ở trên."

-- Hoàn chính văn --

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: PN2 - Ba đứa nhỏ âm ỉ

Editor: V-Emy

Năm nay, Yên Nhạc và tiểu nhị từ sáu tuổi, An Bình năm tuổi.

Cung yến ở Trường thọ cung, ca múa vui vẻ, vũ nữ vung ống tay áo dài, nhạc hay múa giỏi. Yên Nhạc đứng bên cột, dáng vẻ rầu rĩ, tiểu nhị từ đi tới hung hăng béo gương mặt của tỷ tỷ một cái, báo thù vừa rồi nàng đoạt đi rượu trái cây mà hấn vất vả lắm mới có được, sau đó khom lưng cười tủm tỉm hỏi, "Hoàng tỷ, tỷ đang suy nghĩ gì đó?"

Yên Nhạc xoa xoa gương mặt đỏ cả một mảng của mình, đáng thương nhìn đệ đệ.

"Phụ hoàng nói với tỷ, muốn tỷ trông chừng nương không cho nương uống rượu, nhưng mà nương lại nói, nếu nương uống rượu mà tỷ không nói cho phụ hoàng, nương sẽ dạy tỷ hai chiêu."

Tiểu nhị từ luôn luôn tuân theo nguyên tắc bên nào có ăn thì theo bên đó, "Vậy thì không nói cho phụ hoàng!"

Yên Nhạc bĩu môi, "Phụ hoàng đối tốt với tỷ nhất, không nói cho phụ hoàng, lòng tỷ sẽ rất hổ thẹn."

Tiểu nhị từ sờ sờ đầu tỷ tỷ, "Vậy tỷ cứ tiếp tục do dự đi."

Yên Nhạc cúi đầu bẻ ngón tay, tiếp tục rầu rĩ.

Tiểu nhị từ trực tiếp xoay qua tìm Phúc công công bên cạnh phụ hoàng, thấp giọng thì thầm một phen, một lát sau, hấn thấy phụ hoàng hài lòng gật đầu với hấn, mà mẫu thân ở bên kia thì cáo bàn vì rượu uống bị đổi thành nước trà giả rượu.

Tiểu nhị từ kéo An Bình đang nhắm nhĩ thức ăn trên bàn cung yến, túm áo dẫn hấn đi dạo, lúc này Yên Nhạc đã rầu rĩ xong, đang dùng tay nâng cằm ở trong góc nhìn sử giả đến lần này.

Yên Nhạc chột chột bấp đuôi của hấn. "Tiểu nhị từ, đệ xem vị thúc thúc mặc bạch y kia đi, vừa ôn nhu lại vừa dễ nhìn!"

"Người kia sao? Đệ nghe nói là thái tử Tây Lương hay gì đó, nghe nói là vô miện chi vương* của Tây Lương, quốc sự Tây Lương đều do hấn khéo tay xử lý, lần này hấn có thể tới, quả là ngoài ý muốn."

* vô miện chi vương: vị vua không có vương miện, ở đây ý nói là chưa chính thức lên ngôi

Yên Nhạc rõ ràng chẳng cảm thấy mấy hứng thú, một lòng phát hoa si, "Nương nói để tỷ tìm một tướng công ôn nhu động lòng người, tuyệt đối không được tìm người như phụ hoàng, tỷ cảm thấy hẳn quả là thích hợp."

Tiểu nhị tử thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, "Tuổi cũng không chênh lệch phụ hoàng là mấy!"

Yên Nhạc làm bộ như không nghe thấy, tiếp tục híp mắt ngắm mỹ nhân.

An Bình bẹp bẹp chỉ vào mồm, túm túm ống tay áo của huynh tỷ, "Đói bụng, An Bình đói!"

Yên Nhạc bắt đắc dĩ, lấy khăn tay ra, bên trong chứa đồ ăn vặt ngoại công (ông ngoại) chính tay chuẩn bị cho nàng, nàng cầm một khối hoa quế cao đút cho An Bình, An Bình nhồm nhoàm một ngum nuốt trọn, không nháo nữa.

Lúc này Yên Nhạc liếc mắt, thấy nam nhân bạch y kia khỏi rời chỗ, có lẽ là đi hít thở không khí, lúc hắn đi ngang qua cửa Trường Thọ cung, một chiếc khăn tay đột nhiên rơi ra từ ống tay áo hắn.

Yên Nhạc tha thiết nhìn bóng người đi xa, nhanh chóng nhào qua nhặt cái khăn tay kia lên, quay đầu nói với hai đệ đệ, "Hai đệ không được theo tỷ! Tỷ muốn đi theo đuổi mỹ nhân!"

Tiểu nhị tử nhìn trời không đáp, An Bình thì mở to mắt trông mong nhìn hoa quế cao trong tay huynh trưởng, căn bản không nghe lọt lời của tỷ tỷ.

Đội Yên Nhạc biến mất ở khúc quanh, tiểu nhị tử nói với thị vệ và cung nữ phía sau, "Bản điện hạ đi một lát sẽ trở lại, không cho phép các người đi theo."

Thị vệ, cung nữ cúi đầu lên tiếng trả lời.

Tiểu nhị tử nắm tay đệ đệ cong chân phi qua nơi Yên Nhạc biến mất, An Bình đột nhiên khóc nháo, tiểu nhị tử liền bỏ một khối hoa quế cao vào trong miệng nó, chỉ cần có ăn, An Bình là hài tử nghe lời nhất thế gian.

Thật vất vả mới đuổi kịp Yên Nhạc, tiểu nhị tử lôi kéo An Bình trốn ở phía sau cây ngô đồng, dè dặt cẩn thận chú ý động tĩnh phía bên kia, phòng ngừa tỷ tỷ thiếu đầu óc của mình bị gạt.

Yên Nhạc đỏ ửng mặt nhìn vị thúc thúc tuần mỹ ôn nhu trước mặt, hắn không thuộc loại xinh đẹp gần như khuynh quốc khuynh thành như phụ hoàng, mà mang theo phong vị mỹ nam tử của nước khác, hai mắt hắn dường như lắng đọng rất nhiều cảm giác thâm trầm lại sâu thẳm.

"Yên Nhạc." Hắn gọi tên của nàng.

"Chàng biết ta sao?" Yên Nhạc ngửa đầu nhìn hắn, cảm giác tim như muốn theo tiếng nói nhảy ra ngoài.

Hắn ngồi xổm xuống, vuốt ve đầu của nàng, "Lúc con còn nhỏ, ta từng ôm con."

Gương mặt Yên Nhạc đỏ bừng lên, nàng móc khăn tay vừa nhặt được từ trong lòng ngực ra, "Ta thấy chàng làm rách."

Hắn nhìn cái khăn tay, thần sắc giật mình, lúc tiếp nhận vuốt ve đường thô ráp trên khăn, đôi mắt tối tăm dường như có chút gọn sáng, khoe môi hắn lộ ra ý cười ôn nhu nói với Yên Nhạc, "Con lớn lên giống nương con."

Lòng Yên Nhạc nở hoa. Xem biểu hiện phản ứng hôm nay, hắn rất có hảo cảm với nàng, như vậy dựa theo quy tắc ba bước để theo đuổi mỹ nhân mà mẫu thân truyền thụ cho nàng, nàng có thể tiến hành bước kế tiếp, "Có thể nói cho Yên Nhạc tên của chàng không?"

Trốn ở phía sau cây ngô đồng, An Bình lại kéo kéo tay áo huynh trưởng, tiểu nhị tử liền nhét hoa quế cao còn dư lại vào trong miệng đệ đệ, An Bình được ăn hạnh phúc nhai phồng má. Tiểu nhị tử một bên bẻ cong cây một bên lầu bầu oán niệm, "Thủ đoạn theo đuổi mỹ nhân của hoàng tỷ cũng quá thuần thực rồi, nhất định là học từ nương! Nương thật là bất công, dạy cho hoàng tỷ mà không dạy cho ta!"

Nụ cười trên khoe miệng nam nhân bạch y không thay đổi, "Nếu con không ngại, lần sau gặp ta gọi ta một tiếng nghĩa phụ là được rồi, điều này là trước khi con xuất thể nương con đã đáp ứng."

Yên Nhạc nghe được hai chữ nghĩa phụ, như bị sét đánh.

Nàng ở tại chỗ hít mũi một cái liền hu hu một tiếng chạy mất.

Tiểu nhị tử khăn trương nắm tay đệ đệ đuổi theo.

Yên Nhạc thấy bọn đệ đệ, ôm lấy tiểu nhị tử khóc, "Tỷ thất tình rồi!"

Tiểu nhị tử không chút khách khí đã kích nàng, "Nhân gia không coi trọng tỷ đâu, tỷ thất tình cái lông gì?"

Yên Nhạc hung hăng nhéo lỗ tai của hắn.

Tiểu nhị tử bị đau, không dám nhiều lời, hỏi nàng, "Được rồi, nam nhân kia vì sao không xem trọng tỷ?"

Yên Nhạc ưỡn ngực, "Khuôn mặt tỷ xinh đẹp vô địch đệ nhất thiên hạ, nam nhân nào lại chướng mắt tỷ chứ!"

"?"

"Nhất định là hấn có ý trung nhân rồi." Yên Nhạc khẳng định.

Tiểu nhị tử nghe vậy vỗ vỗ ngực, "Tỷ nói cho đệ biết, ý trung nhân của hấn là người nào? Đệ thay tỷ ra oai!"

Yên Nhạc bĩu môi hỏi ngược một hồi, "Ta thật sự không biết, nhưng lạc khoản trên cái khăn tay ta trả lại cho hấn có thêu hai chữ Như Ngọc, đoán chừng là ý trung nhân thêu cho hấn!"

"Như Ngọc, Như Ngọc, " tiểu nhị tử tỉ mỉ suy tư, "Tên này sao lại nghe quen vậy chứ?"

An Bình không có ăn, há miệng nhàn rỗi, nhìn huynh trưởng và tỷ tỷ đang mờ mịt, phát âm không rõ nhắc nhở, "Lạnh... Mẫu thân..."

Tiểu nhị tử và Yên Nhạc bừng tỉnh đại ngộ liếc nhìn nhau.

..

Ban đêm, tiểu nhị tử và Yên Nhạc dè dặt cẩn thận ngồi xổm bên ngoài phòng mẫu thân, tối hôm nay lúc bọn họ nói cho phụ hoàng biết chuyện chữ thêu trên khăn tay của sử giả Tây Lương kia, sắc mặt phụ hoàng dùng một cái liền trầm xuống. Xong tiệc tối, phụ hoàng cải trang mà đến, kéo mẫu thân đang say chuênh choáng chưa tiêu vào phòng.

Tiểu nhị tử và Yên Nhạc lo lắng mẫu thân lại bị khi dễ, hai đứa song song ngồi xổm dưới góc tường trước cửa sổ phòng mẫu thân nghe ngóng.

Trong phòng lặng yên không một tiếng động hồi lâu, chỉ nghe nương dùng thanh âm ngà ngà men say hỏi, "Hoa Bình, chàng làm sao vậy?"

Phụ hoàng lạnh nhạt cực kỳ, "A Ngọc, trước đây nàng tặng lễ vật gì cho tiểu tình nhân của nàng?"

Mẫu thân hình như thoáng cái bị làm tỉnh lại, "Ai ai, sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện như thế! Không có, thật sự không có, tìm ta từ nhỏ đến lớn chỉ chứa có một mình chàng thôi, chàng cũng không phải không biết."

"Chưa từng thêu hoa cho người bên ngoài sao?"

"Thêu hoa? Dáng dấp ngón tay ta trông giống như có thể thêu hoa sao?... Í, chờ một chút, a... Cái này -- "

"Nhớ ra rồi sao?"

Mẫu thân hình như cũng tự biết mình đuối lý, "Chuyện bao nhiêu năm trước rồi, chàng nhắc tới làm cái gì?"

"Ta cũng muốn."

"Cái gì?!"

"Hiện tại liền thêu cho ta."

"Chàng chẳng phải là đang không trâu bắt chó đi cày sao?"

Đến cuối buổi tối, rốt cuộc mẫu thân vẫn phải thỏa hiệp, đáp ứng phụ hoàng.

Yên Nhạc nhỏ giọng nói với đệ đệ, "Mẫu thân thật đáng thương, trách không được nương lại len lén nói với tỷ, không được tìm tước công giống phụ hoàng, nổi dấm chua liền trở mặt."

Tiểu nhị tử bị ai gạt đầu trong lòng.

..

Ngày hôm sau, tiểu nhị tử còn chưa kịp tính toán mẫu thân chỉ dạy hoàng tỷ cách theo đuổi mỹ nhân mà không dạy hấn, tướng quân phủ lại bị đồng môn phân phát chạy tới vây quanh chật kín không một kẻ hở.

Tiểu nhị tử bình thường đều ở trong hoàng cung cùng cha hấn, lần này thật vất vả mới tới phủ tìm nương, đồng môn của hấn nhận được tin tức đều mang theo lễ vật đến thăm hấn.

Hôm nay là tuần, triệu Như Ngọc nghỉ ngơi tại nhà, phát ống tay áo một cái cho hấn tùy tiện đi chơi.

Triệu Như Ngọc vừa mới hạ lệnh đặc xá, bên này hai tiểu cô nương một trái một phải ôm lấy cánh tay của tiểu nhị tử, một tổ y như liễu trước gió, một hồng y hoạt bát.

Tiểu cô nương mặc tổ y nhẹ nhàng kéo tay áo hấn một cái, ôn nhu nói, "Điện hạ, điện hạ, người đáp ứng rồi, ngày hôm nay phải nghe Nhượng Thủy đàn."

Tiểu cô nương khác lại trừng mắt với tổ y cô nương: "Điện hạ, người rõ ràng nói ngày hôm nay muốn xem Tô Thanh múa kiếm!"

Về mặt tiểu nhị tử mờ mờ, hấn thấy mẫu thân vừa mới chuẩn bị rồi đi lại dừng bước, chuyển hướng đi về phía hấn.

"Tô Thanh, đồ nữ nhân ngang ngược, ngày hôm qua điện hạ đáp ứng ta rồi!"

"Nói bậy!" nữ hài mặc hồng y giờ giờ quả đấm, "Người còn dám giành điện hạ với ta, ta đánh người!"

Tiểu nhị tử thấp thỏm mặt mày nhìn mẫu thân đang giương ánh mắt đầy suy ngẫm nhìn hấn.

Triệu Như Ngọc như rồng lông mày.

Tiểu nhị tử lập tức thẳng thắn dứt khoát, "Nương, con... con thực sự không biết hai người bọn họ! Con thật sự không có một chân đứng hai thuyền, ngay cả tên của các nàng con cũng không biết..."

Nghe hấn như vậy, nữ hài mặc bạch y lập tức rơi lệ thành giọt, còn nữ hài tử hoạt bát mặc hồng y kia liền cắn môi giậm chân một cái, chạy ra khỏi gian nhà.

Triệu Như Ngọc lướt qua cái bốt màu đỏ hình thoi ở mi tâm nhị tử, nói với Triệu Thanh Y ở phía sau, "Thỉnh Phán Hề lại đây một chuyến." Sau đó, trước ánh mắt càng lúc càng thấp thỏm của nhị tử ngồi xổm xuống, thương hại vỗ vỗ bờ vai của hấn, "Nhị tử đáng thương của ta, không có thánh mệnh, đáng tiếc..."

Có người nói, đại điện hạ Đại Hoa, có mối quen cũ, tốc độ thay đổi nữ nhân từ nhỏ đến lớn có thể so với thay quần áo.

Thế nhưng đối với mấy đờn đài này, tiểu nhị tử thật tình muốn ủy khuất.

Hấn... Hấn quả thật là ngủ một cái liền không nhớ rõ cô nương thăm liếc mắt đưa tình nhìn hấn rồi cuộc tên họ là gì mà.

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hào Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Phiên ngoại 3

Editor: V-Emy

Trưởng công chúa điện hạ gần đây tâm tình không tốt. Hoàng huynh /***/ của nàng mỗi ngày đều lộ ra vẻ mặt hồng hào hạnh phúc lác lác ở trước mặt nàng, rất dễ làm nàng nhớ tới mỗi tình đầu chết non của nàng, nếu tình nhân của mỗi tình đầu của nàng là người khác, nàng khẳng định đã một đao chém chết tình địch rồi, thế nhưng cái tên cướp người hết lần này tới lần khác lại là hoàng huynh từ cùng một bụng mẹ chui ra của nàng..

Trưởng công chúa cắn móng tay vô cùng muốn nhào tới cào mặt hoàng huynh của nàng.

Nàng quay đầu đi nhìn thoáng qua đứa cháu lớn lên cực kỳ giống hoàng huynh kia, nhắm mắt nhắm mũi đè nén uất nghẹn xuống ngực, thỉnh chí hoàng huynh để nàng tới Tướng Quốc Tự dâng hương.

Hoa Nam Bình có chút kinh ngạc nhìn nàng: "Niệm Nguyệt, bình thường không phải muội ghét nhất mấy hòa thượng ở Tướng Quốc Tự sao, nói bọn họ giả nhân giả nghĩa giả thanh cao, lần này là thế nào?"

Trưởng công chúa lầm bầm hai tiếng: "Mấy ngày nay muội khám phá hồng trần, nhìn thấu nhân gian huyền ảo, muốn hướng tới nơi phật gia thanh tịnh một chút, hướng chí ở trong cung mỗi ngày đều phải nhìn hoàng huynh hạnh phúc vui sướng, Niệm Nguyệt lại cô đơn chiếc bóng, tự giác thấy lòng chưa xót khó nhịn..."

Nàng chỉ cần hai câu, hoàng huynh từ nhỏ nhìn nàng lớn lên lập tức hiểu.

Trưởng công chúa điện hạ từ mười ba tuổi đơn phương yêu mến nữ tướng quân Triệu Như Ngọc, bị hấn nhìn thấy trong mắt, cũng đã dạy bảo vài lần. Nàng chỉ cảm thấy hoàng huynh bởi vì tuổi nàng quá nhỏ, sợ nàng bị người ta lừa, lại không nghĩ rằng hai huynh muội bọn họ lại coi trọng cùng một người. Thì ra trước đây hấn không cho nàng tiếp xúc với Triệu Như Ngọc căn bản là vì không yên lòng, cái này được rồi, người bị hấn đoạt, tâm cũng bị hấn đoạt, thương cảm nàng khổ sở yêu tiểu tướng quân nhiều năm như vậy, đến khi cháu ruột được sinh ra mới biết được lòng của tiêu lang đã có chủ, hơn nữa người đó lại là thân ca ca của mình!

Trưởng công chúa ủy khuất đến độ muốn khóc!

Hoa Nam Bình chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn, từ trước đến nay hẳn cũng chiều muội muội, cũng rõ ràng tâm tư muội muội nhà hắn, thế nhưng có cũng chiều cũng không thể tặng nương tử cho muội muội được nha, không nói đến hẳn căn bản là không muốn rời Triệu gia A Ngọc, hơn nữa cả hai nàng đều là thân nữ nhi, Niệm Nguyệt và nàng mà ở cùng nhau vốn là vi phạm thiên cương nhân luân, nhưng tính tình Niệm Nguyệt lại quật cường...

"Đi đi, đi đi." Hắn vung vung tay áo với muội muội. "Giải sầu một chút cũng tốt."

Trưởng công chúa nín thở lại hai giọt nước mắt sắp ứa ra, oán giận xoay người rồi đi.

Lúc đó nàng yên lặng cào tường ở trong lòng, -- cứ chờ đó mà xem, ta sẽ ngáng chân hai người cả đời! Lúc đó nàng lại không nghĩ rằng, giờ chân ra ngáng, lại tự mình vấp té, tiền mất tật mang... Tất cả đều tại cái tên mặt người dạ thú hoa hòa thượng Tướng Quốc Tự mà ra.

*Hoa hòa thượng ở trong mắt người khác xem ra một chút cũng không hoa, mà là ngược lại, người nọ thoát nhìn lại chính là nhân vật cao thượng như sương lạnh tuyết trắng, hẳn một thân tăng bào trắng tinh, cử chỉ như hèm núi trắng đơn, bộ dáng siêu thoát hồng trần. Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, trưởng công chúa cũng bị bộ dáng kia của hắn lừa gạt.

**hoa hòa thượng: hòa thượng phá giới, không giữ giới quy*

Khi đó nàng đoan chính ngồi ở trên bờ đoàn mềm giọng nhờ cậy hẳn hỗ trợ, nàng sai thị nữ nghe ngóng chuyện cũ lông bông lúc còn trẻ của Triệu Như Ngọc... ề hém... Tỉnh tới tỉnh lui, người có thể mang đến uy hiếp cho hoàng huynh nhà mình chỉ có cái tên phượng trưng Tướng Quốc Tự này thôi...

Nếu không phải hoàng huynh sợ tâm Triệu Như Ngọc bị người ta quyến rũ đi mất, sao mới ngày thứ hai đã khiến cho người ta đường đường là đại gia công tử chỉ có thể xuất gia để chứng tỏ thanh bạch chứ!

Hòa thượng trước mặt nàng sau khi nghe xong lời của nàng, biểu tình hơi ngẩn ra lại lập tức cười như u lan mê muội làm nàng có chút không biết phải làm sao.

"Ý của trưởng công chúa điện hạ là để bản tăng và tiểu Triệu tướng quân nói lại tình xưa sao?" Hắn lãnh đạm hỏi.

Trưởng công chúa phục hồi tinh thần lại, liên tục gật đầu, chứ còn sao nữa, ta đã không có cơ hội thì cũng không để hoàng huynh sống để chịu đâu! Trưởng công chúa bị tráng nghĩ, cá chết lưới rách là xong! Hừ hừ!

Nàng lại đợi một lát, thấy hòa thượng kia vẫn chỉ mỉm cười nhàn nhạt, không trả lời, nhất thời bốc hỏa, hoàng huynh khi dễ ta, Triệu Như Ngọc khi dễ người, một hòa thượng như người lại dám khi dễ ta phải không, nàng hơi ngước cằm, dự định thể hiện tư thế trưởng công chúa đương triều hung hăng uy hiếp hắn.

Trùng hợp lúc này, hòa thượng kia lại nhẹ giọng nói: "Kỳ thật, chuyện này cũng không phải là không thể."

Trưởng công chúa nhất thời thở phào nhẹ nhõm, tài đại khí thô, "Muốn cái gì cũng được, người cứ việc nói."

Hòa thượng kia buông chần trong tay, thu tay áo ngồi xuống, "Xin trưởng công chúa đưa lỗi tại đây."

Trưởng công chúa lập tức vui vẻ chạy tới, ý nghĩ của nàng rất đơn giản tinh khiết, người xuất gia mà, tốt xấu gì cũng dè dặt. Nàng hơi khuyu gối vươn lỗi tại qua, nhưng mà tiếng của hòa thượng kia lại rất nhỏ, căn bản là nàng không nghe rõ, trưởng công chúa nhíu mày nghiêng đầu qua chỗ khác trừng hắn, lại thỉnh linh chạm môi vào cằm hắn.

Vừa vặn lúc này, tiểu sa di vẫn đi theo phục vụ bên cạnh hòa thượng tiến vào thêm trà, nhìn thấy một màn này liền tròn mắt, há hốc mồm như cá trời lên mặt nước thờ, không nói được tiếng nào.

Lúc này trưởng công chúa đang quỳ gối khom lưng dựa gần hòa thượng bên cạnh kia, mà hòa thượng kia đang ngồi ở trên bờ đoàn, người ngoài thoát nhìn khẳng định sẽ cho rằng nàng đang khinh bạc hòa thượng, trưởng công chúa cố nén cơn nóng nảy đứng lên muốn giải thích, thỉnh linh tiểu sa di lại chạy như một làn khói ra ngoài, đất giọng hô to, "Phượng trưng sư phụ bị người ta vô lễ! Các sư huynh mau đến xem đi!"

Trưởng công chúa tự nhiên bị quy tội thật là oan uổng, dù có truy cứu nguyên nhân, cũng là do bản thân nàng không cẩn thận, chỉ có thể hoài nghi cái tên thánh tăng cao thượng đang rũ mắt uống trà kia.

Sau đó, Hư Tĩnh hòa thượng không nói thêm gì, dứt khoát theo nàng rời khỏi Tướng Quốc Tự, ngược trưởng công chúa lúc này mới thấy thoải mái.

Nghe nói sau hôm hắn gặp mặt Triệu Như Ngọc, trưởng công chúa gọi đến hắn tiến cung, hỏi tình huống, Hư Tĩnh ở trước mặt nàng cười đến rơi vào trong sương mù, "Trưởng công chúa điện hạ hẳn phải cho bản tăng một chút thời gian."

Trưởng công chúa thở dài, "Bản cung cũng muốn cho người nhiều thời gian, chỉ sợ hoàng huynh của bản cung không cho người nhiều thời gian thôi."

Nghe đồn lúc hoàng huynh nghe nói Hư Tĩnh trở về Trường An, tay run lên trực tiếp bẻ gãy bút son trong tay. Tiếp đó lại vô cùng lo lắng bắt Triệu Như Ngọc tiến cung chứng tỏ thanh bạch. Nhìn tình huống hiện giờ, đoán chừng đã tạm thời trấn an, nhưng dựa theo tính cách của hoàng huynh, mấy ngày nữa hoàng huynh nhất định sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ mầm tai vạ Hư Tĩnh này sạch sẽ.

Trưởng công chúa chớp mắt suy nghĩ một hồi, chăm chú nhìn Hư Tĩnh, "Ta nói nè đại hòa thượng, không bằng người hoàn tục đi." Ít nhất hắn sẽ không bị

hoàng huynh đuổi về Tướng Quốc Tự.

Nàng vốn tưởng rằng Hư Tịnh sẽ bị dọa sợ mà cự tuyệt, nào ngờ hắn chỉ an tĩnh nhìn nàng hồi lâu rồi khẽ vuốt cằm, nói: "Được."

Trưởng công chúa cho là mình nghe lầm.

Hắn lặp lại lần nữa, "Được."

Cái này khiến trưởng công chúa bắt đầu bất an, nàng không cho rằng tên hòa thượng này cũng có tâm tư thấu đáo như hoàng huynh nàng, như vậy hẳn nguyên ý hoàn tục khẳng định là có nguyên nhân khác, nàng đến gần hai bước giữa đầu ti mỉ nhìn chăm chăm tên hòa thượng kia, cần mồi suy tư hồi lâu, thanh âm run rẩy nói, "Ngươi, ngươi đáp ứng dứt khoát như vậy, không phải là cũng thích Triệu Như Ngọc chứ?"

Trưởng công chúa nói đến đây quả thật tức giận sôi lên, nàng trực tiếp nắm vạt áo tăng bào của Hư Tịnh. "Bổn cung không cho phép ngươi thích nàng! Oa, Triệu Như Ngọc là của bổn cung!"

Trưởng công chúa dầm nát áo cà sa tha trên mặt đất của hắn, giữa lúc nàng đang nghiêm túc chất vấn cái tên rất có thể là tình địch này, đột nhiên nàng cảm thấy dưới chân bị hẫng, nàng mất thăng bằng nhào qua người hắn.

Thân thể Hư Tịnh hình như không được tốt... Cự nhiên lại bị nàng đẩy ngã nhào xuống đất, trưởng công chúa nhất thời quần bách, nàng đang giẫy dụa trên người hắn mấy cái muốn đứng dậy, trùng hợp lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng của Phúc công công: "Hoàng thượng giá lâm -- "

Một lần là vừa khớp, hai lần thì sao? Một lần là vô tình, hai lần thì thế nào?!

Trưởng công chúa u ám.

Hoàng huynh của nàng bình tĩnh nhìn tình huống bên trong một chút, nghiêng đầu nhẹ nhàng ho khan, sau đó đóng cửa lại. Nàng thề, nàng nghe được tiếng bước chân rời đi của hoàng huynh nhẹ nhàng cực kỳ!

..

Nàng bắt đầu tận tâm tận lực trốn tránh Hư Tịnh, hơn nữa chuyện quan trọng nhất là, nàng nhớ lại chuyện hoang đường lúc nàng tuổi nhỏ đã làm.

È hém... Khi đó, trưởng công chúa diện hạ cao ngạo tôn quý hiện nay, còn như một quả táo xanh chát miệng, thế nhưng được cái ghen di truyền tốt, cho dù ngực và mông còn chưa nở lớn, gương mặt của nàng thoát nhìn vẫn rất đáng yêu.

Mà trưởng công chúa, đang nâng cảm lâm vào phiền não của thiếu nữ với mối tình đầu.

Chính lúc này, nàng nhìn thấy đối tượng nàng đơn phương yêu mến đang đi về hướng nàng, trưởng công chúa nhanh chóng điều tiết hô hấp, bày ra bộ dáng đoan trang dễ dặt. Không biết rằng bộ dáng kia ở trong mắt người ta lại giống như cây dương mai sắp ngã.

Vì vậy câu đầu tiên Triệu Như Ngọc nói khi tiến lên trước là: "Không thoải mái sao?"

Trưởng công chúa dục cự hoàn nghênh nhìn nàng một cái, sâu kín thờ dài.

Mà ở trong lý giải của Triệu Như Ngọc, dáng dấp trưởng công chúa giống như đang ghét bỏ nàng vướng bận hơn, Triệu Như Ngọc lạng lẽ bày ra vẻ mặt kiêu ngạo ở trong lòng, thế nhưng da mặt dày vẫn tiếp tục lôi kéo làm quen.

Trưởng công chúa động tâm niệm, sao không nhân cơ hội thử xem nàng đối với ta rốt cuộc có ý gì hay không. Vì vậy nàng cúi đầu nói, "Bổn cung thích vị công tử bên kia, " nàng giơ tay lên tùy tiện chỉ, "Thế nhưng Bổn cung không biết hắn rốt cuộc có thích bổn cung hay không."

Triệu Như Ngọc nhất thời ngã chổng vó trong lòng. Dù sao cũng may là năng lực hồi máu sống lại của nàng vẫn kinh người, cứng cổ nén nhịn uất nghẹn, phát tay áo nói, "Ta thay nàng đi hỏi một chút."

Trưởng công chúa nghe vậy cắn răng thiếu chút nữa phun lệ, quả nhiên, nàng vốn không có ý với bổn cung...

Triệu Như Ngọc ở bên kia nhìn theo hướng trưởng công chúa chỉ thấy hai tiểu tử, một là Hoa Nam Bình, một là Tần gia đại công tử trầm tĩnh, trưởng công chúa không thể nào yêu say đắm chính thân ca ca của mình được, nàng liền dứt khoát nói lại ý của trưởng công chúa cho Tần Minh nghe, ánh mắt cậu bé tái nhợt gây yếu nhất thời lấp lánh, Triệu Như Ngọc xác định mình không có cơ hội, đơn giản chỉ cho hắn vị trí của trưởng công chúa, sau đó đau khổ ngồi xồm xuống bứt cây cỏ phát tiết tâm tình.

"Nàng không thích ta, nàng quả nhiên không thích ta, cũng đúng, Tần Minh hẳn thông thạo thơ từ, lại biết hội họa, hơn nữa lại có học vấn, nàng* tại sao phải thích ta chứ!"

Mà lời này, rơi vào trong lỗ tai Hoa Nam Bình đang không biết tiền căn hậu quả cách đó không xa, liền tự động trở thành nàng thăm mẩn Tần Minh thất bại, tiểu oán phụ thờ dài.

*từ "nàng" là chữ 她 trong tiếng Trung, từ "hắn" là chữ 他, cả hai đều được đọc là "tha" nên anh Nam Bình mới hiểu lầm, các nàng cứ thay chữ "nàng" trong đoạn đó thành "hắn" là hiểu thôi ^^

Thất điện hạ trẻ tuổi hung hăng nắm tay lại thành nắm, hai chữ "Tần Minh" tựa như khắc vào lòng hắn, hắn tiện tay hái đoá hoa mẫu đơn ném về phía cái tên đang ai oán, "Triệu Như Ngọc, nàng là thổ sao? Bút cô để ăn à? Qua đây bồi bổ điện hạ!"

Mà ở đầu kia, trưởng công chúa đang tâm phiền ứng phó hoa đào tiện tay rước lấy.

"Ai ai, được rồi tiểu tử thôi, bổn cung đáp ứng ngươi, chờ năm sau hoa hải đường nở đầy cung điện ta ở, bổn cung gả cho ngươi." Trưởng công chúa dứt lời liền phát tay áo rồi đi.

Dung Trần cung toàn trồng hoa mẫu đơn, vĩnh viễn sẽ không nở hoa hải đường.

..

Rất nhiều mùa xuân sau, lâu đến mức Hoa Nam Bình đã thoái vị, rốt cuộc có một thân phận chính thức ở bên thê tử, lâu đến mức tiểu nhị tử đã bị rèn luyện thành nội tâm ép khổ, bề ngoài hoa tâm.

Lâu đến mức trưởng công chúa đã có khả năng giơ ngón tay ra sai sử, ra lệnh cho phụ quân đã từng là thánh tăng cao thượng như tiên nhân đâm bóp thất lưng cho nàng, bên giường đại nhị tử đang ở tuổi nổi loạn, làm nũng, làm loạn muốn cạo cái đầu bóng lưng, mà nữ nhi nhỏ tuổi nhất đang cười trên vai tiểu ca ca, gặm ngón tay.

Trưởng công chúa hỏi phò mã nàng, "Ta thực sự là hiếu kỳ, khi ta còn bé ương ngạnh ngang ngược, chàng lại nói chàng từ nhỏ đã thích ta, có phần..."

Tần Minh vẫn chỉ cười cười, nâng tay nương tử lên thay bếp giữ ấm trong tay nàng, từ tay nàng ấm đến đầu ngón tay.

Hắn từ nhỏ tính tình lạnh nhạt, thân thể đã yếu còn nhiều bệnh, ề hém lúc thức dậy hắn chỉ muốn chết thôi, thật không biết làm thế nào mà một hải tử yếu ớt như vậy lại sinh ra chán ghét đối với hồng trần, cho đến một ngày nàng đi theo hoàng huynh nàng tới thăm bệnh, nghiêng đầu nhìn hắn một cái, lúc đi còn bỏ vào trong tay hắn một đoá hoa hải đường ấm áp và ẩm ướt.

Như một cây đàn ấm áp, chậm rãi khiến hắn không muốn xa rời nhân gian rộng lớn.

Phù phò mã ở ngoài cung trồng đủ loại hải đường, đến mùa hoa nở rực như một biển hoa đỏ.

Trưởng công chúa ở trong phủ mã, chuyện yêu thích nhất vẫn là thường lên kế hoạch ăn vụng đậu hũ của Triệu Như Ngọc, hoặc là giáo dục nữ nhi ăn vụng đậu hũ nhi tử của nàng ấy.

Mỗi lúc này, phò mã đại nhân bề ngoài cao thượng nội tâm ôn nhu sẽ nở nụ cười cưng chiều nhìn nương tử hắn, sau đó giơ tay lên châm trà.

HOÀN

15/3/2015 - 15/7/2015

Bạn đang đọc truyện *Tướng Quân Hảo Sắc Không Có Nam Nhân Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.